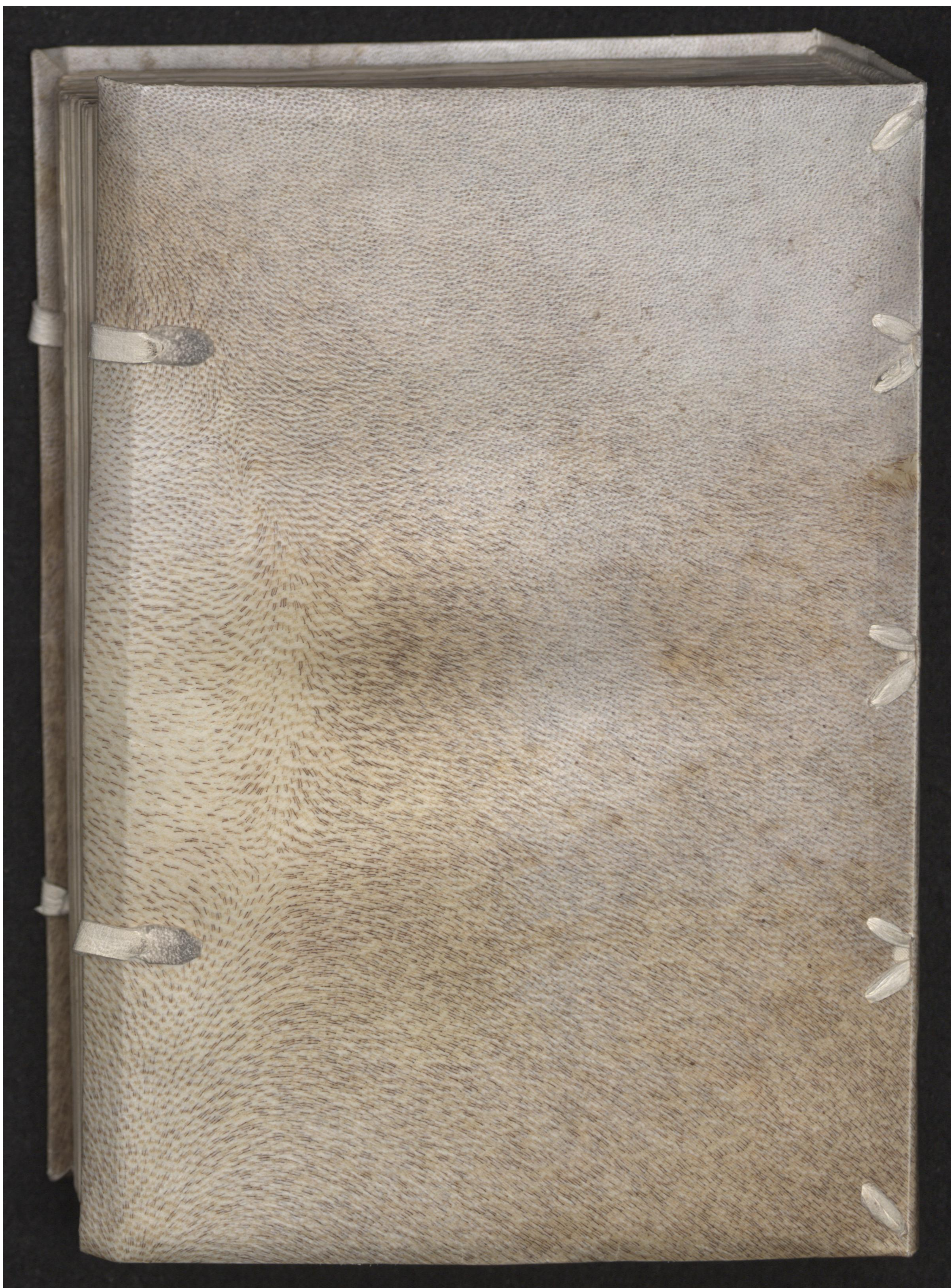

1
7
14

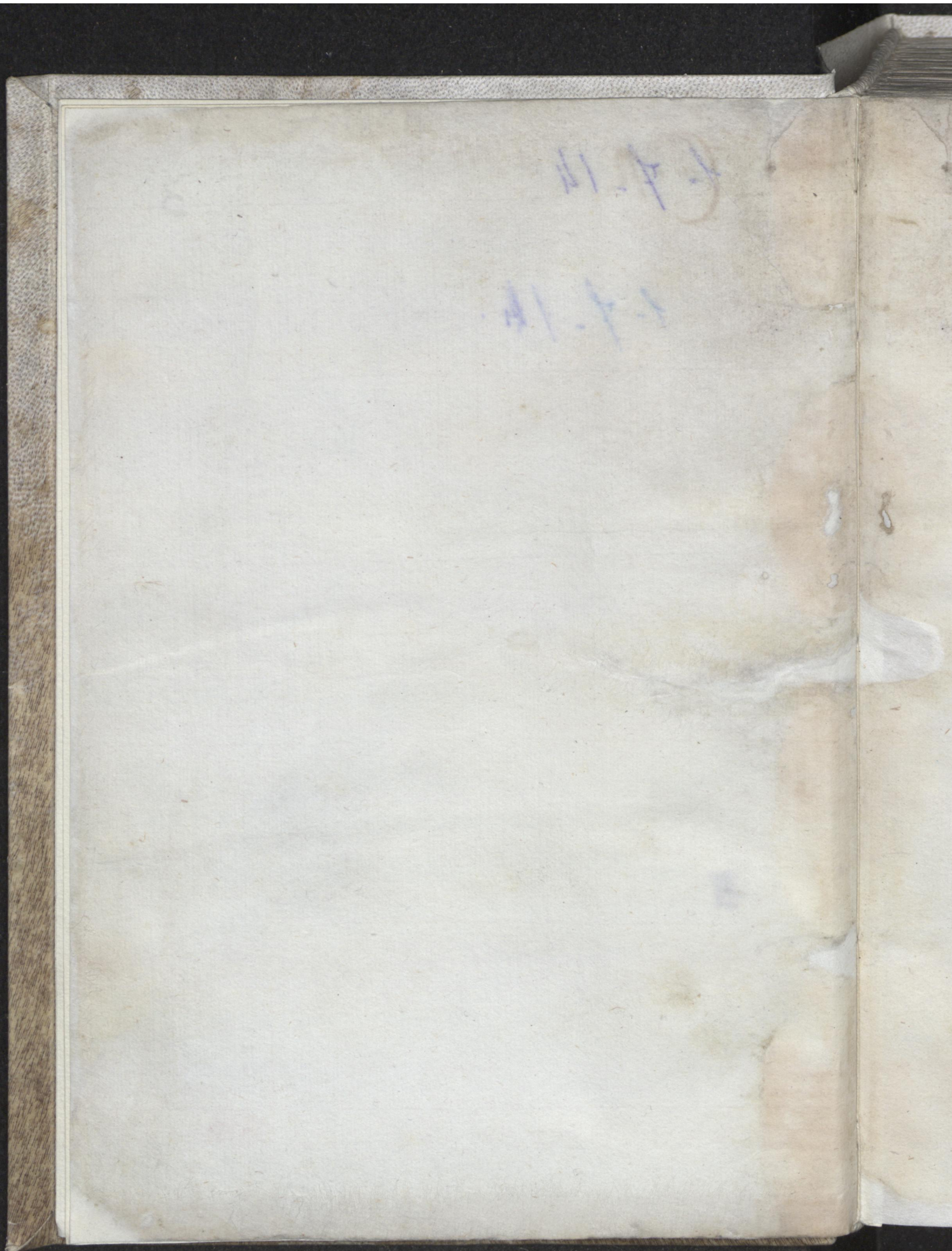

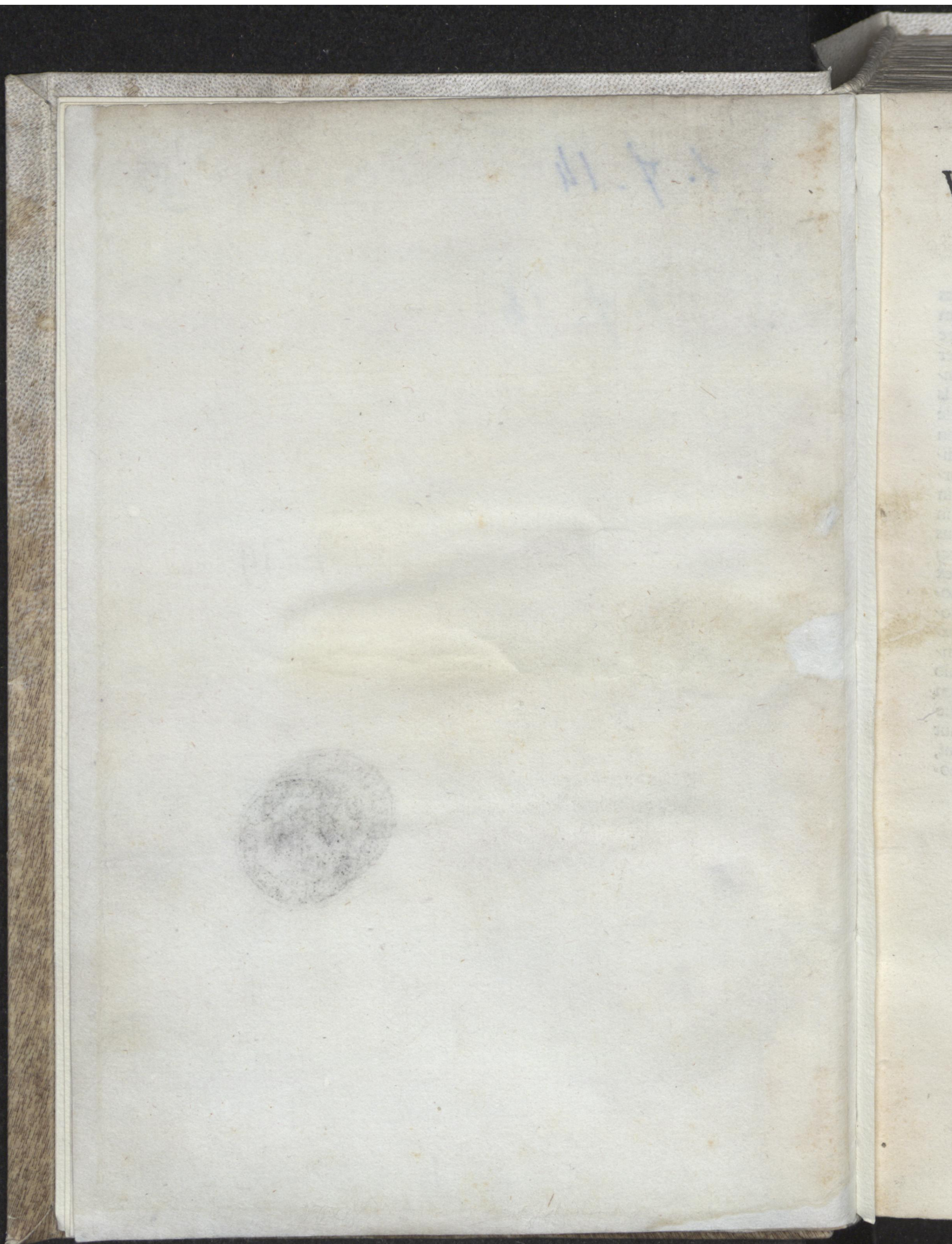
1. 7. 14

C·R. Norr—

1-7-14.

II
BOLZ
Ven. 1545

1.7.14
1.7.14

VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

GRAMMATICÆ INSTITVTIONES IN GRAECAM LINGVAM

VLTIMA IPSIVS CENSVRA EDITIONE QVE PROBATÆ.

AC POST LONGAM SVPPRESSIONEM TANDEM IN LVCEM EMISSÆ

ADDITO INDICE RER. NECESSARIAR. LOCVPLETISSIMO.

VENETIIS, M. D. XLV.

IOANNES RABANVS SIRENIVS STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS.

S. P. D.

CCIPITE Tandem Studiosi Adolescentes ueras Vrbani Bolzanii Bellunensis Institutiones in Græcam Linguam. Eas quidem extremo uitæ suæ tempore recognitas, ac diligentissime castigatas; Verum per annos uno minus Viginti apud Io. Tacuinum Librarium occultatas, quàm diu scilicet post Vrbanum desideratum Is superuixit ab eo tempore, quo has à Clarissimo uiro Daniele Ranerio Senatore Veneto acceperat, ut iterum imprimeret, non ut supprimeret. Nunc autem post Tacuini obitum cura & diligentia Thomæ Miliarii Bellunensis, Iuuenis bonis omnibus artibus & disciplinis ornatissimi cum de tenebris illis sint eductæ in lucem, Pierii Valeriani ipsius Vrbani Nepotis uigilantia, ut in publicum ederentur, procuratum. Qui licet & ualetudinarius esset, & aliis distentus curis, assistere tamen operi uoluit, neq; laborem ullum recusauit, ut, qua fieri potuit, omnia essent ex Patrui sui sententia peremendata. Quare sanctissime hoc uobis affirmare possum, editum demum opus, ut Vrbanus probatissimus, atq; Eruditissimus uir digesserat, absolueratq;, & extremo suo iudiciocomprobarat. Siquid uero inuersum a mancipibus in collocatione litterarum inueneritis, eo mihi eritis æquiores, quod e prelis nullum unquam opus prodiit, quod non aliqua esset litteræ alicuius labe contaminatum; Nam neque arbor tam felix ulla est, ut interdum non aliquis eius fructus aut putrescat, aut tinea corrodatur. Bene ualete, & ubi conatu omni, ut satis uobis fieret, elaboratum a nobis intellexeritis, æqui boniq; omnia consulite.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΕΙΣ ΟΥΡΒΑΝΟΝ ΒΩΛΙΖΑΝΙΟΝ.

Τοῦ πρὸς θεὸν μὲν εὐσεβοῦς, τῶν δὲ βροτῶν
Πολλοὺς μὲν εὖ ἔρξαντος ἐξ ὧν ἔσθενεν,
Ἔργοις δὲ μὴ βλάψαντος, ἢ λόγοις τινά.
Τοῦ τὸν μοναστὴν εὐγάληνον ἥσυχον
Ἀθῶον αὐταρκοῦντα λιτὸν εὔφρονα
Ἐλεύθερον στέρξαντος ἀψευδῆ βίον
Τοῦ τὴν ἀριστάρχειον οἰζυρὰν τέχνην.
Μᾶλλον δέ πουλύκρανον ὕδραν ἐμμενὲς
Αἰεὶ καταθλήσαντος, εὐφρόνας θ' ὅλας
Ἐτυμοδίφοις σκινδαλάμοις γλωσσημάτων
Παλιμβόλοις τε συλλαβῶν μετατροπαῖς,
Λαμπρὰς ἀναλώσαντος ἄχρις ἡμέρας,
Ὃ δ' ἔστι μόχθος. ὃν ταλαιπώρῳ ξένε
Ψυχῇ τυλίσσων, τὰς πολυγνάμπτους φορὰς
Διεκδραμῇ κάλλιστα τῶν ἀν' ἑλλάδα
Λοξῶν στροφαλίγγων καμπύλων θ' εἱλήσεων
Αὐτὸς σεαυτὸν ἐν ζόφῳ ποδηγετῶν.
Ἐπὰν δ' ἀναχθῇς εἰς τὸ φῶς, ἀνηλίους
Μελαμπέπλου κευθμῶνας ἀγνοίας φυγὼν
Δέλτοις ἐναργῶς ταῖς δεδᾳδουχούμενος,
Εἰς τ' ἀνθεμώδεις εὐδρόσους πολυρρόδους
Λειμῶνας ἐλθὼν, ξυγχορευτὴς ἐννέα
Γένῃ Διὸς κούραισι λωφήσας πόνων,
Μὴ δυσχαρίστει τῆμος, ἀλλὰ τὴν χάριν
Μέμνησο τῶν ἅψαντι δᾷδα καὶ σέλας
Οὐρβανὲ φήσας χαῖρε, καί σοι ζεὺς μέγας
Λαμπτῆρος ἀντὶ τοῦδε τῶ, πελασγικῶν
Ὅρμων ἐελδομένοισι πυρσεύσας ἔχεις,
Δοίη μετ' εὐαίωνα τοῦ γήρως ῥοπὴν
Τῶν τῇ δ' ἀπαλλαγέντι, κληρούχῳ πέλειν
Χώρας μακαίρας τῆς ἀν' εὐρὺν οὐρανὸν
Θείοις τ' ἐποπτήρεσσι συμβιοῦν ἐκεῖ
Τριλαμποφώτου καὶ ἰσηλίου φάους.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΚΑΡΤΕΡΟΜΑΧΟΥ.

Οὐρβανοῖο λαβὼν μικρὸν πόνον οὔποτ' ἄπρακτος
Γραμματικῆς ἴσθ' ὢν τῆς πολυγλωσσοτάτου,
Ἐκ τούτου δ' ἄλλων πειρήσεαι εὐθὺς ἁπάντων
Εὐξυνέτων, μικρὸν βιβλίον, ἀλλὰ πολύ.

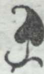
ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἂν οὖδας
ἄνθεσι, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπέτων.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπὸ στέγα τέκνα χελιδὼν,
φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἕρκει πηλοχύτῳ.
Τόφρα χιὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος.
Προβλῆτες δ' ἀνέῳ πάμπαν ῥηγμῖνες ἔασι,
πᾶσαι τ' ἀκροπόλεις, κἠνεμόεν τέμενος.
Εὔδια νηνεμίη τε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
πλοῖα τ' ἀποπροκαλεῖ κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ' ἐρυσσάμενος ζάμβιν μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν
ἔμπορος ἀφροκόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστροφα πείσματα βίβλων
λύσατε ὥς τε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθὸν, οἶδμά τε γλώσσης
παντοίας τοῦδε φροῦδον ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔλεξεν
οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών.
οὗτος ἔην ζέφυρος. πλέετε θαρσαλέοι.

ἸΩΆΝΝΟΥ ΒΕΡΝΆΡΔΟΥ ΤΟΥ͂ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΥ͂ ΕἸΣ ΟὐΡΒΑΝῸΝ ΒΟΥΛΙΖΆΝΙΟΝ ΒΙΡΟΎΝΙΟΝ.

Θῆρα πολυκράνιον μὲν ἔχουσ᾽ ἐν βένθεϊ λυγρῷ
ἣν ἄβατος λέρνη, πᾶσιν ἀλυζομένη.
Τὴν δὲ καθηράμενον σθένος ἀμφιτρυωνιάδαο
καλὸν ἔδωκε φέρειν δῶρον ἐλευθερίαο.
Δαιδαλίαο δύσφυκτά ποτ᾽ ἦν τεχνήματα χειρὸς
ἐξαπατῶντ᾽ οἰκτρῶς πάντας ἐσερχομένους.
Αὐτὰρ ἀνοιξάμενος στερροὺς, σκολιόν τε πλάνημα
λοξοβάτη θησεὺς ἡγεμόνευε μίτῳ.
Οὐρβανὸς δ᾽ ἄρα νῦν ἑτέραν πολυγράμματον αὐτὸς
καὶ πολύγλωσσον ἰδὼν ἐστυφέλιξεν ὕδραν.
Καὶ κατέδειξεν ὁδὸν τοῖς λοξοκλιτοῖς λαβυρίνθοις
γραμματικῆς σοφίαο φέγγος ἐφαψάμενος.
Καὶ νῦν αὐσονίοις εἰς ἑλλάδα πᾶσι κέλευθος
ἐμβατὸς, ἀργείοις δύσβατος οὖσα πάρος.
Χαίρετε γραμματικῆς ἱμειρόμενοί περ ἀχαιᾶς.
ἔνθα γὰρ ηὐτομόλουν νύμφαι ἀχαιϊάδες
Χαίρετε αὐσόνιοι, ταύτῃ βίβλῳ ἑλλὰς ἅπασα
κλειομένη, κεῖται παρ᾽ ποσὶν ὑμετέροις
Ἑλλάδα σὺν ταύτῃ, κλεινάς τε λαβόντες ἀθήνας
οὐρβανοῖο καλοῦ μνάμονες ἔστε πόνου,
Πολλὴν τοὐρανίοις χάριν ἀθανάτοισιν ἔχοντες
ὑμνεῖτ᾽ οὐρβανὸν ταῦτα χαριζόμενον,
Πᾶσιν ἐπαγγέλλοντες θησέα δεύτερον αὐτὸν
εἶναι, κ᾽ ἀνθρώποις δεύτερον ἡρακλέα.

Ἄλφα.	Alpha.	Α. α. α. α. α. α.	A. a.
Βῆτα.	Vita.	Β. β. β. ϐ. ϐ.	B. b. uel. V. u.
			Digammon, ſiue Conſonans,
Γάμμα.	Gamma.	Γ. γ. γ. γ.	G. g.
Δέλτα,	Delta.	Δ. Δ. δ. δ. δ.	D. d.
Ε ψιλόν.	E tenue.	Ε. ε. ε.	E. e.
Ζῆτα.	Zita.	Ζ. ζ. ζ. ζ. ζ,	Z. z.
Ἦτα.	Ita.	Η. η. η.	E. e.
			Longa, ſed Vulgus profert. i.
Θῆτα.	Thita.	Θ. ϑ. θ. ϑ.	Th. th.
Ἰῶτα.	Iota.	Ι. ι.	I. i.
Κάππα.	Cappa.	Κ. κ. κ.	K. & Ka.
Λαμβδα.	Lambda.	Λ. λ.	L. l.
Μυ.	My.	Μ. μ.	M. m.
Νυ.	Ny.	Ν. ν. ν. ν.	N. n.
Ξι.	Xi.	Ξ. ξ. ξ.	X. x.
Ο μικρόν.	o paruū.	Ο. ο.	O. o.
Πι.	Pi.	Π. ϖ. π.	P. p.
Ῥο.	Rho.	Ρ. ρ. ρ.	R. r.
Σίγμα.	Sigma.	Σ. C. σ. ς.	S. ſ s.
Ταῦ.	Taf.	Τ. τ. τ. τ. τ.	T. t.
Υ ψιλόν.	Hy.	Υ. υ.	Y. y.
Φι.	Phi.	Φ. φ.	PH. ph.
Χι.	Chi.	Χ. χ. χ.	CH. ch.
Ψι.	Pſi.	Ψ. ψ.	PS. ps.
Ω μέγα.	o magnū	Ω. ω.	O. o.

Vocales ſeptem. ᾱ. ε̄. η̄. ῑ. ῡ. ο̄. ω̄. Ex quibus diphthongi conſtituuntur, quarum Aliquæ propriæ, Aliquæ uero Impropriæ. Propriæ ſunt ſex, quæ ſic enuntiantur.

æ.	af.	i.	ef.	i.	u.
αι.	αυ.	ει.	ευ. uel ϵυ.	οι.	ου. uel ȣ.

Impropriæ uero, quæ communi habentur in uſu ſunt quinq;, & earum huiuſmodi eſt prolatio.

a.	i.	o.	if.	i.
ᾳ.	ῃ.	ῳ.	ηυ.	υι. uel ϋ.

ORATIO DOMINICA.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιαθήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμον τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Salutatio Angeli Gabrielis ad Mariam Virginem.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὁ κύριος μετὰ σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἀμήν.

Ad eandem Virginem alia Salutatio.

Χαῖρε δέσποινα μῆτερ ἐλέους. ζωή. γλυκύτης. καὶ ἐλπὶς ἡμῶν χαῖρε. πρὸς σὲ βοῶμεν οἱ τῆς Εὔας ἐξόριστοι παῖδες. πρὸς σὲ ἀτενίζομεν στενάζοντες, καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδε τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. ἄγε δὴ συνήγορε ἡμῶν τοὺς εὐσπλάγχνους σου ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίστρεψον. καὶ Ἰησοῦν τὸν εὐλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σου μετὰ τὴν ὑπερορίαν ταύτην ἡμῖν ἀνάδειξον. ὦ ἐπιεικής. ὦ εὔσπλαγχνε. ὦ, γλυκακομὲ παρθένε Μαρία.

Symbolum Sanctorum Apostolorum.

Πιστεύω εἰς θεὸν πατέρα παντοκράτορα ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς. καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἕνα κύριον ἡμῶν. Τὸν συλληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου. καὶ γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου. παθόντα τε ἐπὶ Γοντίου Γιλάτου, καὶ σταυρωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. καὶ κατελθόντα εἰς ᾅδου, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν. καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ παντοκράτορος θεοῦ, καὶ πατρός. κἀκεῖθεν ἐλευσόμενον κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς. Γιστεύω καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ εἰς τὴν ἁγίαν, καὶ καθολικὴν ἐκκλησίαν. Τὴν τῶν ἁγίων κοινωνίαν. Ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Σαρκὸς ἀνάστασιν. καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Euangelium diui Ioannis Euangelistæ.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέν, ὃ γέγονεν ἐν αὐτῷ ζοὴ ἦν, καὶ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει. καὶ ἡ σκοτία αὐτὸν οὐ κατέλαβον. ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης. οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. οὐκ ἦν ἐκεῖ-

νος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν. καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς πλήρη χάριτος, καὶ ἀληθείας.

Canticum gloriosæ Virginis Mariæ.

Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον. καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ θεῷ τῷ σωτῆρί μου. ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ, ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός. καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπεριφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων. καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς. Ἀντελάβετο ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους. καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν τῷ ἀβραάν. καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Canticum Symeonis prophetæ.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ. ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου. ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου ἰσραήλ.

Psalmus Dauid.

Ὁ θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με. καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. ὁ θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. ἐνώπισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμὲ καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου. καὶ οὐ προέθεντο τὸν θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ θεὸς βοηθός μου. καὶ ὁ κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου. ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἑκουσίως θύσω σοι. ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου κύριε ὅτι ἀγαθόν. ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με. καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

BENEDICTO ACCOLTO CREMONÆ
EPISCOPO DESIGNATO.

VRBANVS BOLZANIVS BELLVNENSIS
MINORITANVS SACERDOS.

S. P. D.

VM me proximis hisce diebus Pierius ex germano Fratre mihi Nepos, Roma profectus adiisset, non aliam ob causam, quàm ut senis desiderio aliquando satisfaceret, multa tunc mecum est de litteris & litteratis uiris collocutus; De iis inquam, qui cum disciplinis morum etiam elegantiam coniunxissent, ex illis te unum in primis longe admirari uisus est, qui optimæ Doctrinæ cuiusque studiis addictissimus eximia etiam quadam animi magnitudine præditus extares, quippe qui doctos & probos uiros mirifice obseruares, deq; illis optime, quæcunq; daretur occasio, promereri semper adniterere. Id quod etiam multorum sermone mihi prius erat cognitissimum. Dumq; huiusmodi pleraq; de te memoraret, adiiceretq;, inopiam suam liberalitate tua sæpissime subleuatam cum in magnorum Principum clientela iam decennium nihil adhuc, quo se sustentare posset accepisset, Hæc inquam cum enarraret, ingenti me lætitia afficiebat, quod apertissime cernerem, nihil me frustratum spe, quam de te pene puero magnam conceperam Florentiæ, quum Roma ueniens, quo Pont. Max. Leonis. X. pedes osculatum ieram, quem ego adhuc adolescentem Græcis olim litteris instituerá, illac animi gratia iter facerem, Oricellarios, Azaiolos, Martellos, Victorios, & plerosq; alios ueteris Academiæ nostræ proceres, qui sibi & Musis adhuc uiuebant, salutaturus. Ibi tum prima Tu bonarum litterarum tirocinia sequebaris, meq; statim eo appulsum inuisisti, deq; ingenio & eruditione tua manifesta mihi exempla exhibuisti; & iam tum supra ætatem uisus es mihi profecisse. Quantum uero ex eo tépore de tuo profectu, futuraq; laude tua mihi proposueram, tantum in te summa omnium cõmendatione florescere iam cepisse intelligo; quibus de causis cogitabam nunc mecum, quod nam ego mei erga te amoris argumentum exhibere possem; Casu autem erat in promptu opus illud meum, quo

Latinus Græce instituitur, a me nuper, q̃ accuratissime potui, castigatum, & ordine meliore digestum, silua quippe illa prioris, alteriusq; editionis, quæ in Libros duos tantum congesta tedium afferre poterat, in plures nunc fasciculos distributa. Id qualecunq; sit, existimaui, quoniam nihil maius uires meæ præstare, aut apertius animum erga te meum patefacere poterant, tibi Latinæ quidem puritatis obseruantissimo, Sed litterarum quoq; Græcarum, atq; adeo bonarum omnium artium cupidissimo nuncupandum. Mihi dices qui Florentiæ Carteromachum, Romæ Lampridium, & Musurum, huius litteraturæ magistros habui. Tibi respondebo, qui Carteromachum & Lampridium, qui Musurum, Linguæ huius doctissimos Præceptores habuisti, Nam Carteromachus laboribus meis mirifice plaudebat. Lampridius palam me sui profectus auctorem agnoscit, atq; utinam ultimum hunc Romæ, tanto tuo & doctoꝝ omnium mœrore desideratum, hæc audientem, & studium in hac re meum, ut publice priuatimq; facere solebat, non ægre probantem, haberemus. Sed ne hic desiderio tanti uiri, lacrymis iam prosilientibus, in luctum auocemur, ad rem, qua de agitur, reuertamur. Proderunt utiq; tibi, quæ ab his tam excellenti eruditione uiris didicisti, sed nostra hæc, qualiacunq; sint, efficient tamen, ne, quæ ab iis didiceras, memoria dilabantur. Erit fortasse etiam multorum usus, quæ te minime legisse pœniteat, si præsertim Poetarum copia & uarietate delectaris; pro quorum litteratura discutienda plurimum insudauimus, nihilq; (absit inuidia) omisisse nunc arbitramur, quantum ad octo Orationis partes, & Idiomatum in his uarietatem attinet, quod desiderari ulterius possit. Hinc itaq; recta ad eorum partium complexum, atq; structuram patet unicuiq; uia labore nostro facilis, plana, lata, expeditissima. Id autem quod & tu & pleriq; alii a me sæpius contenderunt, ut de constructione plenius aliquid adiicerem, doleo mihi per otium, atq; etiam per ætatem minime licere. Quid enim nunc elaborare possum homo tam grandi confectus senio, uno plus octogesimo iam ætatis anno grauis, quare prouinciam hanc aliorum cupio curæ demandari. Munus ego meum quanta potui diligentia curaui, quo perfunctus rude iam donari non impudenter efflagito. Vos electissimi Iuuenes, uos obsecro reliquum capescite, quibus feliciori sæculo natis, in ipso litterarum flore, & bonorum Auctorum copia de se maxima quæq; polliceri datum est. Mihi satis superq; sit, Græcas litteras, quas per uniuersam Italiam uel grandis natu perquiren-

do nusquā inueneram, per omnem Græciam & transmarinas etiam regiones fere nusquam extantes inuestigaueram, in eo nunc statu & amplitudine contueri, ut de interitu earum, nihil quidquam sit longa quantumlibet posteritate dubitandum, In quo siquid mea uel industria, uel labor, uel diligentia profecit, Deo Optimo Max. gratiam haberi, mihi uestrarum tantum uigiliarum & lucubrationum continuatione parentari cupio. Bene ualete tuq; & omnes tui similes.

Venetiis XIII. Calen. Iunias. M. D. XXIII.

ANDREA GRITTEO, quæ sola uiuenti mihi felicitas contigit, hodie Imperii Veneti Principe salutato.

Antea quam ad rem ipsam aggrediamur Consilii omnis mei ratio reddenda est; Quippe qui tria uidebam futura eorum studiosorum hominum genera, qui labores hos nostros inspecturi essent. Vnum quidem eorum, qui Græce adhuc nihil didicissent, ipsaq; tantū Linguæ huius quærerent Tirocinia. Hæc prioribus Libris. Primo. Secundo, & Tertio ita complexi sumus, ut unusquisq; quantumlibet rudis eorum lectione multum proficere se cognosceret. Alterum uero eorum, qui primis iam essent elementis imbuti, octo quippe Orationis partes agnoscerent, sed nondum exactam rerum Grammaticalium rationem, progressumq; percepissent. Pro his quattuor Libros Quartum, Quintum, Sextum, Septimum adieci, in quibus tota fere Linguarum Græcarum litteratura declaratur, perplexitatesq; illæ demum explicantur, quæ tota ætate mea, cum librorum, tum erudientium defectu magna ex parte incognitæ fuerunt. Tertium demum genus erat eorum, qui aliquid omnino profecissent, sed tam uastum Mare sulcantibus pleræq;, ut ita dicam, subaquaneæ cautes occursabant, in quas impingerent, quæ rectam omnium itinerum semitam impedirent, eas Libro octauo planas, & peruias reddidimus. Nono uero reliquas Orationis partes, quæ nulli subiacent inflexioni, cum aliis obseruatione dignis, ad erudita ingenia facientibus, tum mea, tum Antiquorum Scriptorum industria complanatas in medium protulimus. Omnium autem eorum indicem præposuimus, ut quo quid Libro explicetur in promptu cuilibet esset, & statim ob oculos offerretur.

INDEX RERVM ET LOCORVM,

quota quid Pagina contineatur.

LIBRO PRIMO Hæc simpliciter Traduntur.

De litteris & earum diuisionibus. char. 1
De octo partibus orationis. De Accentibus, & Nomine. char. 1
De Articulis & eorum declinatione, Deque Diuisione nominis. char. 2
De prima & secunda Declinationibus. char. 2
De tertia, & quarta declinationibus. char. 3
Atticorum usus In uocatiuis omnium declinationum. char. 3. b
De quinta declinatione. char. 4
Exẽpla MASCVLINORVM Nominum in. Σ. N. Ξ. P. Y. char. 4
Exempla FOEMININORVM in. N. char. 4. b
Exempla. in. P. in. Σ. in. Y. char. 5
Exempla NEVTRORVM in. A. I. Y. N. P. Σ. char. 5
De contractis. Quid sit Synæresis quid Crasis. char. 5. b
De prima & secunda declinationibus Contractorum, & declinandis in utraque nominibus. char. 6
De tertia, quarta, & quinta eorundem. char. 7
Quæ synæresin patiuntur in omnibus casibus, quæque in paucis contracta. char. 8
De Comparatiuis. char. 8. b
De Adiectiuis, & eorum terminationibus per ordinem. char. 9
De nominibus Numeralibus. char. 9. b
Compendiosa declinationum omnium formula. char. 10. 11

LIBRO Secundo hæc habentur.

De Verbo, primumque de eius accidentibus. char. 12
De Sex GRAVITONORVM Coniugationibus. char. 12. b
ΤΥ'ΠΤΩ per uoces omnes explicatum. char, 13
Eius Passiuum. char. 15
Eius Medium. char. 17
De Verbis CIRCVMFLEXIS Coniugatio prima. char. 19
Circumflexorum Coniugatio secunda. char. 23
Circumflexorum Coniugatio tertia. char. 26. b
De Verbis IN. MI. deque prima eorum Coniugatione. char. 30
Coniugatio in MI. secunda. char. 34
Coniungatio IN. MI. tertia. char. 37. b
Coniugatio in, μι, quarta. char. 41

De PRONOMINE. 42. De Præpositione. De Aduerbio. char.43
De Coniunctione. char.44.b
QVAE LIBRO. III. Continentur.
De simplici uerborum formatione. char.45
Coniugationum breue compendium char.46
De augmento præteritorum. char.47
De Verbis compositis. char.48
De formatione Indicatiui ACTIVI. char.49.b
De præterito Attico. 50. De plusquãperfecto. char.50.b
De Aoristis. 51. De futuris. char,52
De Imperatiuo. 52. De Optatiuo. char.52.b
De Subiunctiuo. Infinitiuo. Participio. char.53
Indicatiuus PASSIVVS. præsens. præteritũ imperfectum. char.54
Præteritum perfectum. 54.b. Aoristi. 55.b. Futura tria. char.56
Imperatiuus Optatiuus. char.56
Subiunctiuus. Infinitiuus. Participia. char.57
De Verbo MEDIO &c. char.58
De præterito Medio. char.58
De Imperatiuo Medio. Optatiuo. & Subiunctiuo. char.59
De Infinitiuo, & participiis mediis. char.60
LIBRO. IIII. Repetuntur & latius explicantur.
De Vocalium diuisione, & natura. char.60.b
De diphthongis & Consonantium partitione naturaq́. char.61
Horum omnium breue admodum Schema. char.62.
De syllabis annotatu digna. char.63
De dictione, & Oratione. char.63
De nomine & eius accidentibus copiose. char.63
De Accentibus late. char.64
Corrige. 65. in margine Accentuum formæ, & inferius Toni
Acuti Accentus loci. 65. Grauis Accentus loci. char.65.b
Circumfl. Accen. loci. 66. Accentuum breue cõpendium. char.67
Prima declinatio parisyllaborum Nominum ex Linguarum Varietate. char.67.b
Eius exempla. char.69
Secunda declinatio per Linguarum Varietatem. char.69.b
Tertia declinatio per Linguarum Varietatem. char.71
Quarta declinatio huiusmodi. char.72
Quinta declinatio per Linguarum Varietatem. char.73

De Parisyllabis Quintæ Declinationis in.ασ. char.74.b
De Imparisyllabis. char.75.b
De Nominibus in,ως,Parisyllabis.Err.nu.79. char.77
De eiusdem terminationis Imparisyllabis. char.77.b
Terminationes uariæ. char.78
In..ως.exeuntia in.λς.ρς.&.in.N. char.79
scribe in margine ἰάσονος. char.80.b
Superiorum exempla,deq; in.ξ.& in.ρ.terminatis. char.81
De Fœmininis Nominibus in.N. char.82.83
De Fœmininis in.ξ.& in.ρ. char.83.b
De iis,quæ in.Σ.84. De Neutris in uniuersum. char.84.
QVAE LIBRO.V. Contineantur.
De Synæresiatis & differentia inter Crasin & Synæresin. char.87
Prima Declinatio nominum contractorum p uarias Linguas. char.88
Secunda contractorum. char.89
Tertia Contractorum & Quarta. char.90
Quinta Contractorum. char.91.b
De Declinatis extra ordinem. char.91.b
De accidentibus nomini,Deq; comparatiuis & suplatiuis. char.91
De Patronymicis. char.94
De Diminutiuis,Possessiuis & Denominatiuis. char.95.b
De Verbalibus,& De subiectis nomini speciebus. char.96.97.98
QVAE LIBRO.VI. habentur.
De Verbo & Coniugatione & formatione late tradendis apparatus. char.98
De Prima Coniugatione. char.99
De.2.3.&.4.Coniugationibus. char.99.b
An.τγ.sint duo.τ̃.multa notatu digna. cha.100.b.101
De Quinta & Sexta Coniugat. char.101.b
De temporibus uerborum contemplatio. char.102
De FORMATIONE uerborum Grauitonorum. char.103
Obseruatio de plurali secundum Iones. char.104
De paratatico & syllabico augmento. char.104.b
De augmento temporali. char.105
De formatione præteriti late. char.106
De præterito Attico. char.107.b
De hypersyndelico. char.109. De Aoristis. char.110
De Futuro Primo. char.111. De Secundo. char.113

Formationes alioꝝ modoꝝ ACTIVORVM. attendenda. char. 113
De Imperatiui formatione. char. 113.b
De Optatiui formatione. char. 114
De Subiunctiui formatione. char. 115
De Infinitiui formatione. char. 115
De formatione VERBORVM PASSIVORVM. char. 116
De Form. Præteriti imperfecti Passiui. char. 117
De Forma. Præteriti perfecti Passiui. char. 118
De Format. Præteriti plusquamperfecti & Aoristi primi & secundi. char. 120
De Format. Imperatiui Passiui. char. 120
De Form. Optatiui Passiui. char. 121
De Form. Subiunctiui Passiui. 121.b
De Form. Infinitiui Passiui. char. 122
De Form. Verborum MEDIORVM. 122.b
De Præteriti perfecti Medii Form. char. 123
Dilatatio unius uerbi per Varias Linguas. char. 144
Decursio breuis per Declinationes, Tredecim. char. 127.b

QVAE LIBRO. VII. habeantur.

De Circumflexorum Formatione per Coniugationes singulas, prima uero. char. 131
De Coniugatione secunda & tertia. char. 134
De Verbis in. MI. char. 135.b
De primæ Coniugationis in. MI. Formatione per modos & tempora. char. 137
De Form. Passiuorum in. MI. char. 141
De Form. Mediorum in. MI. char. 143.b
De Form. Secundæ Coniugationis in. MI. char. 144.b
De Form. Tertiæ Coniugationis in. MI. char. 147.b
De Form. Quartæ Coniugationis in. MI. char. 149.b

QVAE LIBRO. VIII. Traduntur.

De Verbis in. MI. Anomalis. char. 150.b
De εἰμί, quando Sum significat. char. 151
De εἶμι, quando Vado significat. char. 154.b
De ἵημι, denso spiritu. mitto. char. 156
De ἵημι, eodem modo pro Cupio. char. 158
De ἴημι, tenui spiritu, pro uado. char. 158.b
De ἧμαι & κάθημαι. char. 161

De ἕω, quando ſedeo ſignificat. char. 162
De ἴσημι, cognoſco. char. 163. b
De φημὶ, pro fari. char. 164. b
De ἀλάλημαι καὶ κέχημαι. char. 165
De ἀλαλύκτημαι. char. 165
De κάθη ἐπίση λύνη καὶ μέμνη. char. 166
De ἴσα καὶ ἴση. char. 166
De τέθνημι, atq; τέτλημι. char. 166. b
De ἑσαίω, & ἀφαισαίω. char. 167
De Verbis uſq; ad præteritum imperfectum declinatis. char. 167. b
De Verbis Anomalis in uniuerſum per litterarum ordinem utile Commentum. char. 168
De Participiorũ formationibus, ac de ACTIVO primum. char. 171
De PASSIVO. De MEDIO. char. 173. b
De Participiis uerborum, in μι. char. 174

QVAE LIBRO NONO Habentur.

De Articulis. char. 177
De Pronomine, in quo ſuper ἔγω uaria declinatio. char. 177. b
De Secunda perſona. 179. De Tertia. char. 180
De Poſſeſiiuis. 181. De demonſtratiuis. char. 182
De Relatiuis. 182. b De Compoſitis. char. 182. b
De præpoſitionibus. 181. b De earũ conſtructione. char. 183. b
De Aduerbio. 185. b. De Conſtructione Quædã. char. 186. b
De ὼ. ης. &. η. q̃ multa ſignificent, ως, quoq; ſignificata uaria. char. 188
De Paſſionibus dictionum ex Tryphone. char. 191. b
De ſpiritibus per ordinem litterarum. char. 193
Α ante hanc uel illam Conſonantem. char. 194
Ε ante hanc uel ill. Conſ. char. 195
Η Eodem modo. char. 196
Ι Eodem modo. char. 197
Ο Eodem modo. char. 197
Υ Eodem modo. char. 198
Ω Eodem modo. char. 198
Diphth. αι. αυ, ει, ευ. οι, ου, Ante quamlibet Conſonantem. char. 198

FRATRIS VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC. IN GRAECAM LINGVAM LIBER PRIMVS.

ΓΡΑ'ΜΜΑΤΑ, quæ Latine Litteræ dicũtur, ſunt quatuor & uiginti, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. Et in duas diuiduntur partes, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: hoc eſt, in Vocales & Conſonantes. Vocales ſeptem, α ε η ι ο υ ω. Conſonantes uero decem & ſeptem, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, ut rem breuiter perſtringamus, diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ, η, & ω μέγα. Natura breues duæ, ε ψιλὸν, & ο μικρὸν. Ancipites tres, α ι υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: hoc eſt, in Mutabiles, & in Immutabiles. Mutabiles tres α ε ο. α quidem & ε in η mutantur, ſed ο in ω μέγα. Immutabiles uero quatuor, η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ ſex αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abuſiuæ uero quinque. ᾳ. ῃ ῳ ηυ υι.

CONſonantiũ autem quædam ſunt ἡμίφωνα: hoc eſt, ſemiuocales quædam ἄφωνα: id eſt, mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλᾶ: hoc eſt duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc eſt, immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ ſunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc eſt, tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id eſt craſſas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc eſt, medias, β γ δ. Ex hiſce litteris ſic diuiſis fiunt ſyllabæ, ut πλα. ex ſyllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα. ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος: hoc eſt, nomen. uerbum, participium, articulus, pronomen, præpoſitio, aduerbium, & coniunctio. *Octo partes orationis.*

Horũ quinq; ſunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

Sed anteaq̃ ulterius procedamus animaduertendum unicuiq; dictioni datum esse accentum, sine cuius ductu uox nulla recte enuntiari potest. De accentu igitur prius, q̃ ad Declinationum elementa ueniamus paucula hæc submonebimus.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΣΩΔΊΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc est, accentus sunt decem. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: id est, Acutus, grauis, Circunflexus. Longa linea. Breuis siue contracta linea Aspiratio Leuigatio siue siccitas. Auersio, Subunio, Dictinctio, quorum hæ sunt notæ.

Acutus. ´ .	Breuis linea. ˘ .	Subunio. ‿ .
Grauis. ` .	Aspiratio. ⊢ ῾ .	Distinctio ͵
Circũflexus. ^ .	Leuigatio. ⊣ ᾿ .	
Longa linea. – .	Auersio. , .	

ΠΕΡῚ ὈΝΌΜΑΤΟΣ.

Nomini accidũt quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. hoc est, genus, species, figura, numerus, casus.

Genera sunt quinq; ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον. Masculinũ, Fœmininum, Neutrũ, commune, promiscuum, Masculinum, ut ὁ πλάτων. Fœmininum, ut ἡ ἀρετή. Neutrum, ut τὸ δῶρον. commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiscuum, ut ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: Primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres. ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc est, simplex, cõposita, & decomposita, Simplex, ut ἵππος. Composita, ut φίλιππος, Decomposita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: Singularis, Dualis, Pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Casus quinq;, εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική: Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus Vocatiuus.

ΠΕΡῚ ἌΡΘΡΩΝ.

ΤΩΝ δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικά, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, alii quidem sunt præpositiui, alii uero subiunctiui, siue subordinatiui: quæ Latini relatiua appellant.

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere masculino ita declinantur.

Ἑνικῶς. Nominatiuo, ὁ. Genitiuo, τοῦ. Datiuo, τῷ. Accusatiuo, τὸν. Δυϊκῶς. Nominatiuo & accusatiuo, τώ, Accentu Acuto solum. Genitiuo & Datiuo, τοῖν. Πληθυντικῶς. Nominatiuo, οἱ. Genitiuo, τῶν. Datiuo, τοῖς. Accus. τούς.

Genere fœminino.

Ἑνικῶς. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκῶς. τὰ, ταῖν. Πλη. αἱ, τῶν. ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ἑνικῶς. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Δυϊκῶς. τὼ, τοῖν. Πλη. τὰ. τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI:

Genere masculino.

Ἑνικῶς. ὃς, οὗ, ᾧ, ὃν. Δυϊκῶς. ὤ, οἷν. Πλη. οἳ, ὧν, οἷς, οὓς.

Genere fœminino.

Ἑνικῶς. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκῶς. ἅ, αἷν. Πλη. αἳ. ὧν, αἷς, ἃς.

Genere neutro.

Ἑνικῶς. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκῶς. ὥ, οἷν. Πλη. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo casu Articuli omnino carent. ὦ uero Articulus non est, sed aduerbiũ uocandi, quod oĩbus generibus, ac numeris cõmune est.

De quibus omnibus Libro quarto copiosissime differemus, nam uti profati sumus nunc breuiter omnia perstringimus.

DE DIVISIONE NOMINIS.

ΩΝ δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: hoc est, Nominum alia parisyllaba sunt, ut αἰνείας αἰνείου. alia ĩparisyllaba, ut αἴας, αἴαντος. Quæ sunt parisyllaba, quadrifariam declinãtur: quæ imparisyllaba, uno modo tantum. Vnde quinq; fiunt declinationes: prima, secũda, tertia, quarta, parisyllabæ: & quinta imparisyllaba. Et hæ quidẽ omnes simplices dicuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE.

PRima igitur declinatio est parisyllaborum, nominum, masculinorum tantum, in ας desinentium, & in ης, ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum genitiuus in ου desinit. Datiuus in ᾳ, uel in ῃ diphthongos improprias, secundum Vocalem Nominatiui. Accusatiuus in. ν. cum Vocali nominatiui.

De nominibus In. ας.

Ἑνικῶς. ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία. Δυϊκῶς. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικῶς. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.

In. ης.

Ἑνικῶς ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. Δυϊκῶς. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρῦσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρῦσαι.

Hoc in loco annotandum est, nomina parisyllaba in ης desinentia facere uocatiuum in, η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Desinentia uero in της parisyllaba, in α correptum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης desinentia. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in. η. ὁ πέρσης, ὦ πέρση. Hesiodus ἐν ἔργοις. Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

SEcunda declinatio est parisyllaborum nominum in α siue in η desinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in ας, siue in ης desinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ, diph. improprias. Accusat. uero in, ν, cum Vocali nominatiui.

Ἑνικῶς.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαία. Δυϊκῶς. τὰ μαία. ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πληθυν. αἱ μαίαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

Ἑνικῶς.

Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊκῶς. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. Πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

Ἑνικῶς.

Ἡ τιμὴ. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμὴν. ὦ τιμή. Δυϊκῶς. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. Πλη. αἱ τιμαὶ. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α purum desinentia, & in δα, & in θα, & in ρα. seruare α in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Ἀθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etsi in α non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, sicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

TErtia Declinatio est Parisyllaborum nominum, tam Masculinorum q̃ Fœmininorum, Communium & Promiscuorum in, ος, desinentium, & Neutrorum in, ον, quorum Genitiuus desinit in, ου, Datiuus in, ῳ, Accusatiuus in, ν, cum uocali Nominatiui.

Masculini generis. Ἑνικά.

ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὦ λόγε. Δυϊκά. τὼ λόγω τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πληθυντ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι.

Fœminini generis. Ἑνικά.

ἡ ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδέ. Δυϊκά. τὰ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί.

Communis generis. Ἑνικά.

ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄθρωπε. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι.

Epicoeni generis. Ἑνικά.

ὁ ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετέ. Δυϊκά. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πληθ. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί.

Neutri generis. Ἑνικά.

τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκά. τὼ ξύλω. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. Πληθυν. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in, ον, desinentia, tam Substantiua quam Adiectiua, mittere genitiuum in, ου, ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ. nisi fuerint à masculinis adiectiuorum nominum in, ων, cõmuniter desinentium, siue à comparatiuis, siue à participiis, quoniam huiusmodi neutra suorum masculinorum sequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Etiam in neutris nominibus, tam Parisyllabis quam Imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in, α, correptum cõmuniter

desinunt, ut τὸ μῆλον, nominatiui & accusatiui casus, ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκά. τὼ μήλω, ὦ μήλω. τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. Πληθ. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

DE QVARTA DECLINATIONE.

QVarta declinatio est Atticorum nominum Parisyllaborum, masculini generis, & fœminini, ac communis in, ως, & neutri in, ων, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in, ω, desinunt, Accusatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Ἑνικά.

ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. Πληθυν. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Foeminini generis. Ἑνικά.

Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. Δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

Communis generis. Ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔγεως. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ εὔγεω. & cætera.

Neutri generis. Ἑνικά.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυϊκά. τὰ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. Πληθ. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat hoc non temere factum, quandoquidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in, ως, desinentia, à nominibus in, ος, communiter terminantibus fiunt, ο, in, ω, mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit, α, productum, in, ε, ψιλὸν conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, & si mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, si in penultima fuerit accentus, In Atticis retrahitur in antepenultimam, ut νικόλαος, νικολάου. νικόλεως, νικόλεω, abiecto, υ, τῆς, ου, diphthongi. Et in Accusatiuo plurali similiter, τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. Si uero fuerit, ι, remanet in diphthongo impropria, τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις. τοῖς νικόλεῳς.

Atten. Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus, prima quidem & tertia, ius sibi uendicare in Vocatiuos, passimque eos suis

nominatiuis, ſimiles reddere, ut ὦ αἰνέα κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀττικῶς. ὦ λόγε. ὁδέ. ἄνθρωπε κοινῶς, ὦ λόγος. ὁδός. ἄνθρωπος ἀττικῶς. Idem erit in Impariſyllabis, quæ quia in nonnullis uariant loco ſuo notabuntur. Reliqua uero libro quarto plenius explicabuntur. Nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq; tantum delibamus.

DE QVINTA DECLINATIONE.
uidelicet Impariſyllaborum.

QVinta declinatio eſt omnium Impariſyllaborum nominum Maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum Genitiuus deſinit in, ος, Datiuus in, ι, Accuſatiuus in, α, & aliquando in, ν,

Maſculina.

Ἑνικά. ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἴαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. Πληθ. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες.

Fœminina.

Ἑνικά. ἡ ζιάς, τῆς ζιάδος. τῇ ζιάδι. τὴν ζιάδα. ὦ ζιάς. Δυϊκά. τὰ ζιάδε. ταῖν ζιάδοιν. ὦ ζιάδε. Πληθυντ. αἱ ζιάδες. τῶν ζιάδων. ταῖς ζιάσι. τὰς ζιάδας. ὦ ζιάδες.

Neutra.

Ἑνικά. τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. Δυϊκά. τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πληθυν. τὰ βήματα, τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα.

Sed quoniá huius. Quintæ declinationis uariæ ſunt Recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per ſingula genera exempla quædam ponere.

Et primum de nominibus maſculinis in, Σ, deſinentibus, quippe quorum maximus eſt numerus.

ὁ θόας, τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.
ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχη, καὶ ὦ λάχης.
ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα. καὶ πάριν. ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.
ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίεν, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα, καὶ ὠκύν. ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.
ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.
ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.
ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.
ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.
ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.
ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.

In. N.

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν.
ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.
ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.
ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.
ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.
ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν.

In. Ξ.

ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.
ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.
ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πτώξ. τοῦ πτωκός. τῷ πτωκί. τὸν πτῶκα. ὦ πτώξ.

In. P.

ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.

In. Ψ.

ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Exempla foemininorum. In. N.

ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα, ὦ τρήρων.

Ξ

ἡ ἄβλαψ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλάπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα μόνον. ὦ μήτορ.

Σ

ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαΐς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιϊ. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς, τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. ὦ κλείς.
ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυϊ. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῇ τίρυνθι. τὴν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.

Ψ

ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In. A. I. Υ.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος, καὶ δορός. τῷ δόρυϊ, καὶ δορί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.

Ν

τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μέλαν. ὦ μέλαν.
τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέν. ὦ τιθέν.
τὸ τυπτοῦν. τοῦ τυπτοῦντος. τῷ τυπτοῦντι. τὸ τυπτοῦν. ὦ τυπτοῦν.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μεῖζον. ὦ μεῖζον.

Ρ

τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ τοῦ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος. τῷ ἄλατι. τὸ ἄλας. ὦ ἄλας.

τὸ στᾶς. τοῦ στάτος. τῷ στάτι. τὸ στᾶς. ὦ στᾶς.
τὸ τετυφός τοῦ. τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.
Et hæc de ſimplicibus declinationibus. Nunc uero de contractis per κρᾶσιν, ſiue συναίρεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

Q Vinque igitur ſunt & aliæ Declinationes, quæ συνῃρημέναι, hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta Simplicium fiunt per ſynæreſin, & craſin quas Græci communiori uocabulo Synalephas appellant, quæ figuræ inter ſe differunt.

Synæreſis quid. Nam Synæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ

Craſis quid. Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum, in quibus aut altera uocalium tranſmutatur, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Nam ε, &, ο, in, ου, diphthongum contracta ſunt, ubi, ε, omnino tranſmutatum eſt. Ε, uero &, α, in, η, monophthongum, in qua & ſi neutra uocalium actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. Abuſiue tamen altera pro altera capitur. Vtraque enim ut plurimum communi uocabulo Synæreſis appellatur, & ſi ipſam rarius fieri contingat. *Regula.* Aduertendum eſt etiam præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam. *Synæreſis pro Craſi.* Sed ſciendum Synæreſim pro Craſi eſſe accipiendam, nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. Cæteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut, α, aut, ε, aut, ι, aut, ο, ut in ſequentibus declinationibns liquido apparebit.

DE PRIMA DECLINATIONE.
Contractorum.

PRima declinatio Contractorum eſt nominum Maſculinorum, fœmininorum, & communium, deſinentium in, ης, ac Neu-

trorum in, ες, Adiectiuorum. & in, ος, Substantiuorum, quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus διὰ τοῦ, εος, existens in, ους, facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex, ε, tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente Consonante. Sic, ε, &, ο, in, ου, diphthongum, & in, οι. Ε, &, ω, in, ω. Ε, &, ι, in, ει, diphthongum semper. Ε, &, α, & duo, εε, aliqua sequente consonante, etiam in, ει, diphthongum, alioqui in, η, monophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque. ει, ου, οι, η, &, ω, quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. Genitiuus singularis, ου, τοῦ δημοσθένεος. νους. Dualis, οι, τοῖν δημοσθενέοιν. νοῖν. pluralis, ω, τῶν δημοσθενέων. νῶν. Ει, communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η, uero cõmunis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali, τὸν δημοσθένεα. νη. τὼ δημοσθένεε, νη. Nominatiuo etiã & Accusatiuo, & Vocatiuo pluralibus neutrorum, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Synæreses primæ.

Synæreses quinque.

EXEMPLA MASC. Ἑνικά.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νει, τὸν δημοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε, νη, τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε, νη. Πληθυντ. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες, νεις.

Foemininorum. Ἑνικά.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη, ὦ τρίηρες, καὶ ὦ τριήρης, reliqua, ut superius.

Communium. Ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε. θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες. θεῖς. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας. θεῖς. ὦ ἀληθέες. θεῖς.

Neutra Adiectiua. Ἑνικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος θοῦς. τῷ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε. θῆ. τοῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα. θῆ. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα. θῆ. ὦ ἀληθέα. θῆ.

Neutra Substantiua. Ἑνικά.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος. καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ. χει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε. χη. τοῖν τειχέοιν. χοῖν. ὦ τείχεε. χη. Πληθ. τὰ τείχεα, χη. τῶν τειχέων. χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα. χη, ὦ τείχεα, τείχη.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

Contractorum.

Synæreses secundæ.

SEecunda declinatio Contractorum nominum duas habet terminationes, ις, masculinorum, fœmininorum, & communium, &, ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ, ιος, κοινῶς profertur, & εος, ἰωνικῶς &, εως, ἀττικῶς. Accusatiuus in, ιν, solum. Huius autem declinationis una tantum synæresis fit propria, hoc est, in, ι, productum. Quia præcedente, ι, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in, ι, fit semper, quod cuiusuis generis quattuor tantum euenit casibus, hoc est, datiuo singulari, τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τῷ σινήπιϊ, σινήπι. Nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ ὄφιες, ὄφις. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις. τὰ σινήπια. πι. ὦ σινήπια. πι. In duali numero, nunq̃ fit synæresis in, ι, eodem uero. ι. in, ε, conuerso Ionico more, eædẽ fiunt synæreses, quæ sunt in prima Declinatione. Quandoquidem ex, ε, tenui & uocali sequente fiunt, & hoc in dictis quattuor casibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε. φη. οἱ ὄφεες. φεις. τοὺς ὄφεας. φεις. ὦ ὄφεες, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινήπεϊ, πει. τὼ σινήπεε. πη. τὰ σινήπεα. πη.

Tres tantum synæreses.

Sunt igitur tres duntaxat synæreses, ι, scilicet productum, quæ est huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc est, ει, &, η, Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. Nam regula est, quod quandocunq; genitiuus Singularis patitur synæresim, etiam dualis & pluralis patiuntur, atsi non patitur Singularis, nec cæteri patiuntur.

Masculina. Ἑνικά.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκά. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεῳν. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Foeminina. Ἑνικά.

Ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκά. τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεῳν. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πλη. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες. πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra. Ἑνικά.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ. νήπι. καὶ σινήπεϊ. πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκά. τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. πη. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινηπέῳν. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. πη. Πληθ. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα. πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα. πη. ὦ σινήπια, σινήπι. καὶ σινήπεα, σινήπη.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in εὺς, & masculinorum tantum, quorum genitiuos διὰ τοῦ εος fit κοινῶς. καὶ εως ἀττικῶς. καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes: quandoquidem ex ε tenui præcedente fiunt, & uocali sequente: & duæ sunt tantum, ει scilicet & η. ει enim in datiuo singulari: τῷ βασιλέϊ. λει. in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus: οἱ βασιλέες. λεῖς. τοὺς βασιλέας. λεῖς, ὦ βασιλέες. λεῖς. Η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali. τὼ βασιλέε. λῆ. ὦ βασιλέε. λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, sed diuersus est secundum linguarum diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem: hoc est, ε ψιλόν, in omnibus casibus, dempto singulari nominatiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea synæresim fieri. *Synæresis tertie declinationis*

Παράδειγμα. Ἑνικά.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέως κοινῶς, καὶ βασίλεως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. Πληθ. οἱ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων. βασίλεων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. λεῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. De Accusatiuo autem singulari in, ῆ. Vtrum synæresis sit, An apocope, Libro quarto uideris.

DE QVARTA DECLINATIONE

Quarta declinatio Contractorum nominũ duas habet terminationes, in ω, & in ως, fœmininorum tantum. Quorum genituus perfectus & imparisyllabus in ος existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο paruo præcedente uocali sequente fiunt, tres sunt, ου οι ω, quæ sic ordi- *Synæresis quarte declinationis*

nantur, duo οο in ου in genitiuo singulari: τῆς λητόος. λητοῦς. ο & ι in οι in datiuo singulari: τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο & α in ω in accusatiuo singulari: τὴν λητόα, λητώ. Cætera uero tertiam sequuntur simplicium declinationem.

Ἑνικά.

Ἡ λητώ, τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα λητώ, accentu acuto. ὦ λητοῖ. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πλη. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητοῦς. ὦ λητοί.

Ἑνικά.

Ἡ αἰδὼς. τῆς αἰδόος. αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα. δῶ. accentu circumflexo. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὰ αἰδώ. τοῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Πλη. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδοὺς. ὦ αἰδοί.

DE QVINTA DECLINATIONE.

QVinta declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ας purum & ρας, neutrorum tantum. Quorum genitiuus in ατος desinit κοινῶς, & in αος, subtracto, τ, ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in α productum, & in ω. ex α enim præcedente, & ο utcunque sequente, siue ο paruum sit, & idem siue solum, siue in diphthongo, siue sit ω μέγα, semper fit synæresis in ω, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in α productum fit Synæresis.

Ἑνικά.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πλη. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi sciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atque συναίρεσιν. nam ex α & ο crasi facta in ω μέγα, ει per Synæresin ι subscribitur.

Ἑνικά.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. Δυϊκά. τὼ κέρατε, κέραε κέρα. τοῖν κεράτοιν κεράοιν. κερῷν. Πλη. τὰ κέρατα. κέραα. κέρα. τῶν κεράτων. κεράων. κερῶν. τοῖς κέρασι. τὰ κέρατα κέραα κέρα. ὦ κέρατα κέραα, κέρα

CONTRACTIONES IN OMNIBVS CASIB.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & casus synæresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simplicium declinationis, fœminina uero secundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinátur, quorum inflexio talis est.

Ἑνικά.

ὁ νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκά. τὼ νόω, νώ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ, accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in ω desinens, siue à circunflexis, siue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam. ut ὁ καλὸς, τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. A Grauitonis uero acuitur, penultima, ut ὁ λόγος τὼ λόγω. Hanc enim Græci regulam ita tradunt. τὰ εἰς. ω. δυϊκὰ ὀξύνεται, ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. auersantur. n. circunflexum ὀξύνεται μὲν ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων χρυσοῖς χρυσώ. καλὸς καλὼ, πρὸς μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον. τὰ ἀπὸ βαρυτόνων. φίλος φίλω.

Πλη. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ.

Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.

ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς, βοός, βοΐ.

ὁ ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

ὁ πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ. πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν.

Sic ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. Et alia quorum fœminina & neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.

Ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης. ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ. &c.

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πλη. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Δυϊκά. τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ὦ λέξεε.

Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις, sicut nominatiuus. Sic πτῶσις, πτώσεως, & alia huiusmodi, quæ passim inueniuntur.

Att. Regulam.

IN PAVCIS CONTRACTA.

SVnt & alia nomina in υς desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta sunt: & à Theodoro Gaza partim primum, υ, appellãtur, & ὀξύτονα sunt, ut ἡδύς, ἡδέος, ὠκύς, ὠκέος. Partim uero & secundum, υ, & grauitona sunt ut βότρυς, βότρυος, στάχυς, στάχυος. Quæ sunt primi, υ, in datiuo singulari synæresim patiuntur. ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: sicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. Et in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. sicut δημοσθένεες. νεις. δημοσθένεας. νεις. nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quæ uero sunt secundi, υ; in nominatiuo; accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur; nam præcedente, υ, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri cõtingat, in, υ, fit semper. ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς: sicut ex ι, præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in, ι, ut in secunda contractorum declinatione dictum est.

Similiter & quæ in ους, desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiuntur: & ea unica est, ου, scilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

ἑνικά

ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα. καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRACTIONE.

COmparatiua quoque in ων desinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt: cum in Accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in ω, fiat synæresis, Atticorum more: ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: expuncto scilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. In Nominatiuo uero plurali & Vocatiuo masculinorũ ν, prius eliso, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in Accusatiuo eiusdẽ numeri, subtracto ν ut supra, ο & α etiam in ου contrahi necesse est. ut μείζονας, μείζοας, μείζους: sicut βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. & duum sunt generum, ac in ον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Τῶν ἐπιθέτων, hoc est adiectiuorum, aliqua in ας mittunt masculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πᾶς. τοῦ παντός. ἡ

τός. ἡ πᾶσα. τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός.

Aliqua uero in, ης, duum generum, & neutrum in, ες, ut ὁ, καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος. ἀληθοῦς.

Aliqua uero in, εις, Fœmininum in, εσσα, & neutrum in, εν, ut ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα. τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν. τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in, ις, duum generum, & neutrum in, ι, ut, ὁ, καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in, υς, ὀξύτονα. Fœmininum in, εια. & neutrum in υ. ut ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα. τῆς ἡδείας. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in, υς, Grauitona duum Generum Neutrum in, υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ. τοῦ ἀδάκρυος.

Deſinentia in, ος, purum ſimplicia communia trium generum in, α, formant Fœmininum, & neutrum in, ον, ut δίκαιος. δικαία. δίκαιον. Eodem modo quæcunq; in ultima ſyllaba habent, ρ, ut ἀνθηρός. ἀνθηρά. ἀνθηρόν. σοφίη. uero & ſimilia Ionica ſunt. Deſinentia autem in, ος, non purum in, η, Fœmininum formant. ut ἔρημος. ἐρήμη. ἔρημον. σοφός. σοφή. σοφόν. Compoſita uero in, ος, Atticorum more duum ſunt generum, & neutrum habent in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in, ους, duum Generum, & in, ουν, Neutrum habent formatum, ut ὁ, καὶ ἡ πολύπους. τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν. τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς. & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς & χρυσοῦς trium ſunt generum: quorum Maſculina, & neutra tertiam ſimplicium inflexionem ſequuntur, Fœminina uero ſecundam, ut ὁ ἁπλοῦς. τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ. τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς. τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ. τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν. τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος. χρύσεα. χρύσεον. dicunt, & alia ſimiliter.

Aliqua uero in, ως, duum generum, & neutrum in, ων, quæ Attica ſunt, ut ὁ, καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω.

Aliqua in, ην, duum generum, & neutrum in, εν. ut ὁ, καὶ ἡ τέρην. τοῦ, καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν. τοῦ τέρενος.

Aliqua in, ων, duum generum, & neutrum in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ εὐδαίμων. τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος.

ΠΕΡῚ ἈΡΙΘΜΗΤΙΚΩ͂Ν ὈΝΟΜΆΤΩΝ.

NOmina numeralia u..um significantia singulariter tantum declinantur: quæ uero duo dualiter: quæ autem plura pluraliter, & trium sunt generum.

Εἷς. ἑνὸς. ἑνὶ. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν, Ἓν. ἑνὸς. ἑνὶ. ἓν.

Dualia.

Δύο, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. δυοῖν. καὶ δυεῖν, in genere fœminino, ο, in, ε, uerso. Declinatur etiam in plurali numero sic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς, καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς. duum generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία.
Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρας. Duum generum.
τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα.

A quatuor autem usq; ad centum omnia sunt in declinabilia. Articulis autē discernuntur cuius sint generis, & casus hoc modo.

οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε.
αἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰς πέντε.
Τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα. & alia usq; ad centum.

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinantur sic.

οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους.
Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας.
Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι. τετρακόσιοι. πεντακόσιοι. ἑξακόσιοι. ἑπτακόσιοι, ἐννεακόσιοι.

χίλιοι. δισχίλιοι. τρισχίλιοι. τετρακισχίλιοι. καὶ τὰ λοιπά.

Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
εὐθεῖα. γενική. δοτική. αἰτιατική. κλητική.	εὐθεῖα καὶ αἰτιατική. γενικὴ καὶ δοτική. κλητική.	εὐθεῖα. γενική. δοτική. αἰτιατική. κλητική.

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

ὁ — τοῦ — τῷ — τὸν	τὼ — τοῖν	οἱ	τοῖς — τούς
ἡ — τῆς — τῇ — τὴν } ὦ	τὰ — ταῖν } ὦ	αἱ } τῶν { ταῖς — τάς } ὦ
τὸ — τοῦ — τῷ — τὸ	τὼ — τοῖν	τὰ	τοῖς — τὰ

Prima declinatio marium est tantum in, ας, & in, ης.

ας, ης } ου { ᾳ — αν — α / ῃ — ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι

Secũda est fœmininorum tantum quæ in α, & in, η, terminant.

α, η } ης — ῃ { αν — α / ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι

Nomina tamen quæ in, α, purũ, δα, θα, ρα, finiunt seruant, α, in genitiuo & datiuo singulari ut θεά θεάς. λήδα λήδας, μάρθα μάρθας, ἡμέρα ἡμέρας.

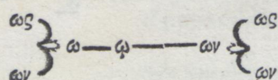
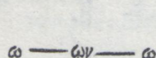
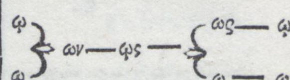
Tertia delinatio est singulorum generum in ος, exeuntiũ, & neutroꝝ in, ον.

ος, ον } ου — ῳ — ον { ε / ον	ω — οιν — ω	οι, α } ων — οις { ους — οι / α — α

Aduerte Atticos i omnibus declinationibus facere Vocatiuum nominatiuo similem, uti supra declaratum.

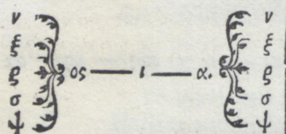
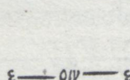
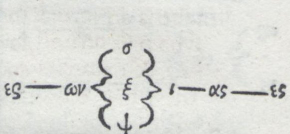
Quarta est Atticorum quæ fit a tertia, muta to, ο, in, ω, quod in omnibus ca sibus retinet.

Ἑνικά. Δυϊκά. Πληθυντικά.

Hæ quatuor superiores dicuntur parisyllabæ quia non crescunt in obliquis sed eos pares efferunt nominatiuo.

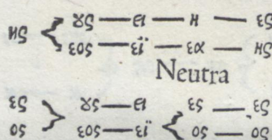
Quinta est generũ om nium quæ crescũt in obliquis quorum terminatio uaria ẽ. Sed hæ quinq; consonantes diuersis uocalib9 iũctæ nũc satis erũt.

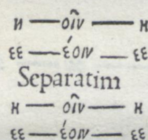

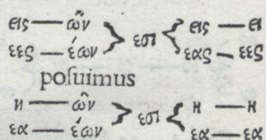
Similiter etiam neutra Variabis in quibus Acusatiuos & Vocatiuos suis nominatiuis similes ubiq; facies: eorũ plu ralia in, α, ut & latina.

Περὶ τῶν συνῃρημένων

Ab hac quita aliæ quinq; fiunt Declina tiones quæ synæresiatæ dicun tur φ synæresin. id est, contractionem patiuntur. Quarum. Prima ẽ mariũ fœmini noꝝ, & cõium desinẽ tium in, ης, Neutroꝝ uero de sinẽsitium in, ες Adie ctiuorum. & in, ος. Substantiuorum.

In qua declinatiõe quĩq; hæ synereses colligun tur: hoc est, εο, in, ου, εϊ, in, ει εα, & duo, εε, etiã in, ει & in, η. εοι in, οι. εω ĩ ω,

Secunda est marium fœmininorum & cōmunium in ις, desinentium, & neutrorum in, ι, quorum Genitiuus in, ιος communiter facit. in, εος Ionice. in, εως, Attice. p, ω.

Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
ις } { ος, ιος, εως } ι, ιι, εϊ, ει — ιν — ι	η, ιε·εε { ιοιν, εοιν, εῷν } — ιε — ιε, η	ι, ει, ιες·εες { ίων, έων, εων } ισι, εσι, εσι — ιας — ιες, εας — εες, ει — ει; — ι — ι

Neutra separatim ponenda fuerunt.

ι { ιος —, εος —, εως — } εϊ, ιι, εϊ, ει } ι — ι	ιε — ίοιν — ιε εε — εοιν — εε	ι — ίων — — ι — ι ια — έων — ισι — ια — ια εα — εων — εσι — εα — εα η — η — η

In neutris aduertēdi sunt tres plur. casus similes In hac declinatione propria synæresis una est, in ι, productum, nam ubi cunq; euenit synæresin fieri ex, ι, & quamuis uocali sequente fit contractio in, ι, Cum uero muta tur, ι, in, ε, Ionice fiūt Synæreses quæ sunt in prima.

Tertia est marium tantū modo in, ευς, exeuntium, quorum genitiuus in εος, fit communiter. in εως, Attice, & in ηος, Ionice, & ita singulatim unū quodq; idioma potes uariare.

ευς { εος — εϊ — εα — ευ, εως — ει — η — ευς, ηος — ηϊ — ηα ευς }	εε, η } εοιν { εε, η; ηε — ηοιν — ηε	εες, εις } έων, εων, ηων — ευσι, ησι — { εας, εις — εες, εις; ηες — ηας — ηες

In qua declinatione duæ synæreses fiunt, quæ a prima sunt hoc est, ε, &, ι, in, ει, duo, εε, in ει, & in η·ε, &, α, etiam in ει,.

Quarta est fœmininorū solum in, ω, uel in, ως exeuntium.

ω, ως } οῦ, οῖ, ω; οος — οϊ — οα — οῖ	ω — οιν — ω	— ων — οις — ους — οι

In qua quidem tres hæ synæreses οο → ου, οϊ → οι, οα → ω in singulari tantū habentur. Alii uero duo numeri tertiā sequuntur simplicium declinationem.

Quinta est Neutrorum	in, ας, purum uel in	ρας, exeuntium.
Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
ας. ρας { ατος — ατι ; αος — αϊ } ας — ας ; ως — ᾳ — ρας — ρας	ατε — άτοιν — ατε αε — άοιν — αε α — ῷν — α	ατα — άτων ; αα — άων ; α — ῶν } ασι { ατα — ατα ; αα — αα ; α — α
In hac declinatione duæ casibus in, α.	sunt synæreses in ge	nitiuis in, ω, In reliquis
Sunt quædam nomina ut νόος ῥόος ἁπλόος &	quæ per omnes casus alia huiusmodi.	patiuntur synæresin
ους ου ῳ ουν ου οος. οου. οῳ. οον. οε.	ω οιν ω οω. οοιν. οω.	οι ων οις ους οι οοι. οων. οοις. οους. οοι
Νοῦς tamen etiã per quin	tam simplicium decli	natur ut νοῦς. νόος. νόϊ. νόα.

NOMINA NVMERALIA.

εἷς — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕνα — quintæ }
μία — μιᾶς — μιᾷ — μίαν — secũdæ } — declinationis.
ἕν — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕν — quintæ }

οἱ, αἱ, τὰ } δύο — τῶν δύο ; { τοῖς, ταῖς, τοῖς } δυσί. ; { τοὺς, τὰς, τὰ } δύο

οἱ, αἱ] τρεῖς ; τὰ — τρία } τῶν τριῶν ; { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τρισί. ; { τούς, τὰς] τρεῖς ; τὰ — τρία }

οἱ, αἱ] τέσσαρες ; τὰ — τέσσαρα } τῶν τεσσάρων ; { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τέσσαρσι ; { τοὺς, τὰς] τέσσαρας ; τὰ — τέσσαρα }

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡῚ ῬΉΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον, hoc est. Verbum est pars Orationis declinabilis cum diuersis temporibus actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans. Cui accidunt octo. ἔγκλισις. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμὸς. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. id est, Modus. Genus: Species. Figura. Numerus. Persona. Tempus. & Coniugatio.

Modi sunt quinque. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. hoc est, Indicatiuus, Imperatiuus. Optatiuus. Subiunctiuus. & Infinitiuus. Indicatiuus: ut τύπτω. Impatiuus: ut τύπτε. Optatiuus ut τύπτοιμι. Subiunctiuus ut ἐὰν τύπτω. Infinitiuus ut τύπτειν.

Genera quinque. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἢ μέσον. ἀποθετικὸν. ἢ αὐτοενεργητικὸν. i. Actiuum. Passiuum. Neutrum. Cōmune, siue medium, Deponens, siue per se actiuum. Actiuum. ut τύπτω. Verbero. Passiuum ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōmune siue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, siue per se actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ. πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua. & Deriuatiua. Primitiua ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figuræ tres. ἁπλοῦν. σύνθετον. καὶ παρασύνθετον. i. Simplex. Composita, & Decōposita. Simplex ut ἱστῶ. Composita, ut παριστῶ. Decōposita ut παριστάνω. Deriuantur autē decōposita à compositis. Nā à φίλω uerbo, & ἵππος noīe cōponitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres. ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντικὸς. i. Singularis, dualis & pluralis. Singularis ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Personæ tres. πρῶτον. δεύτερον. καὶ τρίτον. Prima, secunda, & tertia. Prima à qua fit oratio ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio. ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio. ut γράφει.

Tempora sex ἐνεστὼς. παρατατικὸς. παρακείμενος. ὑπερσυντελικὸς. ἀόριστος. καὶ μέλλων, hoc est. Præsens, Præteritum imperfectum.

Præteritum perfectum. Præteritum plusquãperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præsens ut τύπτω. Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. Præteritum perfectum ut τέτυφα. Præteritum plusquamperfectum, ut ἐτετύφειν. Præteritum indefinitum, ut ἔτυψα. Futurum, ut τύψω.

Coniugationes tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων. hoc est Grauitonoꝝ. tres τῶν περισπωμένων. i. Circumflexoꝝ in, ω, desinentium, & Quatuor in, μι, Vnde tres sunt uerborum terminationes, ω, scilicet Grauitonum, ut γράφω. ω, circumflexum, ut γελῶ. & μι, ut τίθημι.

PRIMA.

Rima igitur Grauitonorum coniugatio est, quæ per β, uel π, uel φ, uel πτ, profertur. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quorum futurum per, ψ. ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero per, φ. ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SEcunda coniugatio est, quæ per, γ, uel κ, uel χ, uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quoꝝ futurum ꝑ, ξ. ut λέξω. πλέξω. τρέξω, τέξω. Præteritum uero per χ. λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα. τέτεχα.

TErtia est quæ per δ, uel θ, uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ. ut ἄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum uero per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVarta est quæ per ζ, uel geminum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω. nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα. nunc per χ, ὤρυχα.

QVinta est quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. Quorum futurum penultimã corripiens, ac extremam circumflectens, per easdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, Subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, scilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SExta uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritũ uero ꝑ κ. ut ἤκουκα, ἵππευκα.

Quo in loco sciendum est, coniugationes, quas alii tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinqꝫ redigere: hoc est. Quæcunqꝫ uerba ante ω, habent siue β, siue π, siue φ, siue πτ, primam consti-

tuere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quæcunque uero γ, siue κ, siue χ, siue κτ, siue geminatum σσ, siue ζ, & in futuro ξ, secundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. At quæcunque δ, siue θ, siue τ, siue ζ, siue geminatum σσ, siue ω, purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero quampiam immutabilem habent, quartam constituere necesse est: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero quæcunque in μι, desinunt uerba: ut τίθημι ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus propriis locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt: hoc est. Cum prima persona pluralis numeri in μεν, exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit Actiuis, tam in, ω, quam in, μι, desinentibus, & ambobus etiam Aoristis Passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur litteraturam. Etiam tertia persona plurali in, ι, aut in, αι, exeunte, hoc est, ι, in actiuis, & αι, in Passiuis, secundam & tertiam dualis numeri similes esse. Si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre. Etiam in modo Imperatiuo, & Subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristos in usu haberi. Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in modo indicatiuo diuisim inflecti, in aliis uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in aliis modis: & participiis omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Exemplum Grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς	
Τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.
	παρατατικός.	
Ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	παρακείμενος.	
Τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.

	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	ἀόριστος. β.	
ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	μέλλων. α.	
τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
	μέλλων. β.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπε	τυπέτω.

	τύπετον	τυπέτων.
	τύπετε	τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

ἀόριστος. α.

τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.
τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

ἀόριστος. β.

τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

μέλλων. α.

τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

μέλλων. β.

τυποῖμι	τυποῖς.	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην,
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.

ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.
ἐὰν τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυφέναι.
ἀόριστος. α.	τύψαι.
ἀόριστος. β.	τυπεῖν.
μέλλων. α.	τύψειν.
μέλλων. β.	τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα	τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον	τοῦ τύπτοντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς	τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα	τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς	τοῦ τετυφότος.

ἀόριστος. α.

ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα	τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπών,	τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν,	τοῦ τυπόντος.

μέλλων. α.

ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,	τοῦ τύψοντος.

μέλλων. β.

ὁ τυπῶν	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum est, participia Masculina & neutra ad quintam simplicium declinationem referri, fœminina uero ad secundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

IN passiuis uero hæc sunt annotanda: hoc est, dualem numerum omneis habere personas, cum prima pluralis non in, μαι, sed in, θα, exeat: demptis Aoristis passiuis, qui actiuorum litteraturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deficere, si tertia singularis ante, ται, finalem syllabam aliam habeat consonantem: pro ea autem participio eiusdem temporis utimur & substantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui & subiunctiui, in omnibus numeris & personis: cum nullo modo recte formari possit, si prima persona præteriti passiui aliquam habeat consonantem ante, μαι, finalem.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστὼς.	
Τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικὸς.	
Ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
Τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσὶ.
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.
	ὑπερσυντελικὸς.	
Ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.
	ἀόριστος. α.	
Ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.

	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

ἀόριστος. β.

ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

μέλλων. α.

τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

μέλλων. β.

τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.

ἀόριστος. α.

τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.

ἀόριστος. β.

τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ἘΥΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετυμμένος εἴην	εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.
	ἀόριστος. α.	
τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.
	ἀόριστος. β.	
τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.
	μέλλων. β.	
τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυποισοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον.	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
Τετυμμένος ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς.	τυφθῇ.

ἐὰν		τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν	τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.
		ἀόριστος. β.	
ἐὰν	τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν		τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν	τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος. α.	τυφθῆναι.
ἀόριστος. β.	τυπῆναι.
μέλλων. α.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων. β.	τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.

ἀόριστος. α.

ὁ τυφθείς.	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπείς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης.
τὸ τυπέν,	τοῦ τυπέντος.

μέλλων. α.

ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.

μέλλων. β.

ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπυσομένου.

ἡ τυπυσομένη.

ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος masculina. Et neutra in μενον, tertiæ esse simplicium declinationis: fœminina uero eorum, secundæ. At participia utriusq; aoristi Passiui, Masculini generis & neutri, quintæ declinationis: eorum uero fœminina secundæ.

DE VERBO MEDIO.

Libuit mihi in hac uerborum Declinatione, Theodoꝝ Gazam imitato, cōmuni ordine relicto, ꝑ omnes modos & tēpora, uerba media seorsum Variare. Cū alii partim Actiuis, ut præteritū ꝑfectum, & præteritum plusquamperfectum: partim uero Passiuis, hoc est, ambos aoristos, & utrunq; futurum admiscuerint. Quod quidē eo consilio fecimus, ut faciliorē discentibus uiam ostenderemus. Esto igitur tertio loco eoꝝ ꝑfecta, ac distincta uariatio: quæ quidē in præsenti, & præterito īperfecto passiuis ꝓrsus similia sunt.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	Παρατατικός.	
ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	Παρακείμενος.	
τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.
	Ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐπετυπείτην.

ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετυπείσαν.

ἀόριστος. α.

Ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

ἀόριστος. β.

Ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

μελλων. α.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον.	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

μέλλων.. β.

Τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὸς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν

ἀόριστος. α.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

ἀόριστος. β.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων.
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθων.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
	Παρακ. καὶ ὑπερσυ.	
τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.
	ἀόριστος α.	
τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθων.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.
	ἀόριστος. β.	
τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθων.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.
	μέλλων. α.	
τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθων.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο,
	μέλλων. β.	
τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθων.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακείμενος καὶ ὑπερσυ.	
ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.
ἐὰν τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται.

ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον,
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	τετυπέναι.
ἀόριστος. α.	τύψασθαι.
ἀόριστος. β.	τυπέσθαι.
μέλλων. α.	τύψεσθαι.
μέλλων. β.	τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπώς,	τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα,	τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπός,	τοῦ τετυπότος.

ἀόριστος α.

ὁ τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη,	τοῦ τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.

ἀόριστος β.

ὁ τυπόμενος	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

μέλλων α.

ὁ τυψόμενος	τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

μέλλων α

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΕ-ΝΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.

CIrcumflexa uerba à sexta coniugatione Grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: sed ab his solum, quæ in penultima habent siue, ε, siue, α, siue, ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circũflexa, quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales: hoc est, ε, α, & ο, distinguuntur: quas χαρακτηριστικὰ, id est, formatiuas litteras appellare possumus: quemadmodum & consonantes in grauitonis. Esto igitur, Ε, χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexorum, Α, secundæ, Ο, tertiæ.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ.

PRIMA coniugatio Circũflexorum à uerbis sextæ coniugationis Grauitonorum, in, εω, desinentibus, per synæresim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in, σω, desinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est, ε, in η, conuersa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalẽ & præteritum perfectum in, κα, desinens seruat: hoc idem & præteritum plusquamperfectum & Aoristus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiusmodi temporibus, ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ. ὀλέσω. καλέω. ῶ. καλέσω. ἀρκέω. ῶ. ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut φρονέω. ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω. ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω, & alia. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex, ε, præcedente, & uocali sequente fiunt, sex sunt, ει, ου, οι, η, ῃ, ω. Nam si post, ε, alterum sequatur, ε, In ει, diphthongum fit synæresis: ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η, in, η: ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο, in ου: ut ποιέομεν, ποιοῦμεν: Si ω, in ω: ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eandem fit synæresis: ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι. *Synæreses quot.*

χαρακτηριστικὸν ε { ε ει / η ῃ / ο ου / ω ω. } Si post ε, sequitur diphthongus, in eandem fit synæresis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς.	
Ποιέω. ῶ.	ϖοιέεις. εῖς.	ϖοιέει. εῖ.
	ϖοιέετον. εῖτον	ϖοιέετον. εῖτον.
ϖοιέομεν. οῦμεν.	ϖοιέετε. εῖτε.	ϖοιέουσι. οῦσι.
	παρατατικὸς	
ἐϖοίεον. ουν.	ἐϖοίεες. εις.	ἐϖοίεε. ει.
	ἐϖοιέετον. εῖτον.	ἐϖοιεέτην. είτην.
ἐϖοιέομεν. οῦμεν.	ἐϖοιέετε. εῖτε.	ἐϖοίεον. ἐποίουν.
	παρακείμενος.	
πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.
	ὑπερσυντελικὸς.	
ἐπεποιήκειν	ἐϖεϖοιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐϖοιήσατον	ἐϖοιησάτην.
ἐϖοιήσαμεν	ἐϖοιήσατε	ἐϖοίησαν.
	μέλλων. α.	
ϖοιήσω	ϖοιήσεις	ϖοιήσει.
	ϖοιήσετον	ϖοιήσετον.
ϖοιήσομεν	ϖοιήσετε	ϖοιήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.		
	Ποίεε, ϖοίει.	ϖοιεέτω, ϖοιείτω.
	ϖοιέετον, ϖοιεῖτον.	ϖοιεέτων, ϖοιείτων.
	ϖοιέετε, ϖοιεῖτε.	ϖοιεέτωσαν. ϖοιείτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.		
	πεϖοίηκε	πεϖοιηκέτω.

	πεποιήκετον	πεποιηκέτων.
	πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.
ἀόριστος. α.		
	ποίησον	ποιησάτω.
	ποιήσατον	ποιησάτων.
	ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕΥ᾿ΚΤΙΚΑ` ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.		
ποιέοιμι. οῖμι.	ποιέοις. οῖς.	ποιέοι. οῖ.
	ποιέοιτον. οῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν.	ποιέοιτε. οῖτε.	ποιέοιεν. οῖεν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.		
πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.
ἀόριστος. α.		
ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.
μέλλων. α.		
ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.
ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιεν.

ΥʽΠΟΤΑΚΤΙΚΑ` ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.		
ἐὰν ποιέω. ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ, ποιῇ,
ἐὰν	ποιέητον. ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
ἐὰν ποιέωμεν. ῶμεν.	ποιέητε. ῆτε.	ποιέωσι. ῶσι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.		
ἐὰν πεποιήκω	πεποιήκῃς	πεποιήκῃ.
ἐὰν	πεποιήκητον	πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε	πεποιήκωσι.
ἀόριστος. α.		
ἐὰν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ.
ἐὰν	ποιήσητον,	ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν	ποιήσητε	ποιήσωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέειν. εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιηκέναι.
ἀόριστος. α.	ποιῆσαι.
μέλλων. α	ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν,	τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.
ἡ ποιέουσα, ποιοῦσα,	τῆς ποιεούσης, ποιούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν,	τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιηκὼς,	τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα,	τῆς πεποιηκυίας.
τὸ πεποιηκὸς,	τοῦ πεποιηκότος.

ἀόριστος. α.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιήσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

μέλλων. α.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον.	τοῦ ποιήσονσος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΓΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς.

Γοιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται. εῖται.
ποιεόμεθον. ούμεθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.
ποιεόμεθα. ούμεθα.	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιέονται. οῦνται.

Γαρατατικὸς.

ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.
ἐποιεόμεθον. ούμεθον.	ἐποιέεσθον. εῖσθον.	ἐποιεέσθην. είσθην.
ἐποιεόμεθα. ούμεθα.	ἐποιέεσθε. εῖσθε,	ἐποιέοντο. οῦντο.

Γαρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται.
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

ὑπερσυντελικός.

Ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

ἀόριστος. α.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.
	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην.
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

μέλλων. α.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ.	ποιεέσθω. είσθω.
ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιεέσθων. είσθων.
ποιέεσθε. εῖσθε	ποιεέσθωσαν. είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο	πεποιήσθω.
πεποίησθον	πεποιήσθων.
πεποίησθε	πεποιήσθωσαν.

ἀόριστος. α.

ποιήθητι	ποιηθήτω.
ποιήθητον	ποιηθήτων.
ποιήθητε	ποιηθήτωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην. οίμην.	ποιέοιο, ποιοῖο.	ποιέοιτο. οῖτο.
ποιεοίμεθον. οίμεθον.	ποιέοισθον. οῖσθον.	ποιεοίσθην. οίσθην.
ποιεοίμεθα. οίμεθα.	ποιέοισθε. οῖσθε.	ποιέοιντο. οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιῄμην	πεποιῇο	πεποιῇτο.

πεποιῄμεθον	πεποιῇσθον	πεποιῄσθην.
πεποιῄμεθα	πεποιῇσθε	πεποιῇντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ & tertiæ per´ sonæ cuiusuis numeri, nisi longa sequatur: quod ĩ omnibus sanè uer bis circumflexis seruandum est.

ἀόριστος. α.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

μέλλων. α.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέηται. ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον. ώμεθον.	ποιέησθον. ῆσθον.	ποιέησθον. ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα. ώμεθα.	ποιέησθε. ῆσθε.	ποιέωνται. ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιηθῶ	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, Subiunctiua in, μαι, desinentia, si à Circumflexis existāt, circumflectere penultimā: ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Etiam si sint præteriti perfecti: ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι. Grauari autem, si à Grauitonis extiterint: ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. & reliqua eodem modo.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι. εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιηθῆναι.
μέλλων. α.	ποιηθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΓΑΘΗΤΙΚΑΊ.

ὁ ποιεόμενος. ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ποιουμένης.
τὸ ποιεόμενον. ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.
ἀόριστος. α.	
ὁ ποιηθεὶς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθὲν,	τοῦ ποιηθέντος.
μέλλων. α.	
ὁ ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη,	τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον.	τοῦ ποιηθησομένου.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
ὁ πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη,	τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ:

	Ἐνεστὼς.	
ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ	ποιέεται. εῖται. &c.
	παρατατικὸς.	
ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquamperfe ctum, & secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt

in huiusmodi uerbis circumflexis, paucis quibusdam exceptis, ut in Præteritorum formatione latius dicetur.

ἀόριστος. α.

ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

μέλλων. α.

ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται.
ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Γοιέου, ποιοῦ. ut passiuum.

ἀόριστος. α.

ποίησαι	ποιησάσθω.
ποιήσασθον	ποιησάσθων.
ποιήσασθε.	ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Γοκοίμην. οίμην. ποιέοιο. οῖο. ποιέοιτο. οῖτο. &c.

ἀόριστος. α.

ποιησαίμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

μέλλων. α.

ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ ποιέηται. ῆται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιήσωμαι	ποιήσῃ	ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον	ποιήσησθον	ποιήσησθον.
ἐὰν ποιησώμεθα	ποιήσησθε	ποιήσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι. εῖσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιήσασθαι.
μέλλων. α.	ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ ΜΈΣΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου. ουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τῆς ποιεομένης. ουμένης.
τὸ ποιεέομενον, ποιούμενον,	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.

ἀόριστος. α.

ὁ ποιησάμενος,	ἡ ποιησαμένη.	τὸ ποιησάμενον.

μέλλων. α.

ὁ ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ.

Ecunda coniugatio circumflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut κλάω, κλῶ. Cuius futurũ in σω deſinens à uerbo pfecto fit, nunc penultima uocali ſeruata: ut κλάω. ῶ. κλάσω. nunc in, η, conuerſa: βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandẽ quoq; penultimam & præteritum pfectum in κα deſinẽs ſeruat: ut κέκλακα, βεβόηκα. Sic & præteritũ pluſquamperfectũ, & primus aoriſtus. Synæreſes autem huius ſecundæ coniugationis, quæ ſemper ex α, præcedente, & uocali ſequente fiunt, duæ tantummodo ſunt, α, ſcilicet & ω. Nam poſt ipſum α, aut ε, ſequitur aut η, aut ο μικρὸν, aut ω. Si ε, aut η, ſequantur, in α, productũ fit Craſis: ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε. Si ο μικρὸν, aut ω, in ω μέγα fit ſemper: ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi, ι, in diphthongo repertum fuerit, idem facta craſi, in diphthongum impropriam per ſynæreſim reſumẽdum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ, βοάοιμι, βοῷμι. Si uero υ, omnino abiiciendum: ut βοάουσι, βοῶσι. Att. Synæreſes.

χαρακτηριστικὸν α { ε, η } α; { ο, ω } ω

Si poſt α, ſequitur, ι, in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

βοάω. ῶ.	βοάεις. ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον. ᾶτον.	βοάετον. ᾶτον.
βοάομεν. ῶμεν.	βοάετε. ᾶτε.	βοάουσι. ῶσι.

παρατατικός.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες. ἐβόας.	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον. ᾶτον.	ἐβοαέτην. άτην.
ἐβοάομεν. ῶμεν.	ἐβοάετε. ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

ὑπερσυντελικός.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν

μέλλων. α.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

βόαε, βόα.		βοαέτω, βοάτω.
	βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων. άτων.
βοάετε, βοᾶτε.		βοαέτωσαν άτωσαν.

παρακείμενος.

βεβόηκε		βεβοηκέτω.
	βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε		βεβοηκέτωσαν.

ἀόριστος. α.

βόησον		βοησάτω.
	βοήσατον	βοησάτων.

βοήσατε βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.

παρακείμενος μετ' ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβεοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

ἀόριστος. α.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.
βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

μέλλων. α.

βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοησοίτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν	βοάητον. ᾶτον.	βοάητον. ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν. ῶμεν.	βοάητε. ᾶτε.	βοάωσι. ῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ.
ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ.
ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοᾷν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοηκέναι.
ἀόριστος. α,	βοῆσαι.
μέλλων. α.	βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ὁ βοάων, βοῶν,	τοῦ βοάοντος. ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα,	τῆς βοαούσης. ώσης.
τὸ βοάον, βοᾶν,	τοῦ βοάοντος. ῶντος.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς,	τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα,	τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς,	τοῦ βεβοηκότος.

ἀόριστος. α.

ὁ βοήσας,	ἡ βοήσασα,	τὸ βοῆσαν.

μέλλων. α.

ὁ βοήσων,	ἡ βοήσουσα,	τὸ βοῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

βοάομαι, βοῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται.
βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον, βοᾶσθον.
βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.

παρατατικός.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην. άσθην.
ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.

παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

ὑπερσυντελικός.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

ἀόριστος. α.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

μέλλων. α.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.

βοηθησόμεθα

βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

βοάου, βοῶ.	βοαέσθω, βοάσθω.
βοάεσθον ᾶσθον.	βοαέσθων, βοάσθων.
βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

ἀόριστος. α.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

βεβοῄμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον	βεβοῇσθον	βεβοῄσθην.
βεβοῄμεθα	βεβοῇσθε	βεβοῇντο.

ἀόριστος. α.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.

μέλλων α.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο.

βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
Ἐὰν βοάωμαι.ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται.ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον.ώμεθον.	βοάησθον.ᾶσθον.	βοάησθον, βοᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα.ώμεθα.	βοάησθε.ᾶσθε.	βοάωνται.ῶνται.
	παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι.ᾶσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοῆσθαι.
ἀόριστος. α.	βοηθῆναι.
μέλλων. α.	βοηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	
ὁ βοαόμενος.ώμενος.	ἡ βοαομένη.ωμένη.	τὸ βοαόμενον.ώμενον.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ βεβοημένος.	ἡ βεβοημένη.	τὸ βεβοημένον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ βοηθείς.	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθέν.
	μέλλων. α.	
ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

βοάομαι.ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, βοᾶται. &c.

παρατατικός.

ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ἐβοᾶτο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

μέλλων. α.

βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	βοάου, βοῶ.	βοαέσθω. άσθω. &c.

ἀόριστος. α.

	βόησαι	βοησάσθω.
	βοήσασθον	βοησάσθων.
	βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο. &c.

ἀόριστος. α.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

μέλλων. α.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι	βοάῃ, βοᾷ	βοάηται, βοᾶται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι. ᾶσθαι.
ἀόριστος. α.	βοήσασθαι.
μέλλων. α.	βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη	τὸ βοαόμενον. ώμενον.

ἀόριστος. α.

ὁ βοησάμενος,	ἡ βοησαμένη,	τὸ βοησάμενον.

μέλλων. α.

ὁ βοησόμενος,	ἡ βοησομένη,	τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Ertia Coniugatio circumflexorum, à uerbis sextæ cõiugationis Grauitonorum in, οω, desinentibus, per synæresim fit: ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω, ut plurimum, ω, habet. Cognoscitur autem sic: Nam quandocũq; uerbum nomen habet præiacens à quo deriuatur, tunc futurum habet, ω: ut ἀργυρὸς, ἀργυρόω. ρῶ. ἀργυρώσω. Si autem uerbũ nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet, ο μικρὸν: ut ὁμόω. ῶ. ὁμόσω. Præteritum quoq; perfectum in, κα, desinens, & præteritum plusquamperfectum, & aoristus primus eandem seruant penultimam, quam habet Futurum: ut κεχρύσωκα, ὤμοκα. Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ου, ω. Nam si post, ο, sequitur, ε, aut alterum, ο, siue solum, siue in, ου, diphthongo: fit synæresis in, ου: ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Si, η, aut ω, in, ω μέγα: ut χρυσόητε, χρυσῶτε, χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uero, ι, in quapiam diphthongo repertum fuerit, in, οι, semper fiat synæresis, χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ. χρυσοῖ. dempto Infinitiuo actiuo, qui in, ουν, facit contractum χρυσόειν χρυσοῦν.

Synæreses quæ.

χαρακτηριστικὸν ο. { ε, ο } ου; { η, ω } ω. Sequente, ι, in quauis diphthongo fit synæresis in, οι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

χρυσόω. χρυσῶ.	χρυσόεις, χρυσοῖς.	χρυσόει, χρυσοῖ.
	χρυσόετον. οῦτον.	χρυσόετον. οῦτον.
χρυσόομεν. οῦμεν.	χρυσόετε. οῦτε.	χρυσόουσι. οῦσι.

παρατατικός.

ἐχρύσοον, ἐχρύσουν.	ἐχρύσοες. ύσους.	ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
	ἐχρυσόετον. οῦτον.	ἐχρυσοέτην. ούτην.
ἐχρυσόομεν. οῦμεν.	ἐχρυσόετε. οῦτε.	ἐχρύσοον. σουν.

παρακείμενος.

κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε.
	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.

ὑπερσυντελικός.

ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυσώκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον	ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.

μέλλων. α.

χρυσώσω	χρυσώσεις	χρυσώσει.
	χρυσώσετον	χρυσώσετον.
χρυσώσομεν	χρυσώσετε	χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρύσοε, χρύσου.	χρυσοέτω. σούτω.
χρυσόετον. σοῦτον	χρυσοέτων. ούτων.
χρυσόετε. σοῦτε.	χρυσοέτωσαν. σούτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωκε	κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον	κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε	κεχρυσωκέτωσαν.

ἀόριστος. α.

χρύσωσον	χρυσωσάτω.
χρυσώσατον	χρυσωσάτων.
χρυσώσατε	χρυσωσάτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

χρυσόοιμι, χρυσοῖμι.	χρυσόοις, χρυσοῖς.	χρυσόοι. χρυσοῖ.
	χρυσόοιτον. σοῖτον.	χρυσοοίτην. οίτην.
χρυσόοιμεν. σοῖμεν.	χρυσόοιτε. σοῖτε.	χρυσόοιεν. σοῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοις	κεχρυσώκοι.
	κεχρυσώκοιτον	κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν	κεχρυσώκοιτε	κεχρυσώκοιεν.

ἀόριςος. α.

χρυσώσαιμι	χρυσώσαις	χρυσώσαι.
	χρυσώσαιτον	χρυσωσαίτην.
χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.

μέλλων. α.

χρυσώσοιμι	χρυσώσοις	χρυσώσοι.
	χρυσώσοιτον	χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν	χρυσώσοιτε	χρυσώσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν χρυσόω, χρυσῶ.	χρυσόῃς, χρυσοῖς.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν	χρυσόητον. σῶτον	χρυσόητον. σῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν. σῶμεν.	χρυσόητε. σῶτε.	χρυσόωσι. σῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσώκω	κεχρυσώκῃς	κεχρυσώκῃ.
ἐὰν	κεχρυσώκητον	κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν.	κεχρυσώκητε	κεχρυσώκωσι.

ἀόριςος. α.

ἐὰν χρυσώσω	χρυσώσῃς	χρυσώσῃ.
ἐὰν	χρυσώσητον	χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν	χρυσώσητε	χρυσώσωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς	χρυσόειν. σοῦν.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	κεχρυσωκέναι.
ἀόριςος. α.	χρυσῶσαι.
μέλλων. α.	χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων. σῶν.	ἡ χρυσόουσα. οῦσα.	τὸ χρυσόον, χρυσοῦν.

παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς	ἡ κεχρυσωκυῖα	τὸ κεχρυσωκός.

ἀόριστος. α.

ὁ χρυσώσας	ἡ χρυσώσασα	τὸ χρυσῶσαν.

μέλλων. α.

ὁ χρυσώσων	ἡ χρυσώσουσα	τὸ χρυσῶσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι. σοῦμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόεται. σοῦται.
χρυσοόμεθον. ούμεθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.
χρυσοόμεθα. ούμεθα.	χρυσόεσθε. οῦσθε.	χρυσόονται. οῦνται.

παρατατικός.

ἐχρυσοόμην. σούμην.	ἐχρυσόου. σοῦ.	ἐχρυσόετο. σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον.	ἐχρυσόεσθον. οῦσθον.	ἐχρυσοέσθην. ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα ούμεθα.	ἐχρυσόεσθε οῦσθε.	ἐχρυσόοντο. οῦντο.

παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσάμεθα	κεχρύσασθε	κεχρύσονται.

ὑπερσυντελικός.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσάσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

ἀόριστος. α.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

μέλλων. α.

χρυσωθήσομαι	χρυσαθήσῃ	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι	κεχρυσάσῃ	κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον	κεχρυσάσεσθον	κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα	κεχρυσώσεσθε	κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	χρυσόου. χρυσοῦ.	χρυσοέσθω. ούσθω.

χρυσοέσθον, χρυσοῦσθον.	χρυσοέσθων. ούσθων
χρυσοέσθε. οῦσθε.	χρυσοέσθωσαν. χρυσούσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο	κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον	κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε	κεχρυσώσθωσαν.

ἀόριστος. α.

χρυσώθητι	χρυσωθήτω
χρυσώθητον	χρυσωθήτων.
χρυσώθητε	χρυσωθήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. σοῖο.	χρυσόοιτο. σοῖτο.
χρυσοοίμεθον. οίμεθον.	χρυσόοισθον. οῖσθον.	χρυσοοίσθην. οίσθην.
χρυσοοίμεθα. οίμεθα.	χρυσόοισθε. οῖσθε.	χρυσόοιντο. σοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσῴμην	κεχρυσῷο	κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον	κεχρυσῷσθον	κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα	κεχρυσῷσθε	κεχρυσῷντο.

ἀόριστος. α.

χρυσωθείην	χρυσωθείης	χρυσωθείη.
	χρυσωθείητον	χρυσωθειήτην.
χρυσωθείημον	χρυσωθείητε	χρυσωθείησαν.

μέλλων. α.

χρυσωθησοίμην	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα	χρυσωθήσοισθε	χρυσωθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον	κεχρυσώσοισθον	κεχρυσωτοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα	κεχρυσώσοισθε	κεχρυσώσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόηται. σῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον. σώμεθον.	χρυσόησθον. σῶσθον.	χρυσόησθον. σῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα. σώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι.	κεχρυσῷ	κεχρυσῆται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῆσθον	κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα	κεχρυσῆσθε	κεχρυσῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσωθῶ	χρυσωθῇς	χρυσωθῇ.
ἐὰν	χρυσωθῆτον	χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν	χρυσωθῆτε	χρυσωθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι. σοῦσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος. α.	χρυσωθῆναι.
μέλλων. α.	χρυσωθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	κεχρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος. σούμενος.	ἡ χρυσοομένη. ουμένη.	τὸ χρυσοόμενον. οῦμενον.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ κεχρυσωμένος	ἡ κεχρυσωμένη	τὸ κεχρυσωμένον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ χρυσωθεὶς	ἡ χρυσωθεῖσα	τὸ χρυσωθέν.
	μέλλων. α.	
ὁ χρυσωθησόμενος	ἡ χρυσωθησομένη	τὸ χρυσωθησόμενον.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ὁ κεχρυσωσόμενος	ἡ κεχρυσωσομένη	τὸ κεχρυσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι. σοῦμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόεται. σοῦται. &c.
	παρατατικός.	
ἐχρυσοόμην. ούμην.	ἐχρυσόου, ἐχρυσοῦ.	ἐχρυσόετο. σοῦτο. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσωσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο.
	μέλλων. α.	
χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

χρυσόου, χρυσοῦ.	χρυσοέσθω. σούσθω.
χρυσόεσθον. σοῦσθον	χρυσοέσθων. σούσθων.
χρυσόεσθε. σοῦσθε.	χρυσοέσθωσαν. σούσθωσαν.

ἀόριστος. α.

χρύσωσαι	χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον	χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε	χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. σοῖο.	χρυσόοιτο. σοῖτο. &c.

ἀόριστος. α.

χρυσωσαίμην	χρυσώσαιο	χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον	χρυσώσαισθον	χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα	χρυσώσαισθε	χρυσώσαιντο.

μέλλων. α.

χρυσωσοίμην	χρυσώσοιο	χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον	χρυσώσοισθον	χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα	χρυσώσοισθε	χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόηται. ῶται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσώσωμαι	χρυσώσῃ	χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον	χρυσώσησθον	χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα	χρυσώσησθε	χρυσώσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι. σοῦσθαι.
ἀόριστος α.	χρυσώσασθαι.
μέλλων. α.	χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος. ούμενος.	ἡ χρυσοομένη. σουμένη.	τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.

ἀόριστος. α.

ὁ χρυσωσάμενος	ἡ χρυσωσαμένη	τὸ χρυσωσάμενον.

μέλλων. α.

ὁ χρυσωσόμενος	ἡ χρυσωσομένη.	τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ. ῬΗΜΆΤΩΝ.

Erba in, μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ Coniugationis Grauitonorum: partim ab iis, quæ patiuntur Synæresim, partim ab iis, quæ non patiuntur. Deriuatiua à Grauitonis synæresim patientibus: quæ iccirco περισπώμενα dicta sunt: reduplicationem plerunque suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata scilicet ea syllaba, quam per geminationem, siue reduplicationem assumunt: etsi apud Poetas aliqua inueniantur trisyllaba, quæ omnino reduplicatione carent: ut δίζημι, ὄνημι. & similia. Est autem reduplicatio (quæ græcè ἀναδιπλασιασμὸς dicitur) eiusdem consonantis, aut proprii Antistichi cum uocali correpta assumptio. Et est duplex, propria & impropria. **Reduplicatio duplex.**

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum, ι, breui κοινῶς: ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quæ quidem cōmunem faciunt syllabam. tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum, ι, hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι πλεονασμῷ τοῦ. μ. At si ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aspirata, propter inconcinnitatem: sed in eius locum ἀντίστιχον suum, hoc est, propria tenuis subrogatur: ut θῶ, πιθῶ, πίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio est, in qua nulla fit consonantis repetitio, sed, ι, tantum uerbo præponitur. Idq; duobus etiam modis fieri cōtingit. Vno, cum uerbū incipit à uocali: ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. altero autē, quando à, ϛ, principiū capit: ut ϛῶ, ἱϛῶ, ἵϛημι. ubi, σ, non repetitur: quandoquidē ἰῶτα productū existit, cum post ipsum duæ sequātur consonantes: hoc est, σ, &, τ. non autē muta cum liquida, ut supra.

Illud autem sciendum est, reduplicationem hanc, siue propria sit, siue impropria, in præsenti & præterito imperfecto modi Indicatiui, uerborum in, μι, exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in aliis modis, sic & in participiis simul uariantur. *Att.*

Illud quoque memoria tenendum, uerba in, μι, in præsenti solum tempore propriam habere inflexionem. At Præteritum imperfectum, & Aoristum secundum, in omnibus modis, ac etiam participiis, formationem passiui Aoristi sequi: etsi eorum penultimam plerunque uariari contingat. *Att.*

Att. Præterea Futurum à perfecto themate fieri, penultima quæ in præsenti breuis est, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. στάω, στήσω. δόω, δώσω. Cætera uero tempora ad Grauitonorum similitudinem uariari.

Att. Quæ uero à uerbis Grauitonis, non patientibus synæresim deducuntur, ab his solum fiunt, quæ ante, ω, υ, habent ancipitem: & ea quoq; plerunq; trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut ζευγνύω, ζεύγνυμι.

Coniug. In. μι. 4. Cum igitur uerborum circumflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaq; earum uerba in, μι, deducantur: item à uerbis Grauitonis in, νω, desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in, μι, omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocales distinctas, ε, scilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικάς, hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur, Ε, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι, Α, secundæ, Ο, tertiæ, Υ. quartæ. De quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Rima igitur Coniugatio uerborum in, μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μι, ac penultima quæ breuis est, in, η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis, η, in, ε, iterum uersa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι, dicitur.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς.	
τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.
τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι. καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.
	παρατατικός.	
ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.
	παρακείμενος.	
τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.

τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα tamen esse debuerat, διὰ τοῦ, η, ἀπὸ τοῦ θήσω, futuro: sed Bœotorum mos obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum. Att.

ὑπερσυντελικός.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Ἔθησα tamendicendum fuerat διὰ τοῦ, σ, quæ est futuri consonans: sed quinque annotãtur Aoristi. duo quidem in Grauitonis: hoc est, εἶπα, ἤνεγκα: tres uero in uerbis in, μι, quippe ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα. qui non seruant consonantes suorum futurorum.

ἀόριστος. β.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.
ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

μέλλων. α.

θήσω	θήσεις	θήσει.
	θήσετον	θήσετον.
θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθετι	τιθέτω.
τίθετον	τιθέτων.
τίθετε	τιθέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

τέθεικε	τεθεικέτω.
τεθείκετον	τεθεικέτων.
τεθείκετε	τεθεικέτωσαν.

ἀόριστος. α.

Θῆκον, θηκάτω esse debuerat; ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sed in usu non est: quod quidem & cæteris modis & participiis euenit.

ἀόριστος. β.

θέτι. ἢ θές, θέτω. θέτον, θέτων, θέτε, θέτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείην	τιθείης	τιθείη.
	τιθείητον	τιθειήτην.
τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι.
	τεθείκοιτον	τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

ἀόριστος. β.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν, καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν, καὶ θεῖεν.

μέλλων. α.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεικέναι.
ἀόριστος. β.	θεῖναι.
μέλλων. α.	θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθεὶς,		τοῦ τιθέντος.
ἡ τιθεῖσα,		τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν,		τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς	ἡ τεθεικυῖα	τὸ τεθεικὸς.

Ἀόριστος. β.

ὁ θεὶς	ἡ θεῖσα.	τὸ θὲν.

Μέλλων. α.

ὁ θήσων	ἡ θήσουσα	τὸ θῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Τέθεμαι tamen esse debuerat: quoniã Præteritum passiuum uerborum in, μι, amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidẽ breuẽ: ut δέδωκα δέδομαι, ἕστακα, ἕσταμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τίθημι, propriam amisit penultimam, & assumpsit, ει, diphthongum. Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum passiuum: ut τέθεικα, τέθειμαι. Att.

Ὑπερσυντελικός

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

Ἀόριστος. α.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

μέλλων. α.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθον.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο, καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

ἀόριστος. α.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circumflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis, q̃ præteriti perfecti, niſi longa ſequatur: quod & in aliis Coniugationibus uerborum in, μι, omnino ſeruandum eſt.

ἀόριστος. α.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

μέλλων. α.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν πιθῶμαι	πιθῇ	πιθῆται.
ἐὰν πιθώμεθον	πιθῆσθον	πιθῆσθον.
ἐὰν πιθώμεθα	πιθῆσθε	πιθῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.

ἀόριστος. β.

ἐὰν τεθῶ	τεθῇς	τεθῇ.
ἐὰν	τεθῆτον	τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	πίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεῖσθαι.
ἀόριστος. α.	τεθῆναι.
μέλλων. α.	τεθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ πιθέμενος	ὁ πιθεμένη	τὸ πιθέμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος	ἡ τεθειμένη	τὸ πιθειμένον.

ἀόριστος. α.

ὁ τεθεὶς	ἡ τεθεῖσα	τὸ τεθέν.

μέλλων.

ὁ τεθησόμενος	ἡ τεθησομένη	τὸ τεθησόμενον,

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος	ἡ τεθεισομένη	τὸ τεθεισόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίπεσαι	τίθεται. &c.

παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθετο. καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.

Aduertendum est, medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in his uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circumflexis, à quibus deriuantur, neque secundum Aoristum neque Futurum secundum.

ἀόριστος. α.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκασθον	ἐθηκάσθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκασθε	ἐθήκαντο.

ἀόριστος. β.

ἐθέμην	ἔθεσο, καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἐθέσθην.
ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.

μέλλων. α.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον.
θησόμεθα	θήσεσθε.	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο, καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

ἀόριστος. β.

θέσο, καὶ θοῦ	θέσθω.
θέσθον	θέσθων.
θέσθε	θέσθωσαν

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.

ἀόριστος. β.

θείμην	θεῖο	θεῖτο.
θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην.
θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.

μέλλων. α.

θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο.
θησοίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην.
θησοίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν πιθῶμαι	πιθῇ	πιθῆται.

ἀόριστος. β.

ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται.
ἐὰν θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος. β.	θέσθαι.
μέλλων. α.	θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος	ἡ τιθεμένη	τὸ τιθέμενον.

ἀόριστος. β.

ὁ θέμενος	ἡ θεμένη	τὸ θέμενον.

μέλλων. α.

ὁ θησόμενος	ἡ θησομένη	τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ. ῬΗΜΆΤΩΝ.

SEcunda Coniugatio uerbo℞ in, μι, à ꝑfectis uerbis secũdæ cõiugationis Circũflexo℞ fit, extrema in, μι, ac penultima ĩ, η, mutatis: ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. In duali uero & plurali, ac ĩ passiuis, η, in, α, ite℞ uersa: ἵστατον, ἵσταμον, ἵσταμαι, dicimus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

ἵστημι	ἵστης	ἵστησι.
	ἵστατον	ἵστατον.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι.

παρατατικός.

ἵστην	ἵστης	ἵστη.
	ἵστατον	ἱστάτην.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.

παρακείμενος.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε
	ἑστάκατον	ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

Ἕστηκα tamen esse debuerat διὰ τοῦ, η, à futuro στήσω: sed ne coincidat cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est, η, in, α, & ἕστακα factum.

ὑπερσυντελικὸς,

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.

ἀόριστος. β.

ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

μέλλων. α.

στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

ἀόριστος. α.

στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

ἀόριστος. β.

	στῆθι	στήτω.
	στῆτον	στήτων.
	στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι.
	ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

ἀόριστος. α.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

ἀόριστος. β.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

μέλλων. α.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱστῶ	ἱστᾷς	ἱστᾷ.
ἐὰν	ἱστᾶτον	ἱστᾶτον.
ἐὰν ἱστῶμεν	ἱστᾶτε	ἱστῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστάκω	ἑστάκῃς	ἑστάκῃ.
ἐὰν	ἑστάκητον	ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν	ἑστάκητε	ἑστάκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν στήσω	στήσῃς	στήσῃ.
ἐὰν	στήσητον	στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν	στήσητε	στήσωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν στῶ	στῇς	στῇ.
ἐὰν	στῆτον	στῆτον.
ἐὰν στῶμεν	στῆτε	στῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστακέναι.
ἀόριστος. α.	στῆσαι.
ἀόριστος. β.	στῆναι.
μέλλων. α.	στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.	ἡ ἱστᾶσα, τῆς. σης.	τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

παρακείμενος.

ὁ ἑστακώς	ἡ ἑστακυῖα	τὸ ἑστακός.

ἀόριστος. α.

ὁ στήσας	ἡ στήσασα	τὸ στήσαν.

ἀόριστος. β.

ὁ στὰς	ἡ στᾶσα	τὸ στὰν.

μέλλων. α.

ὁ στήσων	ἡ στήσουσα	τὸ στῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

παρατατικός.

ἱστάμην	ἵστασο, καὶ ἵστω	ἵστατο
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

παρακείμενος.

ἕσταμαι	ἕστασαι	ἕσταται.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.

ὑπερσυντελικός.

ἑστάμην	ἕστασο	ἕστατο.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.

ἀόριστος. α.

ἐστάθην	ἐστάθης	ἐστάθη.
	ἐστάθητον	ἐσταθήτην.
ἐστάθημεν	ἐστάθητε	ἐστάθησαν.

μέλλων. α.

σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται.
σταθησόμεθον	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστάσομαι	ἑστάσῃ	ἑστάσεται.
ἑστασόμεθον	ἑστάσεσθον	ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα	ἑστάσεσθε	ἑστάσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	ἵστασο, καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
	ἵστασθον	ἱστάσθων.
	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

	ἕστασο	ἑστάσθω.
	ἕστασθον	ἑστάσθων.
	ἕστασθε	ἑστάσθωσαν.

ἀόριστος. α.

	στάθητι	σταθήτω.
	στάθητον	σταθήτων.
	στάθητε	σταθήτωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἑνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον	ἱσταῖσθον	ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα	ἱσταῖσθε	ἱσταῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑσταίμην	ἑσταῖο	ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον	ἑσταῖσθον	ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα	ἑσταῖσθε	ἑσταῖντο.

ἀόριστος. α.

σταθείην	σταθείης	σταθείη.
	σταθείητον	σταθειήτην.
σταθείημεν	σταθείητε	σταθείησαν.

	μέλλων. α.	
σταθησοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο.
σταθησοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθησοίσθην.
σταθησοίμεθα	σταθήσοισθε	σταθήσοιντο.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
ἑστασοίμην	ἑστάσοιο	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον	ἑστάσοισθον	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα	ἑστάσοισθε	ἑστάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται.
ἐὰν ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶνται.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν ἑστῶμαι	ἑστᾷ	ἑστᾶται.
ἐὰν ἑστώμεθον	ἑστᾶσθον	ἑστᾶσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα	ἑστᾶσθε	ἑστῶνται.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ.
ἐὰν	σταθῆτον	σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
παρακ καὶ ὑπερσυν.	ἑστᾶσθαι.
ἀόριστος. α.	σταθῆναι.
μέλλων. α.	σταθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρακ.	
ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.
	παρατ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ ἑσταμένος	ἡ ἑσταμένη	τὸ ἑσταμένον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ σταθεὶς	ἡ σταθεῖσα	τὸ σταθέν.
	μέλλων. α.	
ὁ σταθησόμενος	ἡ σταθησομένη	τὸ σταθησόμενον.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
ὁ ἑστασόμενος	ἡ ἑστασομένη	τὸ ἑστασόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

ἑν. ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται. &c.
	παρατατικός.	
ἱστάμην	ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἵστατο. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον	ἐστήσασθον	ἐστησάσθην.
ἐστησάμεθα	ἐστήσασθε	ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen formari secundũ analogiam, ut in Libro Septimo loco suo disseritur.

	μέλλων. α.	
στήσομαι	στήσῃ	στήσεται.
στησόμεθον	στήσεσθον	στήσεσθον.
στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

	Ἵστασο. καὶ ἵστω	ἱστάσθω
	ἵστασθον	ἱστάσθων.
	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.
	μέλλων. α.	
	στῆσαι	στησάσθω
	στήσασθον	στησάσθων.
	στήσασθε	στησάσθωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἑν. ἱσταίμην	ἵσταιο	ἵσταιτο. &c.
	ἀόριστος. α.	
στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο.
στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαίσθην.
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.
	μέλλων. α.	
στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο.
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην.
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.		ἵστασθαι.
ἀόριστος. α.		στήσασθαι.
μέλλων. α.		στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.
ὁ στησάμενος	ἡ στησαμένη	τὸ στησάμενον.
ὁ στησόμενος	ἡ στησομένη	τὸ στησόμενον.

ΤΡΊΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ.
ῬΗΜΆΤΩΝ.

Tertia Coniugatio uerborum in, μι, à perfectis uerbis tertiæ Coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μι, ac penultima in, ω, mutatis: ut διδόω διδῶ. δίδωμι. In duali uero ac plurali, ac in passiuis, ω, magno in, ο, paruum iterum uerso: δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστὼς.

Δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε,	διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.

παρατατικὸς.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον.	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

ἀόριστος. β.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

μέλλων. α.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

ἀόριστος. α.

Δῶκον, δωκάτω eſſe debuerat ſecundum Analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, ſed in uſu non eſt. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

ἀόριστος. β.

δόθι, καὶ δὸς	δότω.
δότον	δότων.
δότε	δότωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν, καὶ διδοῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωδοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

ἀόριστος. β.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν, καὶ δοῖεν.

μέλλων. α.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.
ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	διδόναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος. β.	δοῦναι.
μέλλων. α.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος.	ἡ διδοῦσα. ούσης.	τὸ διδὸν. όντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς	ἡ δεδωκυῖα	τὸ δεδωκὸς.

ἀόριστος. β.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα	τὸ δὸν.

μέλλων. α.

ὁ δώσων ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Δίδομαι δίδοσαι δίδοται.
διδόμεθον δίδοσθον δίδοσθον.
διδόμεθα δίδοσθε δίδονται.

παρατατικός.

ἐδιδόμην ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον ἐδίδοσθον ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε ἐδίδοντο.

παρακείμενος.

δέδομαι δέδοσαι δέδοται.
δεδόμεθον δέδοσθον δέδοσθον.
δεδόμεθα δέδοσθε δέδονται.

ὑπερσυντελικός.

ἐδεδόμην ἐδέδοσο ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον ἐδέδοσθον ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα ἐδέδοσθε ἐδέδοντο.

ἀόριστος. α.

ἐδόθην ἐδόθης ἐδόθη.
ἐδόθητον ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν ἐδόθητε ἐδόθησαν.

μέλλων. α.

δοθήσομαι δοθήσῃ δοθήσεται.
δοθησόμεθον δοθήσεσθον δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα δοθήσεσθε δοθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδόσομαι δεδόσῃ δεδόσεται.
δεδοσόμεθον δεδόσεσθον δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα δεδόσεσθε δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου διδόσθω.
δίδοσθον διδόσθων.
δίδοσθε διδόσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

	δέδοσο	δεδόσθω.
	δέδοσθον	δεδόσθων.
	δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

ἀόριστος. α.

	δόθητι	δοθήτω.
	δόθητον	δοθήτων.
	δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

ἀόριστος. α.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

μέλλων. α.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δελοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος. α.	δοθῆναι.
μέλλων. α.	δοθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος	ἡ διδομένη	τὸ διδόμενον.
	παρακείμενος.	
ὁ δεδομένος	ἡ δεδομένη	τὸ δεδομένον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ δοθεὶς	ἡ δοθεῖσα	τὸ δοθέν.
	ἀόριστος. β.	
ὁ δοθησόμενος	ἡ δοθησομένη	τὸ δοθησόμενον.
	μέλλων. α.	
ὁ δεδοσόμενος	ἡ δεδοσομένη	τὸ δεδοσόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

ἑν. Δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται. &c.
	παρατ.	
ἑν. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο.
ἐδωκάμεσθον	ἐδώκασθον	ἐδωκάσθην.
ἐδωκάμεθα	ἐδώκασθε	ἐδώκαντο.
	ἀόριστος. β.	
ἐδόμην	ἔδοσο, καὶ ἔδου	ἔδοτο.
ἐδόμεσθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην.
ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἔδοντο.
	μέλλων. α.	
δώσομαι	δώσῃ	δώσεται.
δωσόμεσθον	δώσεσθον	δώσεσθον.
δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο, καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων. &c.

ἀόριστος. α.

δόσο, καὶ δοῦ	δόσθω.
δόσθον	δόσθων.
δόσθε	δόσθωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.

ἀόριστος. β.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο.
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

μέλλων. α.

δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.

ἀόριστος. β.

ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριστος. β.	δόσθαι.
μέλλων. α.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος	ἡ διδομένη	τὸ διδόμενον.

ἀόριστος. α.

ὁ δόμενος	ἡ δομένη	τὸ δόμενον.

μέλλων. α.

ὁ δωσόμενος	ἡ δωσομένη	τὸ δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΕΤΆΡΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν εἰς μι ῥημάτων.

QVarta coniugatio uerborum in, μι, à uerbis Grauitonis sextæ coniugationis in, νω, desinentibus fit, extrema in, μι, mutata, Quorum penultima singularis actiui, υ, habet productum: ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uero & pluralis ac passiui penultima, idem υ, correptum: ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ, enim anceps est, nec ullum habet ἀντίστοιχον, in quod mutari possit, sed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, hoc est longa, siue correpta linea notatur sic, .ῡ. ῠ.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύουσι.

Παρατατικός,

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiusmodi uerba, si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum Aoristum habent: ut κλῦμι μέλλων κλύσω, ἀόριστος β. ἔκλυν. sicut præteritum imperfectum.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι	ζευγνύτω.
ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ζευγνῦναι.

ΜΕΤΟΧΑΊ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς,	τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα,	τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν.	τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

παρατατικός.

ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυσο	ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον	ζευκνύσθων.
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ἐνεστὼς ζεύγνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνύμενος ἡ ζευγνυμένη τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione nō inueniuntur: partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ὙΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ῬΗΜΑ.

Hoc est substantiuum uerbum.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Εἰμὶ	εἶς, καὶ εἶ	ἐστί.
	ἐστὸν	ἐστὸν.
ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσί.

παρατατικός.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

De futuro autem Libro. viii. habebis.

Μέσος μέλλων.

ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	Ἔσο, καὶ ἴσθι	ἔστω.
	ἔστον	ἔστων.
	ἔστε	ἔστωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς	εἶναι.
μέλλων. α.	ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ὢν, τοῦ ὄντος	ἡ οὖσα, τῆς οὔσης	τὸ, ὄν, τοῦ ὄντος.
	μέσος μέλλων.	
ὁ ἐσόμενος	ἡ ἐσομένη	τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

Τέλος τῶν ῥημάτων.

DE PRONOMINE

ΠΕΡΙ ἈΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

ΝΤωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη: id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Cui accidunt quattuor: genera, numeri, casus & personæ. Ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος, hoc est. Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.

Primitiua quidẽ tria, ἐγώ, σύ, ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικ. ἡ εὐθεῖα, ἐγώ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ, Δυϊκ. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, νῶϊ. ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῷν. Πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἑνικ. σύ, σοῦ, σοί, σέ. Δυϊκ. σφῶ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς,

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑνικ. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκ. σφὲ, σφὶν, Πλη. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφάς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ: hoc est declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox suiipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt hoc est, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς. ἀπὸ τοῦ οὗ: Duo uero à nominatiuis dualibus: hoc est, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina: hoc est, ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, fœminina uero secundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ. sicut ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν. Sic & ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν. ὁ ὃς, ἡ ἣ, τὸ ὃν. Deriuatiua uero in ρος, in α, mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis seruant: ut νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonstratiua autẽ duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis est inflexio.

Ἑνικῶς. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκῶς. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πλη. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.
Θηλυκῶς. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.
Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, [illegible], ὦ τοῦτο.

Ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.
ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.
ἐκεῖνο,	ἐκείνου	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.

Relatiuum unum, & ipsum quoque trium existit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium est, significatio trium personarum: ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος. & leuem spiritum semper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, aspirata reperiantur, sciendum est ea pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. Nam aspiratio quæ erat super ε, eadem etiam super αυ, seruatur.

Composita pronomina sunt tria, quæ nominatiuum non habent, scilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari, tertiæ uero etiam in plurali: nec solum coniunctim, sed etiam diuisim,

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Masc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœm. Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neut. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Masc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. Fœm. Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. Neut. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Masc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. Fœm. Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. Neut. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πλη. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΘΈΣΕΩΣ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν: hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionem. Per compositionem, ut ἔμπειρος, peritus. Per appositionem siue constructionem: ut ἐν οἴκῳ, in domo. *De præpositione.*

Accidunt autẽ præpositioni tria: τὸ ὀξύνεσθαι, id est, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est principalem syllabam læuigari, demptis, quæ in principio, υ, habent: ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est, extremã syllabam corripi: duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes: quarum sex sunt monosyllabæ, scilicet, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero dissyllabæ: ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ, Sed de earum compositione, & constructione Libro nono latissime dicetur.

ΠΕΡΙ' ΕΠΙΡΡΗ'ΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

πίῤῥημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc est, Aduerbiũ est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος, καὶ σχῆμα: hoc est, species & figura. Species duæ: Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ: simplex, ut πάλαι. cõposita, ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικά: id est, temporis significatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, statim. παραχρῆμα, statim. αὖθις, rursus. ἐξαίφνης, repente. τέως. interea, ἕως, donec, usq;. ἡνίκα, quando. ἔπειτα, μετέπειτα, postea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, postq̃, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεθαύριον, perẽdie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. προχθὲς, nudiustertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, statim. πρωῒ, mane. ἑσπέρας, uesperi. ἐφόσον, dum. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰὲν, semper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantisper, interea.

Aliqua autẽ τόπου: id est loci, ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω, καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁθένποθεν, undecũq;. αὐτόθεν, ex eodẽ loco. δεῦρο, huc. αὐτόσε, istuc. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν. retro. ἐγγὺς, prope. πόῤῥω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῆ, nusquã. ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκδεξιῶν, dextrorsum. ἐξαριστερῶν, sinistrorsum.

Aliqua autem ποιότητος: id est qualitatis, ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, sapienter. ὡραίως, pulchre. Quæ nempe & medietatis dicuntur, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur. id est communis, cum sit omnis ge-

neris: ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus, ν, in, σ, uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem: ut κυνηδὸν, canine. βοτρυδὸν, racematim. ἀγεληδὸν, gregatim.

Aliqua uero ποσότητος: id est, quantitatis, ut ἅπαξ, semel. δὶς, bis. τρὶς, ter. τετράκις, quater. πολλάκις, sæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως: id est congregationis, ut ἅμα, simul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehensim. ἀθρόως, confertim.

Aliquaauté διαιρέσεως: id est diuisionis, ut ἄνευ, sine. χωρὶς, seorsum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως: id est electionis, siue exceptionis, ut πλὴν, præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως: id est hortationis, ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως: id est ordinis, ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, statim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, statim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως: id est similitudinis, ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως, sic. καθὰ, sicut. καθάπερ, sicut. ἢ, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὃν τρόπον, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως: id est, separationis, ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως: id est comparationis, ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως: id est intentionis, ut λίαν, ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorsus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως: id est remissionis, ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μόλις, uix. βραδέως, tarde. βάδην, passim. ὡσεὶ, ferè.

Aliqua autem βεβαιώσεως: id est confirmationis, ut δηλαδὴ, profecto. δήπουθεν, nempe. πάντως, omnino. ὄντως, uere. ἦ, reuera.

Aliqua autem κατωμόσεως: id est iurandi, ut ναὶ, certe, νὴ, per.

Aliqua autem ἀπωμόσεως: id est abiurandi, ut μὰ, per.

Aliqua autem ἀρνήσεως: id est negandi, ut οὐ, non. οὐχὶ, non. οὔκουν, non igitur: οὐδαμῶς, nullo modo. ἥκιστα, minime. οὔτε, neq;. οὐδὲ, neq;.

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως: id est prohibitionis, ut μὴ, ne. μηδαμῶς, nequaquam.

Aliqua autem εἰκασμοῦ: id est euentus, ut ἴσως, forte. τάχα, fortuito. τυχὸν, forte.

Aliqua autem ἐρωτήσεως: id est interrogationis, ut πόθεν, unde. ποῦ, ubi. ποῖ, quo.

Aliqua autem δείξεως: id eſt demonſtrationis, ut ἰδού, ecce. ἠνὶ, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως: id eſt uocandi, ut ὦ. o.

Aliqua autem διασαφήσεως: id eſt declarationis, ut ἤγουν, uidelicet. οἷον, ut, uidelicet. τουτέστι, hoc eſt.

Aliqua autẽ θέσεως, id eſt poſitionis, ut ἀναγνωστέον, legendum. γραπτέον, ſcribendum. πλευστέον, nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniã determinant ſiue poſitionẽ rei, ſiue deliberationem.

Aliqua autem εὐχῆς: id eſt uoti, ut εἴθε, ὤφελον, utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ: id eſt exclamationis, ut ὦ, heu. ἰοὺ, hei. οἴμοι, hei mihi. αἴ, ἰώ, heu.

Aliqua autem θαυμασμοῦ: id eſt admirationis: ut ὦ, φεῦ

Aliqua autem θειασμοῦ: id eſt furentis, ut εὐοῖ, heu, euoe. εὐάν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως: id eſt perculſionis, ſiue terroris, ut ἆ ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΡΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σύνδεσμος ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc eſt, Coniunctio eſt pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in ſententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura ſimplex, ut ἐπεὶ, compoſita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ: id eſt copulatiuæ, ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τὲ, q;. καὶ, &. ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, ſed. ὅτι, quod.

Aliquæ autẽ διαζευκτικοὶ: id ẽ diſiũctiuæ, ut ἢ, uel ἤτοι, ſiue. ἠὲ, ſiue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ: id eſt continuatiuæ, ut εἰ, ſi. εἴπερ, εἰδήπερ, ſiquidem.

Aliquæ autem παρασυναπτικοὶ: id eſt ſubcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ: id eſt cauſales, ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut. γὰρ, enim ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniã. ἕνεκα, cauſa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ: id eſt dubitatiuæ, ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοὶ: id eſt collectiuæ, ſiue rationales, ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ ἀλλαμὴν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaq;. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ: id eſt repletiuæ, ut δὴ, iam. ῥά, nempe. θὴν, quidem. νὺ, certe. πού, τοὶ, ἂν, οὖν, πὲρ, πῶ, μὴν, δῆτα, γὲ,

quidem. At γὲ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ: id eſt poteſtatis, ut ἂν, κὲ, κὲν, utiqꝫ, quæ apud Poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, ſiue ἐπιλεκτικοί: id eſt diſſertiuæ, ſiue electiuæ: ut ἤ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ: id eſt extenuatiuæ, ſiue diminutiuæ, ut γοῦν, γὲ, ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ: id eſt aduerſatiuæ, ut ὅμως, tamen. καίτοι, etſi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰ καὶ, etſi.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMne uerbum aut in, ω, deſinit: & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον, appellatur: ut τύπτω. Si circumflexum, περισπώμενον: ut ποιῶ. Aut in, μι, & id à terminatione nomen aſſumpſit, τὸ εἰς μι: hoc eſt uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρύτονα quidem in ſex diſtinguuntur coniugationes, partim per conſonantes, partim per uocales, atqꝫ diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante, ω, finalem ſibi uendicat, ſcilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet, γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc eſt, δ, θ, τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ, ſcilicet, & geminatum σσ. Quinta quattuor immutabiles, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales, præter, η, & omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῃ, ſcilicet. Quæ quidem omnes, ſiue conſonantes ſint, ſiue uocales, ſiue diphthongi, cum immediate, ω, finalem ipſius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc eſt figuratiuæ litteræ appellantur. Per eas enim unumquodque uerbum diſcernitur quotæ ſit coniugationis. Quæ uero ſuperfluunt ex dictis litteris, hoc eſt, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ ſunt futurorum. Nam futurum primæ coniugationis, ψ, ſibi uendicat, ſecundæ, ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ ſequuntur σ, & ſi uerba quintæ coniugationis ob inconcinnita-

Characteriſticæ præſentium.

Characteriſticæ futurorum.

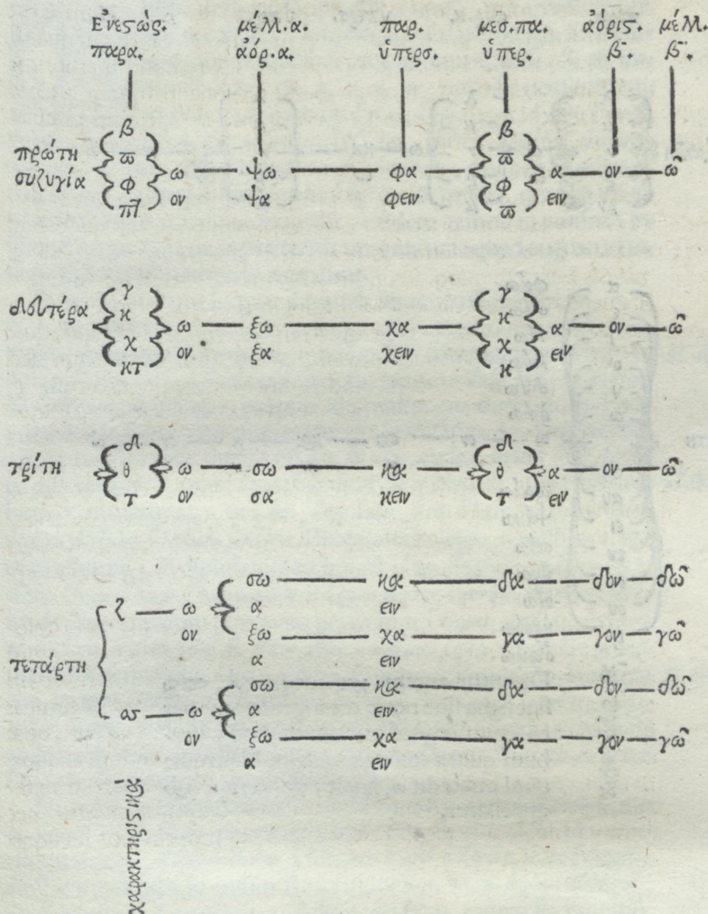
tem illud abnuant, & quattuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet, φ, χ, κ, Nam si futurum habet, ψ, præteritum habet, φ. Si ξ, χ. Si σ, aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeant inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt. Nam præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem sibi consonantem asciuit, ut τύπτω, ἔτυπτον.. Præteritum uero plusquamperfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Quemadmodum & primus Aoristus Futuri: ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum consonantem præsentis, quam figuratiuam uerbi appellamus, assumpsit: ut θλίβω. μέσος παρακείμενος, τέθλιβα. Eandem quoque secundus Aoristus, & secundum futurum sibi uendicarunt: ut ἔθλιβον, θλιβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis: quoniam cum ζ, & geminatum, σσ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum: sed nunc, γ, nunc autem, δ. Γ, quidem sibi asciuit, cum futurum, ξ, habeat ante, ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium præteritum, δ, sibi uendicabit: ut φράζω. φράσω, πέφραδα, ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, & secundum futurum sequentur. At si ante, ω, diuersæ fuerint consonantes, hoc est. πτ, κτ, μν: scito priorem illarum figuratiuam esse. nam π, & κ, per παρέμπτωσιν, τ, sibi asciscunt: μ, uero, ν, ut κόπτω, μέσος παρακ. κέκοπα, τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα.

Characteristicæ præteritorum. *Coniugationes temporum.* *De præterito perfecto medio* *Atten. de. 4. coniu.* *Atten.*

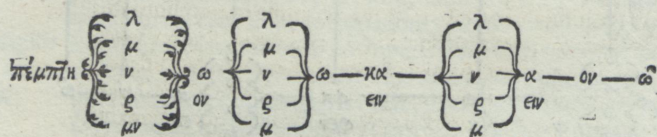
In desinentibus autem in σκω, etsi ante, ω, duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis: quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ, τοῦ, κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω. ζώσω, ζώσκω, & similia: quæ usque ad parataticum solum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habent: hoc est, ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uero anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci possunt, propriis locis relinquimus disserenda.

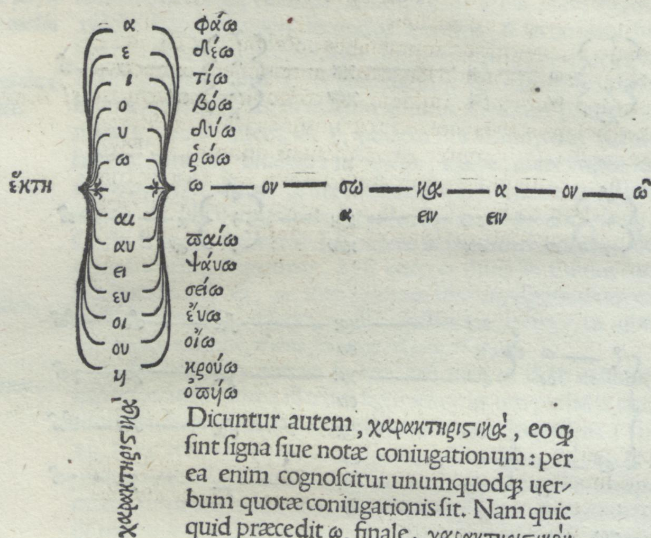
In σκω.

CONIVGATIONVM TYPI.

ἐνεστὼς. παρα. | μέλλ. α. ἀόρ. α. | παρ. ὑπερσ. | μεσ. παρ. ὑπερ. | ἀόρισ. β. | μέλλ. β.

Dicuntur autem, χαρακτηριστικὰ, eo q̃ sint signa siue notæ coniugationum: per ea enim cognoscitur unumquodq; uerbum quotæ coniugationis sit. Nam quicquid præcedit ω, finale, χαρακτηριστικὸν appellatur.

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

OMne uerbum incipit aut à uocali, aut à consonante. Si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. Si à simplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, η, ι, υ, ω, nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut ἠχέω, ἠχῶ, ἤχεον, ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω. ῶ. ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω. & ὑβρίζω, & similia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, easdem tamen in præsenti positione longas habent, in præteritis uero natura: quod augmenti ratione factum est: ancipites enim sunt.

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus, hoc est, α, ε, & ο, in præteritis mutantur in longas: quá mutationem temporale augmentum appellamus. α, quidé in, η, cõmuniter mutatur: ut ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν. ἤκουσα. Excipiuntur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, & ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω, spiro, cuius præteritum imperfectum, ἄον, facit, ne coincidat cum ἦον, cuius thema est ἔω, & ἀΐω, audio, quod ἄϊον, facit, ut differat ab ἤϊον, quod ibam significat. Si autem ab, ε, incipiat uerbum, ε, mutatur in, η, ut ἔδω, ἦκα, ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον, ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiuntur aliqua, in quibus, ε, manens assumit, ι, in diphthongum, hoc est: ἔχω, εἶχον. ἔπω, εἶπον. ἔλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑστήκω, εἱστήκειν. medium plusquam perfectum, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω. ῶ. εἱστίαον, εἱστίων. ἐάω. ῶ. εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι, ἐρύω, εἴρυον. ἔθω, εἴωθα. medium perfectum, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Si autem ab ο, incipiat uerbũ, ο, uertitur in, ω, ut ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, & alia. Inueniuntur tamé apud Poetas huiusmodi uerba absq; augmento Ionico more: ut ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si ab. α.

Si ab. ε.

Si ab. ο.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, aut à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, ει, ευ, & ου, nulla fit mutatio: ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. sicut εὔχομαι, ηὐχόμην & similia, in quibus Attici mutant, ε, in, η. οὐρέω. ῶ. οὔρεον, οὔρουν. Si autem à mutabili, αι, scilicet, αυ, & οι, eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. Nam si ab αι, incipiat uerbum, uerti-

Si ab. αι.

tur α, in, η, & ι, ſubſcribitur. unde ex propria diphthongo impro-
Si ab. αυ. pria fit: ut αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾔρκειν. Si autem ab αυ, uertitur, α, in, η, ut
Si ab. οι. αὐλέω. ῶ. ηὔλεον, ηὔλουν. Si autem ab, οι, uertitur, ο, in ω, cui ſubſcri
bitur, ι, & fit. ῳ, diphthongus impropria: ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Anno
Atten. tãtur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριστος α.
παθητικὸς. οἴμω, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνί-
ζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα.
οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα.
& οἰδαίνω, & οἰκουρῶ ſecundum quoſdam annotata ſunt.

Si a conſo- Si autem incipiat uerbum à cõſonante, oĩa præterita in principio
nante. aſſumunt, ε, quod ſyllabicum augmentum appellatur: ut πείρω.
παρατατικὸς, ἔπειρον. παρακείμενος, ἔπαρκα. ὑπερσυντελικὸς, ἐπάρ-
κειν. ἀόριστος. α. ἔπειρα. ἀόριστος. β. ἔπαρον. At præteritum pfectum
præter, ε, (quod eſt cõmune augmentum) & Præſentis conſonan-
tem repetit, ſi tamen ſola ac ſimplex exiſtat: quia tunc, ε, correptum
remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut
Atten. τύπτω. παρατ. ἔτυπτον. παρακ. τέτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. His ex-
ceptis quæ à ρ, principium habent: quandoquidem in eorum præte
ritis, ρρ, nempe geminandum eſt: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non
autem ῥέριφα, quoniam, ε, productum exiſtit, cum duæ ſequantur
ῥεριπομέ- conſonantes, hoc eſt, ρρ, geminatum. At ῥεριπωμένα participium
να. præteriti paſſiui eſt, id eſt ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι. ε, ha-
bet correptum metri gratia, altero quidem, ρ, tranſpoſito: iccirco ge-
minat, ρ, præſentis conſonantem, Ὀδυσσείας ζ.

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται.

Sic ῥέρημα, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι & alia huiuſmodi. Cur autem ρ, ſit gemi
nandum, in Libro ſexto, hoc eſt, in præterito impfecto actiuo abun-
Si ab aſpi- de dicetur. Si uero ab aliqua aſpiratarũ uerbum incipiat, nulla illa-
ratis. rum repetitur, ſed earum loco tenues ſubrogantur: ut θείνω, τέθακα.
Si a duab. φαίνω, πέφαγκα. χαίρω, κέχαρκα. At ſi duæ fuerint conſonantes,
Cõſonan. neutra illarum geminatur, cum ε, quod natura breue exiſtit, poſitio
ne factum ſit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. niſi muta cum liquida
ſequatur ε, quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε, hoc in loco
Si muta cũ pro breui habetur. Nam muta cum liquida ſiue immutabili, cõmu-
liquida. nem faciunt ſyllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν, &
Atten. γρ, principium habent, in quibus γ, non repetitur, quia longam fa-
ciunt ſyllabam: ut γναφεύω, ἐγνάφευκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω,
γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι. ῶμαι.

κέκτηται, ἀπὸ τοῦ κτάομαι. ῶμαι. & πέπλομαι, ἀπὸ τοῦ πλάομαι, ῶμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀχρήστου. In quibus præteritũ perfectum priorem repetit. Nam κτ, μν, & πλ, apud poetas cõmunem faciunt syllabam: sicut & muta cum liquida. sic Herodianus. Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat: hoc est, ζ, ξ, ψ, nullam illarum geminat præteritum perfectum, cum ε, breue positione ꝓducatur: ut ζάω, ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est, an præteritum imperfectum ε, quod est syllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε, correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur: ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritum perfectum ε, productum habeat, nequaquam præteritum Imperfectum geminationẽ suscipit. Quoniam omnis geminatio siue reduplicatio cõmunis per breuem uocalem, ι, scilicet, siue ε, semper fit, nunquam autem per longam.

Atten.

Si a duplici.

Præceptio.

DE VERBIS COMPOSITIS.

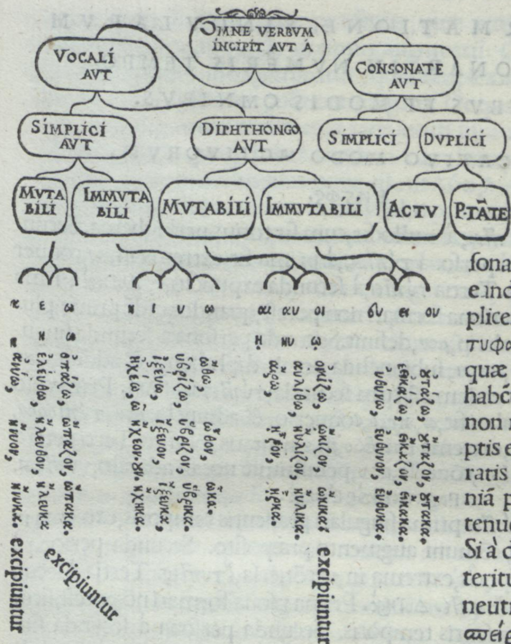
QVandocunq; præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum, quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquam simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quàm ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est: ut ἐνέπω, ἤνεπον: ex ἐν præpositione & ἔπω, quod idem, significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quàm ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in, η, conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat, præposita uero παρὰ, præpositione, mutata est uerbi significatio. Nam παρακούω, obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his cõpositis, præpositiones abiicere extremam uocalem, alia sequente uocali, tam in Præsenti q̃ in Præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω. ἀπαυρῶ, ἀπηύρων. Quocirca etiá in uerbis à cõsonantibus incipientibus, cú in præteritis suscipiát ε, syllabicum augmẽtum, pari modo præpositiones abiiciunt extremá uocalé: ut λείπω, ἔλειπον. καταλείπω, κατέλειπον. At si uerba incipiát ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas: ut ἅπτομαι, καθάπτομαι. ἕπομαι, καθέπομαι.

Atten.

Atten.

περὶ uero & πρὸ extremam retinent uocalem, etsi cũ à uocali incipientibus componantur: ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt: ut ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον. Quædam etiam à δυς, & εὐ, incipientia, hoc idem patiuntur: ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet, & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον. δύναμαι, ἠδυνάμην βούλομαι, ἠβουλόμην: pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. Quædam uero in principio, & in medio: ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, secundum quosdam: παροινῶ, ἐπαρῴνουν. Age uero dictionem hanc omnem, in compendium redactam, uti moris est nostri subiecta in pagina describamus.

ἀκηθέσσω	ἔχω, εἶχον.	οἰῶμαι
ἀκήθεσσον.	ἔπω, εἶπον.	οἰμῶ
ἀκηδίζομαι.	ἔλω, εἷλον.	οἰνῶ
ἀκηδιζόμην.	ἕλκω, εἷλκον.	οἰνίζω
ἄω, ἆον.	ἑλκύω, εἵλκυον.	οἰστρῶ
ἀΐω. ἄϊον.	ἕρπω, εἷρπον.	οἰωνίζομαι
	ἑρπίζω, εἵρπιζον.	οἰωνοσκοπῶ
	ἑστιῶ, εἱστίων.	οἰωνοπολῶ.
	ἕπομαι, εἱπόμην.	οἰακίζω,
	ἑστιῶ, εἱστίων.	οἰακονομῶ.
	ἑῶ, εἴων.	οἰκοστροφῶ.
	ἕω, εἷμαι.	οἰδαίνω.
	ἐρύω, εἴρυον.	οἰκουρῶ.
	ἔθω, εἴωθα.	οἰμώζω.
	ἐθίζω, εἴθιζον.	
	ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.	

Si à simplici consonante incipiat uerbum, præteritum perfectũ præter ε, quod est cõmune augmentum in omnibus præteritis uerbo℞ à consonante incipiẽtium, eandem assumit simplicem: ut τύπτω τέτυφα. his exceptis, quæ à ρ, principium habẽt, in quibus, ρ, non repetitur. Demptis etiã quæ ab aspiratis incipiunt, quoniã pro eis propriæ tenues suffragantur. Si à duplici, actu, præteritum perfectum neutram assumit: ut σπείρω ἔσπαρκα. nisi fuerit muta cum immutabili, quia tunc repetitur muta: ut κρίνω, κέκρικα. Excipiuntur quæ à γν, initium habent, in quibus, γ, non repetitur: ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Si à duplici, potestate, ut sunt, ζ, ξ, ψ, nulla earum in præt. perfecto repetitur.

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONAR. IN NVMERIS TEMPORIBVS ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVO MODO ACTIVORVM.

Ἐνεστώς.

Τύπτω, à nullo fit, cum sit totius uerbi thema. Secunda persona τύπτεις, à prima fit, extrema in, εις, conuersa. Tertia τύπτει, à secunda expuncto, σ, Δυϊκά. Prima persona formari non potest, quandoquidē prima pluralis in, μεν, desinit. Secunda persona à secunda singulari, expuncto, σ, ac, ι, subiunctiua uocali diphthongi, & addita, τον, τύπτετον. Tertia eadem est cum secunda, τύπτετον. Πληθ. Prima psona à prima singulari fit, ω, in, ο, conuerso, & adiuncta, μεν, τύπτομεν. Secūda à prima, extrema ī τε, & ο, in, ε, mutatis, τύπτετε. Tertia etiā à prima, extrema ī, σι, cōuersa, ac υ, penultimæ uocali adiūcto, τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἑνικά.

Ἔτυπτον, à τύπτω prima singulari præsentis temporis, extrema in ον, mutata, ac ε, cōmuni augmento præposito. Secunda persona à prima eiusdē tēporis, extrema in, ες, cōuersa, ἔτυπτες. Tertia à secunda, expuncto, σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. Prima psona formari nō potest, sicut neq; in duali præsentis temporis. Secunda persona à secunda singulari fit, expuncto, σ, & apposita, τον, ἐτύπτετον. Tertia à secunda duali, extrema in, την, conuersa, ἐτυπτέτην. Nam quandocunq; tertia psona pluralis desinit aut, in, ι, aut in, αι, secunda & tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoq; aduertendum, accentum loco moueri, quandocunq; extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πληθυντ. Prima persona à prima singulari, interiecta με, inter, ο, & ν, ἐτύπτομεν.. Secunda à prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in, ε, mutatis, ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ à Genitiuo sui participii fit expuncta, τος, syllaba, ac ε, augmento præposito, ut τύπτον τύπτοντος, ἔτυπτον. & est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe & ambobus Aoristis euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, à τύψω, uenit Futuro, extrema scilicet in, φα, mutata, cum sit uerbum primæ coniugationis Grauitonorum, geminata

Atten.

etiam principali consonante præsentis, quæ præponitur, ε, breui, quod est cõmune, ut modo diximus, augmentũ. Quæ quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentem syllabam positione longam. De qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod ferè Penultima. omnibus quidem uerbis commune est: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in dissyllabis primæ & secundæ coniugationis, habentibus, ε, in penultima, uertentes, ε, in, ο, faciunt præteritum: ut πέμπω, πέπεμφα, κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiun- Attice πέπομφα. tur etiam uerba dissyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima, ε, habent, quo in, α, conuerso, fit commune præteritum: ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante, κα, finalem inuenies, loco non moueri: si tamen, aut, λ, fuerit aut, ρ, ut ψάλλω, ἔψαλκα. φθείρω, ἔφθαρκα. μ, uero sequẽte, κ, μ. ante, κ. cum male inter se cohæreant, assumit, η, ut νέμω νενέμηκα, pro, νένεμκα, locum non habet. τέμω, siue τέμνω, τετέμηκα, quæ quidem in præterito, ε, seruant, quaquam eorum Futura dissyllaba sint. At, ν, uertitur in, γ, se- ν, in, γ, quente, κ, quod nempe fit, quoties illud, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, inuen- Atten. tum fuerit: ut φαίνω, πέφαγκα. Si uero penultima præsentis dissyllabi aut, ι, fuerit, aut, υ, ι, omnino abiicitur: ut κρίνω, κέκρικα. θύνω, τέθυκα: etiam si fuerit, ει, diphthongus: ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea si præteritum in, κα, desinens longam habuerit penultimam, expuncto, κ, Ionice corripit eandem: ut βέβηκα, βέβαα, γέγηκα, γέγαα. βέβαα Ionice γέγαα Secunda persona à prima deducitur, adiuncto, σ, τέτυφας. Tertia à secunda, extrema in, ε, mutata, τέτυφε. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari expuncto, σ, & apposita, τον, τετύφατον. Tertia eadem est cum secunda, τετύφατον. Πλη. prima persona à prima singulari, adiuncta, μεν, τετύφαμεν. Secunda à prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε. Tertia quoq; ab eadẽ fit, μεν, in, σι, cõuersa, τετύφασι.

De præterito Attico.

SCiendum autem, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α, ε, & ο, proprium facere præteritũ Actiuũ, medium, & passiuum: principales duas litteras præsentis, commu in præterito præponentes, corripientes insuper, quantum ptinet ad uocalẽ tertiã à principio syllabam, si supra tres syllabas præteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς: unde passiuũ ἀγήγερμαι, ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Atten. Vbi ſciendum, præteritum actiuum & paſſiuũ Atticum, non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. Debet enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, eamq; breuem: quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium habet: ſed à quapiam trium iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, & ο, Secundam uero & tertiam, per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, η, ſcilicet, ſiue ω. Nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in, η, ο μικρὸν uero in, ω, quæ quidem uocales in communi præterito primum tenent locum: in Attico uero, ſecundum: ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendicat, quæ per propriam figuratiuá præteriti conſonantem cum, α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nempe euenit, cum uerbum diſſyllabum forte extiterit. Nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatá enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis, & præteriti medii: ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. Cuius extrema per, ρ, quæ eſt præteriti medii figuratiua, effertur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem ſic, ἔδω ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἐδήδα ἀττικῶς.

Atten. & alia huiuſmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorũ præterito cõmuni ſolum, ε, Attici præponere conſueuerunt: ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἔωσμαι. Quos poetæ imitati, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoriſtis hoc idem facere conſueuerunt: ut ὥρων, ἑώρων. ὠνούμην, ἑωνούμην. ἧκα. ἕηκα. ἧκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα. & ſimilia.

Atten. Sed quoniam dictum eſt, tertiam ſyllabam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum: quia

De tertia a principio.

η, mutatur in, ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήληκα ἀττικῶς. ω, in, ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel ευ, uel οι, uel ου. ει, quidem abiicit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ευ, quoq; abiicit, ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abiicit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου abiicit υ: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Sed de hoc ſatis, quandoquidem hæc libro ſexto plenius dicentur.

ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν à τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν, mutata, cui & alterum, ε, omnino præponitur: quod fit quan-

docunq; præteritum perfectum à consonante principium habet. At si à sola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoq; & plusquamperfectum inchoare necesse est: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda persona à prima fit ν, in σ, uerso, ἐτετύφεις. Tertia à secunda expuncto σ, ἐτετύφει. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari expuncto σ, & adiuncta τον syllaba, ἐτετύφειτον. Tertia à secunda duali, τον, in, την, mutata, ἐτετυφείτην. Πλη. Prima persona à prima singulari, abiecto, ν, adiuncta μεν, ἐτετύφειμεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuersa, ἐτετύφειτε. Tertia etiam à prima, μεν, in, σαν, conuersa, ἐτετύφεισαν

Ἀόριστος. α.

Ἔτυψα à futuro trahitur, ω, in, α, mutato, eademq; consonante seruata, & ε, communi augmento præposito: ut τύπτω. τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω. & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι. θήσω. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω. & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. quæ suorum futurorum consonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro Primus Aoristus, & eam aut natura aut positione productam. Igitur si penultima futuri breuis extiterit, sicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. Nam si fuerit, α, ab ipso themate, id mutabitur in, η: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. Si αι, diphthōgus, eadem fiet mutatio in, η, Atticorum Ionumq; more: ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. Communiter tamen ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, α, existente longa. Si uero, ι, aut, υ, cum sint ancipites, producūtur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὄτρυνα. Si ε, fuerit, assumet, ι, in diphthongum: ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt & qui penultimam correptam seruant: ut ἐτέλεσα, ἐκάλεσα. Secunda persona ἔτυψας, tertia ἔτυψε: sicut à τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari expuncto, σ, & adiuncta τον, ἐτύψατον. Tertia à secunda duali, extrema in την, mutata, ἐτυψάτην. Πλη. Prima persona à prima singulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν. Secunda à prima plurali. μεν, in τε, conuersa, ἐτύψατε. Tertia à genitiuo sui participii abiecta, τος, syllaba, & ε, syllabico augmento præposito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à prima singulari, adiuncto, ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

De penultima Aoristi longa.

Exleges.

Att.

Ἀόριστος. β.

Ἔτυπον à primo fit, extrema in, ον, mutata cum præsentis consonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum for-

matione supra dictum est: cui, ε, quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam
Att. & præteritum imperfectum. Est etiam syllabis par primo Aoristo, si thema Grauitonum sit: ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero Circumflexum, una minuitur syllaba: ut δουπῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον. σχῶ,
Præceptio. ἔσχησα, ἔσχον. Vbi aduertendum est, secundum Aoristum in hoc à Præterito medio differre, quoniam etsi à primo Aoristo una syllaba minuatur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico connumerato: ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε: quo abiecto fit σχέ, τὸ προστακτικὸν, καὶ προσθέσει τοῦ, σ, σχές: unde πρόσχες, κατάσχες. abundat
Att. enim, σ, quoniam monosyllabum est, ut inquit Zenodotus. Penulti-
De penultima. mam autem corripit secundus Aoristus à themate Grauitono existens, si polysyllabus sit: ut λήβω, ἔλαβον. Nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiã principalis sit: ut εἶδον, εἶλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim, η, in, α, quoniam secundus Aoristus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam si fuerit, ε, in dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue sequente: ut plurimum uertitur in, α, ut δέρω, ἔδαρον. πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω ἔβλεπον.. Si uero, ω, id quoque in, α, mutatur: ut τρώγω, ἔτραγον. Si duæ fuerint bitemporeæ siue ancipites, abiicitur secunda: ut καίω, ἔκαον. παίω, ἔπαον. unde ἐπάλην καὶ ἀνεπάλην, Aoristus secundus passiuus in usu. Si ευ, aut ει, abiicitur, ε, ut φεύγω, ἔφυγον. λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto, ι, diphthongi, ε, in, α, mutatur: ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον, & ἀείρω, ἤερον, & ἐγείρω, ἤγερον. & similia. trisyllaba enim sunt. A themate uero Circũflexo existens secundus Aoristus corripit penultimã, si ante ω, finalem sola cõsonans existat: ut πεσέω, ῶ, ἔπεσον. Excipitur δουπῶ, ἔδουπον, εὑρῶ, εὗρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima: ut βλαστῶ, ἔβλαστον. ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων. α.

FVturum primum à præsenti fit, & in, ω, desinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem syllabam habent aspiratam: hoc est θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id est tenuem: ut τρέφω, τρέ-
Att. χω, ἔχω: & quidem propter sequentem aspiratam. Nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonan-

tes autem futuri iam dictum eſt tres eſſe proprias: etſi futurum uerborum quintæ Coniugationis expuncto, σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas, ſibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. κρίνω, κρινῶ. σπείρω, σπερῶ. Penultima quoq; ut plurimum habet eandem cum præſenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abiiciant: ut τίλλω, τιλῶ. κάμνω, καμῶ. aut, ι, diphthongi: ut φαίνω, φανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam: ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω. Eſt etiam futurum par ſyllabis præſenti, niſi ſynæreſim, aut reduplicationem præſens patiatur: ut eſt ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen ſunt uerba, quæ ex circumflexis Grauitona facta ſunt, ἔθει ἀττικῷ: ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis Grauitonis, ſed à circumflexorum perfectis eſt: ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patitur & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, ἀλεξῶ & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω. ἑψήσω, ab eo quod eſt αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunq; inueniantur ſimilia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præſens.

Att. De penultima. Att.

Μέλλων. β.

Secundum futurum fit à ſecundo Aoriſto, abiecto augmento, ac extrema in, ῶ, circumflexum mutata, eademq́; penultima uocali, ac extrema conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, ſeruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis eſt, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à ſecunda perſona ſingulari expuncto, σ, & addita τον, ſyllaba. Πληθ. Prima perſona à prima ſingulari, ω, in ου, mutata, & adiuncta μεν, ſyllaba, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου, in, ει, & μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia & ipſa quoq; à prima, extrema in, σ, conuerſa, τυποῦσι, accentu circumflexo obſeruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τύπτε à tertia perſona præteriti imperfecti, expuncto, ε, ſyllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε. Tertia perſona à ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda

persona singulari, apposita τον, τύπτετον. Tertia, à tertia singulari, addito, ν, τυπτέτων. πλη. Secunda persona, à secunda singulari, adiũcta τε, τύπτετε. Tertia, à tertia singulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. Vbi uariatis syllabis ac syllabarum numero, accentus quoque locum uariari necesse est.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε à tertia persona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia persona à secunda fit, apposita τω, τετυφέτω. Δυϊκὸς, καὶ πλη. præsentis formationem omnino sequuntur.

Ἀόριστος. α.

Τύψον à tertia sui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in, ον, mutata, Syracusanorum more. Tertia persona à secunda fit, expuncto, ν, & ο, in, α, uerso, & apposita τω, syllaba, τυψάτω. Δυϊκὸς. τύψατον, τυψάτων. πλη. τύψατε, τυψάτωσαν, α, ubique seruato. Nam primus Aoristus tam Actiuorum, quàm Mediorum, α, ancipitem uocalem natura sibi asciuit in omnibus modis, ac etiam participiis, dempto subiunctiuo,

Ἀόριστος. β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia sui temporis penultima acuta, sicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ.

Εὐκτικὸς ἐνεργητικός.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι, uersa, & abiecto ν, quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto ι, ου, uero quoties inciderit, in, οι, mutabitur, ut semper sit diphthongus διὰ τοῦ, ι,

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui in μι, ac expuncto ν, & eius loco, ι, uocali assumpta, fit, τύπτοιμι Secunda persona à prima, extrema in, σ, mutata, τύπτοις. Tertia à secunda, σ, solum expuncto, τύπτοι. Δυϊκὸς. Secunda persona à secunda singulari, expuncto, σ, & adiuncta τον, τύπτοιτον. Tertia à secunda duali, τον, in την, cõuersa, τυπτοίτην. πλη. Prima persona à prima singulari extrema in μεν, mutata, τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali, μεν in τε conuersa, τύπτοιτε, Tertia etiã à prima, expuncto μ, tantum, τύπτοιεν.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. unde τετύφοιμι, extrema scilicet genitiui in, μι, τετύφοις. ι, penultimæ apposito. Secunda persona, Tertia τετύφοι, augmento ubique seruato, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος. α.

ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τύψαιμι τύψαις τύψαι.

Ἀόριστος. α.

ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τύποιμι τύποις τύποι.

μέλλων. α.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμι τύψοις τύψοι.

μέλλων. β.

ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος τυποῖμι τυποῖς τυποῖ.

Accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi postrema obstiterit.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuis oībus præponitur ἐὰν coniunctio, quæ Latine cum, significat. Sed aduertendum est actiuos omnes subiunctiuos uerborum in, ω, desinentium, similem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præsentis temporis, ε, tamen ubi forte extiterit in, η, mutato, etiam si in diphthongo fuerit, & ο, in, ω, conuerso: ac υ, uocali subiūctiua omnino abiecta: ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τυπτητον, τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quam quidem litteraturā & Præteritū pfectum, & ambo Aoristi sequūtur.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτω, à prima persona præsentis indicatiui uenit: siue à prima imperfecti ἔτυπτον, Veterū more, abiecto incremento, pariter &, ν, finali, & ο, in, ω, mutato.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω. à prima sui temporis τέτυφα, α, in, ω, conuerso, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψω, à prima Aoristi ἔτυψα, expuncto augmento & α, in, ω, mutato.

Ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπτω, à prima fit Aoristi secundi, eodem modo, quo de præsenti dictum est.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Τύπτειν fit à tertia singulari præsentis temporis Indicatiui modi, adiuncta, ν, τύπτει, τύπτειν,

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι à tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι, syllaba.

Ἀόριστος. α.

τύψαι ἀ tertia ſui Aoriſti ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε, tenui in αι, diphthongum uerſo.

Ἀόριστος. β.

τυπεῖν ἀ tertia ſecundi Aoriſti ἔτυπε, expuncto augmento, & ι, cum, ν, addito, ac ultima circumflexa.

μέλλων. α. καὶ. β.

τύψειν & τυπεῖν, eodem modo formantur, quo & præſens, ν, ſcilicet adiuncto

Nota ad circumflexa.

Infinitiuus uero actiuus uerborum circumflexorum ἀ tertia imperfecti temporis fit iuxta Veterum traditionem, expuncto ſcilicet augmento, & addita, ν, conſonante: ut ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Nihil tamen prohibet, quin ἀ perfecto infinitiuo præſentis temporis, in unaquaque circumflexorum coniugatione contractus, ac proprius Infinitiuus regulariter deduci poſſit. Nam ſi ex, ει, quæ eſt finalis diphthongus infinitiui perfecti, ſubtrahatur, ι, ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiuſuis coniugationis, & ε, ſequente, que ex ει, diphthongo relicta eſt, fiat ſynæreſis. Id quidem eueniet ut unaqueque coniugatio etiam in ipſo infinitiuo propriam ſortiatur ſynæreſim: ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. Siquidem duæ, εε, in, ει, contrahuntur. α, & ε, in α, productum. ο, & ε, in ου, Et ſic duplicem huiuſmodi Infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

τύπτων, τοῦ τύπτοντος, ἀ prima fit præſentis temporis, addito, ν. ἡ τύπτουσα, ἀ Genitiuo Maſculini, extrema in σα, conuerſa, ac ο, penultimæ uocali adiuncto, υ, prius tamen, ν, conſonante expuncta. τὸ τύπτον, ἀ Genitiuo Maſculini, extrema ſyllaba tantum expuncta.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, ἀ ſecunda ſui temporis, α, in ω, mutato, & accentu in ultimam tranſlato. ἡ τετυφυῖα, ἀ genitiuo maſculini, extrema in α, & ο, penultima uocali expuncta, ac eius loco, υι, diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, ἀ Nominatiuo maſculini, ω, in ο, mutato: uel ἀ genitiuo, abiecta, το, ſyllaba.

Ἀόριστος. α.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, ἀ ſecunda ſui Aoriſti, expuncto, ε, ſyllabyco augmento, & accentu in penultimam tranſlato. τύψασα, ἀ nominatiuo maſcul. α, tantum uocali adiuncta. τὸ τύψαν, τὸ τύψαν,

á Genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Ἀόριστος. β.

ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος, ο, á prima sui Aoristi, ο, in ω, mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα, á genitiuo masculini, sicut ἡ τύπτουσα, accentu tamen circumflexo super penultimam posito, ubi postrema non fuerit producta. τὸ τυπόν, á genitiuo masculini extrema syllaba abiecta.

Μέλλων. α.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, á prima primi futuri, adiuncto, ν, ἡ τύψουσα, sicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, sicut τὸ τύπτον.

Μέλλων. β.

ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος, á prima secundi futuri, ν, addito, & accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα, á genitiuo masculini, extrema in, σα, conuersa, sicut in τύπτουσα dictum est, accentu circumflexo ubiq; seruato, ubi postrema non obstiterit. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, á Genitiuo Masculini, accentu circumflexo seruato, ut supra.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾶ..

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, á prima persona præsentis actiui, ω, in, ο, mutato, & adiuncta, μαι, syllaba. Secunda persona á prima deducitur, expuncto, μ, &, ο, in, ε, conuerso, τύπτεαι ἰωνικῶς, ε, uero &, α, in, η, καὶ κρᾶσιν uersis, ac subscripto, ι, fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia á secunda persona perfecta τύπτεαι, interiecta, τ, τύπτεται. Δυϊκά. Prima persona á prima singulari, extrema in μεθον, uersa, τυπτόμεθον. Secunda á tertia singulari, ται, in, σθον, mutata, τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ, τύπτεσθον. Πλη. Prima persona á prima duali, θον, in θα, conuersa, τυπτόμεθα. Secunda á secunda duali, extrema in, σθε, mutata, τύπτεσθε. Tertia á tertia singulari, ε, penultima uocali in, ο, uersa, ac, ν, consonante interiecta, τύπτονται.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, a prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μη, inter, ο, &, ν, posita. Secunda persona á prima fit, penultima in, ε, & extrema in ο, uersis, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς, ου, ἐτύπτου κοινῶς. Tertia persona á secunda perfecta ἐτύπτεο, interiecto τ, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona á prima singulari, extrema in, μεθον, uersa, ἐτυπτόμεθον. Secunda á tertia singulari duali, extrema in, σθον mutata, ἐτύπτεσθον. Tertia á secunda duali, extrema in, σθην, con-

uerſa, ἐτυπτέσθην. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον, in, θα, conuerſa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema, in, σθε, uerſa, ἐτύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε, in, ο, conuerſo, ac ν, conſonante interiecta, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Att. Τέτυμμαι, fit à præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι, ſcilicet primæ perſonæ: σαι, ſecundæ, uel actu, uel poteſtate: ται, uero tertiæ: ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. Nam prima Coniugatio tres habet mutas, β, π, φ, & duplicem unam, hoc eſt, ψ, quæ ἀντίστοιχα, ſunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum, ψ, duplicem ſibi uendicat, qua in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in π, & σ, cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω, at σω, in α, couuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π, in, φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in, μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in, π, uerſis, fit ſecunda τέτυπσαι, π uero & σ, iterum unitis, hoc eſt in, ψ, reuerſis, fit τέτυψαι,
Att. at σαι, in, ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. Τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterum, μ, ſequatur. Δυϊκά. Prima perſona à prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεθον. Secunda uero & tertia à tertia ſingulari, αι, in, ον, & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον, in, θα, conuerſa, τετύμμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον, in, ε, conuerſa, τέτυφθε. Tertia uero formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cum inter ipſam & penultimam, ν, conſonans omnino ſit interponenda. Nam τέτυπνται, dicendum quidem fo-
Suppl. per ret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſup-
partic. & plendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum:
ſubſt. uerb. ut τετυμμένοι εἰσίν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio: ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco, ν, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda coniugatione Grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται, ſyllaba, ſeruata tamen penultima

præteriti paſſiui:ut τέτυφα, τετύφαται. λέλεχα, λελέχαται. In tertia uero & quarta à medio fit præterito, ſeruata ut ſupra penultima præteriti paſſiui:ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται. φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uero coniugatione ea ſolum uerba hanc tertiam perſonam Ionice formatam habent, quæ in, ρω, deſinunt, & à medio præterito formari poteſt, ſeruata (ut dictum eſt) penultima præteriti paſſiui:ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται. uel à tertia ſingulari, hoc eſt, ἔσπαρται, α, uocali ſolum interpoſita, ἐσπάραται. At in uerbis in, ω, purum deſinentibus, ſiue Grauitonis, ſiue Circūflexis, ac etiam in, μι, aptius formabitur, ſi à tertia quoq; ſingulari præteriti paſſiui nullam ante ται, habente conſonantem deduxerimus, penultimam ſcilicet corripientes, ſi longa forte exiſtat, & α, uocalem interponentes: ut κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. ποιέω. ῶ. πεποίηται, πεποιέαται. χρυσόω. ῶ. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. At βεβοάαται, & ἑστάαται, non dicimus, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poetæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam ſeruant. ὀδυσσεία ᾱ, αἰθίοπάς τοι δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uero quæ σ, habent ante ται, nequaquam formari poteſt tertia pſona ἰωνικῶς: de qua libro ſexto latius dicetur.

Verba in ρω.

Verba in ω purum.

Atten. βεβοάατ ἕσταατ

In ſecunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ, ſcilicet, κ, χ, & ξ, duplex: & hæ quoq; ἀντίστοιχα ſunt, & altera quidē in alterius locum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. duplici uero in ſimplices reſoluta, hoc eſt in, κ, &, σ, fit λέκσω. præteritum actiuum λέλεχα. paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ, uero &, σ, iterum in, ξ, reſtitutis, λέλεξαι. σαι, uero in, ται, fit λέλεκται.

Secunda cōiugatio.

Præteritum uero paſſiuum aliarum Coniugationum tam Grauitonorum, q̄ Circumflexorum, & uerborum in, μι, ab actiuo fit, κα, in μαι, conuerſa: ſed ante μαι, aut, σ, habet aut quampiam immutabilem, uocalem'ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritū actiuum in, χα, deſinat: quia tunc ad ſecundā refertur coniugationē. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis, σ, plerunq; ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quāpiam ſibi uendicat immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασίλευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia pſona habet ante ται, ut πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται, τέθειται. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nun-

Aliæ coniugationes.

quam σ, geminatur:ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, μαι, ſcilicet in, μεθον, conuerſa:ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον. Secunda & tertia à tertia ſingulari, ται, in, θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον. ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίηται, πεποίησθον. Πλη. Prima perſona à prima duali deducitur, extrema in, θα, conuerſa:ut πεπείσμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον, in, ε, πέπεισθον, πέπεισθε. Tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante, ται, conſonans exiſtit.

Atten. De penultima. Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi à uerbo in, ω, deſinente ueniat:ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ Coniugationis, quæ in penultima præſentis ε, habent:quod quidem cum in præterito actiuo in, ο, conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in, ε, priſtinum reuertitur:ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoq; habentia ρ, in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis ε, habeant, id in, α, uertunt:ut τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐτετύμμην à præterito paſſiuo fit, μαι, in, μην, conuerſa, ac altero, ε, præpoſito, ſicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην, Si uero paſſiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit: ut ἤσκημαι, ἠσκήμην. Secunda perſona à ſecunda præteriti, extrema in, ψο, mutata:ut τέτυψαι, ἐτέτυψο. Tertia uero à tertia, poſtrema in, πτο: ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. à τετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον, à ἐτέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πλη. à τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit. à τέτυφθε, ἐτέτυφθε. à τετυμμένοι εἰσὶν, ἐτετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis Coniugationibus ſeruandum eſt.

Ἀόριστος. α.

Ἐτύφθην à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in, θην, mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in, ται, puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in, ται, puram deſiuerit, ται, in, θην, mutabitur: ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoq; in propriam uertetur aſpiratam:ut τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, aut immutabilis, eædem ante, θην, permanebunt: ut πέπεισμαι, ἐπείσθην. πέφρασμαι, ἐφράσθην, ἔψαλται, ἐψάλθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σέσωσμαι, in quo σ, tollitur: quod quidem ἐῤῥώσθην suscipit, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται. Atten.

Penultimam autem primus Aoristus habet eandem cum passiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur, εὕρημαι, quod εὑρέθην, facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circumflexa autem composita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non seruant: ut καθῄρημαι, ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiam, quæ ρ, habent cum aliqua implicitum consonante, quæ in præterito perfecto passiuo ε, in, α, transferunt, & in Aoristo, α, in, ε, restituunt: ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda persona ἐτύφθης, à prima, ν, in, σ, conuersa. Tertia ἐτύφθη, à secunda, expuncto σ, Δυϊκά, ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in, σαν, mutata: uel à tertia singulari, adiuncta σαν. De penultima.

Ἀόριστος. β.

Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à secundo Aoristo actiuo ἔτυπον, ον, in, ην, conuersa, & eandem habet cum primo Aoristo inflexionem.

Μέλλων α.

Futurum primum à secunda primi Aoristi persona formatur, abiecto augmento, & apposita, ομαι: ut, ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται,

Μέλλων. β.

Futurum autem secundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à secunda fit secundi Aoristi, eodem modo, quo primum futurum formari diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo post futurum, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, scilicet τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à secunda persona passiui præteriti uenit, inter ψ, & αι, diphthongũ, ομ, interposita: ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidẽ Futuro sciendum est, idem seruari augmentum, quod in præterito, à quo ducitur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putauimus, quia in cæteris Futuris augmentum tollitur eius temporis à quo trahuntur. Atten.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτου à secunda imperfecti passiui ἐτύπτου, abiecto augmento, uenit. Tertia persona à tertia temporis eiusdem, extrema in, σθω, conuersa, & accentu in penultimam translato: ut ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυϊκά. Secunda persona τύπτεσθον, à tertia singulari, ω, in, ον, con-

uersa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta est. Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto, ν, ut τυπτέσθων. πλη. Secunda persona à secunda duali, ον, in. ε, conuersa, τύπτεσθε. Tertia à tertia singulari, adiuncta σαν, τυπτέσθωσαν.

Παρακειμ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο à secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens. Tertia persona à tertia fit eiusdem temporis, extrema in, θω, conuersa, seruatis tamen consonantibus, quæ ante το, forte extiterint. Siqua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans, σ, addatur necesse est: ut ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐπέπεισο, πεπείσθω. ἔσπαρτο, ἐσπάρθω. ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præsentis inflexionem.

Ἀόριστος. α.

τύφθητι à tertia persona primi Aoristi, adiuncta, τι, quanquam ratio postulabat ut θι, adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum præcedens syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro θ, eius ἀντίστοιχον, hoc est, τ, poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aspiratam, adiuncta θι, secunda fiet persona. quod autem ad tertiam, & eas quæ sequuntur attinet, illud θ, in τ, mutabitur. Tertia persona fit à secunda, extrema in τω, mutata. & accentu ad penultimam translato: ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος. β.

τύπηθι à tertia secundi Aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita θι: ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήτω, θι, in τω, conuersa, διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes passiuæ uocis à proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, conuersa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus διὰ τοῦ, ι, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιῄμην. Vbi uero ante μαι, fuerit aut consonans, aut υ, aut diphthongus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην deducitur à prima persona præsentis τύπτομαι, ut supra dictum est. Secunda persona à prima formari potest, extrema in ο, conuersa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est: ut τύπτοιο, Tertia à secunda, interiecto τ, τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, à prima singulari, μην in μεθον conuersa.

conuersa. Secunda persona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante, μαι, cõsonantem habeat, ut supra dictum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum, suppletur, sic uidelicet: τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

ἀόριστος. α.

Τυφθείην à genitiuo sui participii, extrema in, ην, mutata, & addito, ι, penultimæ, actiuorum more: ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda persona à prima fit, ν, in, σ, uerso: τυφθείης. Tertia à secunda, expuncto σ: τυφθείη. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ, & adiuncta τον, τυφθείητον. Tertia à secunda duali, extrema in την, uersa: τυφθειήτην. πλη. Prima persona à prima singulari, interiecta με, inter η, & ν, τυφθείημεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuersa, τυφθείητε. Tertia quoque à prima extrema in, σαν, mutata, τυφθείησαν.

ἀόριστος. β.

Τυπείην, à genitiuo sui participii, τυπεὶς, τυπέντος, sicut & primus.

μέλλων. α.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi futuri passiui τυφθήσομαι, sicut & præsens.

μέλλων. β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima secundi futuri passiui τυπήσομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulo post futuri τετύψομαι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima persona præsentis indicatiui modi passiui. Pro quo aduertendum est, ο, in, ω, & ε, in, η, ubique uertenda esse. ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, & sic de aliis. Potest etiam & à prima persona subiunctiui actiui deduci adiuncta μαι. Nam regula est, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι: hoc ẽ. Actiuũ præsens subiũctiuorum appositiõe μαι, passiuũ fit.

παρακειμ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante, μαι, consonans forte extiterit, aut υ, aut diphthongus ex eo consistens. oportet igitur aliam esse monophthongum, qua in, ῶ, circumflexum mutata apte formari poterit: ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι,

Iccirco hoc etiam in loco per participium paſſiui præteriti, & ſubſtantiuum uerbum, ut ſupra quoq; dictum eſt, ſupplendum erit, cum ante, μαι, conſonans exiſtat: ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἀόριστος. α.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, à tertia perſona primi Aoriſti ἐτύφθη, extrema in, ῶ, circũflexũ mutata, & ε, augmẽto ſyllabico expuncto.

ἀόριστος. β.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia ſecundi Aoriſti, ἐτύπη, ſicut & primus.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda perſona pluralis numeri τύπτεσθε, ε, tenui in, αι, diphthongum uerſo.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

τετύφθαι, à ſecunda pluralis præteriti paſſiui τέτυφθε, ε, in, αι, diphth. conuerſo, & accentu in penultimam translato.

ἀόριστος. α.

Τυφθῆναι, à tertia pſona ſingularis numeri primi Aoriſti ἐτύφθη, adiuncta, ναι, expuncto tamen prius augmento.

ἀόριστος. β.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari ſecundi Aoriſti ἐτύπη, eodem modo.

μέλλων. α.

Τυφθήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri tẽporis eiuſdem τυφθήσεσθε, ſicut & præſens.

μέλλων. β.

Τυπήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri eiuſdẽ tẽporis τυπήσεσθε.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, à ſecunda pluralis eiuſdem temporis τετύψεσθε. Poſſumus etiam huiuſmodi infinitiua, quæ in, σθαι, deſinunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum formare, extrema ſcilicet in, σθαι, conuerſa: τύπτεται, τύπτεσθαι. τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστώς.

Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à pria indicatiui, μαι, in, μενος uerſa.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti paſſiui, eodẽ mõ.

ἀόριστος. α.

Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, à ſecunda primi Aoriſti ἐτύφθης, extrema in, εις, uerſa,

ἀόριστος. β.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, à secunda secũdi Aoristi, eodem modo.

μέλλων. α. ὁ τυφθησόμενος
μέλλων. β. ὁ τυπησόμενος } à prima suorum temporum, μαι,
μετ' ὀλίγον. ὁ τετυψόμενος in μενος, uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erborum mediorum præsens & præteritum imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt præteritum perfectum & plusquamperfectum, actiuam sequuntur terminationem. Reliqua uero tempora passiuam.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς.

τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo sicut & passiuum.

παρατατ.

ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

παρακείμ.

τέτυπα, à præterito actiuo fit, idem habens participium, & in, α, desinens cum præsentis consonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua Coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα. μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα. μέσος, λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum, ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum: sed nunc, γ, nunc uero, δ, γ, quidem sibi asciscit, cum Futurum, ξ, habeat ante, ω, finale: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἑρέσσω, ἑρέσω, ἤρεδα: si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonantes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. τύπτω, μέσος. παρακ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ, &, ν, cum p παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint χαρακτηριστικὰ, coniugationis esse non possunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & si per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, sed partim, β, partim uero, φ, sibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα, καλύπτω, κεκάλυφα. κρύπτω, κέκρυβα. σκάπτω, ἔσκαφα. quæ consonantes propriæ sunt suorum perfectorum figuratiuæ: ut βλάβω, Atten. Excepta.

ἔῤῥογκα. καλύβω, κρύβω, & σκάφω, & si omnia in usu non sint. At ἔῤῥογκα
medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen,
licet ambas seruauerit consonantes, scito tamen κ, solū esse χαρακ-
τηριστικόν. Nam γκ, in eadem syllaba minime comprehendi possunt,
sed per διάστασιν in diuersis locari syllabis, &c. Si uero in, ω, purum
desinat uerbum, siue monophthongus præcedat, siue diphthongus,
eandem & medium præteritum seruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα. μέ-
σος, λέλυα. ἀκούω. παρακ. ἤκουκα. μέσος, ἤκουα. Pauca tamen inue-
niuntur huiusmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: sed
quæ aut ει, aut ου, habent, omnino carent, præter ἀκούω, ut dictum
Atten. est. Est autem præteritum medium par syllabis actiuo, quando à
themate Grauitono deducitur: ut τύπτω, τέτυφα. μέσος, τέτυπα.
Præceptio. Si autem à circumflexo, una minuitur syllaba. Nam quandocunque
futurum primum superat præsens circumflexum, tunc medium
præteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus Aoristus à
primo: ut δουπῶ. μέλλων, δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος, δέδουπα.
ἀόριστος. α. ἐδούπησα. ἀόριστος. β. ἔδουπον. Qua syncopa penultima
uocalis præteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ α, finali
iuncta erat, hoc est. κ. Vnde apparet medium præteritum haud du
bie sequi præsens circumflexum, cum par sit ei syllabis, augmento
detracto, cumque eandem suscipiat consonantem quam præsens ha-
bet circumflexum ante, ω, finalem, tanquam coniugationis figurati-
Atten. uam: ut δουπῶ, δέδουπα, sicut in Grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præ-
De circum- flexis. terea sciendum est, uerba circumflexa, quæ à consonante incipiunt,
præterito medio quandoque deficere: id uero accidere, quando circum
flexum thema monosyllabum existit. Tunc enim necesse est actiuū
præteritum ex tribus tantum constare syllabis, medium uero ex
duabus, annumerata etiam ea syllaba, quam ex augmento syllabi-
co suscipit: ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα. μέσος, ἔσχα. ubi expuncto, ε, σχα
monosyllabum remanet, sicut & eius præsens circumflexum σχῶ,
quod nempe absurdum est. Quandoquidem nullum inuenitur
præteritum, siue à consonante, siue à solo, ε, incipiens, quod pau
ciorum sit trium syllabarum.

De penulti- ma. Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum
actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα: nisi forte in dissyllabo futuro, ε, siue so-
lum siue in diphthongo existat. tunc enim, ε, in, ο, mutatur: ut λέγω,
λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα μέσος, πέποιθα.
σπείρω. σπερῶ. ἔσπαρκα. μέσος, ἔσπορα. δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα.

μέσος, λέλοιπα. Ὀδυσσείας ζ, λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτελα & μέμελα, & alia huiusmodi, quorum themata uidentur esse Grauitona, τέλω scilicet, & μέλω, quæ ex circumflexis θελῶ & μελῶ, Grauitona facta sunt Atticorum more: si quis à perfectis Circumflexorum deduceret, non erraret, hoc est à τελέω. ῶ. τελέσω, τετέλεκα. μέσος, τέτελα. μελέω.. ῶ. μελήσω, μεμέληκα. μέσος, μέμελα, καὶ μέμηλα, ε, in, η, mutato. ὀδ. η, τὰ δ᾽ ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Si autem in penultima præsentis fuerit, α, solum, idem seruatur in præterito medio: ut ψάλλω, ἔψαλλα. Nonnunquam uero in, η, mutatur: ut θάλλω, τέθηλα. ἡ μετοχὴ, τεθηλώς, ὀδυσ. μ. τῷ δ᾽ ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit, αι, diphthongus, tunc, α, mutabitur in, η, & ι, subscribetur in medio præterito, ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & secundæ Coniugationis, in, φ, & χ, desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo: cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & præsentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα. μέσος παρακ. γέγραφα. Est enim φ, præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τεύχω, τέτευχα. μέσος, τέτευχα, διὰ τοῦ χ, cũ sit figuratiua præsentis tẽporis secundæ cõiugatiõis,

ὑπερσυν.

Ἐτετύπειν, à præterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἐτετύφειν.

ἀόριστος. α.

Ἐτυψάμην, à prima psona primi Aoristi actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Secunda persona à prima fit, extrema in, ο, uersa, & accentu in antepenultimam retracto, ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α, uero & ο, in ω, contractis, ἐτύψω fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposito τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

ἀόριστος. β.

Ἐτυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μη, sic ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον.

μέλλων. α.

Τύψομαι, à prima primi futuri actiui, sicut & præsentis. Nam omne futurum actiuum in, ω, desinens, assumens, μαι, syllabam, ac uertens, ω, in, ο, si Grauitonum est: si uero Circumflexum, in ου, medium futurum facit: ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

μέλλων. β.

Τυποῦμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictũ est supra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, à secunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abie-

cto augmento, ut in passiuis dictum est.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medii, sicut τέτυφε

ἀόριστος. α.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi Aoristi medii ἐτυψάμην, expuncta μην, finali syllaba, & adiuncto, ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito, ι, penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω, in σθω, conuersa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α, quidem ubique seruato.

ἀόριστος. β.

Τυποῦ, τυπέσθω, à secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circumflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, sicut & passiuum.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, à genitiuo participii τετυπότος.

ἀόριστος. α.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à pria primi Aoristi medii ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à secundo Aoristo ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

μέλλων. β.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à secundo futuro τυποῦμαι, ου, in, οι, uersa, & μαι, in μην, ac circumflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui longa facta est.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. sicut & passiuum.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα. sicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

ἀόρoστος. α.

Ἐὰν τύψωμαι, à prima primi Aoristi medii, ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. Nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ. μ. κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc est, Omne passiuum siue medium,

habens in fine, μ, κλιτικὸν, uertens extremam in μαι, & in penultima assumens ω, subiunctiuum fit.

ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπωμαι, à secundo Aoristo ἐτυπόμην, eodem modo.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à secunda plurali præsentis temporis, ε, in, αι, diphthongum conuerso.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medii, adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

ἀόριστος. α.

Τύψασθαι, à secunda plurali eiusdem Aoristi ἐτύψασθε, sicut & præsens.

ἀόριστος. β.

Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

μέλλων. α.

Τύψεσθαι, à secunda plurali primi futuri medii τύψεσθε.

μέλλων. β.

Τυπεῖσθαι accentu circumflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medii τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc Infinitiua, quæ in, σθαι, finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in, σθαι, conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, Sic & de aliis, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima psona præsentis indicatiui.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος, à secunda persona præteriti medii τέτυπας, α, in ω, uersa.

ἀόριστος. α.

Ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi Aoristi ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

Ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima secundi Aoristi ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

Ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

μέλλων. β.

Ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima secundi futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVRTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

VPERIORIBVS tribus Libris de octo partibus orationis simpliciter quodammodo locuti sumus, quippe secundum linguam cõmunem: nunc quia magna inter hanc & alias diuersitas est, de eisdem secundum eas dicemus, Quia uero reliqui laboris nostri Conatus in linguarum diuersitate plurimum uersatur, his Libris titulũ fecimus. DE LINGVARVM VARIETATE, additis quibusdã regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, Tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum sumpto à litteris initio.

De littera. Quæ (ut alibi dictum est) quattuor & uiginti cum sint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc est in uocales & consonantes. Vocales sunt septem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Consonantes uero decem & septem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

DE VOCALIVM DIVISIONE ET NATVRA.

Vocalium diuisio. Vocales trifariã diuiduntur:, εἰς μεταβολικά, καὶ ἀμετάβολα, hoc est in Mutabiles & in ĩmutabiles: εἰς μακρά, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breues & ancipites. εἰς προτακτικά, καὶ ὑποτακτικά, hoc é, præpositiuas & subiunctiuas. Mutabiles sunt α, ε, ο, μικρόν, quæ sic appellatæ sunt, quod in uerborũ præteritis mutentur, hoc est, α, & ε, in η, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα, ut ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uero sunt, η, ι, υ, & ω, quæ cũ in præteritis non mutentur, hoc sortitæ sunt nomen: ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἱζεύω, ἵζευον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ὤθω, ὦθον. Vocales natura lõgæ duæ, η, & ω, μέγα. natura breues duæ, ε, ψιλὸν, & ο, μικρόν. Ancipites tres α, ι, & υ, quas alii aliis nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc est indifferentes & ambiguas, tanquam dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues. Alii ὑγρά, hoc est liquidas, siue labiles ad tempus & longæ & breuis syllabæ, Alii autem appellaue-

runt ipsas δίχρονα: quod obtinuit. Interdum enim suscipiunt tempus longæ syllabæ, interdum uero breuis. Quod & Dionysius Trax dicit, propter hoc ipsas δίχρονα dictas esse, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. Non tamen omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut ubicunque sitæ sint, & longæ & breuis syllabæ locum possideant. Sed de eis etiam dantur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum sequuntur. Aut in principio siue medio dictionis: & hoc dupliciter. Vel enim quibusdam Grámaticorum regulis, Poetarumque auctoritate coarctantur: ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas nunc breues indifferenter accipiat, & sic, quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ᾽ ὅ γ᾽ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. Nam πάθεν penultimam corripit, cum sit Aoristi secundi τῶν βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultimam breuem. τετύφασι uero penultimam producit, quoniam omnia uerba in, σι, desinentia Antefinalem natura habent longam, & si Poetæ nonnunquam eam corripiant: ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων asserit, his utens exemplis. Ὀδυσσείας λ. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι, καὶ παρὰ. τεθνᾶσιν
Ξενοφάνει ἐξ ἀρχῆς καθ᾽ Ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa ta- μεμαθή-
men sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus κασι
usus est, ea semper corripit. & contra, quæ semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint & breues: & sic δίχρονα, hoc est ancipites merito appellandæ sunt. Exemplum de α, quod è nostris citat Martialis epigrammatarius. Et queis ἄρες ἄρες licet sonare habetur apud Homerum Ἰλιάδος. ε. ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem. De. ι, Ὀδυσσείας ω. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ᾽ αἰεί. Et in eodem. μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπόσσας ὂν κακὸν εὕρῃ. in primo uersu ἴομεν producit primam, in secundo uero corripit eandem. De. υ, Ὀδυσσείας. ε. καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος. β. Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uersu. υ. producta est, in secundo uero correpta, Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripiuntur secundum regulam grammaticorum: ut πάθεν, & id genus alia. Aut semper producun-

Atten.

tur: ut ἰκρίνω, πίω, μῦθος, & similia. A ut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur: ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. Hæq; ut arbitror dicuntur proprie à Grãmaticis ἀμφίβολα, id est, ambiguæ siue ancipites. δίχρονα, uero, id est, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuscunq; ordinis, tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues sumuntur: sed de his satis.

DE DIPHTHONGIS.

Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ diphthongos faciunt. Subiunctiuæ uero, quoniam præpositiuis in constitutione diphthongorum supponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι. & ex ε, & ι, fit ει. & sic de aliis. υ, autem & si sit subiunctiua, nonnunquã tamen præponitur τῷ ι, ut υἱός, μυῖα, ἄρπυια. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus constituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ sunt sex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι, dicuntur, id est sonoræ: uel (ut uerbum uerbo reddamus) benesonæ. Impropriæ item sex, quinq; communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὤυτὸς pro αὐτός. quarum tres sunt κακόφωνοι, id est dissonæ uel malesonæ, hoc est, ηυ. υι. ωυ. tres uero ἄφωνοι, id est absonæ. ᾳ, scilicet, ῃ. & ῳ.

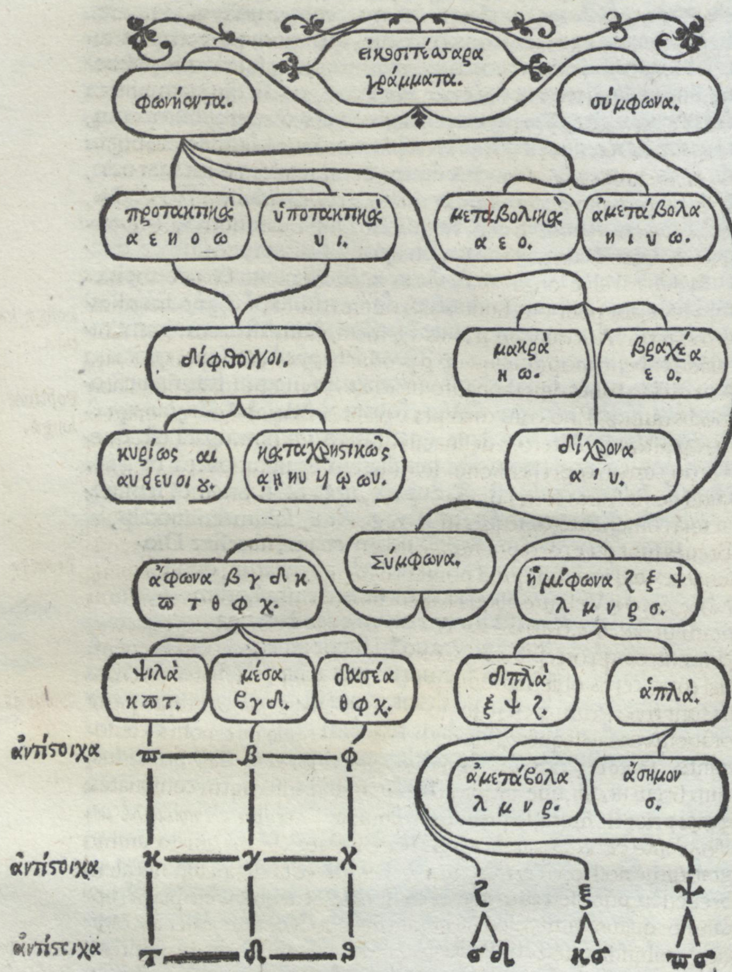
DE CONSONANTIVM DIVISIONE ET NATVRA.

Consonantium. Diuisio.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc est, Consonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figuram dispositæ, duobus modis possunt considerari. Vno modo, quatenus ex eis tres carent aspiratione, & hæ ψιλά, hoc est tenues litteræ nuncupantur, κ π. τ. Tres plenam eã possident, & hæ δασέα, hoc est crassæ dicuntur, θ. φ. χ. Tres neq; prorsus carent aspiratione, neq; eam plenã possident, & hæ μέσα, hoc est mediæ habẽtur, β. γ. δ. Et sic earum tres habẽtur ordines. Vnus medius, hoc est, β. γ. δ. Alter læuus, π. κ, τ. Et tertius dexter, φ. χ. θ. ita quod Β. media sit inter π. & φ. Γ. inter κ. &. χ. Δ. inter τ. & θ. Alio modo, quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii fiunt earum ordines transuersi. Primus π. β. φ. Secundus κ. γ. χ. Tertius, τ. δ. θ. Et hoc modo ἀντίστοιχα, appellantur. nam tenues pro aspiratis ponuntur: hoc est, π. pro φ. κ. pro χ. & τ.

pro θ. ut φράζω, πέφραδκα. χαίρω, κέχαρηκα. θείνω, τέθαηκα pro φέφραδκα, χέχαρηκα, θέθαηκα. quod non dicimus propter uocis asperitatem. Item aspiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunq; post ipsas tenues sequitur dictio á uocali aspirata incipiens, siue in compositione, siue in diuisione: ut ἐφίστημι, οὐχ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpositione, & μετά, extrema uocali abiecta per apostrophum, mutatæ sunt tenues in proprias aspiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, transiit, sequente ὅπως. Semiuocales autem sunt octo, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas partes diuiduntur, εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ: id est duplices & simplices. Duplices sunt tres, ζ. ξ. ψ. quæ sic appellantur, quoniam unaquæq; illarum uim habet duarum consonantium, Ζ. σ. & δ. Ξ. κ. & σ. Ψ. π. & σ. Simplices uero bifariam & ipsæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα, ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον. hoc est in Immutabiles, siue liquidas, & in Asemum. Immutabiles sunt quatuor, λ. μ. ν. ρ. Quæ sic appellatæ sunt, quoniam non mutantur in declinationibus nominum, neq; in futuris uerborum: ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ἄσημον uero unum. σ. scilicet: quæ iccirco ita nuncupata est, quoniam non habet alteram sibi peculiarem significationem ut aliæ. Nam ξ. & semiuocalis est, & duplex, ut ζ. & ψ. Sic λ. & semiuocalis est, & immutabilis, ut μ. ν. ρ. At σ, solum semiuocalis, unde ἄσημον dicitur. A quibusdam etiam, ut refert Diomedes Grammaticus, μοναδικὸν appellatur, quod suæ cuiusdam potestatis sit. Sed enim horum omnium summam ueluti quandam una facie describere nostri fuerit inuenti, quo memoriæ hæc tenacius insideant, quare subiectam tebulam ita delineauimus.

BREVIS DIVISIO LITTERARVM.

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι σύλληψις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc est, Syllaba est concursus ad minimum duarum litterarum. Vel sic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: hoc est, syllaba est cõprehensio consonãtiũ cũ uocali, siue uocalibus. Vel sic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατὰ δῆλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη: id est, Syllaba est cõnexio siue copulatio elementorũ adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abusiuæ uero & solæ uocales, quæ suum habent tonum syllabæ dicuntur: ut ἄω, uerbum.

Syllabarũ aliæ longæ, aliæ breues, aliæ cõmunes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quando p longa elemẽta enuntiantur: ut ἥρως. Aut quãdo habent ancipitẽ aliquam p productionem assumptã: ut ἄρης. A ut quãdo habẽt diphthongum: ut αἶαν. Positione longa fit syllaba modis quinq;. Vno, cum correpta uocalis in duas desinit cõsonãtes: ut ἅλς, δάμαρς. Altero, si desinat in duplicẽ litterarum: ἄραψ, κόραξ. Tertio, cum in cõprehensione duæ inferuntur cõsonantes, ita tamen quod nõ sit muta cum liquida: ut νέστωρ, ἕκτωρ. Quinto, si desinat in unã consonantẽ, & sequẽs itẽ à consonante incipiat: ut ἔργον ἔρκος.

Longæ natura.

Positione longæ.

Breues sunt quæ correptã uocalẽ habẽt, & nõ desinunt in duas consonantes, uel in aliud, quod possit pro duabus consonãtibus accipi: ut λόγος, βρέφος Vel cum aliquã habent ancipitẽ p correptionem assumptam: ut νῆα, ἄλα. Ὀδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλα δ' εἴρυσε. α, enim utrobiq; correpta est. Cõmunis syllaba est, longa in breuem, uel cõtra, certis obseruationibus uersa. Cõmunium syllabarum modi sunt tres. Primus est, cum locũ breuis longa occupat, finita parte orationis uocali sequẽte, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. Ἰλιάδος γ. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐσσὶ, θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inseruntur consonãtes: quarũ prior sit muta, sequens uero liquida. Ἰλιάδος. τ. Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ: hoc est, Patrocle mi miseræ animo gratissime nostro. Tertius, cum dictio præcedẽs desinat in uocalem breuẽ, seu purã, seu cum aliqua consonãte, & sequens incipiat à uocali, nõ quauis tamen, sed ἰῶτα tantũmodo. Sic enim inuenio traditũ à quibusdã, quod etiã Priscianus uidetur sensisse: ubi de diphthongis loquitur, Sed aduertendũ eum locũ esse mancum. Ὀδυσσείας. κ.

Breues.

Cõmunes.

Attẽ. apud Priscianũ.

ἡ δὲ μὲ, γαῖ ἰά, χουσᾶ ὑ, πέδκαμε, καὶ λάβε, γόνων. & Ἰλιάδος. ξ. οἱ δὲ μέ, γαῖ ἰά, χόντες ἐ, πέδκαμον, ὗ ιες ἀ, χαιῶν. Et in eodē Νέσορα, δ'ὐκ ἔλα, θεν ἴα, χὴ πί, νοντάπερ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet pductā sequente ἰῶτα, quæ alioqui breuis est, sic ἔλαθεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχη ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, hoc est, & sequentem habeat a uocali incipientem. nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem, secundum quos esset illud Homeri ἰλιάδος ζ. αἴκε κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος cōmunis est syllaba. Et illud Hesiodi ἐν ἔργοις, ῥήϊδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν. nam πος, cum breuis sit, hic pro longa habetur, sicut & illud Homericum κος. Id. n. fit ratione Cesuræ, quod sæpe etiam Maro noster usurpat.

DE DICTIONE.

De dictiōe. λέξις ἐσὶ μέρος ἐλάχισον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν. id est, Dictio est minima pars orationis compositæ, quæ diuidi potest.

DE ORATIONE.

De oratiōe λόγος ἐσὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum compositio, sententiā perfectam demonstrās. dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod est dico. Nam nomina deriuata à uerbis habentibus, ε, in penultima, loco, ε, habent, ο, ut φέρω, φόρος. τέχω, τόχος. sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinq;, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος,

DE NOMINE.

De nomine. Ὄνομα ἐσὶ μέρος λόγου πτωτικόν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον: id est, Nomen est pars orationis casualis, corpus, uel rem significans, cōmuniter, siue proprie dictum. Corpus, ut λίθος. Rem, ut παιδεία. Communiter dictum, ut ἄνθρωπος. Proprie, ut πλάτων. Nam apud grāmmaticos id dicitur corpus, quod tactu aut

Corpus. uisu percipitur. Res uero, quod sola mente comprehendi potest.

Res. Accidunt autem nomini quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, species, figura, numerus, & casus.

Genus. γένη, genera quinq;, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον. hoc est, Masculinum, fœmininum, neutrum, cōmune, promiscuum. Ἀρσενικὸν, cui noīatiuo casu numeri singularis præponitur articulare

ὁ, ut ὁ θεός. θηλυκὸν, cui nominatiuo singulari præponitur articulare ἡ, ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo singulari præponitur articulare τὸ, ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo singulari præponũtur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine ꝓmiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, & simul significat etiam fœmininum genus, ut ὁ στρουθὸς, hic passer. Aut declinatur specie fœminini generis, ac etiã masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: & sic sub uno genere utrunq; intelligitur. Nã inter commune & epicœnum hoc interest, ꝗ cõmune est ubi uisu secernimus sexum, ut κύων, canis. Epicœnum est è contrario, ubi uisu non secernimus sexum, ut κόραξ, coruus.

Εἴδη δύο, Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς, γῆ. Deriuatiua, ut οὐράνιος, γήϊνος: cælestis, terrestris. Deriuatiuoꝝ autem septẽ sunt species: πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. De quibus post nominum declinationes dicetur. *Species.*

Σχήματα, τρία, Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: simplex, cõposita, & decõposita. Simplex, quæ secũdũ seipsã simpliciter dicitur: ut φίλιππος. Decõposita, quæ à cõpositis deriuatur: ut φιλιππίδης. *Figuræ.*

Figura composita quattuor fit modis. Aut enim fit ex duobus ꝑfectis: ut χειρίσοφος, ex χειρὶ datiuo casu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis: ut σοφοκλῆς, ex σοφὸς & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto: ut περικλῆς, ex περὶ præpositione, & κλέος. Aut ex corrupto & perfecto: ut φιλόδημος, ex φίλος & δῆμος.

Ἀριθμοὶ, Numeri sunt tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικός: singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἄνθρωπος. Dualis, ut τὼ ἀνθρώπω. Pluralis, ut οἱ ἄνθρωποι. *Numeri.*

Πτώσεις, Casus quinq;: ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & uocatiuus. Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id est, rectus casus sic appellatur, ꝗ recte substantiã rei significat. Dicitur autẽ εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidẽ, quoniam συνώνυμον est εὐθὺ τῷ ὀρθῷ: ὀνομαστικὴ δὲ, id est, nominatiuus, ꝗ uolentes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc est, recto utimur. Reliqui autem quattuor casus πλάγιαι, id est, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substãtiã. Volẽtes enim solẽ, uel hoiem, uel equũ, uel quiduis eoꝝ, quæ sũt, siue definire, siue describere, uel noiare, dicimus homo. Leo. equus. Siquid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hois prudẽtia, leonis fortitudo. equi forocitas. *Casus.* *εὐθεῖα.*

DE ACCENTIBVS.

De accẽtib. Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: hoc est, Accentus est tonus uocis litteratæ. ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖον τι ἔγγραφον, δι᾽ οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορά, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: hoc est. Accẽtus est signũ quoddam scriptum, ꝑ quod cognoscitur integra uocum ꝓlatio, tẽporꝫ & spirituũ, & differẽtia significati dictionũ. Dicitur autẽ προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς. Sicut apud Latinos, accẽtus dictus est ab accantando, ꝙ sit quasi quidã cuiusqꝫ syllabæ cantus.

Accẽtus. x. Sunt autem decẽ, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφέν, καὶ ὑποδιαστολή: id est, Acutus, grauis, circumflexus, longa linea, breuis linea secundũ Priscianum, siue longus & breuis secundũ Diomedẽ, aspiratio, læuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio. Ὀξεῖα est nota à sinistra parte ascẽdẽs in dextrã, in hunc modũ qua syllaba acuitur ´. Βαρεῖα est nota à summo in dextrã partẽ descẽdẽs, ita `. qua syllaba deprimitur ac deponitur. Περισπωμένη est nota ex acuto & graui facta, ita ^. qua acuitur & deprimitur syllaba. Μακρὰ nota à sinistra in dexterã partem æqualiter ducta, ita .–. quæ est signũ productæ uocalis: ut ἀνεψῑοῦ κταμένοιο. ψῑ, enim ꝓducta est, iccirco supra se characterẽ habet τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα nota iacens similiter supra correptã, sed panda & cõtractior, quasi sursum spectãs. ᴗ. quæ est signum correptæ uocalis: ut ᾱ̓ρες ᾰ̓ρες βροτολοιγέ. Nam. α. secundo loco correpta existens, supra se habet characterem τῆς βραχείας. his enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc est, α, ι, υ, ueteres utebantur, ut in quibusdã codicibus adhuc uidere licet. Δασεῖα ad summã uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac nunc notatur figura ῾ quæ est læua pars circuli: ut ἡμέρα, ὥρα. Ψιλὴ etiam ad summam uocalem læuigatam, id est, inaspiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui spiritu enuntiãda sit, & hac nunc notatur figura ᾿ quæ est dextera pars circuli, aspirationis notæ apposita, ut αἰών, ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes, Η, uocalem, læua quidem parte pro aspirationis nota utebãtur, ut Ͱ ἉΓΝΟΣ. Dextera uero ꝓ læui: ut Ⱶ ἌΡΓΟΣ. Vbi aduertendũ est, ꝙ omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασείᾳ signatur, aut ψιλῇ. non item incipiens à consonante, nisi à ρ, incipiat, quæ semper aspiratur: ut ῥοπή. Excipitur ῤάρος, ῤαριάς, & ῤάριον. Sed de his cumulatius in præterito imperfecto actiuo Grauitonorꝫ, hoc est ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόστροφος

Ἀπόστροφος est item dextera pars circuli ad summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita ʼ. Hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimá uocalé: ut ἄρ᾽ οὕτως, pro ἄρα οὕτως, quod quat- *Atten.*
tuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, scilicet & ο, ut φέρ᾽ εἰπέ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ᾽ ἐμόν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc est, α, & ι, si correptæ fuerint: ut παρ᾽ ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ᾽ ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet &, οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ᾽ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ᾽ ὡς αἴχθομαι, pro οἴμοι ὡς. Ὑφέν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. Est nanque ὑφὲν subiecta uirgula uersui circūflexa in hunc modū. ‿. ut ὅπως ‿ οὖν. Ὑποδιαστολή, est dextera pars circuli ad imam litterá in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernūtur: ut ὅ, τι, τό, τε. ἔστι, νοῦς.

Exigit auté hic locus, ut de accentibus aliquid insuper dic, áfinitionéq;, quá Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexádrini, Apollonii ueteris Grámmatici filii, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est.

Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc est, ut uerbum uerbo reddá, Accentus est quædá extensio uocis litteratæ sanæ secundú enuntiationé dictionis ꝓlatæ, cum aliquo eoꝝ quæ sunt coniuncta circa uná syllabá, siue secundú consuetudiné linguæ certæ, siue secundú definitioné, quæ secundum ꝓportioné existat & rationé. Dictus est auté accentus ab eo quod accinit & cógruit dictioni subiectæ. *Plenius de accentibns.* Sunt auté accentus decé, ꝑ numeri ꝑfectionem, ex quibus septem, qui sunt à litteris, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abusiue, qui à litteris nó fiunt. Ex Λ, enim diuiso in duas partes, fit acutus & grauis. Ex, θ, tres fiunt, Circumflexus ex superiori semicirculo, Breuis ex inferiori, Longus autem ex linea media. Ex, H, diuiso duo fiunt spiritus, Et pars quidé sinistra. Ⱶ. est densus. dextra autem ⅃. tenuis. *Accentuum foumæ unde.* Tres auté alii ultimi nó fiunt ex litteris. Diuidútur uero oés in quattuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. id est, tonos, tépora, spiritus & passiones. Toni sunt tres: *Touitres.* acutus, grauis, & circúflexus: qui extendunt uoces ad similitudiné currentium. tot enim sunt etiá uiæ uel accliues, uel decliues, aut curuæ. Et acutus quidé acuens uocé, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti. Grauis auté deprimés, & secundum æqualitaté dictus, cóparatur uiæ decliui. At circúflexus, qui medius est, circúflectit. Hoꝝ duo proprii

ſunt toni, acutus & circũflexus. Nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper ſyllabis quæ non habent ꝓprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circumflexus autem cõpoſitus, quia ex

Atten.

acuto & graui fit. Sed acutus & circũflexus toni dictionum dicuntur, grauis ſyllabarum. Omnis uero dictio ſiue monoſyllaba, ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in

Acuti accẽtus loci.

antepenultima. & unuſquiſq; tonus ſortitus eſt ꝓprium locum. Acutus tres, ultimã uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſq; ſynæreſi, uel breue: ut ἀνήρ, σοφός. talia enim per ſe poſita acuuntur. In conſequentia uero, hoc eſt in cõtextu pluriun dictionum, grauantur: ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio

Atten.

acutum in fine ſuſcipiens ꝑ ſe acuitur: in conſequentia autem acutus in graué mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quádo id quod ſuſcipit, natura ſit longũ, uel poſitione, & finalis ſit longa. Longa enim ante longã nõ inflectitur: ſi nõ inflectitur, acuitur neceſſario. Nam grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra longã poſitione circũflexus non ponitur, ſed acutus: etiã quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis, aut longa, ut λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. Nam ſuper breui inflexus non ponitur ſed acutus. Item in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis: ut δημήτριος, φιλόσοφος. Longa uero exiſtente finali, dictio non poteſt acui in antepenultima κοινῶς. ἀττικῶς uero poteſt, ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas ſyllabas circumflexus non ponitur, ſed acutus ex neceſſitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima ſyllaba, ὀξύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, ſiue βαρύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, ſiue βαρύτονον. ὀξύτονον enim dicitur, ꝙ ultima ſyllaba acuatur. παροξύτονον, ꝙ penultima. προπαροξύτονον, ꝙ antepenultima. βαρύτονον uero ꝙ ultima grauatur, a qua omnis accẽtuum ratio pendet. Ponitur autem accẽtus, cum opus

Grauis accentus loci

ſit, ſuper uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, ſi ſignádus eſt, unum tantum poſſidet locum, extremã ſcilicet ſyllabam, ut ſupra dictum eſt. Ponitur nanq; ſuper, ipſam grauans & per ſe: ut τὸν, τὼ, τοὺς.

συνέπεια

Ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc eſt, in conſequentia. eſt enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις, ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα. ubi quattuor dictiones omnes accentum grauem habent cum ſe inuicem ſequantur, & ſimul aliã alia trahat, nec inter eas ſpiritus ſuſpenſio fiat ulla, Etenim in aliis ſyllabis nunquam ſignatur grauis accẽtus,

etsi quælibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut circumflectitur, graui accẽtu enuntietur. Tot enim sunt accentus graues in unaquaq; dictione, quot sunt syllabæ: illa excepta quæ proprium habet: ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum scilicet cæteræ uero, tam præcedentes q̃ sequentes, grauem. Circumflexus uero circũflectens dictionẽ, duo loca occupauit, ultimam scilicet syllabã, & penultimam. Ponitur autem in polysyllabis super ultimam, cum ex synæresi longa fit: ut ναυσικάα, ναυσικᾶ. Omnis enim synæresis ex acuto & graui inflexũ accẽtum facit. Etiam sup simpliciter longam: ut τιμῆς. Circũflexi Accẽtus loci.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum suscipientem, inflectitur: ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ. quemadmodum & nominatiuus, & accusatiuus acuitur, ἀρετή, ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens. υ. ψιλὸν si suscipit tonum, circumflectitur, εὖ, φεῦ, οὐδαμοῦ: præter annotata, uidelicet, ἰδού, ἰού, & οὔ. Ponitur etiam supra penultimam, cum longa sit natura, & ultima breuis: ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex synæresi penultima longa fuerit: ut βοάεται, βοᾶται. Omnis nanq; synæresis ex acuto & graui circumflexum facit. Iccirco habens circumflexum in extrema syllaba περισπώμενον appellatur: ut ποιῶ, habens uero in penultima, προπερισπώμενον: ut ποιοῦμαι. Atten.

Quæri potest hoc in loco, cur circumflexus non tot sortitus sit loca, quot acutus, ultimæ scilicet, penultimæ & antepenultimæ. Respondetur, ꝙ huius gratia non potest circũflexus sup tertiã syllabã locari, quia ex acuto & graui ꝑ crasim cõpositus est. Acutus enim & grauis concurrentes, quod sæpe repetẽdum est, circũflexum faciunt. Quoniam igitur nõ inuenitur acutus accentus ante treis syllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam si super quartam syllabam ponatur acutus: ut ἀπόλλωνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neq; circumflexus ante duas syllabas locari potest, ut κῶργιος, ποιοῦμενος. Si enim circumflexus super, ὦρ, syllabam ponatur & super οὖ quæ à fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. Nam tametsi non omnis dictio, habens circumflexum ex crasi consistat, ac saltem ipse circumflexus ui ac potestate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appe- Cur circũflexus secũdam nõ excedat.

tit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in duas diuidi poſſit, ad cuius diuiſioné & ipſe circúflexus diuidatur, in acutú ſcilicet & grauem: ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum ſecundú eius ſyllabæ tépus, quæ circumflexo pronuntiatur accentu, graué habere uideatur, identidem ſequeretur, tres graues accétus poſt unum acutum pronuntiari: ut ποιούμεθα, ποιέομεθα, quod quidé ineptiſſimum eſt. Dictum eſt etiá circúflexum poni ſup penultimam ſi ſit natura longa & extrema breuis: ut μοῦσα, μοῦσα. At ſi forte euenerit, ut ultima quoq; ſit natura longa, nequaq̃ penultima circumflexum ſup ſe habere poteſt: quamobré ambæ, ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quorũ diuiſionem, & circumflexum diuidi neceſſe eſt, in acutum uidelicet & graué: & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt, ut longa ante longá acuatur. quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutú qui ſimplex eſt, ſuper penultimá manere neceſſe eſt: ut πηλείδης πηλεΐδης, ἐποιήθην ἐποιέθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circumflectitur, ſed acuitur.

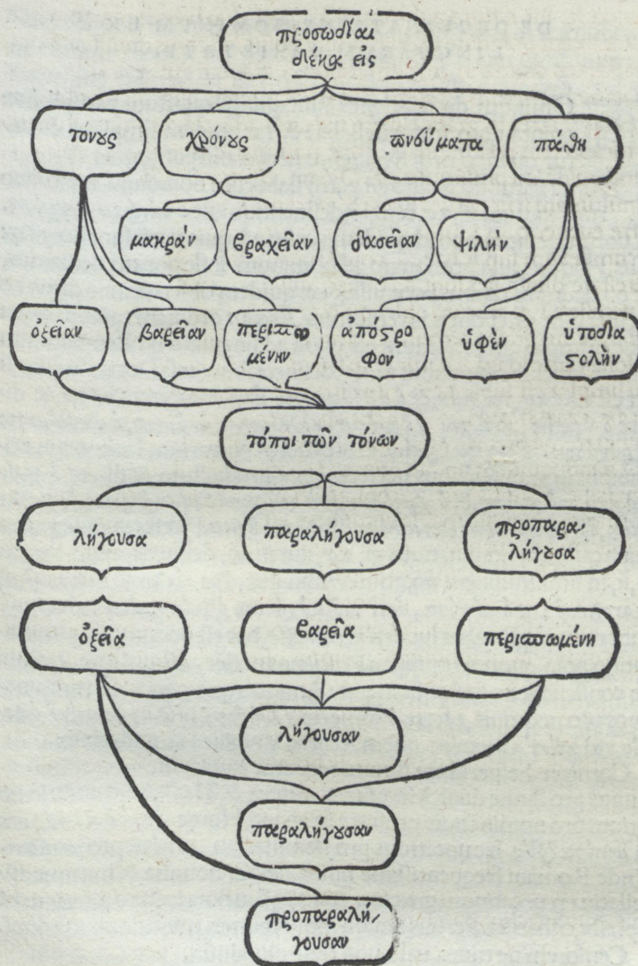
Quandoquidem uocalis quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur: nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutum ſcilicet: ut ὄρθρος, ἔγχος.

Tempora duo. χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanq; ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſtendentes quæ earum longæ eſſent, & quæ breues.

Spiritus duo. πνεύματα autem hoc eſt ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur: ut ῥώμη.

Paſſiones tres. πάθη tria ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à litteris factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt paſſiones, quod circa dictiones patientes uerſentur, nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alii accentus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem locatur. ὑφὲν uero & ὑποδιαστολή dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uero, ut male cohærentes diſcernat. Horum autem omnium ſumma in ſubiecta tabula deſcripta eſt.

Atten.

προσῳδίαι δέκα εἰς
τόνους
χρόνους
πνεύματα
πάθη
μακρὰν
βραχεῖαν
δασεῖαν
ψιλὴν
ὀξεῖαν
βαρεῖαν
περισπωμένην
ἀπόστροφον
ὑφὲν
ὑποδιαστολὴν
τόποι τῶν τόνων
λήγουσα
παραλήγουσα
προπαραλήγουσα
ὀξεῖα
βαρεῖα
περισπωμένη
λήγουσαν
παραλήγουσαν
προπαραλήγουσαν

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

NOminum declinationes sunt quinq;: quattuor parisyllabæ: quinta uero imparisyllaba: & hæ quidem simplices dicuntur, quando neq; synæresim neq; crasin patiuntur.

PRima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in, ας, & in, ης, desinentium: ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarii sunt Linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; aliis casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atq; ut ordinem casuum sequamur, primum quidé sciédum est, quod ad singularem Nominatiuum

Nominatiui sing. uarietates. attinet, Iones in nominibus in, ας, desinentibus (nisi Dorica fuerint, sicut est ὁ λάας, τοῦ λάα, & ὁ ἀλβύας, τοῦ ἀλβύα) uertere, α, in, η, ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος

Vt Iones ἐκ μυχάτοιο. Ἔρχεται ἑρμείης. Dores uero contrarium facientes in no-

Vt Dores minibus in, ης, desinétibus uertere, η, in, α, productum, & dicere ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης, & ὁ κρονίδας, ἀντὶ τοῦ κρονίδης. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in, ας, aut in, ης, desinens, apud Poetas

Vt Aeoles Bæotii Thessali in, α, ad similitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θετταλικῷ: ut ὁ αἰχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit: Antiquis quoq; mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus Ἰλιάδος γ΄. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. quem secutus Vergilius in undecimo.

Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum,

fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Thessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Home. Ἰλιάδ. α΄. μάλιστα δὲ μητίετα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητίετα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum, etiá pro suo nominatiuo proferunt: ut sophista, citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit.

Censorem'ue tuum, uel quod trabeate salutas.

trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Vt Dores. Ἡ γενική. τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς.

Nam Δωριεῖς in huiusmodi nominibus, ας, cõmnniter desinentibus, si- Genitiui
ue ex conuersione, η, in, α, ἔθει δωρικῷ, abiecto, σ, faciunt genitiuum: ut sing. uarie-
ὁ Κρονίδας, τοῦ Κρονίδα, ἀπὸ τοῦ Κρονίδης, Κρονίδου, ὁ Φιλώνδας, τοῦ Φι- tes.
λώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι, εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα Φιλών-
δα. ἀντὶ τοῦ Φιλώνδου. Sic igitur ὁ Ἑρμείας, τοῦ Ἑρμεία. Cui si addatur Vt Aeoles
ο, μικρόν, fit Ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: sicut Βορέας Βορέα, Βορέαο. & Bæotii
Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἶψα δὲ Θρήικι τόθεν Βορέαο κάταιξ ἔρχεται.
Mutatis uero, α, in, ε, &, ο, in, ω, μέγα, fit Ἑρμείεω ἰωνικῶς cũ accẽtu acuto Vt Iones
in antepenultima, quanq̃ extrema sit natura longa. Quoniã genitiui
διὰ τοῦ, εω, ἰωνικῶς, si à cõmunibus genitiuis Grauitonis sint, acuunt Atten.
antepenultimam: ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: ni forte syncopam pa
tiãtur: ut Βορέαο Βορέεω, Βορέω ποιητικῶς. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι
Νότου, Βορέωτε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero à circumflexis geniti-
uis sint, παροξύνονται: ut αὐλητὴς, αὐλητοῦ. αὐλητέω.

Ἡ δοτική. τῷ Ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ Ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, sicut Datiui sin-
in nominatiuo. Καλλίμαχος, οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη. gn. uarieta
Dores uero è contrario in nominibus desinentibus in, ης, κοινῶς, uer- tes.
tunt, η, in, α, sicut in nominatiuo: ut ὁ Αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ Αἰακίδης, τῷ Atten.
Αἰακίδᾳ. Θεοκρ. ἐν Πτολεμαίῳ, ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχι-
λῆα Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ Αἰακίδῃ, ἰῶτα tamen ubiq; subscripto.
Quoniam omnis datiuus singularis aut in, ι, ἐκφωνούμενον, hoc est pro Datiuus. ι.
latum, desinit: ut τῷ Αἴαντι: aut in, ι, non platum, sicut est in diphthon finalem ap
gis, τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. Sic enim ueteres præpositiuis petit.
uocalibus in diphthongis etiã impropriis, ι, adscribere solebant. Nunc
uero in tribus impropriis, hoc est, ᾳ, ῃ, ῳ, usus obtinuit ut, ι, subscriba
tur, quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior, Excipiuntur
autem nomina in, υς, desinentia, quæ per abiectionem τοῦ, σ, inflectũ-
tur: ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ ἀπφῦς, τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ.
& similia, quorum datiuus omnino respuit, ι, quoniam nulla inueni- Nulla di-
tur dictio, quæ in, υι, diphthongum desinat. Quinetiã Aeoles datiuis ctio desinit
in, ω, desinentibus, ι, non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in. υι.
in diphthongum, siue propriam, siue impropriam exeat, ι, non platũ
semper habet: ut τοῖν Ἑρμείαιν. τοῖν Αἰάντοιν. τοῖν Μενέλεων. At datiuus
pluralis aut in, ι, prolatum desinit: ut τοῖς Αἴασι, ταῖς γυναιξί: aut non
prolatum: ut τοῖς Ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς Μενέλεως.

Ἡ αἰτιατική. τὸν Ἑρμείαν κοινῶς, καὶ Ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, Accusati-
ut supra. Ἰλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ Ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ Ἑρμείεα ui sing. ua
sicut Ξέρξην, Ξέρξεα. Dissoluũt enim Iones, η, in, εα, & abiiciunt, ν, Nam. ν, rietates.

v. Abiectitium. ἀποβλητικὸν ἐστι τοῦ, ν, hoc est abiectiuum, nisi à declinatione sit: ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus historiarum. vii. ἀποδέξασθαι δὲ βασιλεῖα, πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὥρμητο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην δεσπότεα, & similia. Dores uero in nominibus, in, ης, uertentes, η, in, α, sicut in aliis casibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεοκρ. ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν διὰ πενθερὸν ἑξεῖς.

Vocatiui sing. uarietates. Ἡ κλητική. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείαο ἀττικῶς. Nã Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parẽ faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiã annotãdum est, nomina parisyllaba in, ης, desinentia, facere uocatiuũ in, η, ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Annotãtur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ hãc regulã nõ sequuntur. Etiam in, της, desinẽtia parisyllaba, in, α, correptum faciunt uocatiuum: ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur, ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. Etiã in, της, Poetica: ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Ἰλιάδ. α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. Nomina quoque gentilia in, ης, desinentia, in, α, faciunt uocatiuũ: ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadẽ fuerint ꝓpria, in, η, faciunt uocatiuum: ut ὦ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam cõposita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Genitiui plur. uarietates. Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ, ω, εἰς, α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχάς, καὶ αἰνανδρον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. Et Pindarus ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. Et ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ, α, sicut ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Ὀδυσ. β. οὐ γάρ νηός ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. Et ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio historiar. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. Possunt & singula à singulis genitiuis singularibus deduci: hoc est ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν, ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Datiui plur. uarietates. Atten. De Dtõ plur. ut Iones. Ἡ δοτική. τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in, σ, desinentem κοινῶς, assumere, ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Ὀδυσ. α. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in his quæ

habent, αι, diphthongon, siue in, σ, desinant, siue in, ι, κατὰ μετασχηματισμὸν etiam, α, in, η, uertere consueuerunt: sicq; ex diphthongo ꝓpria fit impropria: ut ἀζείδαις, ἀζείδῃς, ἀζείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. Nam sicut Atticorum est proprium uertere, ε, in, η, τῆς, ει, διφθόγγου: ut εἴδειν, ἤδειν: sic Ionum mutare, α, in, η, τῆς, αι, διφθόγγου. Sic Herodianus. Ἰλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ' ἀζείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἤλθον. καὶ Ὀδυσ. ε. Οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀζείδῃσι φέροντες. *Atten. quid Herodianus.*

Ἡ αἰτιατική. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in, εας, desinere: tanquam à singulari accusatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc est, τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ, σ, δεσπότεας. Herodotus primo historiarum, καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡ μὴν κακῶς βεβουλευμένα ἔσαι. & alia. *Accusatiui sing. uarietates.*

Παραδείγματα.

Ἑνικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθυντικά. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamen singularis numerus huiuscemodi nominis uario modo apud Poetas scribi sic. ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ δάφνι.

Et sic de aliis casibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθυν. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE PARISYLlaborum, *secundum uarietate* Linguarum.

SEcunda declinatio est parisyllaborum nominum in, α, siue in, η, desinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in, ας, uel in, ης, datiuus in, ᾳ, uel in, ῃ, diphthongos improprias desinit. In, ν, uero accusatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud

Atten. de finalib. α. & η.

in primis aduertendum est, in singulari nominatiuo quasdam ex uocalibus, α, finalem, quasdam, η, nonnullas utrunque appetere. ε. quidem &, ι, α, sibi uendicant: ut ῥέα, φιλία. υ. uero & ω, appetunt, η, δύη, ζωή. Α, & ο, μικρὸν utrunque postulant: ναυσικάα, δανάη, χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex consonantibus quædam appetunt, α, ut ζ. ξ. ψ. σ. simplex, ac duplex, & geminatum, λλ, ut φύζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. Ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod est urbis nomen, excipiuntur. Quædam præterea, η, ut, β, &, γ, & simplex. λ, siue per se, siue in alterius complexione consonantis, &, μ, π, τ, φ, χ, ut θήβη, στέγη, αὐλή. Excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ζεύγλη, & ζεύγλα secundum ueteres, οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. At, δ, θ, κ, ν, appetunt, α, &, η, ut λήδη, κνίδη,

ρα

κασσαίρα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκὴ, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in, ρα, desinentia, siue unius sint generis, siue trium, α, debent habere finalem: ut ἡμέρα, διφθέρα, περιστερὰ, φοβερὰ, σκιερά. Excipiuntur ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τορψιχόρη, καθάρη, ὀλυκρὴ, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη.

Adiectiua quomodo

Adiectiua quoque fœminini generis, quæ à nominibus masculinis in ος, puruni desinentibus fiunt, α, finalem desiderant: ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖα. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero masculina in, ος, nō purum terminabuntur, fœminina oportebit in, η, desinere: ut καλὸς,

Augusta Latinum

καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. Excipiuntur quæ habent, ρ, ante, ος: ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος. quia latinum est, η, in, α, correptum transtulit: nam αὐγούστη dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more, η, in, α, correptum uertere consueuerunt. Id quoque &

νύμφα

Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη, ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam, φα, breuis est: quare in genitiuo, & datiuo ipsum α, in, η, reuertitur, αὐγούστης, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uero αὐγοῦστα proprium est nomen, α, productum habet: idq; in obliquis seruat ἔθει δωρικῷ: ut αὐγοῦστα, αὐγούστας. Nam Dorum est uertere

η. in. α. Dores

η, in, α, productum: ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη.

& κράνα pro κρήνη. & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. Et in eodem ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα & alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus, α, productum in, η, uertunt, nisi Dorica fuerint: ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ. pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipso statim historiarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδειξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. ὀδυσσείας ξ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

DE GENITIVO SINGVLARI.

In genitiuo singulari, annotandum est sola nomina in, α, purum necnon in, δα, in, θα, & in, ρα, desinentia, seruare, α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uero & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum desinant terminationum, α, tamen in genitiuo seruant & datiuo: sicut eorum perfecta quæ in, α, purum exeunt: hoc est ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Est enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: sicut à σελήνη σεληναία. abiecto uero, ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: sicut μναία, μνάα, μνᾶ. Iccirco extremam producunt, & circumflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uero omnia uertunt, α, in, η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

α. δα. θα. ρα.

ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς ita ναυσικᾶ.

DE DATIVO SINGVLARI.

Aduertendum est, huius declinationis datiuum singularem apud poetas metri gratia pati μεταπλασμόν: ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ, ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς, η, διφθόγγου. Et ἀλκί, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & similia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci potest: sicut πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς: ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in aliis casibus tam singularis numeri quàm pluralis, apud Poetas frequentissimo habetur in usu: nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis. In pronominibus etiam & aduerbiis, nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorum omnium hæc sint exempla.

Atten. ι. pro. η.

Atten. φι. addititinm

In omnib. fere casib.

In ntõ secundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In gtõ. ὀδυσ. ϛ. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς, καὶ ἰλιάδ. θ. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. ὀδυσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρα. In actõ. ἰλιάδ. π. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών, ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις μηδ' ἀναβάλ

λεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. In uocatiuo. οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. ὀδυσ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. Sic Eustathius. Nã πρὸς praepositio datiuo iuncta, inhaerentiam quandã significat, quae cõstructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet, ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In accusatiuo plurali. ἰλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo singulari tertiae declinationis. ὀδυσ. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ἰλιάδ. κ. αἰεὶ μὲν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προπειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. ὀδυσ. γ. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In gtenitiuo plurali. ὀδυσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo plurali. ὀδυσ, ε. οὐδέποτε ὄσε δακρυόφιν τέρποντο. ἀντὶ τῆς δακρύοις. In accusatiuo. ὀδυσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστά. In genitiuo singulari quintae declinationis. ἰλιάδ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. ὀδυσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ ἰλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. ἰλιάδ. ε. εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In accusatiuo. ἰλιάδ. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. In pronominibus. ἰλιάδ. λ. τῆλε δ' χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. In datiuo plurali. ἰλιάδ. μ. εἴπερ γὰρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. In aduerbiis. ὀδυσ. χ. κτήμαθ' ὁπόσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enumerandis paulo curiosior fui quod sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpatam.

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuu pluralis. uariet.

Genitiuus pluralis quadrifariã uariatur: sicut & genitiuus pluralis primae declinatiõis, in ων, κοινῶς: ut ἡμερῶν. in ᾶν, δωρικῶς: ut ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸ δ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. pro ἀμαρῶν, accẽtu circũflexo sup extremã, etiã si genitiuus cõmunis acutũ habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων, ἀμφοτορᾶν, & sic de aliis. In αων, βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς: ut ἀδινάων. ἰλιάδ. β. ἠΰτε μυάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ pro μυῶν, ἀδινῶν. Et in εων, ἰωνικῶς, ut ἡμερέων.

Herodotus historiarum libro primo, τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα: pro ἡμερῶν.

DE DATIVO PLVRALI.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc est προσχηματισμὸν τοῦ, ι, ἔθει ἰωνικῷ, ἀττικῷ καὶ δωρικῷ: ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. sicut ἀτρύδαις, ἀτρύδῃς, ἀτρύδῃσι. Herodotus historiarum lib. 1. δαρείω δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uero casus cõmunem sequuntur inflexionẽ.

Παραδείγματα.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πλη. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι. Ἑνικά.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη. κοινῶς.

Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα. δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE PARISYLLABORVM.

Tertia declinatio parisyllaborum nominum est tam masculinorum q̃ fœmininorum, cõmunium & promiscuorum in, ος, desinentium, & neutrorum in, ον. Quoꝝ genitiuus desinit in, ου, κοινῶς, in οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in, ω, δωρικῶς. Datiuus autem in ῳ, diphthongon impropriam. Accusatiuus in, ν, cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea quæ in Libro primo dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt annotanda. Sciendum est igitur, complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut fœminini: in plurali uero neutri: ut ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλός, τὰ μοχλά. ὁ σταθμός, τὰ σταθμά. ὁ δεσμός, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγός, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. quorum exempla apud Poetas passim inuenies. *Masc. sing. Neutra pl.* Sunt & quæ duplicem habent declinationem: ut τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. *Dupl. decl.* Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eoꝝ in usu sunt. Τὰ δένδρεα uero quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri. δένδρεα.

DE GENITIVO SING.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitiuum

Gen. in. οιο. singularem per, οιο, enuntiare, ἀποβολῇ τῆς, ου, διφθόγγου εἰς τὴν, οι, καὶ προσθέσει τοῦ, ο, μικροῦ: ut ὁ δῆμος, τοῦ δήμου, δήμοιο. ὀδυσσείας α. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο Dores uero abiicientes, υ, τῆς
Gen. in. ω. διφθόγγου, ου, ac uertentes, ο, μικρὸν in, ω, μέγα, enuntiare τοῦ καλῶ, nec subscribere, ι, θεό. καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

DE DATIVO SING.

Dat. in. ι. Datiuus uero singularis in quibusdã nominibus diuersorũ generũ, μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ, ι, ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. Quare illđ etiã Home-
λιπ' ἐλαίῳ. ri, λιπ' ἐλαίῳ, datiui casus est. Patitur etiã ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. ὀδυσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσεν τε, καὶ ἔχρισε λιπ' ἐλαίῳ.

DE ACCVSATIVO SING.

Acc. in. α. Accusatiuum quoq; singularem apud Poetas scito μεταπλασμὸν pati. λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. ubi mutata litteratura, accentus quoq; mutatus est, & locus eius.

DE GENITIVO ET DATIVO DVALI.

Gen. in. οιιν In duali uero ὤμοιιν inuenitur pro ὤμοιν. & ποδοιῒν pro ποδοῖν, & alia eiusmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ι, ἔθει ἰωνικῷ.

DE DATIVO PLVRALI.

Passio Genitiui. Pluralem etiã datiuum pati manifestum est, nõ solum προσχηματισμὸν τοῦ, ι, sicut in aliis declinationibus: ut λόγοισι νόμοισι, sed etiam μεταπλασμόν: ut ἄστρασι, pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι
Atten. τοῖσδεσι. pro προβάτοις, & πέταλσι pro πετάλοις. τοῖσδεσι uero pro τοῖς. & σχηματισμὸν τοῦ, ι, patitur, ἔθει ἰωνικῶς, & ἐπέκτασιν τοῦ δε. Nec uaria-
De iis Latini lib. ix. tur accentus, licet in antepenultima (contra suã naturam) circũflectatur. Quod sanè factum est (ut inquit Eustathius ὀδυσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis suã prorsus amittat ꝓprietatem. ὀδυσ. β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Possunt etiã duæ esse appositio-
τοῖσδε. nes, δε, scilicet & σι, quandoquidẽ apud Homerum τοῖσδε inuenitur absq; σι. ὀδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. Nam ὁ articulus præpositiuus assumens, δε, coniunctionem, uim habet pronominis demonstratiui οὗτος.

DE ACCVSAT. PLVR.

Accu. plu. in. ως. Accusatiuum etiam pluralem in, ους, cõmuniter desinentẽ, sciendũ est per, ως, enuntiari δωρικῶς. τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὼς ἀμπέλως,

pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abiicientes, υ, τῆς, ου, διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν in, ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μή μευ λωβάσεισθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus, καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλώνδα. Vbi aduertendum est syllabam corripi, uel esse potius ἀμφίμακρον. In quibusdã tamen codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos per, ο, μικρόν, ἀμπέλος, & κανθάρος, subtracto scilicet, υ, ex, ου, diphthongo δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι: hoc est, Vbi beatorum insulas oceaneæ auræ circumflant: quod magis quidem consentaneum uidetur. Accu. plu. in. os.

Παράδειγμα *uariarum* Linguarum.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς.
Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοῖιν ἰωνικῶς. ὦ λόγω.
Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως, καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia huiusmodi nomina κατ᾽ ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECLINATIONE PARI*syllaborum, quæ Attica est.*

QVarta declinatio est Atticoꝝ nominum parisyllaboꝝ masculini generis, & fœminini, ac cõmunis in, ως, & neutrorum in ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Quoꝝ genitiuus & datiuus in, ω, desinunt: accusatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Sed quoniã cõmunem ordinem declinationum mutauimus, Theodoꝝ Gazam imitati, sciri uelim, ut antea dictũ, hoc nõ temere factũ esse. Nã nomina in, ος, desinentia masculini generis & fœminini, & in, ον, neutri, quæ secundum alios in ordine simpliciũ declinationũ quartum tenẽt locum, Attici referunt ad ꝓpriam declinationẽ, quæ est in, ως, & in, ων, ꝑ ω, magnum sicut dictum est: ut ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, paruo in, ω, magnũ mutato, quæ cũ à cõmuni declinatione pẽdeat, post ipsam merito locãda est. Vbi aduertendum est, ꝙ cum ꝓprium sit Atticoꝝ in huiusmodi nominibus uertere, non solum ο, μικρὸν in, ω, μέγα, sed etiam, α, finalem in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in, ω, μέγα desinãt: siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthõgo cõmuni fuerit, υ, omnino abiicitur: si uero, ι, seruatur. & sic ex, ω, &, ι, fit diphthõgus impropria, quod quinq;

accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis, & fœminini & communis.

De penultima.

Corripiunt etiam penultimam, quæ si fuerit, α, productum, uertunt in, ε, ut, ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου

οἰνόμαως.

fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς, quandoquidem penultima, α, scilicet breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim cõmunes accentuum regulas non omnino sequuntur, nam ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς. τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς. ὦ νικόλεως ἀττικῶς. Vocatiuus enim, ut sæpe dictũ, in omni numero similis est nominatiuo Atticorum more. Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. ΠΛΗ. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ à supradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. in his enim, α, remanet immutabilis, quod factum puto, quoniam nõ desinunt in, ος, purum: sicut λαὸς, & ναὸς, & similia. ὀρφὸς uero mutato accentu ὀρφῶς facit, & λαγὸς, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud Poetas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri assumunt ο, μικρὸν, ut ταλῶ, ταλῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ἰλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο uero quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαοῖο, ἀποκοπῇ τοῦ, ο, τῆς διφθόγγου εἰς, ω, μέγα. ideo censuerunt, ι, esse subscribendũ ταλαῷο.

ταλῶ ταλῶο. &c.

Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomina: ut κέως, τλῶς, ῥῶς, κῶς, quæ amoto, σ, Attice declinantur. δὼς, uero, quoniam nec proprium est, nec circumflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quattuor etiam annotantur, quæ absque, ν, accusatiuum singularem faciunt: hoc est, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. Quidam addunt ἕως, ἕω.

De quinta

DE QVINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABORVM.

Quinta declinatio est omnium Imparisyllaborum nominum masculinorum, fœmininorum, neutrorum & promiscuorum, differétes terminationes habentium. Quorum genitiuus desinit in, ος. datiuus in, ι. accusatiuus in, α, Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis q̃ in fœmininis, & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generales regulas uniuscuiusq; terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt: ne ob regularũ inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur, sed ea duntaxat, sine quibus non facile intelligi possit quomodo unumquodq; nomen sit declinãdum. Sequemur tamen eorũ ordinem in ipsis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est.

MASCVLINA.

Quorum finales litteræ, siue elementa, quinq; sunt, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne enim masculinum græce declinatum in aliquam harum desinit cõsonantem: ut δίων, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας. ἄραψ. Ἄσρουβαλ uero & βάκαλ, & similia barbara sunt. At ἰακώβ, δανιήλ, ἀδάμ, ἀβραάμ, Hebræa. reduci tamen ad græcam declinationem possunt: ut ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uero nulla est, in quam masculinum nomen desinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσὸς, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & similia, κατ᾽ ἐπέκτασιν facta sunt. At νεφεληγερέτα ζεὺς, & ἱππότα νέστωρ, & similia, ut quibusdam placet, μεταπλασμός est, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης & ἱππότης. Alii tamen uolunt ἀντίπτωσιν esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum est. Ex dictis igitur consonantibus quattuor sunt imparisyllaborum nominum finales: hoc hoc est, ν, ξ, ρ, ψ. quæ in, ος, mittunt genitiuum: ut δίων, δίωνος, κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uero cõmunis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in, ου, mittunt genitiuum: ut αἰνείας, αἰνείου. σοφὸς, σοφοῦ. Imparisyllaba uero, ut dictum est, in ος, habent genitiuum: ut μίνως, μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uero & δημοσθένους, & similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in, σ, ante ipsam omnes uocales habere possunt præter, ε, ut ἀρχίας, χρύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺς, ἥρως. Ε, tamen inuenitur ante, σ, non quidem

Hebræa ad declinationem perducuntur.

Ante. σ. Vocales oẽs præter. ε.

ſolum, ſed cum, ι, aut, υ, in diphthongo: ut χαρίεις, βασιλεῦς. Sunt
& quæ in, ους, deſinũt: ut μελάμπους, δίπους. unũ in, αις: ut παῖς, παιδὸς
κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum eſt, & primum de nominibus
in, ας, deſinentibus cum duplicem habeant declinationem, pariſyl-
labam & impariſyllabam, ſintq; uariatu faciliora. Propterea & uete-
res Grãmatici, & iuniores ab eis initiũ ſũpſerũt.

PARISYLLABA IN ΑΣ, TERMINATA.

Pariſyllaba igitur in, ας, primæ ſunt declinationis, & genitiuũ ha-
bent partim in, ου, partim in, α, Quæcunq; enim in, ας, purum de
ſinunt polyſyllaba, habentia, ι, in penultima: ut νικίας, λυσίας: uel
ε, ut αἰγέας, πυγέας: uel ει, diphthongum: ut αἰνείας, ἑρμείας: uel
υ, ut μαρσύας: & quæcunq; in, ρας, deſinunt, habẽtia ο, μικρὸν in pe-
nultima, ut ξεναγόρας: in, ου, mittunt genitiuum. Si uero aliquod
horũ in, α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: ut πυθαγόρας,
πυθαγόρα. Nã ſunt quæ abiecto, σ, in, α, ſolum faciunt genitiuum.
Genitiuus p abiectio-nẽ τοῦ σ. quæ quidẽ etſi Dorica ſunt, eorũ tamen uſus cõmuni linguæ frequen
tiſſimus eſt: ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ
ἄβα. Sed cũ multa ſint & uaria, opus eſt ut p litterarũ ordinẽ accur-
ratiſſime ea pcurramus, diſcernamusq; ab iis quæ ĩpariſyllaba ſunt.
ας. monoſyllaba. Nomina igitur in, ας, deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuun
tur autem aut circumflectuntur, & partim ſunt pariſyllaba, & decli-
nantur p abiectionem τοῦ, σ, Et partim impariſyllaba, & ea declinan
tur per, ντ, Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ.
ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατὴρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ
Impariſyll. θᾶ. Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per, τ, ſolum. ὁ πᾶς, τοῦ παν
τὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονα. ζᾶς uero ζάντος, &
φθᾶς. φθάντος. cum participii ſumpſerint terminationem, accentum
quoq; in genitiuo ad eius ſimilitudinem ſeruauerunt: ut στᾶς, στάντος.
ας. polyſyl. Deſinentia in, ας, polyſyllaba circumflexa, quæ ſint pariſyllaba,
in, α, mittunt genitiuum: ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ.
Impariſyll. Impariſyllaba uero in, τος, faciunt genitiuum: ut πελεκᾶς, πελεκάν-
τος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in, δος, mittunt genitiuum:
βας βιττᾶς, βιττάδος, κυρᾶς, κυράδος. Etiam deſinentia in, βας, ante, β,
aliam conſonantem habentia, dummodo non ſit, ρ, in, α, faciunt ge-
nitiuum: ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας,
τοῦ κρίσβα. His ſimilia ſunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα.
γας ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba ſolum
propria: ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα.

quod extremam producit. Excipitur σάλγας quod σάλγαντος facit.
At ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, heteroclitum est, & adiectiuum. μέγας enim — μέγας μέ-
quintæ declinationis μέγαος facit: sicut λάας λάαος, & extremam ha- — γάλου μέ-
bet correptam. At μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis — γαος.
est parisyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & per
geminum, λλ, proprium est nomen κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Eusta-
thius ἐν τῷ σ. τῆς ὀδυσσ. Etiam polysyllaba: ut ὁ σατύργας, τοῦ σα-
τύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. Excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, no-
men fluuii Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος nomen urbis,
Etiam in, δας, dissyllaba & polysyllaba. ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, — δας
τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. excipiun-
tur quæ diphthongum habent in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφεί- — ζας
δαντος. Etiam in, ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. — θας
ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, — κας
τοῦ ἄψα. Etiam in, λας, ἁπλᾶ, dissyllaba, quæ sint unius generis, — ξας
& non habeant penultimam natura longam, & etiã polysyllaba duo — ψας
λλ, habentia: ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλ- — λας
λα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in, μας, consonantem haben- — μας
tia ante μ. ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκματοχάρμας, τοῦ ἀκματοχάρμα.
excipitur. ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam desinẽtia in, μας, περσικά:
ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. Etiam in, νας: — νας
ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in, πας, — πας
desinẽtia unius generis: ut ὁ πάππας, τοῦ πάππα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα.
ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero
παντὸς, adiectiuum & monosyllabum. Etiam in, ρας, nõ habẽtia — ρας
primã & secundam syllabã ab eadem consonante, uel antisticho eius
incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in
σας desinẽtia dissyllaba, quæ nõ habeãt, ε, in penultima: ut ὁ χρύσας, — σας
τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in, τας: ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύ- — τας
τα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.

Etiã in, φας, desinẽtia dissyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. — φας
ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλί- — χας
χα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiã in, ας, à uer- — ας. a cir-
bis circũflexis cõposita: ut ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ — cumfl.
τύπτω. Etiam in, ας, à noibus fœmininis cõposita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ — ας. a nom.
εὐφαρέτρας, τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία, ὁ εὐρυβίας, τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορά, ὁ πυθα- — foem.
γόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. quãuis hoc nomen, alii aliunde dedu-
cunt. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

DE IMPARITER DECLINATIS.

In.ας. purũ Deſinentia in, ας, purum diſſyllaba Grauitona, & quæ Dorica non ſunt, διὰ τοῦ. ντ. declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ
τῦ λάα θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium eſt nomen. cum
λάαος uero appellatiuum eſt, ὁ λάας, τῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος.
λᾶος Ὀδυσσείας σ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ᾽ ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκῶς. τὼ λάαε, λᾶε. Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in, ας, mono ſyllaba ὀξύτονα, in τος, faciunt genitiuum: ut ὁ πρὰς, τοῦ πραντὸς.

βας Etiam polyſyllaba: ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος, Etiam in, βας, deſinentia, ſi ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa eſt. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας, ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiã in, βας, & quæ ante, β, habẽt, ρ, ĩpariter declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.
γας Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba propria: & appellatiua, ſiue gen-
δας tilia: ut ὁ γίγας, τῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in, δας, diſſyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polyſyllaba, ſiue diſſyllaba à uerbis Grauitonis deriuata: ut μείδομαι, ὁ μείδας, τῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τῦ χαρίδαντος.
ζας Etiam deſinentia in, ζας, habentia, υ, ante, ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύ-
λας ζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in, λας, diſſyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent conſonantem cum, λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo, λλ, ut ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος. & ὁ τάλας, τῦ τάλανος, trium generum ſunt. Etiam in
μας μας, diſſyllaba & polyſyllaba, & quæ ante, μ, breuem uocalem habent: ut ὁ ἀδάμας, τῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος.
ρας & cum his ὁ θάυμας, τῦ θάυμαντος. Etiam in, ρας, diſſyllaba, habentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, ſiue antiſticho eius incipientem: ut ὁ βάβρας, τῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τῦ πρόφραντος. ὁ τένθρας, τοῦ τένθραντος. Similiter & ea quæ participiis incidunt: ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τῦ ἄραντος. Simi-

liter & quæ habent, α, ante, ρ, ut ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κέρας, τοῦ κέραντος. Etiam desinentia in, σας, polysyllaba, & quæ in penultima habent, ε, ut ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. Etiam in, φας, desinentia polysyllaba: ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Desinentia in, ας, cōposita, simplicium seruant declinationem: ut λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, θόαντος. σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc de nominibus in, ας, desinentibus, & eorum genitiuis. Nunc de aliis casibus noīum quintæ declinationis: pro quibus ὁ αἴας cōmune sit exēplū.

σας
φας
ας. cōposita.

GENITIVVS.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam desinentia in, ας, purum dissyllaba Grauitona, penultimā productā habentia διὰ τοῦ, ντ, declinātur. Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in, ος, desinens, mutata, ος, in, ι, datiuum singularem facit.

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Nā omnis datiuus singularis in ι, platum desinens, ι, in, α, conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in, α, correptum, desinere, aut in, ν. In, α, correptum, ut τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In, ν, cum genitiuus singularis in, ος, purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς, in, ν, conuerso: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθῦν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur δὶς, δία. Desinentia uero in, υς, etsi frequenti usu in, ν, mittunt accusatiuum: ut ταχὺς, ταχὺν. ὀξὺς, ὀξὺν: nonnunquam tamen in α, faciunt accusatiuum ποιητικῶς: ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατὸν. Similiter & in, ους, desinentia, nunc in, α, mittunt accusatiuum, nunc in, ν, sed in, ν, frequentius, raro autem in, α, ut τὸν βοῦν, καὶ βόα.

Datiuus.
Accusatiuus.
Atten.

Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τοῦ. ντ. declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singularis: ut θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poetæ tamen huiusmodi uocatiuum absque, ν, proferre consueuerunt. Οδυσ. θ.

Vocatiuus.

Λαοδάμα μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ἰλιαδ. ν. πολυδάμα, οὐ μὲν αὐτῷ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & similia etiā, ν, extremæ syllabæ abiiciunt: ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur ὀδοὺς, ὀδόντος. Huius enim uocatiuus solus similis est nominatiuo, ὦ ὀδοὺς. In quibus uero genitiuus διὰ τοῦ, εος, existens in, ους, faciunt synæresiatum à nominatiuo fit, η, in, ε, conuerso, ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. In desinentibus uero in, ω, siue in, ως, fœmininis, à nomi

ὦ ὀδοὺς.

natiuo fit, extrema in, ο, μικρὸν mutata, ac ι, in diphthongum assumpto: ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ: ἡ αἰδώς, ὦ αἰδοῖ. In his uero quæ exeunt in ην, siue in, εις, quoque neutrum in , εν est formatum, a genitiuo fit, abiecta, ος, syllaba: ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In desinentibus autem in, ηρ, Grauitonis, fit uocatiuus in, ερ: ut μήτηρ, ὦ μῆτερ. Excipitur ὦ πίηρ. Ex oxytonis uero quattuor sunt his similia, πατήρ, ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ, ὦ σῶτερ. ἀνήρ, ὦ ἄνερ. Etiam in quibusdã similis est uocatiuus nominatiuo prorsus: in quibusdam uero & sine, σ, profertur. Nam in his quæ in, ευς, aut in, ους, exeunt, etiam sine, σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. nisi quid prohibeat. Nam ὦ πούς, & ὦ ὀδούς solum dicimus: ne coincidant cum, ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis Grauitonis in, ις, desinentibus, quæ non exeunt in natura longã, & omnino in desinentibus in, ις, Grauitonis: ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in, υς, Grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ sunt trium generum, ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. In, ως, uero desinentibus masculinis, productam habentibus penultimam, similis est uocatiuus nominatiuo: & omnino in desinentibus in, ως, pure autem declinatis, siue per, τ, præter fœminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in, ης, Grauitonis iambicis, & omnino in, ης, desinentibus, declinatis autem per, τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in, ις, oxytonis: ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in, υς, oxytonis: ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in, ας, oxytonis: ut παλλὰς, ὦ παλλάς. Etiam in, λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquã duplicium. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus: ut ὁ Ἕλλην, ὦ Ἕλλην. præter superius annotata.

Δυϊκά.

Ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατική τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, a datiuo singulari. Omnis enim datiuus singularis in, ι, prolatum desinens, mutato, ι, in, ε, nominatiuum & accusatiuum dualem facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in, ε, siue in, ω, exiens, in, οιν, facit genitiuum & datiuum dualem: ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in, ε, desinens, apposito, σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Ἡ γενικὴ, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in, ων, exit,

Ἡ δοτική, τοῖς αἴασι. Vbi aduertēdum est datiuū pluralē partim à ntō singulari fieri, partim à datiuo. Si à ntō, hæc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in, σ, desinēs cum longa, siue uocali, siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens gtūm contractum, apposito, ι, datiuum pluralem facit: ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λέβης τοῖς λέβησι. ὁ ζώς, τοῖς ζωσί. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotátur τοῖς ποσὶ, quod à dtō singulari fit ποδὶ, & τοῖς υἱέσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεύς, & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεύς, pro υἱεῦσι & δρομεῦσι. Sciendum est autē nominatiuum in, υς, ꝓductā desinētem, assumpto, ι, ac, υ, correpto, datiuum pluralē facere: ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς: quod solú ꝓducitur. Etiā nominatiuus exiēs in aliquā duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι. *Regula.*

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cú ntūs singularis aliā habeat terminationē. Pro quo aduertendū est, ꝙ si datiuus singularis in, ι, purū exeat, assumpto, σ, ante, ι, dtūm pluralē facit. τῷ ὄφι͏̈ τοῖς ὄφισι. τῷ ἥδεϊ, τοῖς ἥδεσι. τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδύς extremā habēt correptam, δημοσθένης. uero, & si in, σ, cum uocali longa exeat, genitiuum datiuumq́; tamen habet ꝑ synæresim. Si uero dtūs singularis consonantē habeat ante, ι, assumpto, σ, ac consonantibus abiectis, quæ cú ipso minime audiri possunt, dtūm pluralē facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus singularis, ν, solū habeat ante, ι, mutato, ν, in, σ, dtūm pluralē facit: ut πλάτωνι, πλάτωσι, ποιμένι, ποιμέσι. et, si alibi, ν, ante, σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertēdū penultimā datiui pluralis, aut parē esse penultimæ alioꝝ obliquoꝝ, aut maiorē. Quæ si sit anceps, & ꝑ abiectionē consonantiū facta sit breuis, rursus in seipsam ꝓductā mutari: ut τῷ θόαντι, τοῖς θόᾰσι, θόᾱσι. Si uero breuis fuerit, ε, scilicet aut ο, μικρὸν, ε, quidē assumpto, ι, in diphthongum ꝓducitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero assumpto, υ: ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & similia cū in, εις, desināt διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, & īparibus inflectātur syllabis, nec habeāt gtūm cōtractum: à ntō singulari datiuum pluralē deducere possunt assumpto, ι, ut χαρίεις, χαρίεισι, & τιμήεις, τιμήεισι sicut à βασιλεύς, βασιλεῦσι. Possunt etiam formari à datiuo singulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto, ι, penultimæ uocali fit χαρίεισι. & τιμήεισι: sicut à τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα, sed alterum, σ, addentes χαρίεσσι dicunt: ut Gregorius Scholarius asserit: quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima. *Atten. de penultima.* *In, eis,*

ν. Additium.

Additur etiam, ν, consonans huiusmodi datiuis in, ι, prolatum desinentibus, uocali sequente: ut τοῖς αἴασιν. Sed apud Poetas etiam consonante sequente additur, ν, quod quidẽ metri gratia fit. Ἰλιάδος. α΄. Ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. & in eodem. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν.

Accusatiuus pl.

Vocatiuus

Ἡ αἰτιατική, τοὺς αἴαντας. Nam omnis Accusatiuus singularis in, α, desinẽs, assumpto, σ, accusatiuũ pluralẽ facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας. Ἡ κλητική, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino similis. Aduertendum est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in, ας, desinentia, διὰ διφθόγγου enuntiare: ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας. & θόαις pro θόας. non tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunq̃ ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia: ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν ꝑ θόαντος.

Atten. de ultima Datiui.

Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam: hoc est, ι, facta cõmuni syllaba, præcipue ꝑ cesurã: ut αἴαντι, δαΐφρονι, cum regula id corripi postulet. Nonnunquam κατὰ κρᾶσιν eandem producit: ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ἰλιάδ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. sic μήτιδι, μήτιϊ, μήτι. Ὀδυσσ. ν΄. ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν: ut ἱδρῶτι, ἱδρῷ. Ἰλιάδος ρ΄. τείρεθ᾽ ὁμοῦ καμάτῳ, καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι. Accusatiuus quoq; idem patitur: ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ἰλιάδ. κ΄. αὐτοὶ δ᾽ ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in, ων, desinentibus crasim patitur ἀττικῶς: ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ, ν, μείζοα, καὶ κράσει τοῦ, ο, καὶ α. εἰς, ω, μείζω. Nec solum accusatiuus singularis dictorũ comparatiuorũ hoc patitur, sed etiã nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, & si non in, ω, sed in, ου, crasim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ: ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accusatiuus casus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus similis est nominatiuo.

Atten.

Nam regula est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς, σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν, ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: id est, quod omnis nominatiuus pluralis in, σ, desinens, & circa finẽ synæresim patiẽs, accusatiuum & uocatiuum habet sibi consonum & contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutrorũ eadem fit crasis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum: ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ: ut θοάντεσσι & fit à nominatiuo plurali in, ες, desinẽte, siue masculini generis sit, siue fœminini, addita σι, syllaba: ut κύνες, κύνεσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero,

aut à ντõ plurali, extrema in, ες, mutata, & adiuncta, σι, τείχεα. τείχεες, τειχέεσι. uel à gτõ singulari, ο, in, ε, conuerso, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. iccirco duplici, σσ, scribitur, nisi metri gratia alterũ eiiciatur.

ΠΑΡΑ΄ΔΕΙΓΜΑ.

ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN. ης. TERMINATIS.

Nomina in, ης, desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uero inæqualiter: & quæ æqualiter declinãtur, aliqua mittunt genitiuum in, ου, aliqua in, η, ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipsa uariãda sunt, & discernẽda, quæ sunt Parisyllaba, ab his quæ Imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in, ου, Desinẽtia igitur in, ης, Grauitona spondaica, in, ου, faciunt genitiuũ: ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipiũtur ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος: fluuii nomen, qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος. μένδης, μένδητος. Etiam in, ης, circũflexa, in, ου, faciunt genitiuũ: ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ, καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως, καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. Moyses plurifariã declin. Etiam in, ης, Grauitona, à fœmininis in, η, desinentibus deriuata: ut ἡ λέσχη. ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη. ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη. ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in, δης, desinentia πατρωνυμικά: ὁ ἀζείδης, τοῦ ἀζείδου. δης Etiam in, δης, propria, patronymici formam habentia, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in, ης, desinẽtia Grauitona, siue simplicia sint, siue decõposita, à nominibus in, ος, deriuata: ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in, της, quæ cõposita non sunt à uerbo κρατῶ: ut ὁ δύτης, τοῦ δύτου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δλύτης, τοῦ δλύτου. In θης, quoq; desinẽtia his similia sunt: ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiã in ανης, ινης, ονης. ωνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, sæpe apud poetas. ὁ κερύνης. τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauito-

της θης ανης etc. λης

na quoq; in, ης, desinentia, super duas syllabas habentia ante, ης, immutabilem quampiã geminatam: ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου· ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. Excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος (est enim dissyllabum) & ὁ ἀελλῆς, τοῦ ἀελλοῦ. ὀξύτονον γάρ. Etiam in, ης, quæ sunt unius generis, & à uerbis composita: ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. μεζῶ, ὁ γεωμέζης, τοῦ γεωμέζου, ζίβω, ὁ παιδοζίβης, τοῦ παιδοζίβου. βαίνω, ὁ σχοινοβάτης, τοῦ σχοινοβάτου.

Monosyllaba autem in, ης, desinẽtia circumflexa, abiecto, σ. faciunt genitiuum: ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ ζῆς, τοῦ ζῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, solea, quod dissyllabum est. & de parisyllabis hactenus.

DE IMPARISYLLABIS.

Desinentia in, ης, Grauitona iambica, à præsenti uerbo deriuata, cuius consonantem seruant, in, τος, mittunt genitiuum, ut λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος: καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνης, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος, mittunt genitiuum: ut ὁ κρὴς, κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. In, ης, quoq; desinentia polysyllaba, cõposita cõmunia, oxytona, & à uerbis deriuata, per τος, purum uariantur, & unam syllabam præteriti perfecti seruant: ut βέβληται, ἀβλής, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμής, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος. ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, semimortuus. Etiam in, ης, quæ habẽt ante, ης, immutabilem, & ante immutabilẽ uocalem aliquam: ut ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπάλης, ἐπάλητος. Etiã in ης, circũflexa, à nominibus in, εις, deriuata: δαφνῆς, δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος. ἀπὸ τοῦ φθογγήεις, τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiam hæc quæ in, ης, desinunt, & in εντος, mittunt genitiuum: ut ὁ κλήμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in, ης, quæ per crasim in, ους, faciunt genitiuum.

Nomina in, ῆς, circumflexa, composita ἀπὸ τοῦ κλέος, in, οῦ, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in, ης, à

uerbis composita, in, ους, faciunt genitiuum : δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδου. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης, a neutris in, ος, composita, τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους: τὸ γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους: τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in, ης, ὀξύτονα, & Grauitona, habentia neutrũ in, ες : ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. Etiam in ρης, dissyllaba: ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Ἄρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος. & ἄρης, ἄρεος, ἄρους & ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. Etiam in, ωρης, desinentia, & in ηρης, & ωδης: ut διώρης, ξιφήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα: σαφηνὴς, χαλινὴς. Desinentia quoq; in ης, a nominibus in, υς, deriuata : βαρὺς, ἀβαρής. ὠκὺς, ποδώκης. Hic aduertendũ est, nomina in, ης, cõposita a neutris in, ος, desinẽtibus si sint ꝓpria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui: ut εὐμενὴς, δυσμενὴς, διετὴς, ξιετὴς, τετραετὴς. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος, grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, ξιέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoq; & adiectiua cõposita a trisyllabis nominibus in, ος, & etiam dissyllabis, habentibus, η, in penultima, si post eã sequatur cõsonans: ut μέγεθος, παμμεγέθης, κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης, &c. Hoc etiã annotandũ est, desinẽtia in, ης, impariter declinata, si ρ, τ, uarientur, eundẽ habere & nominatiuũ & uocatiuũ : ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ, ντ, in, ν, mittere uocatiuũ, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Ἄρης multifariam.

Atten.

Παραδείγματα.

Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πλη. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen : in compositione uero frequentissime: ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero prosa oratione frequentius.

Ὁ μέρμης. τοῦ μέρμηθος. τῷ μέρμηθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ, θος, κλίνονται. βάλμις, βάλμιθος, species herbæ. ὄρνις ὄρνιθος, auis: sed hæc pauca sunt. Quo in loco aduertendum est, nomina tam masculina quàm fœminina in, ις,

Atten.

desinentia, siue per, ι, siue per, υ, facientia genitiuum in, ος, purum si habeant ante, ος, δίχρονον, in, ν, solum mittere accusatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in, ύς, Quanquam ante, ος, δίχρονον non habeant: ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρύς, εὐρέος, εὐρύν. At εὐρέα, & πολέα στρατόν, & similia, poetica sunt. Si uero in, ος, non purum desinant, sed cum aliqua consonante, si sint ὀξύτονα, in, α, solum mittunt accusatiuum: ut κρηπίς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμύς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero sint Grauitona, non solum in, α, sed in, ν, faciunt accusatiuum: ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiusmodi nomina quæ in, δος, mittunt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accusatiuum, sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ, δ, κοινῶς: ut Πάρις, Πάριδος, Πάριδι, unde Πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. Subtracto uero δ, ἰωνικῶς fit Πάρις, Πάριος: sicut ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ. Ἂψ ὀρόων Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. Vnde accusatiuus Πάριν, qui à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. Ὀδυσσείας γ. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Vnde accusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nominibus desinentibus in, ις, Grauitonis, declinatis διὰ τοῦ, δος, abiicientes, δ, proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπίς, ἀσπίδος, ἀσπίος. Sed horum usus uarius est.

Iones. **Atten.**

ὁ τιμήεις τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικά. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρύν. ὦ εὐρὺ κοινῶς, καὶ ὦ εὐρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. Πληθυντικά. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας, εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς.

ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in, υς, circumflexa, abiecto, σ, paribus syllabis declinantur: ut ὁ κωμῦς. τοῦ κωμῦ. τῷ κωμῦ. τὸν κωμῦν. ὁ Διονῦς. τοῦ Διονῦ. τῷ Διονῦ. τὸν Διονῦν: ὁ κλαυσῦς. τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. τὸν κλαυσῦν. Quorum datiuus in, υ. solum absque, ι, desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, & in singulari numero tantum inflectuntur.

ὁ βοῦς. τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non autem βοῦς, quoniam desinentia in, σ, cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abiiciunt in genitiuo, exceptis κλεῖς, κλειδός. λᾶς, λᾶτός. & παῖς, παιδὸς. τῷ βοΐ, non autem βοῖ κατὰ συναίρεσιν, sicut λητόϊ, λητοῖ: quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens, sinæresim non patitur. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, & α, in, ου, diphthongum contractis. non autem βῶς, secundum communem regulam, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα. Quandoquidem in huiusmodi contractis casibus propria assignatur regula, quæ est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. ὦ βόες, βοῦς. hanc eandem regulam paulo ante habes μείζονες μείζους in comparatiuis in, ως. **Atten.**

ὁ πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πλη. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες. **ὡς**

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά. **Atten.**

Quo in loco aduertendum est, nomina in ως, desinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis Grauitonorum: hoc est, δ, θ, τ, per ος, purum uariari: ut δμώς, δμωός. θώς, θωός. τρώς τρωός. Quæ uero nullam dictarum consonantium habent, si sint ἀπαθῆ, hoc est, si non patiantur, per τος, uariari: ut φῶς, φωτός, uir. χρώς, χρωτός, corpus. Si autem patiantur, abiecto, σ, ad similitudinem Atticæ declinationis uariari: ut ὁ σῶς τοῦ σῶ. ὁ ζώς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωός, κῶος ὁ πολίτης. quorum ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex crasi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto non fit circumflexus.

ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Ὀδυσσείας α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici huiusmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. **λς**

Quod in masculino genere sal significat, in fœminino uero mare,

& in numero singulari tantum declinatur.

μάκαρες Tripliciter ὁ μάκαρες. τοῦ μάκαρετος. τῷ μάκαρετι. τὸν μάκαρετα. ὦ μάκαρες. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus extremis syllabis, ρ, tamen ac σ, manentibus, fit μάκαρες. expuncto deinde σ, fit μάκαρ, μάκαρος. Ὀδυσσ. ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἳ τότ᾽ ὄλοντο.

DE NOMINIBVS. IN N.

O Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, adiectiuum est.

ὁ πιτάν. τοῦ πιτᾶνος. τῷ πιτᾶνι. τὸν πιτᾶνα. ὦ πιτάν. Δυϊκά. τὼ πιτᾶνε. τοῖν πιτάνοιν. ὦ πιτᾶνε. Πλη. οἱ πιτᾶνες. τῶν πιτάνων. τοῖς πιτᾶσι. τοὺς πιτᾶνας. ὦ πιτᾶνες.

ὁ ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

ὁ σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum est nomina in, ιν, desinentia δικατάληκτα, hoc est duarum terminationum appellari, quoniam in, ις, etiam desinunt: δελφὶς, quod & Theodorus asserit, sic inquiens: δικατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὴν, καὶ ἀκτὶς. ῥίν, καὶ ῥίς. eadem tamen seruatur declinatio,

ῑ. productū & ubique, ι, manet productum. excipitur τὶς, τινὸς. quod, ι, habet natura correptum, nec δικατάληκτον est.

ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυν κατὰ ἀποκοπὴν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν καὶ ἄλλως.

ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως,

ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN. ΩN.

Nomina in, ων, desinentia, aut acuuntur: ut ἑλικών. aut grauantur: ut πλάτων. aut circumflectuntur: ut ποσειδῶν. Oxytona enim, apposita, ος, syllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim seruant, ω, μέγα: ut κοιτὼν, κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in, ο, μικρόν: ut σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. Grauitona uero, aut adiuncta, ος, sylla-

Atten. accentum. ba declinantur, nunc seruato, ω, magno in obliquis: ut πλάτων, πλάτωνος, nunc in, ο, paruum uerso: ut σώφρων, σώφρονος. aut per, ντ, ω magno in, ο, paruum mutato: ut θεράπων, θεράποντος. At circumflexa ut plurimum διὰ τοῦ, ντ, declinantur, & in obliquis, ω, magnū omnino seruant: ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiusmodi

nomina multa & uaria sunt, eundem ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus est, & primum de monosyllabis.

Monosyllaba. *χθὼν χθονός.*

Monosyllaba in, ων, desinentia accuuntur, & apposita, ος, syllaba declinantur, seruantq;, ω, magnum in obliquis: ut πρὼν, πρωνός. κλὼν, κλωνός. θὼν, θωνός. χθὼν uero χθονὸς, terra, per, ο, paruum, quoniam solum fœmininum: iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc est, unicum siue solum dicitur.

Cōparatiua.

Desinentia in, ων, cōparatiua, per, ο, paruum declinantur: ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Patronymica. *κρονίονος.*

Desinētia in, ων, patronymica, p, ω, magnū uariātur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud Poetas tpis q̄titatē mutauit. ἰλιάδος ξ. Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua.

Diminutiua quoq; in, ων, seruant, ω, μέγα: ut ξήνων, ξήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deriuatiua.

Desinentia in, ων quæ à futuro uerborum deriuantur, per, ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Iambica.

Desinentia in, ων, iambica, siue acuantur, siue grauentur, seruant, ω, μέγα, si ante finalem, ι, habeant: θίβων, θίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Oxytona.

Desinentia in, ων, oxytona, fœminina sup duas syllabas, uertunt, ω, magnū in, ο, paruum: λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Gentilia.

Noīa gentilia in, ων, Grauitona, in obliquis seruāt, ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος, καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uero ꝓpriū sit nomē, κίκωνος facit. excipitur ēt μαλθάων, μαλθάονος.

In, ων, purum. *ὠρίωνος.* *ὠρίωνα,*

Desinentia in, ων, pura Grauitona, habētia ancipitē longā in antepenultima, per, ο, paruum inflectuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, si, ι, correptum habeat Εὐριπίδης. τάτ' ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Necessario enim quarta sedes iābum habet, qui nō de sede secūda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero ꝓductū, ὠρίονος facit. Homerus tamē ὠρίωνα dixit, ι, existente longa. ὀδυσ. λ. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & ἰλιάδος, χ. ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinētia in, ων, purū Grauitona, ancipitē correptā in penultima habētia, p ω, μέγα uariātur: ἀμφιθύων, ἀμφιθύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in, ων, & quæ habent, ε, in penultima, ω, seruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in, βων, omnia per, ω, μέγα inflectuntur: θίβων, θίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

γων Desinentia in, γων, dissyllaba, Grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλου uariantur: ϖώγων, ϖώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

δων Desinentia in, δων, Grauitona simplicia, ω, μέγα seruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. ϖάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι, ϖῶς ὀ ἀποϖάσω ϖικροῦ τοῦ δ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Est autem κνώδων proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur.

Κνώδοντος.

θων Desinentia in, θων, quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuiū, per, ω, magnum inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος. σφῶν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμϖων. λάμϖωνος. πλούτων, πλούτωνος.

κων ϖων

λων Desinentia in, λων, omnia per, ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in, μων, & quæ habent, ε, ante, μ, per ο, μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante, μ, ω, μέγα seruant in obliquis: ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. Si uero, μ, cum aliqua consonāte implicitum sit, per, ο, paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

νων Desinentia in, νων, ω, μέγα seruāt. ῥίνων, ῥίνωνος. κώνων, κώνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος: quoniā cōparatiuum. annotatur & κυκνὼν, κυκνόνος.

κυκνόνος.

ρων Desinentia in, ρων, omnia per, ω, μέγα uariantur: εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος, proprium nomen. Cōparatiuum uero χείρονος facit.

Pr.n. χείρονος.

ζων Desinentia in, ζων, & quæ aliis non subiiciuntur regulis, per, ω, μέγα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος. & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων. Cōparatiua sunt, & cōmunis generis.

ξων Desinentia in, ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται: δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

σων Desinentia in, σων, per ω, μέγα declinantur: κράσων, κράσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Ἰάσονος. Poetice.

Participalia. Aduertendum est nomina participialia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ, ντ, declinari: ut χαρναβῶν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ἰλιάδος γ. οὐκαλέγων τε, καὶ ἀντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδοντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum est quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranq; declinantur: ut χάρων, quod quatenus participiale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ' εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero desinit in, ρων, χάρωνος.

χάρων

χάρωνος. Sic & δράκων. quatenus habet fœmininũ διὰ τοῦ αινα, ρ, ντ, uariatur. δράκων, δράκοντος: quatenus uero in, κων, δράκωνος facit.

Desinẽtia i, ων, si ĩ penultima, αι, diphthõgũ habuerint, p, ω, magnũ inflectũtur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος. αιων

Composita in, ων, simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀστυγείτων, ἀστυγείτονος. Seruant etiam & tonum. Coposita.
Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα, in penultimam retrahunt accentum: ut χιτών, χαλκοχίτων, μονοχίτων, αἰών, μακραίων.

Desinentia in, ων, circumflexa, διὰ τοῦ, ντ, κλίνονται, seruantq́; ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος. & ταῶν, ταῶνος. & Circũflexa
τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est ardeo. καὶ ἀττικῶς τυφὼς, τυφώ. Dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφοεὺς, τυφοέως, & τυφάων, τυφάωνος. Inueniuntur etiam apud poetas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta sunt eorum quæ sunt δημοφῶν & δημοκῶν. Nam ex ο, & ω, μέγα fit crasis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circumflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod est ποσοιδέων, siue ποσειδάων. τυφῶν multi pliciter.

De uocatiuo horum nominum in, ων, desinentium.

Aduertendum est, desinentia in, ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuũ: ut ὁ ἐλαιών, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικών, ὦ ἑλικών.
Similiter circumflexa: ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formãt suũ uocatiuũ, abiecta finali syllaba: ut ζύφων, ζύφωνος, ὦ ζύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum est, quædam cõposita polysyllaba, in, ον, facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. At Aeolos corripiunt, ω, in uocatiuo casu omnium nominum in, ων, desinentium: ut ἀηδών, ὦ ἀηδὸν χελιδών, ὦ χελιδόν. ὦ πόσειδον. ὦ λέον. ὦ ἀγάμεμνον. ὦ ἄπολλον.

Παραδείγματα.

Ὁ ἑλικών, τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών.
Δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πλη. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ὁ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

Ὁ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα, ὦ πλάτων.

Ὁ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ' ἀποκοπήν. ὦ ἄπολλον.

TERMINATA. IN. ξ.

Nomina in, ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod, η, in, ε, uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ. μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in, ξ, consonantes secundæ coniugationis Grauitonorum seruant in obliquis, hoc est, γ, κ, χ, ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος, & datiuum pluralem in, ξ, mittunt. Desinentia uero in, ψ, consonantes primæ coniugationis seruant, uidelicet, β, π, φ, ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. & datiuum pluralē, in, ψι, mittunt. de quibus paulopost.

Παραδείγματα.

ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

ὁ κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

ὦ ἄνα. ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο. Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est, ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος factum esse, παρεμπτώσει τοῦ, τ. Et quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet, χ, in propriam tenuem, κ, scilicet mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος esse, διὰ τοῦ, κ, Sed ut à nominatiuo proprii nominis, hoc est, ὁ ἄνακος, τοῦ ἄνακου differat, interpositū est, τ, & sic ἄνακτος factū est.

υξ ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

ιξ ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

υξ ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

ωξ ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA. IN. ρ.

ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πλη. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα, ὦ δᾶερ.

ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκά. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν.

τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

ὁ πατήρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρός. τῷ πατέρι, καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum est, ex nominibus in, ηρ, exeuntibus, quædã pati syncopam in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὁ ἀνήρ, Præceptiones.
τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. ἀνρός tamen esse debuerat: sed, ν, ante, ρ, neq; ἀνήρ.
in comprehensione, neq; in distinctione locum habet. In comprehensione, quoniam immutabilis præcedere non potest aliam immutabilẽ in eadẽ syllaba cõprehensam, nisi, μν: ut μνᾶ, μνῆμα. In distinctione uero, quoniam, ρ, non uult aliã habere consonantem iuxta se, præter alterum, ρ, ut ἄῤῥωστος: huius gratia interpositum est, δ, & ἀνδρὸς factũ est. Cuius accusatiuus singularis est ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. Licet ex cõmuni regula accusatiuus singularis in eadẽ syllaba Atten.
accentum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorũ genitiuus dissyllabus in, ος, desinit. In his enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauatur: ut βοὸς, βόα. διὸς, δία. Sic ἀνδρὸς, ἄνδρα, tanquam dissyllabũ faciens genitiuũ in, ος, Patitur etiã syncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis: nisi quid obstet, ut dictum est. Nam nõ dicimus in accusatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum est, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus est τῆς πάτρας. Demosthenes περὶ στεφάνου, οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα: hoc est, patriæ gratia. Etiam ex huiusmodi nominibus quattuor annotãtur, hoc est σωτήρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in, ερ, accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam desinentia in, ρ, supra unam syllabã, si extremam habent correptã, accentum retrahunt in penultimã: ut σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horũ etiam datiuum doralẽ ꝓprium faciunt: hoc est, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ datiuis singularibus, τροπῇ τοῦ, ι, εἰς, α, καὶ προσθέσει τῆς, σι. Inuenitur etiam ἄνδρεσσι, à nominatiuo plurali ἄνδρες, adiuncta, σι, syllaba.

Ὀδυσσείας λ. Δωτίνην τελέσω, πομπὴν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ. ειρ

ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. υρ

Declinatur etiam. ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ. ωρ

ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in, ωρ, ὀξύτονα, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, & Grauitona, etiam habentia, λ, ante, ω, in obliquis seruant ω, μέγα: ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. Cætera uero mutant ω, μέγα in, ο, μικρὸν: ut ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

Atten. de licĕtia poetica.

TERMINATA. *In.* ψ.

Desinentia in, ψ, aut β, habēt in obliquis, aut π, aut φ, ut supra dictum est: sed uniuersaliter per π, uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba: ut ὤψ, ὠπός. κύκλωψ, κύκλωπος. Quattuor inueniuntur monosyllaba, quæ per, β, inflectuntur: φάψ, φαβός. φλὲψ, φλεβός. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός, Et dissyllaba totidem: ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ, φ, κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At composita ἀπὸ τοῦ ζείβω, διὰ τοῦ, β, inflectuntur παιδοζεῖψ, παιδοζείβος, οἰκόζειψ, οἰκόζειβος. Aduertendum autē est nomina in, οψ, sup unā syllabā p, ο, μικρὸν scribi: αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ. μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου.

Παραδείγματα.

αψ ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πλη. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

ωψ ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

υψ ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Oemininorum nominum octo sunt litteræ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Desinentia in, α, & in, η, fœminina æquisyllabica, secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in, ω, desinunt, quartæ sunt declinationis contractorum, & in, ους, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicetur. Nunc de aliis terminationibus: & primo de his quæ in, ν, desinunt. *In.* N.

Fœminina in, αν, aut in, εν, non inueniuntur: sed in, ην, ιν, υν, & ων.

ων Desinentia in, ων, fœminina, adiecta, ος, syllaba faciunt genitiuum, seruantq;, η, in obliquis: ut ζοιζὼν, ζοιζῆνος. σειρὼν, σειρῆνος. excipitur φρὼν, φρενός. eo quod monosyllabum est. Inuenitur autem & γλὼν indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλωνή, ἀποβολῇ τοῦ, η,

Ἡ σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρήν. Δυϊκά. τὼ σειρῆνε. τοῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Ἡ φρὴν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

Desinentia in ιν δικατάληκτα simplicia, acuunt extremam, & adie ιν
ctione, ος, faciunt genitiuum, seruantq́; ubiq;, ι, productum, sicut & masculina: ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν ἀκτῖνος. dicuntur autem δικατάληκτα, quę nunc in, ν, nunc in, σ, desinunt, ut supra dictum est.

Ἡ σαλαμὶν, καὶ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν, καὶ ὦ σαλαμίς & alia similiter.

Desinentia in, υν, fœminina pauca sunt, & apposita, ος, faciunt ge υν
nitiuum, seruantq́; iu obliquis, υ, productum, quemadmodum & masculina.

Ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων, desinentia fœminina aut grauantur: ut ξήρων, μήκων. aut ων
acuuntur: ut ξυνὼν, ἀηδών. nunquam autem circumflectuntur.

Desinentia in, ων, Grauitona, apposita, ος, syllaba, ac etiam, ω, ma‑ Gauitona.
gno seruato, genitiuum faciunt: ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbiũ nomina, siue oxytona sint, siue Grauitona: ut πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρότων, κρότωνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος fa‑ λακεδαί
cit. δαίμων enim δαίμονος. μονος.

Desinentia in, ων, ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uer‑ Oxytona
tunt in obliquis ω, μέγα in ο, μικρόν: ut ξυνών, ξυνόνος. χελιδὼν, χελιδό‑ In, ων.
νος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν. τυφεδῶνος.

Etiam in, δων, nomina urbium, & quæ habent, η, in penultima, δων
uertunt, ω, μέγα in, ο, μικρόν: ἰσηδὼν, ἰσηδόνος, ἀσπληδὼν, ἀσπληδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His similia sunt & ἑρμιὼν, ἑρμιόνος. βιὼν, βιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοσσὼν, ὀλοσσόνος. Poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta produ Licentia
cunt, ut metri necessitas exigit. Poet.

Παραδείγματα.

Ἡ χελιδὼν. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκά. τὼ χελιδόνε. τοῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθυντικά. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Ἡ μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. & cætera.

DE NOMINIBVS FOEM. IN. ξ.

αξ DEsinentia in, αξ, fœminina simplicia, polysyllaba, per, κ, declinantur, ac extremam corripiunt, unde circũflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παράδειγμα.

Ἡ κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πλη. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

αιξ Ἡ γυναιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, à nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ, ξ,

Ἡ αἶξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἶξ.

ηξ Ἡ πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

ιξ Ἡ ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

υξ Ἡ ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Ἡ νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ, χ, εἰς κ, sicut ἄναξ, ἄνακτος.

DE TERMINATIS. IN. ρ.

αρ Ἡ Δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

ειρ Ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε masculino genere, non autem τὰ χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλιε, & alia multa priscorum more. ταῖν χεροῖν ut plurimum abiecto, ι, τῆς ει, διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas, ἡ χείρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα, ἄνευ τοῦ, ι,

ηρ Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα solũ: quoniã si μητρα diceretur, coincideret cũ hoc noĩe ἡ μήτρα, τῆς μήτρας, qđ matricẽ significat. ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι, sicut πατράσι.

Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis, ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.

Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι, καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα solum. ὦ γαστήρ.

ωρ In ωρ, non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum, sed com

munis: ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντομάτωρ. τοῦ καὶ τῆς παντομάτορος.

DE TERMINATIS. IN. ς.

Ἡ Τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ας
Ἡ δαΐς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς. αις
Ἡ κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης. ης
Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμιστος. πλεονασμῷ τοῦ, σ, τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμιστι. & in aliis casibus similiter. ις
Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.
Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ, δ, καὶ κράσει τῶν δύο. ιι. εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.
Ἡ μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτϊ, καὶ μήτι. Οδυσ. ν. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.
Ἡ ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν. εις
Ἡ ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς. υς
Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. λς

Desinentia in, ως, fœminina, & cōmunia, siue βαρύτονα sint, siue περισπώμενα, siue προπαροξύτονα Attica in, ω, faciunt genitiuum, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως τῆς ἕω. ἡ ἥως τῆς ἥω ὁ καὶ ἡ εὔκερως τοῦ καὶ τῆς εὔκερω. Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur. ως

Duo inueniuntur fœminina in, ως, oxytona, quæ in, ους, faciunt genitiuum per synæresim. ἡ αἰδώς, τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. Horum tres Accusatiui adnotātur absque. ν. τὴν. ἕω, κέω, κῶ. Acti. 3. absque. ν.
Ἡ λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ. ψ.
Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Eutrorum nominū sex sunt litteræ finales, α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ ῥῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η, uero & ο, μικρὸν, & ω, μέγα etsi in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt, cum huiusmodi nomina apocopen patiantur. In η: ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδ. χ. κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν. κάρη

Velut quibusdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, ἰωνικῶς.

κάρα. Κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον, quod Doricum est. Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ, εὐπλόκαμον τὸ κάρανον ἔχει δ᾽ ἱταμὸν τὸ πρόσωπον.

Quidam uero τὸ κάρα. τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι declinant. Inuenitur

κάρηαρ. etiam τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος, Apollonius Argonaut. quarto, ἕλον δ᾽ ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος.

ὣς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.

καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι, Ὀδυσσείας ο̄.

καρή. ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ᾽ ὑπένευσα κάρητι.

Etiam ἡ καρή. τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. Ἄρτεμι, σήν τε καρὴν

κράς. ὤμοσα, σόν τε βίον. Etiam ἡ κράς, τῆς κρατός. Ὀδυσσ. ῑ.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσ. χ̄. Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Eustathius, ἐν τῷ μ. τῆς Ὀδυσσείας, an sit masculini generis, an foeminini, ubi dicit: φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. sic enim legit ipse. Κόϊντος autem in undecimo, foeminino genere indubitanter usus est. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νοῦρα βόεια, Inuenitur etiam κράατι. Ὀδυσσ. χ̄.

Σῷ δ᾽ αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα in plurali. Ἰλιάδος τ̄.

Ἀλλ᾽ ἄρα ἥγε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα Apollonius Argonauticῶn quarto.

Κρᾶτα δ᾽ εὐφύλλοις, ἐστεμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc satis. In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto, ν. ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο. quae cum in, ν, etiam desinere inueniantur: ut τοιοῦτον, τοσοῦτον, non erit, ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiã κατὰ ἀποκοπὴν: ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est: sicut & masculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sunt: τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Ἄλιφα uero & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, etsi in, α, desinant, non tamen est propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπὴν patiuntur, Eorum uero perfecta sunt ἄλιφαρ, λιπαρόν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum est. γάλαξ tamen non dicimus,

cum nullum neutrum in, ξ, desinat. Quanquam eius obliqui in usu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ, τ, sicut ἄναξ, ἄνακτος. sic & νίφα ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

In ι, desinentia unum solum inuenitur quod græcum sit, τὸ μέλι: & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo composita: τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος. In, ι,

Neutra uero communium nominum in, ις, desinentium seruant declinationem: τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος, τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπαιζις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπαίζιδος. τὸ φιλόπαιζι. τοῦ φιλοπαίζιδος. & alia similia.

Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμμι, & κινάβαρι, & alia huiusmodi barbara sunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ cum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. κρῖ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & ζόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ ζόφιμον. Quare, ι, non est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Desinentia in, υ, per, ος, purum declinantur: τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. In, υ,
Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato, υ, in, ε, declinantur: τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος, cuius masculinum est ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etsi per εος, inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur: sicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως. δάκρυ, γόνυ, δόρυ, uario modo declinari.

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου. sicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ, υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. καὶ ἄλλως,

Τὸ γόνατα. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνατα. ὦ γόνατα. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνατα. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γούνατα. ὦ γούνατα.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ, υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρατα. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρατα. ὦ δόρατα. καὶ ἄλλως.

Τὸ δούρατα. τοῦ δούρατος. sicut τὸ γούνατα. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in, υ, desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur: ut ὁ εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ, τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Hesiodi ἐν ἔργοις, γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

NEVTRA. IN. αν. εν. ουν. υν. &c.

αν Neutra in, αν, desinentia, adiectiua trium generum, declinationẽ masculinorum sequuntur: ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν, desinentia: ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

εν In εν, quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum: ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

ουν Etiam in, ουν, desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

υν Participia quoque in, υν, hoc idem faciunt. ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνῦντος.

ον Neutra in, ον, partim sunt tertiæ declinationis simplicium, partim quintæ, de quibus satis dictum est Libro tertio.

ων Neutra in, ων, quæ productionem patiuntur, à neutris cõmunibus in, ον, desinẽtibus, Atticorum more in, ω, mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω, Participia uero cõtracta imparibus syllabis declinãtur, τὸ βοῶν τοῦ βοῶντος.

NEVTRA IN αρ.

αρ Neutra in, αρ, semper Grauitona sunt. Quæ si sint dissyllaba, & penultimam habeant natura longam, per, τ, uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. Si breuẽ, διὰ τοῦ, ρ, ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄκαρ, ἄκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur στέαρ, quod στέατος facit, & φρέαρ, φρέατος. quorum etsi penultima breuis est, non tamen uariantur διὰ τοῦ, ρ, Sed sciẽdum est, prius fuisse στεῖαρ & φρεῖαρ, penultima natura longa: unde στείατος & φρείατος. in quibus licet sit abiectum, ι, ex diphthongo, nõ ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heteroclita sunt.

στέαρ φρέαρ

Polysyllaba quoque διὰ τοῦ, τ, uariantur: ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Atten. Dubitari posset hoc in loco, cur, ρ, cum immutabile sit, tam in obliquis nominum, quam in futuris uerborum, etiam in obliquis horum no-

minum nō ſit ſeruatum. Si uero heteroclita, cur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, huiuſmodi nomina indubitato eſſe heteroclita, cum proprii eorum Recti in, ας, deſinant: ut τὸ δέλεαρ, τὸ ἧπαρ, τὸ φρέαρ, & alia. Sed quoniam hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſubiicere: quanquam in heteroclitis hoc inuſitatum ſit.

Deſinentia in, αρ, ſi habeant, ω, in penultima, indeclinabilia ſunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Deſinentia in, ηρ, pauca ſunt, & per craſim fiunt à nominibus in αρ, deſinentibus: ob quam rem circumflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος. ηρ

In υρ, unum tantum, ideoq; μονῦρες ab Herodiano nuncupatur: & appoſitione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. υρ
Producit enim, υ, in nominatiuo, ſed in obliquis illud corripit. Atten.

Deſinentia in, ορ, pauca ſunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κέλορ. quæ per, ο, μικρὸν declinantur, ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κέλορος. ορ

In, ωρ, neutra, appoſita, ος, ſyllaba faciunt genitiuum, & in obliquis ſeruant ω, μέγα. τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ. τοῦ σκάτος. τῷ σκάτι, heteroclitum eſt. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκῶρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρος facit. & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδει, ὕδει ποιητικῶς. Heſiodus, γαῖαν ὕδει φύρειν. ωρ

NEVTRA. IN. ΑΣ. *Purum & in* ρας.

Neutra in ας, purum & correptum, & in ρας, in τος, mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος, ἰωνικῶς, & in ως, ἀττικῶς: ut κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur. ας ρας

In λας, uero deſinentia, in ατος, faciunt genitiuum. τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσιπέλας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent conſonantem ante, ας, indeclinabilia ſunt: τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῷ declinatur, τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Apollonius Argonauticῶn tertio. λας

λείβων ἐκ δέπαος, συμβλῆτα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus ὀδυσ. γ. χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, neutrum unum inuenitur: τὸ σταῖς, τοῦ σταιτός. αις

Deſinentia in, ες, adiectiua declinationē maſculinorū ſequuntur: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς ες

μονογενὲς uero (id est unius generis) unum tantũ. τὸ κυνοσακὲς. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

ος Neutra in, ος, unius tantum sunt generis, & Grauitona, patiunturq; synæresim: ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur. ὄφελος uero, & ἦδος indeclinabilia sunt.

ως Neutra in, ως, duo inueniuntur circumflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὧς. τοῦ ὠτὸς, à quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου: Sciendum est autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur, perfectorũ seruãt declinationem: illorũ autẽ genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόαο, & ὄαο, quorum genitiui sunt φόατος, & ὄατος, καὶ κρά-

Atten. σει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est φωτὸς & ὠτὸς, non à perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per crasim fieri: quoniam eorum penultima circumflectenda esset, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circumflexum: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος. Sed potius à nominatiuis monosyllabis φῶς scilicet & ὦς deduci, iccirco huiusmodi obliqui extremam acuunt, tanquam dissyllabi perfecti, non autem contracti secun-

Atten. dum regulæ præceptionem, quæ est: πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συνηλειμμένη ὀξύνεται, χλωὸς, ζλωὸς, φωτός. φὼς uero, quod uirum significat, masculini generis est, & acutum habet accẽtum: quoniam non per synæresim fit, sed à uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur, utrunq; tamen per, τ, declinatur, seruatq; ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φὼς, τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς, τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν: id est cum lumen significat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum est.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile, hoc est οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit. est etiam οὖαο, οὔατος.

FINIS LIBRI QVARTI.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
LIBER QVINTVS.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΣΥΝΗΙΡΗΜΈΝΩΝ.

Nominum aliqua sunt ἁπαθῆ, hoc est perfecta & simplicia, cum neq; synæresim patiātur, neq; crasim: quorum (ut dictum est) quinq; sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc est affecta, & ea sunt quæ synæresim patiuntur, siue crasim. Differt autem synæresis à crasi, quoniam Synæresis est contractio *Synæresis.* duarum uocalium, quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur: ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει: ex, ε, enim & ι, fit, ει, diphthongus. Crasis uero *Crasis.* est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ: ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum: ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi sciendum est præcedente uocali longa, quantacunq; *Præcepiio.* sit sequens, nunquam ex eis fieri synæresim: ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit, fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in lōgam. Sed sciēdum Emanuelem synæresim pro crasi accepisse, quandoquidem sæpius altera pro altera ponitur, hoc est synæresis pro crasi. Nam synæresis, quatenus à crasi differt, ut supra declaratum est, præcedente breui raro fit, & in datiuis singularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ κρᾶσιν frequenter, atq; in diphthongum semper impropriam: ut νηρηΐδες, νηρῇδες. κρεάων, κρεῶν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in his declinationibus synæresiatis reperiuntur, per crasin fiunt omnes: & ex præcedēte uocali breui semper, quæ est aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipsis declinationibus liquido apparebit. Si autem post ipsam uocalem breuem sequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, soluta prius diphthongo, aut altera uocalis ipsius diphthongi, hoc est subiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν omnino abiicitur: ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. πλακόεις, πλακοῦς. aut facta crasi ex duabus in unam, tertia assumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν: ut κρεάων, κρεῶν. quoniam in eadem syllaba non possunt tres uocales actu simul esse. Nam synæresim & crasim ex

duabus tantum uocalibus fieri constat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra sequente, ut uulgo creditur. Etiam si forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat synæresis, siue crasis, & ex quauis uocali sequente. prius enim subiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν prorsus eliditur. nam si altera cuiusuis solutæ diphthongi uocalis est atterenda, certe subiunctiua cõmuniter expungẽda est, ut appendix, & omnibus præpositiuis uocalibus cõmunis, ac subiecta. dein ex uocali relicta, & ea quæ sequitur, etiam si initium alterius existat dictionis, fit synæresis siue crasis, ut ἐμοὶ ὑποδύνει, ἐμουποδύνει, καὶ ἐγώ, κἀγώ. nec amplius resumitur, ι, in diphthongum, cum id semel ex præcedente diphthongo elisa sit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παθῶν Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθενέοιν, primum abiicitur, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem est subiunctiua uocalis diphthongi. deinde uero ex ε, & ο, fit crasis iterum in, οι, ut δημοσθενοῖν. Quoniam omnẽ datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ, ι, siue propriam, siue impropriam desinere necesse est: cum alias ε, & ο, in, ου, diphthongum per cõmunem regulam contra-

Atten. hantur: ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum est, regulas generales, pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας enim in, ει, diphthongum, contractum facit, δημοσθένεις scilicet, cum ε, & α, per cõmunem regulam, nunc in, α, nunc in, η, contrahantur. Sed βόας, βοῦς, ο, scilicet & α, in, ου, diphthongum contractis, nõ autẽ βῶς, ἀπὸ τοῦ, ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα secundum cõmunẽ regulã: quandoquidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendicant regulã, quæ

Atten. Regulam. est, πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς, σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: hoc est, omnis nominatiuus pluralis in, ς, desinens, & synæresim patiens circa finem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalẽ & uocatiuum: ut δημοσθένεες. νεις. & δημοσθένεας, δημοσθένεις. βόες.

Atten. filiũ a patre dissensisse. βοῦς: & βόας, βοῦς. & sic de aliis, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre dissentiẽti. Apollonius enim synæreseos esse speciem, uel apparentiã, nõ autẽ re synæresim putat, quod ut etiã concedamus, aliũde tamẽ eã formari necesse est. In alia uero dictione, hoc est, κρεάοιν, soluta prius, οι, diphthõgo, α, & ο, in ω, monophthõgũ κατὰ κρᾶσιν cõtrahũtur. Dein ex ω, magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diphthongus impropria: ut κρεῷν, qđ & ipse Emanuel affirmat, dicẽs: τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

CONTRACTORVM DIVISIO.

Contractorum nomina aliqua ſunt, quæ per omnes caſus ſynæreſes ſuſcipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pariſyllaba ſunt: ut νόος, νοῦς. νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς. ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impariſyllaba ſunt, qualia ſunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoq; impariſyllaba ſunt: ut βασιλεύς, αἰδώς, βοῦς, βότρυς, ἡ δλύς. Sed quoniam huiuſmodi nomina uarias patiuntur ſynæreſes, uarias quoq; declinationes habere neceſſe eſt. Horum igitur aliæ quinq; fiunt declinationes, à quinta ſcilicet ſimplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibuſdam quæ ſunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum ſint impariſyllaba, & linguarum proprietatem ſuſcipiant, συνῃρημένα, hoc eſt contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, ſi etiam in his declinationibus plura ponentur, q̃ ab aliis iunioribus tradita ſunt, quoniam non ea ſolum quæ frequenti habentur in uſu, ſed etiam quæ apud Poetas paſſim reperiuntur, edocere decreuimus.

PRIMA DECLINATIO NOMINVM CONTRACTORVM.

PRima igitur declinatio contractorum, eſt nominum maſculinorum, fœmininorum, & communium in, ης, neutrorum uero in, ες, deſinentium adiectiuorum, & in, ος, ſubſtantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & impariſyllabus, διὰ τοῦ, εος, exiſtens, in ους, facit contractum κατὰ κρᾶσιν. & datiuus in, ει, diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς, de quibus primo libro ſecundum communem linguam ſatis dictum eſt. Nunc autem quia diuerſæ ab illis ſecundum linguarum uarietatem apud Poetas inueniuntur ſynæreſes, ab re non erit de his etiã aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur eſt, ε, ψιλὸν & ο, μικρὸν, in genitiuo ſingulari contrahi in, ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in, ευ, ut inquit Euſtathius ἐν τῷ. ω. τῆς ὀδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. ἰλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Trifariã enim, ε, & ο, contrahuntur, hoc eſt, in, ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν. in. ει. ἀττικῶς, δέον, δεῖν. & in. ευ. δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accuſatiuo, nõ ſolũ in, η, ſed etiã in, α, ſynæreſim fieri. Nã quãdocũq; ante, ε, & α, aliqua inuenitur cõſonans, tunc ſolũ in, η, fit ſynæreſis: ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ. τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præceſſerit, non ſolum in, η, ſed in, α, quoq; fit ſynæreſis: ut τὸν εὐφυέα,

Trifariam ε, & ο, contrahuntur.

Atten. εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendum hoc per syncopam metri gratia factum esse. Ἰλιάδος β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολλὼ ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in, ης, habentibus genitiuum in ους κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ην, ἀποβ τοῦ, σ, εἰς ν. ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους. τὸν ἀριστοφάνην.

Atten. Fit etiam synæresis in duali numero, non solum in, η, sed in ει, in neutris nominibus, rarissime tamen: ut τὼ σκέλεε, σκέλει. τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem masculini generis & fœminini, à nominatiuo eiusdem numeri fieri, extremo, ε, in, α, conuerso: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem suscipit synæresim. Quanquam, ε, & α, in, η, communiter contrahuntur, & in α, productum.

Regula. Est enim regula (quam supra etiam posuimus) quod omnis nominatiuus pluralis in, ς, desinens, & circa finem synæresim patiens, accusatiuum habet sibi consonum ac contemporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, masculini generis & fœminini eandem sortiuntur synæresim: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in, η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. Apud poetas tamẽ inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & similia, quæ in, α, correptum desinunt. Ἰλιάδ. ι.

Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Apollonius in Argonauticis.

Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

De nominibus in ης, desinentibus quæ à κλέος componuntur.

Nomina in, ης, desinentia, à κλέος composita, si sint adiectiua, eandem habēt declinationē, quā & δημοσθένης: ut ὁ εὐκλεής. τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. Si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet. *à κλέος derivata.*

Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

DE SECVNDA DECLINATIONE. CONTRACTORVM.

Secunda declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in, ις, masculinorum & fœmininorum, & in, ι, neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν, una tantum synæresis est propria, hoc est, ι, productum: quoniam præcedente, ι, sequente uero quauis uocali, semp in, ι, fit synæresis. Eodem autē, ι, conuerso in, ε, ἔθει ἰωνικῷ, eædē fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuo dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς. Nam præcedente, ι, & sequente quauis uocali, fit synæresis in, ι, ut dictum est: & sic dicendum esset ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduersatur regula quædam dualis numeri propria: quod nominatiuus dualis nihil habet finale, nisi α, ε, η, & ω, Huius gratia non *Atten.* *Finales literæ duales.*

habet. ι. ἀνεκφώνητον, hoc est non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc est prolatũ. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moscopulus omnino negat synæresim pati: & hanc adducit regulam: ὧν τινῶν ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc est. Quorumcunq; Genitiuus singularium non contrahitur, horum neq; nominatiuus & accusatiuus dualium synæresim suscipiunt. Apud Theodosium tamen, & alios ueteres grammaticos sic inuenimus, ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο, εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς, η, κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν, ει, δίφθογγον. Hoc quoq; annotandum est genitiuum singularem etiam in, ηος, desinere, διὰ τοῦ, η, ποιητικῶς. πόληος. Οδυσ. ᾱ. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Quod & in aliis casibus & numeris seruatum est. In datiuo. Ἰλιάδος γ̄. Γαῖά τε σοὶ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accusatiuo Κόϊντος, ὥς εἴ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεύγον. Et Hesiodus ἐν ἀσπίδι. ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis, Σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες.

πόληος. Poetice.

In accusatiuo plurali idem Orpheus. Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος. Et Homerus ὀδυσσείας θ̄. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυν. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. Τοὺς ὄφιας καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόλης. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πολέῳν. ὦ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόλης. Πλη. αἱ πόλιες πόλις,

καὶ πόλεες πόλεις, καὶ πόληες. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας πόλεις, καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις, καὶ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Tertia declinatio contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationem in, εὺς, masculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ, εος, fit κοινῶς καὶ ηος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes: quoniam ex, ε, præcedente semper fiunt, & uocali sequente.

Sed sciendum est, nomina in, ευς, desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, ὀξύνεσθαι κοινῶς: ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δυεὺς nomen urbis αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in, εὺς, diuersos habere genitiuos: ut ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσεῖας ὦ. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' αὐτὴ κρατερῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος. Nec patitur synæresim, nisi, ε, purum ante, ως, forte inueniatur ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεῦς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accusatiuus quoque horum uarius est: ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in, ος, desinens, accusatiuum singularem in, α, habere debet ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, hoc est eiusdem temporis, & toni: ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant, ο, μικρὸν in, ω, μέγα: ut βασιλέως, πηλέως: accusatiuum quoque in, α, productum faciunt: ut ὁμόχρονος sit proprio genitiuo, βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καί μιν δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in, ως, contractum, in, α, solum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accusatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα, δωρεῖς uero βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ.

Atten.

Atten.

Sic enī in antiquis & castigatis codicibus inueni Ἰλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβείαν τὸν Τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ἰλιάδ. ο. μηκιστῆ δ' ἕλε πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem Τυδεῖ, ut quidam legunt, neq; μηκιστῆα pro μηκιστέα. Vel ut Eustathio placet, κατ' ἀποκοπήν. hæc enim sunt eius uerba, τὸ δὲ Τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo, εε, in, η, contrahuntur, ut Theodosio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ: sicut δημοσθένεε, δημοσθένη, & ὄφεε. ὄφη. Etiam annotandū, duo, εε, in nominatiuo plurali in, ει, diphthongum semper contrahi in nominibus propriis. In appellatiuis uero in, ει, diphthongum κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, & in, η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

DE QVARTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Quarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, duas habet terminationes, in ω, & in, ως, fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in οος, existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex, ο. & sequente uocali fiunt, sic ordinantur, οο, ου. οῖ, οι, οα, ω. Aduertendum est hoc in loco nomina huius declinationis in ω, desinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθώ, ἐρατώ, κλειώ. Similiter & quæ in, ως, desinunt: ut ἠώς, αἰδώς. Patiuntur autem synæ-

resim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est in genitiuo, datiuo & accusatiuo. Cætera uero omnia tertiam sequuntur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nominum in, ω, desinentium uario modo inuenitur secundum uarios idiomatum usus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. *Lacones* Attici uero & cōmunis lingua: λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. At Aeoles *qui & Dores.* & Lacones, qui & Dores, addentes, σ, nominatiuo casui, proprium faciunt genitiuum: ἡ λητώ. τῆς λητῶς. ἡ σαπφώ. τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in, οι, omnibus idiomatis est cōmunis. Sed accusatiui uarius est usus: soli enim Aeoles addentes, ν, nominatiuo casui proprium faciunt accusatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφών. Iones uero in, ουν. τὴν λητοῦν. τὴν σαπφοῦν. At communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accentu acuto super extremam, licet ex crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quod *Regula.* omnis casus eundem sonum habens, siue litteraturam cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητὼ, τὴν λητώ. τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum est eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ datiuus singularis circūflectitur. Sed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur additum est & idiomatis, quoniā βασιλεὺς nominatiuus singularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς, genitiuus singularis δωρικῶς circumflectitur. Accusatiuus uero nominum in, ως, exeuntium circumflectitur: quoniam non eundē sonum, siue litteraturā habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiam non solum in, οι, desinere inuenitur apud poetas, sed *Vocatiuus.* etiam in, ω, Atticorum more. Apollonius in principio tertii Argonauticōn. Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ἐρατὼ, παρά θ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in, οι, à nominatiuo singulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ, ι, λητοῖ. Quo in loco quæri potest, cur uocatiuus fœmininorum nominum in, ω, desinentium, plures habeat uocales proprio nominatiuo: ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ, cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Respondetur, quod genitiuus in, ους, *Regula.* desinens, maius tempus uult habere, q̄ uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. Huius gratia correptum est, ω, magnum in, ο, paruum. Sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduersaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in, ο, breuem desinens, quæ super unam syllabam sit, acuatur: ut ἐκεῖνο, ἄλλο, exceptis αὐτὸ, τοῦτο. ἀπὸ.

assumpsit, ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circumflexo factus est, quoniam datiuo singulari coincidit, hoc est τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς. τῇ λητόϊ καὶ λητοῖ αἰολικῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὸ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

QVinta declinatio contractorum nominum τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes, ας, purum, & ρας, neutrorum nominum. Quorum genitiuus in, ατος, desinit κοινῶς, & in, αος, ἰωνικῶς subtracto τ, & in, ως, κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. Synæreses autẽ huius declinationis duæ sunt, α, productum & ω, μέγα. præcedẽte enim α, & ο, utcunque sequente, semper fit synæresis in, ω, quod quidem solis genitiuis euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in, α, productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum, κρέαϊ, κρέᾳ. Nonnunquam apud Poetas ipsum, α, non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur, Οδυσ. μ. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, καὶ τὰ λοιπά, sicut in tractatu simplicium. Libro primo.

DE QVIBVSDAM EXTRA ORDINEM SYNAERESIATIS.

QVædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab iis quæ supra cõmemorata sunt: quæ quidem iccirco separatim locanda censuimus, quia nullam supradictarum declinationum sequuntur.

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ οἰί. ὄϊϊ. τὴν ὄϊδα, ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν, τοῖς ὄϊσι καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. Vbi aduertendum est genitiuum singularem οἰός, & datiuum οἰί extremam acuere, tanquam à nominatiuo monosyllabo οἶς, non autem à genitiuo perfecto ὄϊος, & datiuo ὄϊι: quoniam

Atten.

eorum penultima circumflectenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admittit, sicut φῶς, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in genere masculino apud Homerum, Ιλιάδος. ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. & in eodem, ἢ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς σφάξε. & in plurali, Ἰλιάδος ψ. πολλοὶ δ᾽ ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. quod & Latini ueteres usurparunt unum oue dicẽtes. Sic φθόϊς, φθοῖς. & φθόϊδες, φθοῖς. & φθόϊδας, φθοῖς.

ὁ πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν. καὶ πλακοῦ ποιητικῶς. πλακόεις

ὁ σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν. καὶ σιμοῦ ποιητικῶς. σιμόεις

υἱ̈ς quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquam in nominatiuo singulari, & uocatiuo. Quoniam si in his fieret synæresis, inueniretur consonans post, υι, diphthongũ: ut υἱΐς, υἷς, quod cõmuni regulæ aduersatur. nam post, υι, diphthongum nunquam sequitur consonans, sed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur, α, ut υἱίσι υἱάσι. υἱΐς

ὁ υἱ̈ς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐ, υἷ. τὸν υἱΐα, υἷα. ὦ υἱ̈ς. Δυϊκά. τὼ υἱΐε, υἷε. τοῖν υἱΐοιν, υἷοιν. ὦ υἱΐε, υἷε. Πληθυν. οἱ υἱΐες, υἷες. τῶν υἱΐων, υἵων. τοῖς υἱΐσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱΐας, υἷας. ὦ υἱΐες, υἷες, καὶ ἄλλως.

ὁ υἱεύς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ, sicut ὁ λόγος. τοῦ λόγου.

ὁ ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ. καὶ ὁ ζήν. τοῦ ζηνός. τῷ ζηνί. τὸν ζῆνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis Græcis uariis ac diuersis modis appellatũ fuisse: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. *Iouis nomẽ multipliciter uariatũ* Dictum est ζεὺς, καὶ ζὴν, quibus cõmuniter utimur. ζεὺς δεὺς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ, ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, σ, & βδεὺς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres ζὴν δεύς Comicos, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, β, unde illud. ὦ βδεῦ δέσποτα. Dictus est βδεύς autem ζὰν, ζανός, ἀπὸ τοῦ ζήν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὰν ζὴς quoque inuenitur, unde accusatiuus ζῆν, παρ᾽ ἐπιχάρμῳ. ζήν τε, &c, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς ν, sicut ποδῆς, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν, καὶ παρὰ τῷ τῆς εὐρωπίας ποιητῇ. οὐ γάρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζὴν παῦσαι ἀπ᾽ οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζής, ὡς ζὴν ζάν. ζήν ζὰς Dictus est etiam δὶς, διὰ τοῦ, ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoque ἀπὸ τοῦ ζήν, ὡς δὰν δανὸς βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κρί- δὶς δήν

νη, δινὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. Et sic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεῦς. δεῦς. βδεῦς. ζῆν. ζάν. ζὴς ζάς. δὶς. δῆν. δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως asserit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεῦς, hoc est διὸς, dubitari solet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ue-
διὸς niat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: nõ enim ἀπὸ τοῦ ζεῦς per analogiam deduci posse uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari, sed his aduersatur Herodianus, inquiens, Nomina in, ις, monosyllaba, ι, uolunt habere productum, & id quoq; in genitiuo seruare, excepto τὶς, τινὸς διὸς uero, ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur esse deductũ. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεῦς deriuari putent, quod Bœotorũ est proprium, cuius Genitiuus κατὰ analogiã est δέος, ubi mutato, ε, in, ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: sicut ἀχιλλέος, ἀχιλλῖος, hoc magis quidem consentaneum est. Quid uero de accusatiuo ζῆν dicendũ est?
ζῆν quo casu Homerus ter in Iliade usus est: loci quidẽ hi sunt, ἰλιάδ. θ. Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῆν, αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀνέχοιτο. Et ἰλιάδος ξ. Ἢ φῂς ὡς Τρώεσσι ἀρηξέμεν εὐρύοπα ζῆν, ὡς ἡρακλῆος πέρι. Et ἰλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ πῶδ' οὐ λάθον εὐρύοπα ζῆν, ἐς πεδίον προφανέντε. Quo in loco dicendum'ne ζῆν accusatiuum imperfectum esse ἀπὸ τοῦ ζῆνα: an pfectum ἀπὸ τοῦ ζής? Si imperfectum esse dixerimus, aut per apocopen fieri necesse est, aut per apostrophum. Si per apocopen, sciendum est extremam syllabam integram omnino abiiciendam fuisse, hoc est να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. sicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimam syllabã absq;, ν, relinquendam fuisse. Si uero apostrophum esse uoluerimus, ut meminit Eustathius, aduertendum est, solam uocalem quæ est extrema præcedentis dictionis, abiiciendam esse: cui si in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit consonans, illam eandem iungendam esse uocali, siue diphthongo dictionis sequentis: ut τοῦτο ἐμόν, τοῦτ' ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homeri uersibus, ν, quæ est extrema consonans τοῦ ζῆν, in quam prior uersus desinit, iungenda est primæ uocali dictionis sequentis: quæ quidem est secundi uersus principium, ut liquido patet. Et sic scribẽdũ est, εὐρύοπα ζῆν Ν' αὐτοῦ. Et in secundo, εὐρύοπα ζῆ Ν' ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ Ν' ἐς πεδίον. Quod si nempe hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum sententiam sequi poterit, qui asserunt ζῆν, integrum ac perfectum esse accusatiuum à nominatiuo ζὴς, ut supra dictum est. Quandoquidem antiquorũ extant exẽpla: ut ζῆν τε. & ζῆν παῦσαι,

in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, cum poſt, ν, nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans: neq; apocopen, cum extrema ſyllaba integre non ſit expuncta. Sed ſuper hoc ſatis.

Duo nomina fœminina ſolũ inueniuntur in αυς, exeuntia circũflexa, & per ος, purum declinata: quorũ quidem uaria inflexio talis eſt. αυς

Ἡ ναῦς καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, νηῦς. Δυϊκά. τὼ νᾶε, καὶ νῆε, ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆες, καὶ νῆε. Πληθυν. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν. καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. ναῦς

Ἡ γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρηΰς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς. καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρηΰ. Δυϊκά. τὼ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν, ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθυν. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί, καὶ γρηυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες. γραῦς

DE ACCIDENTIBVS NOMINI.

NOmini accidunt quinq; prius dicta: γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. Quorum & genus abuſiue aliquod commune, & aliquod promiſcuum erit. Maſculino enim ſoli articulo ſubiunctum maſculinum erit. Fœminino autem ſolum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & maſculino & fœminino cõmune erit. Alterutro autem ambo genera ſignificans, promiſcuum: ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. Species autem alia primitiua: ut λόγος. alia deriuatiua: ut λόγιος. Genus.

Deriuatiuorum autẽ ſeptem maxime ſunt ſpecies: συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκοριστικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν. hoc eſt, cõparatiuum, ſuperlatiuum, patronymicum, diminutiuum, poſſeſſiuum, denominatiuum, & uerbale. Deriuatiuorũ ſpẽs. 7.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLATIVIS.

COmparatiui & ſuperlatiui formationes ita ſe habent. Nomina adiectiua trium generum in, ος, deſinentia, mutatione, ς, in τ, & adiectione ερος, cõparatiua fiunt: ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος. aſſumptione autem ατος, ſuperlatiua: ut ἐνδοξότατος. excipitur καλὸς, & κακὸς, & alia quædam. καλλίων enim κάλλιστος, & κακίων κάκιστος. βελτίων βέλτιστος, ἀμείνων, κρείττων, ἄριστος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων. μείων,

ἐλάχιστος, μείζων, μέγιστος. ῥᾴων, ῥᾷστος. & hæc Anomala sunt.

Si autem in, ης, positiuum desinens per εος declinetur, à neutro
In,δης, in, ες, assumptione τερος, fiunt comparatiua: ὁ καὶ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ δυσσεβής, τὸ δυσσεβές, δυσσεβέστερος. assumptione autem τατος, superlatiua, ἀληθέστατος, δυσσεβέστατος.

Si autem in, υς, desinat positiuum, commune trium generum, à neutro similiter fiunt. βραχύς, βραχύ, βραχύτερος, βραχύτατος, præter ἡδύς, πολύς, ταχύς, ἡδίων, ἥδιστος, & πλείων, πλεῖστος. & ταχίων, τάχιστος. Quamuis & hæc formari possunt adiectione τερος, & τατος. excepto πολύς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinunt in, υς, aliqua faciunt simplex comparatiuum & superlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut εὐρύς. εὐρύτερος enim & εὐρύτατος solum. Duplex autē, ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὠκύς. Hæc enim non solum in τερος, & in τατος, sed in, ων, & in, στος, ut ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem similia sunt αἰσχρός. & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων, ἔχθιστος. Si autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. Nam ab iis quæ sunt βραχύς, & βραδύς, fit comparatiuum βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων, βραδύτερος, βραδίων, & βράσσων. Nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in, σων, quo Homerus in secunda significatione manifeste usus est, Ἰλιάδος κ.

Ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et à ταχύς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, ἀπὸ τοῦ, τ, εἰς, θ, Ἰλιάδος ν.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καὶ δίζυχα ἵππους. ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et à παχύς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Ὀδυσ. ζ.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα.

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων quoque ab eo quod est γλυκύς Aristopha. usus est: ut γλύσσονα σῦκα. ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Et ab eo quod est ἐλαχύς fit ἐλαχύτερος. & ἐλαχύων, & ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος unde superlatiuū ἐλάχιστος. Vbi attendendū est, comparatiua in, ων, desinentia dissyllaba, diphthongum habere in penultima: ut μείων, πλείων, χείρων. polysyllaba uero ἰῶτα monophthongum: ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Excipiuntur ἀμείνων, ἀρείων, χερείων. quæ in penultima, ει, diphthongum habet.

Quæ autem in aliquam aliam desinunt terminationē, in έστερος, & έστατος formant comparatiua & superlatiua: ut σώφρων, σώφρονος,

σωφρονέστερος σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους uero εὐνούστερος & εὐνούστατος facit absq; ε,

Non solum autem à nominibus comparatiua fiunt, sed à uerbis quoque: ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participiis: ut ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος. A præpositionibus autem: ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis: ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος desinunt si ante, ο, syllabam breuem habeant, per ω, μέγα scribuntur: ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longam, uel natura, uel positione, per, ο, μικρόν: ut πρᾶος, πραότερος, πραότατος. Atten.

CONSTRVCTIO EORVM.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, nec non & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν τρώων. Quod si eiusdem fuerint generis, genitiuo tãtum singulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam si eiusdem generis sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, se quoque ipsum in ea re quæ uenit in comparationem superare. Iungitur etiã datiuo significanti excessum. οἷον, αἴας ὁ τελαλώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

DE PATRONYMICIS.

Patronymicum nomen est, quod à propriis tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium significat: ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός, πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός, hoc est Achilles, iccirco superfluum est patronymico addere τὸ υἱός, quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit ἰλιάδος λ.

Αἴας δὲ τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον. Πριαμίδην νόθον υἱόν. scire debemus, Poetam non ad patronymicum πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse, ut à legitimis discerneret. Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen, secundum Homerum, simpliciter, sed ab his solum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, hoc est Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc est Priamus Dardani nepos, uterque enim, & Aeacus & Dardanus, Ab iis, qui a Ioue.

ex Ioue nati sunt. Sunt & alia nomina propria, quæ patronymico-
rum formam secuta sunt: sed cum illa neq; à patribus, neq; ab auis
deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis
denominatiua: ut φωκυλίδης. θουκυδίδης. φιλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου
βασιλεύς, ἀριστείδης. & similia.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud fœmininum. Mascu-
lini quidē tres sunt formæ, εἰς δης κοινῶς: ut κρονίδης. εἰς ων ἰωνικῶς, ut
δης κρονίων. εἰς αδιος αἰολικῶς: ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιττακὸς τοῦ ὕῤῥα υἱός.
ων ὕῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit. Pittacus uero eius filius, ex se-
αδιος ptem sapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patrony-
micorum quattuor sunt, uocales duæ α, scilicet & ι, ut ἰφιτάδης. πε-
λοπίδης. diphthongi uero totidē ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν: ut πηλείδης,
ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem pa-
Formatio. tronymicum masculinum à genitiuo singulari in, ος, desinente, si-
ue in, ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, siue in, ους, κατὰ κρᾶσιν extrema in
ιδης, conuersa: ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεύς, πηλέως, πηλεΐ-
δης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam si in, ου, desinat ge
nitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus, ι, in pe-
nultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης.
Quod si, ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymicum: λαέρ
τιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea si primæ fue
In αδης rint declinationis, omnino in αδης, exit patronymicum: ut βορέας,
Atten. βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου ἱπποτάδης. Vbi sciendum est
patronymica, si perfecta sint, una syllaba primitiuum superare, Si ue
ro synæresim patiantur, ex totidem syllabis constare, & in penultima
habere aut, ει, diphthongum: ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut, οι: ut
πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ἰλιάδος ν̄.

οἱ δ' ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοίδης, ἀπὸ
τοῦ βοηθοΐδης. ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Ὀδυσ. δ̄. οὐ μὲν νήπιος ἦσθα
βοηθοΐδη ἐτεωνεῦ. Sunt quæ duarum syllabarum syncopam pa-
tiuntur: ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης. ἰδομενεύς, ὁ τοῦ δευ-
καλίωνος υἱός. Ἰλιάδος ν̄. Δευκαλίδη πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι
ὅμιλον. ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id est, Sol Hyperionis filius,
Ὀδυσ. μ̄. Ἠελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεο-
γονίᾳ, κίρκη δ' ἠελίου, θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ ἀποκοπῇ τῆς δης εἰς ων
ἰωνικῶς fit ὑπεριονίων: sicut ἀζείδης, ἀζείων. & πηλείδης, πηλείων, καὶ
συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίονος. Ὀδυσσείας ᾱ.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν ſcilicet, duarum ſyllabarum: ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. cuius primitiuum eſt ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. Apollonius Argonauticῶn tertio, ἔνθα προμηθῆος ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoq; patronymici tres ſunt terminationes, ας, ſcilicet, ις, & νη. Quæ in, ας, & in ις, deſinunt, à propriis maſculinis fiunt, ſubtracta, δη, extremæ ſyllabæ: ut βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. Quæ uero in, νη, deſinunt, ſi à primitiuis habentibus, ι, in penultima fiant, ω, μέγα habent ante, νη: ut ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη, ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ἰλιάδος ξ. οὐδ' ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης. Si autem non habuerint, ι, in ινη, patronymicum formant: ut ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ἰλιάδος ε. μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Περσηΐς. εὔηνος, εὐήνου. εὐηνίνη. Ἰλιάδος ι. κούρη μαρπίσσης καλλισφύρου εὐηνίνης. ας ις νη

Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunquam à matribus formare patronymicum, nec ab auis, niſi à Ioue (ut dictum eſt) originem traxerint. Quod illum quidem in utroq; opere, ὀδυσσείας ſcilicet & ἰλιάδος, uidemus conſtātiſſime ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur Ἰλιάδος λ. καί νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. Patronym. Homerica.

Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filii & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, à quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt Actoris filii. Sed de Molione dicendum eſt, non patronymicum à matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, ſed adiectiuum nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, hoc eſt, bellicoſos: ſic enim in uetuſtiſſimis codicibus legimus interpretatum ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως.

In hymnis tamen, qui quidā an eiuſdem poetæ ſint, ambigitur, λητοΐδης uſus eſt, ſicut & alii poetæ, præſertim epigrammatarii, qui huiuſmodi formatione differēter utuntur, Igitur Homerus ipſe εἰς ἑρμῆν, λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας. & in eodem hymno. λητοΐδην ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκπροθύροιο περήσειν. λητοΐδης enim dictus eſt Apollo à Latona matre, quæ græce λητὼ dicta eſt, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος patronymicum eſt formatum, extrema in ίδης uerſa, λητοΐδης. λητοΐδης

Patronymica maſculina primæ ſunt declinationis: ut πριαμίδης, πριαμίδου. Fœminina uero quintæ: ut πριαμὶς πριαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Diminutiua & à propriis, & appellatiuis formantur: ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Gn. Pompeii libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorum sex: in, ων, diminutiuum duarum syllabarum. βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In, ων, terminans penultimam, ι, μωρίων, ὁ μωρός. In αξ. ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In, ας, ζηνᾶς, μηνᾶς. In, κος, ἀνθρωπίσκος. In, λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in, ων, ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In, ις, θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In, κη, παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutrorum autem una forma in, ον, μειρακύλλιον, γερόντιον.

Pompeii Menas

DE POSSESSIVIS.

Possessiua autem à propriis, & appellatiuis deducuntur: & ab iis quæ desinunt in, ευς, terminãtur in ειον, νηλεὺς, νηλέως, νήλειον, sed non ab his solis. nam ab eo quod est ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Desinentia in, κος, & in, ωδης, ueniunt ab iis quæ desinunt in, ος, λόγος, λογικός. Sed non ab his solis. nam à βασιλεὺς, βασιλικόν. & à δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακός. Potest tamen & hic Grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non sit in usu. Vt enim ab eo quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, & ἀνθρώπειον: sic ab eo quod est ὅμηρος, ὁμηρικὸν, & ὁμήρειον. & ab eo quod est πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nonnulli autem appellant οἰκειωματικὰ possessiua ea, quæ à loco denominatiue dicuntur: ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse. Aut enim οἰκειωματικῶς: hoc est domestice: ut οὐράνιον, Aut συνεκφαντικῶς, hoc est professiue: ut γραμματικόν. Aut μετουσιαστικῶς: id est per communicationem materiæ ut λιθώδης.

ειον

κος
ωδης

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species. Et licet ab unoquoque nomine denominare. Masculinum quidem in, ων, ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in, οτης, unius generis: ut φιλότης. Neutrum uero in, ιον, & omnino in, ον, trium generum: ut φίλιον, φιλικόν. Non simpliciter autem trium generum: sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπώδης, & ἡλίου(?) ...

no ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Conſiderare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinentia in, ον, neutra, non omnino communia ſunt trium generum, ζωΰφιον igitur, & μειρακύλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis ſunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, ſecundum differentiam ſpecierum: ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μινᾶς. In patronymico autem in δης.

DE VERBALIBVS.

Verbalia (ut in uniuerſum dicam) à paſſiuo præterito fiunt, uidelicet à prima perſona, uel ſecunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus à prima perſona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in, ις, à ſecunda perſona: ut λέλυσαι, λύσις. λέλεξαι, λέξις. Deſinentia autem in, τος, communia trium generum, à tertia ἤκουσαι, ἀκουστός. Et præterea appellatiua in ήριον: ut πέποται, ποτήριον.

Eſt, præter ea quæ dicta ſunt, etiam figura decompoſita, uidelicet quæ à compoſito deriuatur: ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

Præter memoratas deriuatiuorum ſpecies, quæ (ut diximus) ſeptem maxime ſunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc eſt, ſubiectas nomini ſpecies uocant. Sunt autem ſex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικόν. hoc eſt, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, ſiue dictum, quaſi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocum, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitum, relatiuum, ſiue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehenſiuum, factitium, generale, ſpeciale, ordinale, numerale, materiale, abſolutum, temporale, & locale. *Aliæ ſpecies. xxvi.*

Κύριον igitur eſt, quod propriam cuiuſque rei ſubſtantiam & qualitatem ſignificat, & unius tantum generis eſt, maſculini ſcilicet uel fœminini: ut πλάτων, πηνελόπη. *Proprium.*

προσηγορικὸν, hoc eſt appellatiuum dicitur, quod communem ſub- *Appellatiuum.*

ſtantiam & qualitatem ſignificat: ut ἄνθρωπος. Appellatiuorum autẽ quæcunq; ſignificant animalia communia, duum generum plerunq; ſunt: nonnulla tamen ſunt promiſcua.

Epitheton. ἐπίθετον autem eſt, quod in propriis uel appellatiuis æquiuoce poſitum, aut laudem aut uituperium importat, triſariamq; accipitur: ab anima, à corpore, & ab iis quæ extra ſunt. Ab anima quidem: ut σώφρων, ἀκόλαστος. id eſt modeſtus, & immodeſtus. A corpore: ut ταχὺς, βραδὺς, id eſt uelox, tardus. Ab iis quæ ſunt extrinſecus: ut πλούσιος, πένης, id eſt diues, pauper. & eſt trium generum, ſi proprie ſit adiectiuum: ut σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuũ accipitur: ut εὐεργέτης, & πολίτης, & ſimilia, duum generum cõmunia ſunt. Tale autem eſt τρήρων colũba. Ιλιάδος ψ. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. id eſt, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ἰλιάδ. χ. ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. hoc eſt, timidum leporem.

Ad aliquid Πρός τι ἔχον, quod quidem Dialectici correlatiuum appellant, eſt quod aliquid refert, ita quidem, ut ſine eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere, ὡς πατὴρ καὶ υἱός, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc eſt, pater & filius dominus & ſeruus. *Correlatiua.* Correlatiua enim ob id ſunt, quod nec pater quis eſſe poteſt, ſi filium non habeat: nec dominus ſine ſeruo ſit, & econuerſo. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, ſeruus appellatur.

Quaſi ad aliquid. ὡς πρός τι ἔχον: ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. Quaſi ad aliquid dictum iccirco eſt, quod quamuis aliquid habeat cõtrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neq; ex illo denominationem accipit: ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit, quod illi adhærebat. Quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt.

Aequiuocum. ὁμώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuoce ponitur. In propriis quidem: ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ οἰλέως, Hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt æquiuocatione communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In appellatiuis autem: ut μῦς θαλάσιος, καὶ μῦς γηγενής. id eſt, mus marinus, & mus terreſtris. ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant: differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Vniuocum. Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idem ſignificat: ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. Nam συνώνυμον Latinæ uniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem, quod à Prisciano agnomen appellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui solet imponi: ut πισάμενος filius Orestis: & μεγαπένθης Menelai filius. Nam cum Orestes ulcisceretur Clytemnæstram matrem, quæ Agamemnonem patrem suũ occiderat, euenit ut ei nasceretur filius quẽ πισάμενον appellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod est ulcisci. Μεγαπένθης quoq; & ipse ab accidente simili dictus est. Nam cum ꝑpter raptã Helenam Menelai uxorẽ, tota Græcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiã filius nasceretur: qui μεγαπένθης, id est, in magno luctu natus, dictus est.

Διώνυμον, est cum duo propria nomina alicui imponuntur: ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου, quoniam διώνυμον de propriis nominibus dicitur, ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius. Συνώνυμον uero de appellatiuis tantum, ut ἦτορ, καρδία. id est, cor. ἄορ, ξίφος, id est, ensis. Dionymũ.

Ἐπώνυμον autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquam ꝓprium eius adiectiuum iungitur: ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamẽ ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον propriis tantum nominibus adiungitur, & quod uni competit, aliis iungi non licet. ἐνοσίγαιος enim soli Neptuno conuenit, iccirco pro illo ponitur, & uice proprii nominis fungitur, uniusq; tantum generis est. Ἰλιάδος ε. Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Quemadmodum & illud de Mercurio, Ἰλιάδος β. Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ. Eponymũ.

Vbi & illud sciendum est, quandocunq; duo ponuntur sine ꝓprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprii nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uersibus διάκτορος ἀργειφόντης. & ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Nomen uero adiectiuum, & propriis nominibus appellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprii nominis uicem gerit, nec appellatiui: nec ullo modo absq; his subsistere potest, & communiter trium est generum. Differt etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. Nam ποσειδῶν, ipse est & ἐνοσίχθων. & contra ἐνοσίχθων, ipse est & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων, & τερπικέραυνος ζεύς, & παλλὰς siue ἀθῆνα, ὀβριμοπάτρη, hoc est, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uero nõ conuertuntur. Nam etsi σκάμανδρος ipse est & ξάνθος, ξάνθος tamen non omnino cõuertitur, cum plures Xanthi sint, & diuersa significent. nam fluuius

etiã Lyciæ, & ꝓprium philosophi nomen. Sic & πάρις & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος. & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint. nam & Epirotarum rex πύῤῥος est appellatus.

Gentile. Ἐθνικὸν ꝓprie est quod gẽtẽ significat: ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρύξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. Improprie uero trifariã dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως. hoc ẽ à regiõe, ab urbe, & à Rege.

Interrogatiuum. Ἐρωτηματικὸν, ὃ καὶ πύσμικόν. hoc est interrogatiuum, quod & per cunctatiuum dicitur, est quod cum interrogatione profertur, & est cõmune trium generum: ut τίς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autẽ uel secundum substantiã: ut τίς, quis. uel secundum quale, ut ποῖος, qualis. uel secundum locũ: ut ποδαπός, cuias.

Infinitum. Ἀόριστον, hoc est infinitum, interrogatiuo est contrarium, & id commune est trium generum, & singula à singulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ, ο, ut ποῖος, ὁποῖος, πότερος, ὁπότερος.

Relatiuum Ἀναφορικὸν autem, quod relatiuum dicitur, est quod similitudinem significat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæsitæ: ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Collectiuũ. Περιληπτικὸν autẽ, quod Priscianus collectiuum appellat, est quod in singulari numero multitudinem significat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba, & unius tantum generis est.

Partitiuũ. Ἐπιμεριζόμενον, hoc ẽ diuiduũ, siue partitiuũ, quattuor accipitur modis. Aut enim unũ ex duobus: ut ἕτερος, alter. Aut duo ꝑ unũ, ut ἑκάτερος, uterq;, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc est, alter uestrũ legit, & uterq; uestrũ discit. Aut unũ ex multis, ut ἄλλος, alius. Aut multi ꝑ unũ: ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται, id ẽ, alius uestꝝ cãtat, & qlibet uestꝝ oblectatur.

Cõprehensiuum. Περιεκτικὸν, hoc est cõprehẽsiuum, est quod in seipso cõprehẽdit aliquid cõtẽtũ, ut δαφνὼν, lauretum, ꝗ plures cõtineat lauros. ἀμπελὼν, uinetum, ꝗ plures in se uites cõprehendat, & unius tantũ generis est.

Factitiuũ. Πεποιημένον autem, quod à proprietate sonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβὸς, aquarum sonitus. ῥοῖζος, sibilus cum stridore.

Generale. Γενικὸν, est quod in plures species diuidi potest, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. Nam ζῶον commune est ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα, φυτὸν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, & ἐλαῖον, & similia.

Speciale. Εἰδικὸν autem est, quod ex genere diuiditur, ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. Ἐλαία, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικὸν, ordinale est, quod ordinem significat, & est trium gene-

rum, ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Ἀριθμητικὸν, est quod numerum significat, ut εἷς, δύο, τρεῖς. Numerale.

Μετουσιαστικὸν, est quod de alicuius substãtia participat, ut πύρινος, igneus. δρύϊνος, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum fiunt, quæ similium quidẽ sunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀστοῦν, & σάρξ, hoc est, ignis, quercus, os, & caro sunt similium partium, quoniã quælibet pars ignis, est ignis, & quælibet pars carnis, est caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in, ινον, ut πήλινον. aut in, ωδες, ut πηλῶδες, cenosum. Eorum tamen quæ sunt ex metallis, propria est terminatio, in, εον, & in, ουν, κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν. quæ quidẽ κεράμεον secutum est. Materiale. ινον ωδες

Ἀπολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet. Nam θεὸς, σοφία, παίδευσις, πεπρωμένη, λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatẽ ad aliquid aliud, cum omnes aliæ species, aut cum aliis, aut ex aliis intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur. Absolutum.

Χρονικὸν autem est, quod tẽpus ostẽdit, ut μὴν, ἔτος, mensis, annus.

Τοπικὸν est, quod locum significat, ut πλησίος, propinquus. δεξιος, dexter. ἀριστερὸς, sinister. Finis de nomine.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ῾ ῬΗ῾ΜΑΤΟΣ.

Ρῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc est, Verbum est pars orationis, sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem, siue passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus oratiõis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres: ut λέγω, λέγεις, λέγει. Suscipit autem personas, & numeros. Actionem, uel passionem significat. Actionem, ut τύπτω, passionem, ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις, γένος, ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία. De quibus, tam & si supioribus in libris disputatum est, ab re non erit etiã hoc in loco de eisdẽ aliqua dicere. De uerbo.

Modus uerbi.

Ἔγκλισις igitur, id est affectus, est electio, secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & similia. Sciendum auté antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις, communiter διαθέσεις nuncupasse. Sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, id est inclinationes: corporis uero διαθέσεις, id est dispositiones: ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc est cogitare, uerberare ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι, hoc est agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres sunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id est, actio, passio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω. πάθος, ut τύπτομαι. μεσότης autem, quæ interdum actioné significat interdum passionem. Actionem, ut γράφομαί σε, passionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quæ neq; actionem, neq; passioné significant, & οὐδέτερα appellantur, hoc est, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuũ, ut μάχομαι, pugno. καὶ αὐτοπαθητικὸν, hoc est, p se passiuũ: ut πάσχω, patior.

DE CONIVGATIONE.

Συζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc est, Coniugatio autem est consequens uerborum declinatio. quæ sic appellata est per translationem sumptam ab his animalibus, quæ sub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt cursum: sic & hæc, quæcunq; sub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata est, ex σὺν præpositione, & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγὸς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, δ, εἰς, ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγὸς, quod iugum significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam sub unum existens iugum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominibus, diuersas enim uoces sub unum motum agit. Et quéadmodum dicimus nomina masculina in, ος, desinentia sic declinamus, & spondaica terminata in, ης, sic eodem modo & in uerbis dicimus. Quæcunq; uerba per, β, ϖ, φ. enuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatim unamquanq; Coniugationem conuenienter sibi & consequenter declinari. Verborum autem Coniugationes tredecim sunt, sex Grauitonorum, quæ in, ω, μέγα, Grauitonum desinunt, tres

Coniugationes tredecim.

circumflexorum, quæ & ipsæ in ω, μέγα, sed circumflexum finiunt: quattuor in, μι, tot enim sunt uerborum terminationes. hoc est, ω, Grauitonum: ut τύπτω. ῶ. circumflexum, ut ποιῶ, & μι, ut τίθημι.

Sed cum ita sit, quoniam patet quare circumflexa ita sint appellata, & terminata in, μι, latet autem plerosq; cur Grauitona sint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id ostendendum esse putaui.

Grauitona igitur sunt dicta, eo q; habeant accentum Grauem super extremam syllabam, à qua omnis ratio accentus pendet: quod etiam nomen ipsum declarat. Nam Grauitonum dictum est ex eo quod est βαρὺς, quod idem est quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam neq; circumflexum habet accentum neq; acutum, grauem indubitato habet potestate, si non actu: hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est omneis syllabas quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circumflexum, siue sequantur. Ob quam rem syllabicus accentus appellatur: cum alii duo proprii nuncupentur: ut in accentuum tractatu dictum est. *Syllabicus Accentus.*

DE PRIMA CONIVGATIONE.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio formatur per primam consonantem, β, ante ω, μέγα. Et quoniam, β, media est inter π, & φ, effertur prima coniugatio Grauitonorum per, β, uel, π, uel φ, ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiuæ sint tres (proprie enim συζυγία, hoc est coniugatio dicitur ab eo q; duo agat) propter hoc assumit τ, ex tertia coniugatione, fitq; πτ. Et quod reliquũ est prima Coniugatio Baritonorũ inuenitur formari à quattuor, hoc est, β, uel, π, uel φ, uel, πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω τύπτω. Propter hoc autẽ, τ, abundat, nõ alia consonans, quia (ut ꝓgredientes uidebimus) præsens analogiã habet cũ genitiuo, & quia innatũ est, τ, abundare in genitiuo, ut ἄνακς, ἄνακτος. γάλακς, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui, τ, abundat in præsenti. Ob hanc autem causam π, in prima coniugatione, & rursus, κ, in secunda, quia eodẽ modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, q; tenues tenuibus præcedant, & crassæ crassis, & mediæ mediis, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ, habet ante, ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *Regula.*

Præteritum uero, φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα,

DE SECVNDA CONIVGATIONE.

SEcunda coniugatio Grauitonorum per ſecundam conſonantem, hoc eſt, γ, effertur. Et quia, γ. media eſt inter, κ, &, χ, ſecunda coniugatio Grauitonoꝝ enuntiatur per, γ, uel, κ. uel, χ, ut λέγω, πλέκω, ϑέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus Coniugatio ſtare nequit: propterea aſſumit, τ, ex tertia Coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per, γ, uel, κ, uel, χ, uel, κτ, ut λέγω, πλέκω, ϑέχω, τίκτω. Horum futurum, ξ, habet ante, ω, ut λέξω, πλέξω, ϑέξω, τέξω. Præteritum uero, χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέϑεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

TErtia autem coniugatio Grauitonorum per tertiam eſt conſonantem, hoc eſt, δ, Et quia media eſt, δ, inter, ϑ, &, τ, propterea tertia Coniugatio Grauitonorum effertur per, δ. uel, θ, uel, τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id, quod eſt proprium Coniugationis, ſeruari. (Quoniam additum eſt, eam efferri per tres conſonantes, quod non eſt proprium coniugationis. nam coniugatio, ut dictum eſt, proprie nuncupatur ab eo ꝙ duo agat) iccirco Auctores nonnulli diligenter perſcrutati, fecerunt tertiam Grauitonoꝝ coniugationem carere terminatione τοῦ. τ. & per ſolum, δ, uel, τ, enuntiari, ut ᾄδω. πλήθω, ἀνύτω enim quod Atticum eſt, ἀνύω dicunt, τ autẽ omnino raro inuenitur formatiuũ tertiæ coniugationis Grauitonorum: ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerboꝝ per. σ. enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Et præteritũ p, κ, ut ἦκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipiẽda ſunt, ut uerborum Coniugationes aliæ ſint Quadrigarum inſtar, aliæ Bigarũ. Quandoquidem Coniugatio inde mihi dici poſſe uidetur, quod uno poſito Themate puta λείβω, ſi declinandum aliud uerbum ſit eiuſdem inflexionis & naturæ: puta γράφω, quaſi compar equus ſub idem iugum mittatur, atque ita totis ſpatiis eodem curſu, pariq; contentione uterq; ferri cogatur. Neq; tamen aliorum inuenta uelim improbare, ſed iis potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingeniis pro mentis quiſq; ſuæ captu laborauerunt.

DE QVARTA CONIVGATIONE.

QVarta Coniugatio Grauitonorum per quartam conſonantem, uidelicet, ζ, effertur. Et quoniam, ζ, non habet ullam aliam conſonantem ad proprietatem coniugationis replendã m: nec

potuit aliam accipere consonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima Coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, Immutabiles autem in quinta: neq; ξ, neq; ψ, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sunt futuri Grauitonorum, ψ, quidem primæ Coniugationis, ξ, autem secundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω ὀρύξω, σφάζω σφάξω, Non possunt autem figuratiuæ futuri Grauitoni, Atten.
esse figuratiuæ etiam præsentis Grauitoni, ut quæ figuratiua est futuri Grauitoni, quemadmodum νοήσω, non est figuratiua etiam Grauitoni præsentis, sed circumflexi, ut in φυσῶ νοσῶ, additum est Grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim, ρ, cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam Grauitoni præsentis. Sed non est figuratiua Grauitoni futuri, sed circumflexi. Propter hoc ex Futuro quarta coniugatio Grauitonorum quodammodo, σ, mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta Grauitonorum coniugatio effertur per, ζ, uel geminatum, σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroq; σ, in, ττ, mutato.

Consueuerunt enim Attici uertere, σ, in, τ, siue simplex sit ut, σεῦτλον, τεῦτλον. siue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα, Et propria seruatur consequētia coniugationis. habet enim, ζ, duplex, habet &, σσ, geminatum, quod parē uim habet τοῦ, ζ. Propter hoc autē duplicatur, σσ, primum, ut parē uim habeat cum, ζ, quæ duplex est, deinde, quia (ut dictum est) σ, cum sit figuratiua Grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis. De futuro uero horum uerborum sciendum est, desinentia in, ζω, super duas syllabas, præter σχετλιαστικά, ut plurimum in, σω, mittere futurum. ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω, σαλπίζω, σαλπίσω. & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. Quæ uero σχετλιαστικά sunt, hoc est, miseratiōis significatiua, in, ξω, faciunt futurum, ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At dissyllaba nunc in, ξω, mittunt futurum, ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in, σω, ut κτίζω, κτίσω, φράζω, φράσω.

σ. in. τ. Attice.

Futurum.

Desinentia uero in, σσω, uel, ττω, ἀττικῶς, ut plurimum, ξ, habent in futuro, ut ὀρύσσω siue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, siue πράττω, πράξω. & alia. Excipiūtur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, λεύσσω. quæ unū, σ, habēt in futuro, ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πάσω, λάσω, λεύσω. & in præterito, κ. Iccirco quæ hor habent in futuro, ξ, ad secundam reducuntur coniugationem, quæ uero, σ, ad tertiam. præteritū.

An ττ. ſint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza exiſtimaſſe uidetur.

NEq; hoc prætermittendũ cenſui, quod pleriq; dubitare ſolent. Nã Theodorus Gaza, Vir & græce & latine doctiſſimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in ſecunda coniugatione Grauitonorũ, inter alias figuratiuas litteras eiuſdẽ coniugationis, etiã duplices ponit, ζ, ſcilicet, duplex σσ, duplex, ττ, ſiue, τγ, ἀττικῶς, ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt, τγ, dubitari ſolet, an ſint duo, ττ, ex geminato, σσ, conuerſa ἀττικῶς, ſicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero ſint duo diuerſa elementa, τ, ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt, ττ, hoc modo diſpoſita & connexa, τγ, ne toties calami ductus iteretur (nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemꝑ quærunt & breuiorẽ) ut duo, σσ, in unum cum geminanda ſunt, connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis excẽplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniãtur huiuſmodi charactere ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro, τ, &, γ, quæ ſunt elemẽta diuerſa accipere uelimus, ut ὀρότγω. γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα. uidetur ꝓfecto noua quædam pronuntiatio & duriuſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ, ſcilicet & γ, Sed ut quidam aſſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex, ττ, habentibus, Atticorum more, ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt, εὐλογώτερον μέντοι ὧδε τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, ꝙ in medio præterito uerborum in, ζω, deſinentium, ſi diſſoluamus, ζ, in eas conſonantes, quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ, &, δ, nimirum, δ, erit figuratiua littera uerbi, ut φράζω, φράσδω, ſicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam litteram medium præteritum accipit, ut πέφραδα. A ſimili igitur habentia duplex, ττ, ſi eorum medium præteritum ſuſcipit, γ, uidentur profecto mutare poſſe alterum, τ, in, γ, ut ὀρύττω, ὀρύτγω φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω, quorum media præterita ſunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & ſic de ſimilibus. Sed quid hoc aſſerentes de aliis uerbis dicent, quæ in, ζω, deſinunt, & futurum habent in, ξω, nunquid diſſoluto, ζ, ut ſupra, medium præteritum eorum accipiet, δ? Non profecto, ſed, γ, potius, ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Contra autem in uerbis habentibus duplex. σσ. ſiue duplex, ττ, & in futuro, σ,

ut ἐρέπτω, μέλλ. ἐρέσω, mutato altero, τ, in, γ, ſicut in ſupradictis, nunquid medium præteritum eorum ſuſcipiet, γ, ut ἐρέτγω, ἐρέσω. ἤρεγα. Quare potius eorum ſententiæ adhæreo, qui uolunt huiuſmodi uerba tam in, ζω, quàm in, πτω, habentia in futuro σ, accipere, δ, in medio præterito. ſi, ξ, γ. Nam, σ, cognationem habet cum, δ, ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, ἀπὸ τοῦ, σ, εἰς, δ, & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato econtra, δ, in, σ. At, ξ, cognationem habet cum, γ, ut πέπτιξ, πέπτιγος. & λέπω, λέξω. ob quã rem indubitato teneo huiuſmodi characteres, τγ, pro duplici, πτ, ubiq; eſſe ſuſcipiendos. Huic noſtræ opinioni aſtipulatur Epigrãma illud peruetus quod nos Conſtantinopoli ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ uidimus in baſi Columnæ cuiuſdam Pyramidalis litteris antiquioribus notatum eius Epigrammatis uerſus appoſui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ
ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩΙ
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ

Occurrerit aliquis quamobrem inquiens notatum ſit ΚΡΕΙΤΓΟΝ per. ΤΓ. ac non potius per duo. ττ. ſicut Linguæ Atticæ uſus exigit. Vitandæ ut ego exiſtimo confuſionis gratia id factum eſt. Nam ſi apices ſeu cornicula utriuſq;. ΤΤ. pari figura protraherentur, duæ in unã conglutinarentur litteram eamq; penitus diuerſam ideſt. ΤΓ. Vt ergo ea perturbatio declinaretur, ſecundũ. Τ. altero cornu truncatũ fuit ita. Γ. factũ. Ne ue ſpatia inter ipſas figuras magis dilatarẽtur; id quod maxime datur uitio iis qui antiquas notant litteras, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permiſſum eſt, quum ſecus fieri in minutioribus, quibus nuncutimur, uideamus. illæ enim pro ſcriptorum arbitrio pingi conſueuerunt. Decepti igitur aliqui ſcriptores huiuſmodi figuram. Γ. pro elemento quod medium eſt inter Κ. & Χ. mutas acceperunt non pro. Τ. quod opponitur. Θ. antiſticho. Decepti inquam alteram quoq; figuram. γ. ſcilicet loco alterius quod eſt. Γ. addiderunt ipſi. Τ. hoc modo. τγ. ut ſupra oſtendimus. quæ res cum à poſterioribus non probaretur non. τγ. ſed. πτ. ſcribi ceptum eſt, ſecundo. Τ. priori ſupereminẽte nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoq; cornu detractũ eſt ut eodem calami ductu perficeretur. Nec ſolum huiuſcemodi elemẽto

id euenisse intelligitur, sed & spiritibus δασεία. scilicet & ψιλῆ. nam eorum notæ ex. H. in duo sic. ⊢. ⊣. diuiso factæ sunt quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt. L. J. subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur nã & scriptoribus aliquid dandum est, si. TT. scriptum reperiatur ita ut duo esse. ττ. intelligamus, non. τγ. Nam in antiquis ut modo diximus secundum. τ. sinistrum cornu amisit hac nota. Γ. In hodiernis dextrum, eo in hanc figuram. Ꞁ. declinato.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

QVinta coniugatio Grauitonorum per quattuor immutabiles effertur, hoc est, λ, μ, ν, ρ, ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quorum Futurum circumflexum penultimã corripiens, per easdẽ immutabiles effertur, ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritũ uero habet, κ, ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. reliqua locis suis paulo infra habebuntur.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

SExta coniugatio per, ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in Præsenti, partim in Futuro rationabiliter sexta Cõiugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonantes formaretur, per uocales formata est, acceptis in penultima diuersis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quomodo sextam coniugationem per, ω, purum dicamus formari. Dicendũ est igitur, licet p, ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc ostẽdimus, ω, esse figuratiuũ sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum, ut θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet. σ. & præteritum, κ, ut θέσω, τέθεικα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Sunt igitur in uniuersum, Formatiuæ litteræ præsentis temporis, quibus Grauitonorũ coniugationes inter se distinguuntur hæ. Mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέπω, πλέκω, δέχω. ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Vna duplex, ζ, cum, σσ, geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. Quattuor immutabiles, ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Vocales omnes, præter, η, ut φάω, δέω, πίω, βόω, δύω, ἑώω. Inuenitur tamen apud Homerum.

Δήω. δήω, τὸ εὑρίσκω, quod est inuenio, διὰ τοῦ, η, ὀδυσσ. π̄. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους. & ὀδυσσ. δ̄, οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν.

unde ἡ δηώ, τῆς δηόος, δηοῦς, Ceres. Sciẽdum autem eſt hoc ſolum
inueniri uerbũ habẽs, η, ante, ω, ob idq; ab Herodiano inter dictiones,
quæ μονήρεις dicũtur, hoc eſt ſolæ, ſiue unicæ, annumeratũ eſt. Quo-
circa ſeponi poteſt. ἡ μία γὰρ χελιδὼν, φασι. Diphthongi ꝓprie oẽs, ut
παίω, ψαύω, σείω, εὕω, οἴω, κρούω. Impropria una, ὀπυίω, Quæ ſequũ-
tur, partim futuri ſunt, partim præteriti ꝑfecti. Futuri, ψ, ξ, σ, & quat- **Futurum.**
tuor immutabiles, λ, μ, ν, ρ. ψ, quidem futuri uerboꝝ primæ coniũ-
gationis. Ξ, ſecundæ & quorundã etiã quartæ. Σ. uero tertiæ, & cæ-
terarum coniugationum, tam Grauitonoꝝ, q̃ circumflexoꝝ, deſinen-
tium in, μι, præter quintã Grauitonoꝝ, cuius futurum ꝑ immutabi-
leis, uidelicet, λ, μ, ν, ρ, cõmuniter effertur. Conſonantes præteriti tres,
φ, χ, κ. Φ quidem præteriti primæ coniugationis, χ, ſecundæ, κ, reli- **Præteritũ.**
quarũ, tã Grauitonoꝝ, q̃ circũflexoꝝ, & terminatoꝝ in, μι, quia ubi, ψ,
eſt in futuro, illic præteritũ habet, φ. Quæ uero habẽt, ξ, in futuro, ea
in præterito habẽt, χ. Et quæ in futuro habẽt, σ, in præterito habẽt, κ.

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

SEd quoniam dictum eſt, ſex eſſe uerborum tempora, hoc eſt, ἐνε-
στῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον, καὶ
μέλλοντα, & ſolum de tribus mentio facta eſt, hoc eſt, præſenti, præte-
rito perfecto, & futuro, non erit ab re de eiſdem iterum, & reliquis
aliquid dicere. Tempora igitur proprie ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυ-
θὼς, καὶ μέλλων. Ex quibus ἐνεστὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia du-
bitatur ſit tempus necne, quia, ut dicunt quidam ſi tempus ſemper **Præſens.**
mouetur, non poteſt conſiſtere, quod ſi non conſiſtit, non eſt tempus
præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dicimus, quod ſi tempora **Atten.**
non conſtiterint, neq; etiam præterierunt, quo nam enim modo po-
teſt præteriſſe, quod nõ conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius or-
tus eſſet, nunq̃ præteriiſſet. & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtula,
ſiue canali ſemꝑ fluente, uel pedẽ in fluuio ſemꝑ fluente, ꝓcul dubio
neq; in præterito, neq; in futuro poteſt illum tingere, ſed in præſenti
tẽpore, uel in præſenti aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimiꝝ ꝑ præ-
ſens fit, non per præteritũ, neq; ꝑ futurum. Et quæcunq; dicuntur, &
quecunq; fiũt, ea in præſenti tẽpore dicuntur, & fiunt. Præſens autẽ
eſt ſine capite, hoc eſt principium nõ habet, id eſt, cum dicitur, pariter
habet eſſe. Quod cum ita ſit, merito nullam ſuſcipit diuiſionẽ. Scien-
dum eſt autem, quod apud grãmaticos præſens habet dilationẽ, hoc
eſt, latitudinem ſuboſtendit, ut cum dicimus, præſens annus talis eſt.
Apud philoſophos autẽ, ut dictũ eſt, principiũ non habet, hoc eſt, cum

dicitur, pariter habet esse. Γαρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος di
citur, hoc est præteritum, cum habeat dilationẽ, diuersas suscipit diui
παρακει. siones. Præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta
sunt. & pficiunt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. Non
dum enim res pfectæ sunt, sed in parte præterierunt. Vnde παρατατι
κὸς dicitur, ab eo ꝙ extẽsam & imperfectam habeat significationem,
ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, siue extendo significat. Vel nuper præ
terierunt res quæ factæ sunt, & paulo ante cõpleta est res, & pficit tẽ
pus, quod græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiã
propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præsen
ὑπερσυν. ti, hoc est nuper perfecta est, ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, quod adiaceo signi
ficat. Vel præterita multo ante præterierunt, & pficiunt ὑπερσυντε
λικὸν, ut ἐτετύφειν, quod ꝓpter hoc ὑπερσυντελικὸς dicitur, ꝙ multo
ante res completa sit. συντελικὸς enim idem est, quod πεπληρωμένος,
hoc est, completus & perfectus, unde ὑπερσυντελικὸς plusquam pfe
ctus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω.ῶ. quod pficio significat.
Sciendum autem παρακείμενον habere in se ipso ἄρτι, hoc est nuper,
quia τέτυφα ostendit rem nuper completam, ὑπερσυντελικὸν autem
τὸ πάλαι, hoc est multo ante. ἐτετύφειν enim rem multo ante com
ἀόριστος. pletam ostendit. Si autem præterita incerta sint, quando præterie
runt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα, Incertum est enim utrum paulo
ante, an multo ante præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id est, infini
tum dicitur, & indeterminatũ. Sciẽdum ἀόριστον, si assumpserit ἄρτι,
tantum ualere, quãtum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par est τέτυφα,
hoc est, uerberaui. Si autẽ πάλαι, par est Præterito plusquampfecto.
nam ἔτυψα πάλαι, par est ἐτετύφειν, hoc est, uerberaueram.
μέλλων. Μέλλων autem, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat latitudinem,
debet suscipere diuisionem. Futura enim aut paulo post futura sunt,
aut multo post. Sed quoniã futura incognita sunt, incognita autẽ non
possunt, tanq̃ ignorata diuisionẽ suscipere, ꝓpter hoc non suscipit diui
sionem futurum. Athenienses tamẽ diuiserunt ipsum. In futurũ sim
pliciter & in μετ' ὀλίγον μέλλοντα, hoc est paulo post futurũ. Inueniun
tur igitur in uniuersum sex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων, & quattuor
diuisiones præteriti temporis. hoc est, παρατατικὸς, παρακείμενος,
ὑπερσυντελικὸς, & ἀόριστος. Horum autem cognationes sunt tres,
Nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ πα
ρατατικὸς, ἔτυπτον. Quẽadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus est
ἐνισταμένην γὰρ, id est, instantem enim & imperfectam habet significa

tionem, Vnde merito à quibusdam Latinorum præsens Instans imperfectum appellatur) sic & παρατατικὸς imperfectus est. Nam παρατεταμένην, hoc est, iuxta extensam, & imperfectam habet significationem. ὑπερσυντελικὸς cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque significat rem perfectam: licet παρακείμενος significet rem paulo ante perfectam, ὑπερσυντελικὸς uero multo ante. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro: ut τύψω, ἔτυψα. Et uidetur contrarium esse. Quonam enim pacto præteritum potest affinitatem habere cum futuro? contrarium enim est, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter se affinitatem habere, quoniam utrunque significat infinitum siue indeterminatum & incertum. Etenim ἀόριστος, ut μέλλων incertus est. Quæ cum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonantes in omnibus temporibus, sed alias in aliis inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter se, illa easdem consonantes siue litteras habent. Sicut est ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis, ut in proprio loco latissime dicetur. — *Cognatio Aoristi cũ Futuro.*

De augmento Præteritorum Libro tertio quantum ad cõmunem linguam pertinet satis dictum est. Sed de eorum formatione & si illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientium satis esse putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus, iterum ab ipso Themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ ἘΝΕΣΤΏΣ.

Τύπτω à nullo fit, cũ sit thema totius uerbi. Secũda psona à prima fit, extrema in, εις, mutata, τύπτεις. καὶ δωρικῶς τύπτες, abiecto, ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, ἀπὸ τοῦ, ε, εἰς, η. Tertia psona à secũda fit, expũcto, σ, τύπτει. καὶ δωρικῶς τύπτε. καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali deducitur antiquorũ more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralẽ omnino præcedat, Sed hoc ĩ uerbis formãdis — *Singularis numeri.* — *Dualis.*

à ueteribus tgrammaicis nuſquam inuenimus ſeruatum. Nam ma/
Aeoles dualem nõ habebant. maiores noſtri, & maxime Aeoles, duali numero nõ utebãtur, ſed ſin gulari tantummodo, & plurali. Quod Diomedis quoq; auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum poſteritatis uſu receptum, quaſi nouellum uſurpare noluerunt. Is nanq; ſicut à primordio ſermonis à natura prediti in obſcuro habitus ignorabatur: ſic diutius incertus, inter utrunq; numerum, tam ſingularem quàm pluralem latebat. Sero autem ſuperuenientibus ſæculis, ſcrupuloſæ curioſitatis obſeruationibus cœptus, quaſi intercalaris irrepſit: & hac de cauſa apud ueteres raro reperitur. Præterea ſuperfluus antiquis uiſus eſt. Siquidem ex numeri pluralis
Atten. imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunq; prima perſona pluralis deſinit, in, μεν, tunc prima dualis formari non poteſt, duabus regulis inuicem repugnãtibus. Quarum prima eſt, q dualis numerus uerbi natura, appetit extremam ſyllabam deſinere, aut in, τ, in actiuis, aut in, θ, in paſſiuis, & ſic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula eſt, q omnis pars orationis ſuſcipiens numeros, formari debet per idem elementum, ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκῶς. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. & ſic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente, τ, illa uero, μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatem. Quo factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima perſona pluralis in, μεν, ſyllabam exeat. Vnde datur talis regula. Ἐν πᾶσι
Regula. τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ, μ, ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potiſſimum eſt argumentum, pluralem numerum prius formatum fuiſſe q̃ dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etſi prioribus libris Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à ſingulari ubiq; deduxerimus, hic tamen antiquorum traditionem ſequemur. Secunda igitur pſona dualis numeri à ſecunda plurali fit, τε, in τον, mutata: ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον,
τύπτομες Dores. πληθυντικῶς. Prima perſona pluralis fit à prima ſingulari: ut τύπτω, τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, ſicut πειράσομες pro πειράσομεν. Θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ, πειράσομες ἔχ᾽ ἀς λῶσα θυώνυχε.
Secunda perſona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoq; perſona à prima fit, extrema in, σι, & adiuncto, ν, penultimæ uocali: ut τύ/

πτομεν, τύπτουσι. estq; omnino similis datiuo plurali participii eiusdem temporis. Nam regula est, quod tertia persona pluralis præsentis tē-poris, & futuri actiuorum omnium, similis est datiuo plurali partici-pii eiusdem temporis: ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύ-ψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores pro τύπτου-σι, ad similitudinem datiui singularis participii præsentis. & τυψοῦντι pro τύψουσι, ad similitudinem datiui singularis participii futuri, uide licet ὁ τυψῶν, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfe-cto non hoc euenit, & si tertia psona pluralis in, σι, desinat κοινῶς. & in τι, δωρικῶς, ut τετύφασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino ea-dem est litteratura cum datiuis eiusdem temporis, τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. Fit autem à tertia cōmuni, σ, in, τ, conuerso, ac. ν, interiecto, τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις,

ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐδινεῦντι.

Regula. — *τύπτοντι Dores.*

Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum desinē-tium in, ι, sequente uocali assumere, ν, ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam natura appetit, ν, quandocunq; σ, præcedit ipsum, ι, in fine dictionis, siue actu, siue potestate, ut ζῶσιν, φοίνιξιν, datiui plurales ἀπὸ τοῦ ζώς, ζωὸς & φοίνιξ, φοίνικος. Sic in tertiis personis uerborum in, ι, desinen-tibus, ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam sequente consonan-te addunt, ν, Iones uero neq; cōsonāte sequēte, neq; uocali. Quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptū ipsi uidimus.

ν. assum-ptitium. — *Iones.*

ΑΙ ΔΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ.

Et in fronte orientem uersus.

ΑΙ ΔΕΙΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἱ δ' εἰσὶν ἀθῆναι. & αἵδ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus ὀδυσ. δ. οὐδέ οἱ ἄλλοι εἰσ' οἴκεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἴκεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi sub stantiui ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. καὶ δόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem, οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου λό-γων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶ ὅτε, & ἐστὶν ὅπου. Nam si dictæ tertiæ personæ in, ν, desinerent, nusquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem &, ε, patitur Atticorū more, cū tertia psona uerbi in id desinat: ut ἔτυπτον ἔτυπεν, At Iones neq; in his quoq;, ν, addere consueuerunt. Ἰλιάδ. α.

Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem.

οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν.

Quod & secundæ personæ imperatiuorū (licet & ipsæ in, ε, desinant) nequaquam admittunt: ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

παρατατικός.

Ἔτυπτον, fit à prima persona præsentis, extrema in, ον, mutata, ac præposito, ε, syllabico augmento, quod cõmune est omnibus præteritis uerborum à consonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. Vel à genitiuo participii præsentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præposito, ε, augmento, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον. Nam participii natura est, ut suo statim tempori succedat quamuis ad euitandam confusionem loco ultimo statuatur.

De. ρ. Sed hic aduertendum, quandocunq; præsens incipit à, ρ, præteritum imperfectum accipere alterum, ρ, ut ῥίζω, ἐῤῥίζον. & hoc ut *Regula.* in eo seruetur spiritus præsentis temporis. Nam regula est, quod spiritus thematis & in aliis temporibus seruandus est, ut φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. Ecce hic seruatum est, φ. Si igitur simplici, ρ, præteritum imperfectum scriberetur, necessario tenui spiritu scribendum esset. Nam, ρ, etsi in principio dictionis aspiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum, ρρ, habere debet, ut alterum quidem, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat, alterum uero, à quo sequens syllaba initium habet, aspiretur, ut in eo spiritus præsentis *Regula.* omnino seruetur. Est etiam regula, quod quandocunq; duo, ρρ, inueniuntur, siue in simplici, siue in composita dictione, alterum quidem exili spiritu, alterum uero aspirato scribitur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος. *Aeoles non aspirant. ρ.* Aeoles tamen aspirationem omnino fugientes utrunq;, ρρ, exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur autem alterum, ρ, hoc est primum exilem spiri- *Atten.* tum habeat, hæc assignatur ratio. *Gemio. ρρ.* Nam apud Græcos nulla est dictio, aut syllaba, quæ in ullam aspiratarum desinat, & propterea ubi ali- *Nulla sylla ba in aspiratã desinit* qua earum geminanda est, prior mutatur in eam tenuem quæ est ei propria, ut ἀτθὶς, σαπφὼ, βάκχος. Si igitur utrunq;, ῥῥ, aspiraretur, eueniret ut prior syllaba in aspiratam desineret, quod apud Græcos absurdum est. Est igitur cõmunis regula huiusmodi litteræ, ρ, quod quandocunq; ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam me- *ρ. media inter uocales & cõsonantes.* dia inter uocales, & consonantes, ut ῥῆμα, ῥέω. Excipiuntur, ῤάρος, & ῤαριὰς, ῤαριάδος, ἡ δημήτηρ, quippe. Ceres. & ῤάριον τὸ βρέφος, infans de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba à, ρ, incipiant, leuem spiritum habere debẽt, quod non fit in uerbis, neq; participiis, ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤῥυπομένα. Si autem assumit

secum

ſecum aut ſyllabam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur, ῤῥ, primum quidem habet ψιλὼ, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον. ῥωστὸς, ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnibus compoſitis gratia metri ſimplici, ῥ, aliquando ſcribere conſueuerunt, ut ἄῤεκτον, ἀμφιῤήκτος. Compoſita etiam ab, ευ, unico, ῥ, cõmuniter ſcribuntur. ut ῥῶστος, εὔῤωστος. ῥοῦς, εὔῤους. habet enim, ευ, diphthongus pronuntiationem ſecundæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔῤῥεζε θεῶν αἰὲ γενετάων. præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. & in aliis multis. In quibus ſciendum eſt illud, ῤ, eſſe exterendum, quod tenué habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem & extrinſecus aſſumptum, alterum uero, hoc eſt aſpiratum, cum id quidem dictio ex ipſa poſitione ſiue principio habeat, ſeruandum, ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε. ἄῤῥηκτος, ἄρηκτος. Tribus enim modis duplicatur, ῥ, aut per compoſitionem, ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum ſyllabicum, ut ἔῤῥιψα. aut per naturam, ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem ineſt geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrunq; habeat ψιλώ. ſed de hoc ſatis.

Poetarum licentia.

ευ. uim habet conſonantis.

Trib. modis. ῥ. duplicatur.

De *augmento temporali.*

Eſt & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt cum breuis uocalis in longam mutatur, quod cõmune eſt omnibus Præteritis uerborum à uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino reſpuunt incrementum, tam ſyllabicum q̃ temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε, ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἄψατο, pro ἥψατο. Hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ cauſa, partim euphoniæ, partim ſolo uſu non augentur in principio præteritorum. Secunda perſona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco ſciendum eſt, Iones conſueuiſſe formare tertiam perſonam præteriti imperfecti, & primi & ſecundi Aoriſti actiuorum omnium, abiicientes augmentum, tam ſyllabicum q̃ temporale, & apponentes, σκε, ſyllabam. Sed quia horum penultima uaria eſt, ſecundum uarias uerborum coniugationes, ſciri uelim, quæ ſit penultima in unaquaq; coniugatione. Nam tertia perſona præteriti imperfecti Grauitonorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de aliis ſimiliter. Circumflexorum uero, & terminatorum in, μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc eſt, ε, α, ο, υ, Ε. quidem formatiua eſt primæ coniugationis, tam circumflexorum, q̃ terminatorum in, μι. Α, ſecundæ. Ο, tertiæ,

Iones augmentum reſpuunt.

Tertia pſona Ionice.

De penultima.

Atten.

Υ. uero quartæ uerborum in, μι, tantum quoniam circumflexorum tres sunt coniugationes, ut ἐποίει, ποίεσκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵστη, ἵστασκε, ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. At tertia persona primi Aoristi omnium uerborum, α, habet ante, σκε, cum propria sit uocalis primi Aoristi, & formari potest à secunda persona, adiuncta, κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησας, ποιήσασκε. ἔστησας, στήσασκε. Nam si à tertia formare uoluerimus, ε, in, α, iterum mutandum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & sic in aliis coniugationibus. Tertia uero persona secundi Aoristi, Grauitonorum & circumflexorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε, ἀπὸ τοῦ δουπέω.ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω.ῶ. At tertia secundi Aoristi uerborum in, μι,

Quid i uerbis in. μι. easdẽ uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundẽ uerborum, ut ἔθη, θέσκε. sicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε. sicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε. sicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ἰλιάδ. θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς Αἴανθ'. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autẽ imitati Poetæ primam etiam, & secundam personã singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed à uerbis in, σκω, deducuntur, hoc est, διδάσκω, ἐριπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est. Secunda, ἐτύπτετον. Tertia ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis, nec in, ι, desinat, nec in, αι. Πληθ. Prima persona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεό. ἐν ὕλᾳ. Οὐκ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις. Ἧς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali sicut in præsenti, nec pares habet

Atten. syllabas, sed magis similis est primæ singulari, ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum desinit in, σ, ὀξύτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc est τετυφὼς in, σ, desinens acuit extremam, alioqui dispares sunt, & tunc tertia persona à genitiuo sui participii fit, abiecta, τος, syllaba, ac ε, cõmuni augmento præposito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima singularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. & τυπών, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de solis præteritis

Atten. est intelligendum. Nam præsens & futurum hanc non sequun-

tur regulam. Inueniuntur tamen ἐδηλιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδηλίουν, tertia persona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δηλιέω.ῶ. & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδοσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. Consueuerunt enim ipsi Bœoti in his quæ non habēt participium in, σ, oxytonum, hoc est, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoristis actiuorum, pares facere & primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in his quæ habent participiū in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ν τ, hoc est in Aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo Aoristo uerborum actiuorum in, μι, impares facere primam & tertiam ꝑsonam pluralis numeri, ut ἐτύφθημεν, ἐτύφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus propriis locis amplissime dicetur. Bœoti siue Chalcidici.

Παρακείμενος.

τέτυφα, à futuro fit, extrema in, φα, conuersa cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalē syllabam, sciendum est præterita omnia circa principium, aut tēpore, aut syllaba augeri, sicut libro. III. de augmento præteritoꝝ abunde dictum est. Tempore quidē augeri, si uerbum à uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η, scilicet aut, ι, aut, υ, aut, ω, μέγα, eadē remanet immutabilis, ι, tamen & υ, si in præsenti breues extiterint, ꝑducuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α, siue, ε, siue, ο, A, quidem, &, ε, in, η, & ο, in, ω, natura longas uertuntur, quod augmentum tēporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit, si à quapiam consonante uerbū initium habeat. Quo in loco sciēdum est, præterita omnia uerboꝝ à consonante incipientium, in principio assumere, ε, ψιλὸν, quod augmētum syllabicum nuncupatur. At præteritum ꝑfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali, ε, scilicet nonnunq̄ geminare, quod ei euenit si breuis existat, ut λέγω, ἔλεγον. nā, ε, breuis ē, cū sola ac simplex sequatur cōsonans. παρακείμ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidē geminatio, siue reduplicatio, q̄ Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellāt, cōmunis est, & si alibi per, ι, correptū fieri contingat. Si uero positione longa existat, quod fit cum duæ sequātur consonantes, siue actu, siue potestate, nulla fit consonantiū geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, nisi muta cū liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mētio facta est, nō erit in utile, præter ea quæ in libro. III. diximus, hoc etiā in loco secundum diuersarum linguaꝝ uarietatem, quædā ad eam pertinentia dicere. muta cum liquida.

ἀναδιπλασιασμός.
Reduplicatio propria

Est igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc est, Reduplicatio, est unius syllabæ assumptio, cum eadem consonante, siue antisticho eius. Est autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, cōmuni, Ionico, & Attico. Sed ex his cōmunis & Ionicus sunt similes inter se, præterquam in hoc quod in cōmuni, ι, præponitur, in Ionico uero, ε, Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem, cum uerbum à tenui consonante media'ue incipit, altero autem, cum à crassa inchoat. Nam si à tenui incipiat media'ue, & ea quidem siue sola, siue cum alia consonante, eadē repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω. κικλήσκω. ὀδυσ. χ. ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ. Si à crassa, pro ea siue sola sit, siue cum alia consonante, antistichon eius, hoc est, propria eius tenuisponitnr, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. Et hac reduplicatione Iones respuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis & temporibus, maxime autem in ambobus Aoristis uti consueuerunt. Cuius usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis, nec solum in, ω, desinentibus, sed etiam in, μι, ὀδυσσείας δ. κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & ἰλιάδος δ. ὑπὸ δὲ ζῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & ὀδυσσείας γ. τῶ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & ἰλιάδ. ζ. φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & ὀδυσ. δ. τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι. Hac eadem utimur reduplicatione in cōmuni præterito per consonantem præsentis, si ipsum, ε, correptum existat, ut supra dictum est, ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα.

Augmentū Atticum.

Attico modo fit etiam in præterito pfecto, quādo uerbū incipit à mutabilibus uocalibus, hoc est ab, α, ε, ο, Nam principales duæ litteræ præsentis præponūtur cōmuni præterito, & tertia syllaba à principio corripitur, sicut in præterito Attico dicetur, ut ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur, & si non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. Nam in cōmuni reduplicatione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per, ι, siue, ε, uocales breues, ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. ὀδυσ. γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In Attica uero, in secunda & tertia syllaba, & per uocalem longam, η, scilicet, siue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi, λ, cum, η, geminatur, ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uero, ρ, cum, ω. Α. enim &, ε, ex temporali augmento in, η, uertuntur, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα.

Quæ quidem uocales longæ in cõmuni præterito, ratione augmenti primum tenent locum, in Attico uero secundum, ut in dictis exẽplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per, ι, altero per, ε, Per, ι, item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali, ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. Altero, quando uerbum incipit à, ς, ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo, σ, non repetitur: quoniam ἱῶτα positione duarum consonantium, σ, scilicet & τ, existit productum. Sed utroq; modo, ι, solum præponitur, & hic modus cõmunis est. Per, ε, solum, ut ὦ, ἕω, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti solent in præteritis uerborum ab, ο, incipiẽtium, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἔωσμαι. quos Poetæ imitati, etiam in aliis tẽporibus uerboꝝ, tam in, ω, quàm in, μι, desinẽtium, ea frequẽter utuntur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἔηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. quæ qdẽ reduplicatio impropria dicitur, quoniã nulla repetitur cõsonãs, sed sola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatiõe. *Impropria reduplicatio.*

Quod ad ultimam uero syllabam, sciendum est, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in, α, desinere, & à futuro fieri, extrema uocali, ω, scilicet in, α, conuersa, sed ante eam diuersam habere consonantem, ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurũ habebit, ψ, ante, ω, & præteritum ante, α, φ, habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero secundæ futurum habebit, ξ, & præteritum, χ, ut λέξω, λέλεχα. At si tertiæ, & cuiussuis aliarum fuerit coniugationum, tam Grauitonorum, q̃ circumflexorum, & terminatorum in, μι, futurum habebit, σ, ante, ω, quo in, κ, conuerso, &, ω, in, α, fiet præteritum actiuũ, ut πείσω, πέπεικα. *Vltima præteriti.*

ψ. φ,
ξ. χ,
σ. κ.

Quædam tamen excipiuntur uerba in, ζω, & in σσω, desinentia, quæ cum, ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere necesse est. Iccirco ad secundam reducenda sunt Grauitonoꝝ coniugationem, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis, & si actu non habent, σ, in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum sit propria futuri consonans. Aeoles enim per, σ, huiusmodi futurum enuntiare consueuerunt, quo in, κ, conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritum perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα, σπείρω. μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uero, μ, seruant quidem ipsum, μ, in præterito perfecto, sed interponunt, η, inter, μ, &, κ, ob ineptam consonantium structuram. Debebat enim esse ab eo quod est νέμω, νεμῶ, νένμκα, & ab eo quod est βρέμω, βρεμῶ, βέβρμκα, at νενέμηκα dicimus, *Excepta.* *Verba quintæ cõiugat.* *Futurum Aeolicum.*

& βεβρέμηκα. Nam, μ, ante, κ, neq; in comprehensione syllabarum, neq; in distinctione ponitur. Iccirco huiusmodi uerba aberrauerunt à Grauitonorum regula, & secuta sunt Circumflexorum formam. Et hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. θέμω, τεθέμηκα. τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω, καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. Desinentia uero in, νω, non seruant, ν, in præterito actiuo, sed in, γ, cõuertunt, sequente, κ, Nam, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, semper in, γ, uertitur, ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit, tanquam à Themate circumflexo deductum, hoc est μενέω, μενῶ. At dissyllaba habentia ante, ν, siue, ι, siue, ει, siue, υ, prorsus abiiciunt, ν, in præterito, ut κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. Sed hæc pauca sunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis cõmune est, ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. quibusdam exceptis, ut primo. Libri. III. tractatu dictũ est. Secunda psona τέτυφας. Tertia τέτυφε. Δυϊκὰ. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima persona τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς. sicut δεδοίκαμες. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν. Secunda persona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, sicut ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ, ὡς ἔτυμ' ἐνδεδύκαντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδεδύκασι.

Atten.

ν. ante. γ. κ. ξ. χ. in γ. uertitur

Penultima præteriti.

DE PRAETERITO ATTICO.

Quandocunq; uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet ab, α, ε, &, ο, aliqua sequente consonante, in quam non desinit prima syllaba, sed quæ potius sit principium secundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec à longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & passiuum, principales duas litteras Præsentis præponentes cõmuni præterito, primam scilicet uocalem, & sequentem consonantem, ac tertiam syllabam à principio corripiẽtes, si trium syllabarum numerũ excesserit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum passiuum, ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud sciendum est, præteritum actiuum, & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quattuor syllabis. Vult enim habere principalem syllabam Præsentis temporis, & eam semper breuem, quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium

habet, ſed à quapiam trium iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, &, ο, At ſecundam & tertiam per eandem conſonantē geminatam, & cum uocali longa, quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria. Nam cōmunis reduplicatio, & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemp, ut in præterito cōmuni dictum eſt. Quartam uero per formatiuam litteram præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν appellant, ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. Gaudent enim Attici conſonantium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientiū. Vbi cum nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecunda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in cōmuni Præterito τέτυφα & huiuſmodi, opus fuit ut primam præſentis repeterent uocalem, ac ſequentem conſonantem, quæ ſaltem in ſecunda & tertia geminari poſſet, & omnino cum uocali longa, η, ſcilicet ſiue ω, μέγα, ut ſupra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod eſt præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius Thema eſt ἔδω, aſſumpſit, δο, ſyllabam κατ᾽ ἐπέκτασιν, ut in eo eadem conſonans præſentis, hoc eſt, δ, in ſecunda & tertia ſyllaba repeteretur, & ea quæ à principio tertia facta eſt, corriperetur. Sicq; ex triſyllabo tetraſyllabum factum eſt. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. Τίς τῶν κεφαλῶν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος. Vnde paſſiuum ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ. Ὅσα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterum, γ, διὰ τὴν κακοφωνίαν, & ἀγήοχα factum eſt. Medium uero Præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt. Nam primam ſyllabam eandem eſſe oportet cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem conſonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem conſonans & formatiua littera eſt præſentis temporis, & præteriti medii, ut ἄρω, ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per, ρ, quæ eſt præteriti medii figuratiua enuntiatur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba, ſecundū regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab, ο, incipientia, quorum præterito communi ſolum, ε, præponere conſueuerunt, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέωγα eius compoſitum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἑώνημαι. At ἔοικα mediū præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema εἴκω ſcilicet, non ab, ο, ſed ab, ει, diphthongo principium habet, idē patitur.

Geminatio Attica

ἐδήδοκα.

ἀγήοχα.

Medium præteritū.

Verba ab, ο incipientia

ἀνέωγα

ἔοικα

Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. Et in aorist. ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔηπας, ἔειπε, unde προσέειπε, ὠσάμην, ἐωσάμην, μέσος ἀόριστος. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertẽdum est, uocales præteritis cõmunibus Atticorum more præpositas, Præsentis seruare spiritum, ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἥνδανον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐώνημαι. Est enim regula, ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc est, Attice aucta spiritum præsentis seruant. Sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripiendam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia, η, mutatur in, ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς, ω, in, ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus, ει, uel, ευ, uel, οι, uel, ου, ει, quidem abiicit, ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, nõ abiicit, ε, ne coincidat cũ hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ, ι, quod contẽdo significat. hoc idem facit & eius præteritum medium, & passiuum, ut ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia singularis ἀττικῶς corripit tertiã, non, ε, sed, ι, abiiciendo, contra regulã iam dictã, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ευ, abiicit, ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, οι, uero abiicit, ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτήτομακα. At, ου, abiicit, υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis tertiam natura longam seruant, ut ὁρῶ, ὁρήσω, ὥρηκα, ὁρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam quod ab ἤλειμμαι præterito cõmuni fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, nõ tamen diphthongo, cum ex ea abiectum sit, ε, sed positione, quoniam non licuit ullo modo abiicere, μ, consonãtem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidem accidit omnibus passiuis præteritis, quæ ante, μαι, finalem aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica sunt, & præsentis tẽporis uerborum in, μι, ut eorum testantur participia, hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habent in antepenultima, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibusdã placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in, μι, plenius dicetur. Sciendum est etiam quando præsens incipit à, λ, siue, μ, Atticos abiicientes primũ, λ, siue primũ, μ, & interponẽtes, ι, facere proprium præteritũ, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Marginal notes:
ξυνέηκε
προσέειπε
Atten. de spiritu.
Regula.
quomõ tertia corripiatur.
ἐρήρεικα & cætera
ἐρηρέδαται.
Dores seruant longã.
ἀλήλιμμαι.
ἀλάλημαι.
ἀκάχημαι.
ἀλαλύκτηται.
Verba incipientia ab λ, & μ,

ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in, ειν, mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotãdum est, quod quemadmodum Attici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, medium & passiuum, quandocunq; uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc est, α, ε, & ο, eodẽ modo faciunt & præteritum plusquam perfectum eorundem uerborum, augentes insuper principalem uocalem, quæ semper in præteritoperfecto Attico corripitur. quoniam regula est, quòd uerba à breui uocali incipientia, in Præterito plusquamperfecto Attico tẽpore augentur. ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, quòd ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit absq; augmento. Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, διότι τοῦ, ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, καὶ τοῦ, ι, ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uero producitur καθ᾽ ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc est per transitionem temporis. Nam ἠόλπειν & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat secundum antiquorum præceptionem. Hoc etiã aduertendum est, Iones dissoluentes, ει, diphthongum primæ personæ in, εα, & abiicientes, ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν. & ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσεία. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ᾽ ἰθύν. At in tertia persona dissoluentes, ει, in duo, εε, ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιάδος β. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ἰλιάδος σ. Οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abiicitur, ν, in prima persona, hæc assignatur ratio. Nã, α, ἀπωστικὸν, ἢ ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ, ν, hoc est abiectiuum, nisi dictio ex declinatione in, ν, desinat, ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia pſona pluralis primi Aoristi. Sed de his quæ patiũtur, & ubi nulla ratio inflexiõis in, ν, cogit desinere, omnino illud abiicit, ut ξέρξην, ξέρξεα solutione, η, in, εα, sic ἐτετάφειν, ἐτετύφεα. Dissoluunt quidem, ει, diphthongum in, εα, in prima persona, cum, α, sit formatiua littera primæ personæ, ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia persona in duo, εε, quoniam, ε, est formatiua littera tertiæ personæ, ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus. nam ἐβόα ex synæresi est ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero contrahentes, ε, &, α. in, η, in prima persona, & duo, εε, etiam in, η, in tertia, dicunt ἐτετύφη ἐγὼ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγὼ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος.

Attici.
Atten.
Regulam.
ἐληλύκειν
ἐώλπειν
ἐώργειν
ἐῴκειν
Iones.
ἐτετύφεα
ἐπεποίθεα
ἐπεποίθεε
Quare, ν, abiiciatur.
ξέρξεα
De tertia persona.
ἐτετύφη ἐγώ

sicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγὼ καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ἰλιάδ. α. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia psona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ syllabæ, tã primæ q̃ tertiæ, ι, sit subscribendũ, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scriptorum errore arbitror potius accidisse, q̃ ulla ratione. Eustathius tamen ἐν τῷ, ψ, τῆς ὀδυσσείας super his disserens tradit, ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc sunt. Non simpliciter ex iis quæ sunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & similia, per solutionem ᾔδεα, & ἐπεποιήκεα facta esse, sed ex Atticis, hoc est ᾔδη & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta sunt. Tradit enim Heraclides Atticos talia præterita plusquãperfecta in, η, solo terminare dicentes ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, & Thucidides huiusmodi consuetudine Attica usus est, & has diuisiões ex his dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, resolutione, η, in, εα, hæc Eustathius. Sed utcunq; accipere uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri ᾔδεα, ᾔδη, siue ex crasi solutionem ᾔδη, ἤδεα, apparet, ι, nullo modo extremæ syllabæ subscribendum esse. At in prima sylla ba huius præteriti ᾔδη subscribitur, ι, Atticorum more, qui, ε, præteri torum in, η, mutare consueuerunt, siue solum, siue in diphthongo, ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. sic εἴδειν, ᾔδειν, ἀπὸ τοῦ, ε, εἰς, η, καὶ τοῦ, ι, ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. Dores etiam has tertias personas per, η, enuntiare consueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda persona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πλη. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Atten.

ὀπώπη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα, à futuro fit, ω, in, α, mutato, ac, ε, communi augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consonante ante, α, finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniam non seruant futuri consonantes. Nam enuntiandi fuerant, alter per, ψ, ut ἔψω, εἶψα. alter uero per, ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui qui-

εἶπα
ἤνεγκα
& alia.

dem Aoristi tam & si enuntiandi fuerant per consonantem suorum Futurorum hoc est, σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα. In usu tamen habentur per κ, nec uariantur nisi in indicatiuo, ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προσακτικὸν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. ὀδυσσείας γ. οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσι. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἶπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, οὐδὲ γὰρ ἱππῶ Ἄκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἔνεγκαι ἐνεγκάσθω, τὸ προσακτικόν. quod his quidem duobus Aoristis euenit, quia, π, &, κ, & si mutæ sint, sunt tamen dimidium consonantium eorum futurorum, hoc est, ψ, &, ξ, nam, ψ, uim habet, π, &, σ, ξ, uero, κ, &, σ, Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλον εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλον εἶναι ἤνεγξα. Hoc idē patitur & ἤνεικα ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. ὀδυσ. θ. Δῶρα, τά οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προσακτικὸν ἐνεικάτω. ὀδυσσείας θ. Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum prius esse ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ, ι, quo in, ν, uerso sicut αἰεὶ αἰέν. ν, uero in, γ, sequente κ, fit ἐνέκω. Atten.
Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. & ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. qui cum omnino futuri consonantes respuant, pure enuntiantur. Penultimam uero Penultima.
eandem habet cum futuro, & uniuersaliter natura aut positione productam, ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uero natura & positione, ut ἤμειψα. Sed de his Libro. III. satis dictum est. Secunda persona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκῶς. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. πληθυν. ἐτύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo sui participii fit, cum non sit ὀξύτονον, abiecta τος, syllaba, ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoristus actiuorum à priori fit, mutata finali in, ον, breuem, & figuratiua posita ante, ον, loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo Aoristo, & est parium syllabarum cum primo, si sit à Grauitono Themate, ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circumflexo, minuitur una syllaba, ut δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον.
Quia quandocunque futurum primum superat præsens circumfle- Regula.
xum, tunc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, secūdus Aoristus à prīo, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκ-

τύπηκα. μέσος. ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero secundum in uerbis circumflexis in usu non est. Quæ quidem tempora, hoc est medium præteritum, & secundus Aoristus, in prima & secunda coniugatione circumflexorum raro inueniuntur. In tertia uero nunquam, & ab his uerbis solum fiunt, quæ in, ω, non purum desinunt, ut δουπῶ, ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur, Quando uero futurum pares habet syllabas cum præsenti, tunc medium præteritum parium est syllabarum cum actiuo, & secundus Aoristus cum primo, & secundum futurum cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον, μέλλων α. τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Corripit autẽ penultimã à Themate Grauitono existens secundus Aoristus, ut λήβω, ἔλαβον. πακύω, ἔπακον. Oportet autem illum polysyllabum esse, alioqui hoc non esset uniuersale.

De penultima.

Εἶδον enim, & εἷλον, & εἶκον. & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longã habent penultimã ratione principalis, hoc est primæ syllabæ. Nam dissyllabi existentes, eandem habent & primam & penultimam. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ, σ, producit penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, secundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ, σχήσω, ἤσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoristus, etsi eius Thema circumflexum monosyllabum sit, formari tamen potuit, quod medio prætерito non euenit. unde σχών, σχόντος eius participium, ὀδυσ. α. Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ᾽ οἱ ἄλλοι. & σχὲ τὸ προστακτικόν, καὶ σχές, προσθέσει τοῦ, σ, καὶ μέσος σχοῦ, σχέσθω. unde παράσχου κύριε. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum est. Quædã tamen polysyllaba positiõe penultimã ꝓducũt, quorũ Thema quãpiã mutarũ habet in ultima, & ante mutã, ρ, immutabilẽ, ut πέρθω, ἔπραθον. δέρκω, ἔδρακον. μάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uero & ἔδρακον Poetica sunt κατὰ μετάθεσιν. His adiũgitur ἤνεγκον, licet, ρ, nõ habeat ante mutã, & ἔπεφνον. ἔπληγον etiã, quod penultimã habet ꝓductã differẽtiæ causa. ἔπληγον enim ad corpus refertur, ἔπλαγον uero ad animã. In circũflexis autẽ uerbis corripit penultimã secundus aoristus, quãdocunq; Thema solã consonantẽ habet ante, ω, finalẽ, ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. Excipiũtur δουπῶ, ἔδουπον. δυρῶ, δύρον. Quãdo autẽ Thema duas habet consonãtes, penultima positiõe ꝓducitur, ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatiõe, α, in, ο, & transpositione, ρ, & interpositione, β, inter, μ, & ρ, cum nullo modo cohærere possint in eadem

ἔσχον,

Excepta.

ἄπραθον ἔδρακον.

ἔπληγον ἔπλαγον.

ἥμαρτον.

dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi Aoristi, & quæ in quas mutentur, libro. III. satis dictum est.

Verba in. ω purum.

Sed aduertendũ est, uerba in, ω, purum desinentia, si in penultima habuerint aut, ευ, aut, ου, nequaquã formare posse, neq; medium præteritum, neq; secundum Aoristum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secũdus Aoristus ἤκοον, ut qbusdã placet. Videtur tamẽ nõ posse recte formari huiusmodi Aoristus ἤκοον, quibusdã regulis inter se pugnãtibus, quæ huiusmodi sunt.

Τὰ εἰς, ω, λήγοντα ῥήματα, τῇ, ευ, ἢ, ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ, ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειπεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχεῖα παραλήγεται, καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. id est, Verba, in, ω, desinẽtia, per, ευ, diphthongum aut, ου, penultimam habentia, præteritum medium non faciunt, ut βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritum mediũ ἤκουα, & Attice ἀκήκοα. Et quomodo existente præterito medio, secundus Aoristus nõ extat? quoniam secundus Aoristus medii præteriti consonantem ante, ον, habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest Aoristus. Etiam quia secundus Aoristus penultimam semp corripit, etsi fieret ἤκουον, eadem producta esse deberet sicut ἤκουα, quod absurdum est. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β. unde ἐπαΐω, καὶ ἀνεπαΐω, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ. id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω absq; consonante pure profertur, per, αυ, scilicet diphthongum, qua soluta, secundus Aoristus, α, solum admisit. Secunda persona à prima singulari fit, ον, in, ες, mutata, ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur. *ἔπαον.*

Μέλλων. α.

Τύψω, à τύπτω præsenti fit, idem habens principium quod quidẽ non omnibus accidit uerbis. Nam θρέψω & θρέξω per, θ, scribuntur, & si illorum Themata, τ, habeant antistœchum eius, ut τρέφω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoq; per, θ, scribenda fuisse, θρέφω, & θρέχω, sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας *Præceptio.*

ἀπὸ δασέως. id est, quod nulla dictio disyllaba sit in usu, cuius prior sylla ba incipiat à crassa, altera quoque à crassa principium habeat, propterea cautum est, ut prior crassa in præsenti in propriam tenuem mutata sit, sed in futuro seruata, quamuis, ρ, sequatur, quod crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiam ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci, secundũ aliquos. At Eustathius ἐν τῷ, ι, ὀδυσσείας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in τρέφω. & τρέχω, quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ, χ, διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat, ἑ, sed tenue factum fuit ob illationem, χ, iccirco aspiratum est ἕξω futurum, docens ab eisdem spiritibus cum præsentibus incipere futura. Ante, ω, ψ, habet futurum, cum primæ sit coniugationis Grauitonorum, in quo est, σ, potestate.

ἕξω cum Dasea.

Quoniam omne futurum cuiusuis coniugationis hanc appetit consonantem, & eam uel actu, uel potestate habet, ut λέγω, λέξω, πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in, ω, desinens circumflexum, per eandem immutabilem præsentis enuntiatur, ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ, νέμω, νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt & cum, σ, & Accentu acuto in penultima, hoc idem futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed cõmuniter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationẽ. Multa tamen huiusmodi futura apud Poetas inueniuntur. Dores uero futurum quoque tam actiuum, quam medium, uerborum aliarum coniugationum circumflectunt, non solum Grauitonorum, uerumetiam circumflexorum & terminatorum in, μι, ut τυψῶ, πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, τροπῇ τῆς, ου, εἰς, ευ, ὡς ἀλῶ, ἀλοῦμαι, ἀλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν. At in subiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant, ut ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum est, Dores uertere, ου, diphthongum aliquando in, ω, & hoc in nominibus, cum diphthongus non sit ex synæresi, ut μοῦσα, μῶσα, βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in, οι, quod participiis fœmininis Grauitonorum præsentis temporis euenit, ut τύπτουσα, τύπτοισα. γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquam uero in, ευ, cum ex synæresi sit diphthongus, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. σθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα.

Aeoles futuro quintæ σ, addunt.

Dores circũflectunt.

Atten. Dorum esse, ου in. ω. uertere.

ου. in. οι.

ου. in. ευ.

Eodem modo & in uerbis circumflexis, ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in mediis futuris Indicatiui modi, ut κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant, hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circumflecti, & per, ει, diphthongum scribi, adducentes illud Theocriti, μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος. Sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως scriptum inuenerim. ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσωμαι, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. quod & in antiquis Theocriti commentariis super illud. αὖθις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄστον ἰοῖσα. sic legimus. τὸ δὲ στάσῃ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια.

Locus theocriti emendatus.

Attici quoque in uerbis terminatis in, ζω, Grauitonis polysyllabis, ι, natura breue habentibus, abiecto, σ, circumflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλων, βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς.

Verba in ζω Attici.

Penultimam etiã habet futurum æqualẽ tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abiiciant, ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut, ι, diphthongi, ut χαίνω, χανῶ κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. quorum futurum assumit, υ, ab antiquis positionibus, hoc est πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω. & κλαίω, κλαύσω, quorum penultima præsentis est, αι, diphthongus, futuri uero, αυ. Quo in loco sciendum est, καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica esse. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω, dixerunt subtracto, ι. Hæc igitur Aeoles καύω dicunt. & κλαύω, πλεονασμῷ τοῦ, υ, futurum uero καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum est etiam omnia Futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω.

De penultima.

Aeoles Atticis contrarii.

Et ſi qua inueniantur quæ uidentur habere plures ſyllabas, aut pauciores quibuſdam ſuis præſentibus, aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliorum, ut θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω. & alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum, quæ ſunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum, λ, ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circumflexa, quæ Attici Grauitona fecerunt, θέλω, μέλω, &c.

Attici ex cirũflexis Grauitona fecerunt.

ποιήσω quoq; & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiuſmodi, non ſunt à circumflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω. ῶ.

τυπτέω.

θήσω quoq; & στήσω, & δώσω pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed à primitiuis horum, θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut ſuo loco planius oſtédetur. αὔξω quoq;, & ἀλέξω, & ἕψω Attica ſunt Themata, & Grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circumflectuntur.

Verba in ψω, & ξω.

Nam uerba in, ψω, & in, ξω, deſinentia circumflectuntur, ut δι ψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ. αὐξῶ, ἀλεξῶ. ἑψῶ. αὔξω uero & ἀλέξω, & ἕψω Atticorum more ex circumflexis Grauitona facta ſunt. Futura tamé fiunt non ab Atticis Grauitonis, ſed ab his quæ ſynæreſim patiuntur ut ἀυξέω. ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ῶ. ἀλεξήσω. ἑψέω. ῶ. ἑψήσω. Conſonantes atem futuri hæ ſunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ.

Nota de futuro.

Solet autem quæri, cur in prima coniugatione futurum habeat, ψ, in ſecunda, ξ, in tertia, σ, in quarta indifferens ſit, in quinta immutabiles, & in ſexta etiam, σ, Dicendum, præſens ꝓportioné habere ad Genitiuum nominum, futurũ uero ad nominatiuum. Ná cum nominatiuus enuntiatur ꝑ, ψ, Genitiuus declinatur aut ꝑ, β, aut ꝑ, ϖ, aut ꝑ, φ, ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος, κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præſens, cum ꝓportioné habeat ad genitiuum, effertur aut per, β, aut per, ϖ, aut per, φ, aut per, πτ, ut λείβω, τέρϖω, γράφω, τύπτω. Futurum uero per, ψ, cum ſit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Nam ψ, poteſtate complectitur, β, φ, & σ.

Quando genitiuus per ψ.

Quando genitiuus ꝑ. ξ

Rurſus, quandocunq; nominatiuus effertur per, ξ, tunc genitiuus per, γ, aut, κ, aut, χ, aut, κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia, quandocũq; præſens ꝑ, γ, uel κ, uel, χ, uel, κτ, enuntiatur, futurũ ꝑ, ξ, effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. πίκτω, πίξω. ξ. enim uirtute cõprehédit. γ. κ. χ. & σ.

Etiam

Etiam quandocunque nominatiuus per, σ, effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per, δ, aut, θ, aut, τ, aut per, ος, purum enuntiatur, ut πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. Huius gratia quoties præsens, δ, aut, θ, aut, τ, aut, ω, purum habet, sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per. σ. effertur, ut ᾄδω, ᾄσω. πείθω, πείσω. πέτω, πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus syllabis dictum est, propter κοχλίας, κοχλίου, & καλὸς, καλοῦ. In his enim & similibus nominatiuus effertur per, σ, At genitiuus neque per, δ, neque per, θ, neque per, τ, neque per, ος, purum enuntiatur, quoniam non imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc, σ, habet, nunc, ξ, sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta, quæ ex quattuor cōstat immutabilibus, eadē est proportio futuri ad nominatiuū, quæ est præsentis ad genitiuū, quoniā ubique eædē seruātur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος, ἦτορ, ἦτορος. Sic & μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. quam ob rē ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt. — *Quādo nominatiuus per, σ,*

Μέλλων. β.

Secundum futurum τυπῶ, fit à secundo Aoristo, abiecto augmento, & extrema in, ω, circumflexum mutata, eademque penultima uocali, ac eius consonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis, ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda persona τυπεῖς. Tertia, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à secūda plurali, τε, in, τον, cōuersa. Πληθ. Prima psona à prima singulari, ω, in, ου, diphthongum, & adiuncta, μεν, syllaba, τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου, in, ει, &, μεν, in, τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia etiā à prima plurali, μεν, in, σι, conuersa, τυποῦσι, accentu circumflexo ubique mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum est primo Præsens & Præteritum imperfectum declinari simul: Præteritum perfectum & præteritum plusquamperfectum simul. Quæ tempora in modo Indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc est παρῳχημένους, in his modis abiicere augmentum, siue temporale sit siue syllabicum, sicut & participia, & simile præsenti Indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulo post futuro, quæ in omnibus modis & participiis proprium seruant augmentum. — *Attendenda*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco ſciendum eſt, ſecundam perſonam Imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere ſyllabam, niſi fiat ſynæreſis, quam tertia producit, & per, ω, magnum ſcribitur. In plurali uero tertiam perſonam extremam corripere, & producere penultimam, ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad ſimilitudinem genitiui pluralis eius participii, οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τέτυφε, à tertia perſona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia à ſecunda fit, adiuncta, τω, τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθυν. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος. α.

Τύψον, à tertia perſona ſingulari ἔτυψε, extrema in, ον, conuerſa. *Syracuſani* τύψε tamen eſſe debuerat, at Syracuſanorum conſuetudo obtinuit, ut in, ον, potius q̃ in, ε, enuntiaretur. Illi enim, ε, in, ον, uertentes, faciunt ſecundam perſonam imperatiuorum actiuorum, ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. ſic τύψε, τύψον. Tertia perſona τυψάτω, quæ ſecundum analogiam imperatiuorum in, ε, deſinentium, διὰ τοῦ ετω, formanda fuerat. Sed quia primus Aoriſtus natura ubiq; appetit, α, ut ἔτυψα, τύψαο, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per, α, potius q̃ per, ε, enuntiatur. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. *οἶσε* *ἄξε* Inuenitur tamen apud Poetas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον, & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & ſimilia, quæ & ſi habent conſonantem primi Aoriſti, nihilo minus præſentis temporis ſunt. Nam multa uer*Verba à futuro ducta.*ba ſunt, quæ, à Futuro ad Præſens deducuntur, & eius ſeruant conſonantem, quemadmodum & primus Aoriſtus, & non niſi uſq; ad præteritum imperfectum uariantur, nec unius ſunt coniugationis, cum p conſonantem futuri efferantur in præſenti, ut δύω, μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε, ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Ὀδυσσείας γ. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ἰλιάδος φ. Ὄρσεο Διογενὲς Πολύκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, fer. Ὀδυσσείας χ. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ

Ἰλιάδος τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω. ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ἰλιάδος γ. Ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ' ὅρκια τέμνῃ. Quibusdam tamen placet, ut hæc sint primi Aoristi per transformationem, ον, in, ε, ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. Sed his aduersari uidetur horum penultima, ε, scilicet, cum primus Aoristus in penultimam, α, ubiq; appetat. Non loquor de secunda persona singulari, quæ in, ον, desinit, sed de tertia & de his quæ sequuntur, ut ἄξον, ἀξάτω, ἄξατον, ἀξάτων, & reliqua.

Ἀόριστος β.

Τύπε, à tertia persona secundi Aoristi, ἔτυπε, τύπε. τυπέτω παροξυτόνως. Annotantur ab antiquis tres Aoristi secundi, qui cum producant penultimam, contra cõmunem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. λάβε uero, & ἴδε cõmuniter Grauitona sunt, Attice uero ὀξύτονα, λαβέ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum est, Futurum nõ inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, Aoristos uero utriusq; habere significationem. εἰπέ ἐλθέ εὑρέ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum q̃ passiuorum, & mediorum, nec Grauitonorum solum, uerumetiam Circumflexorũ, & desinentiũ in, μι, ꝓprium est terminare penultimã in diphthongũ, siue ꝓpriam, siue impropriã. Sed eorũ formatio uaria est. Quare uidere oportet unde & quomodo singula formentur, & primum de formatione actiuorum. *Penultima diphthõgus* Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt à genitiuis participiorum eorundem temporum extrema in, μι, mutata, & abiecta, ν, consonante, si in eam penultima participii desiuerit, cuius loco ponitur, ι, uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, &, ι, addito. Si uero penultima participii fuerit, ου, diphthongus, mutabitur in, οι, cum omnino in penultima oporteat diphthongum esse, cuius, ι, sit subiunctiua uocalis,

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι ergo est à genitiuo participii, ut dictum est, τύπτων, τύπτοντος. Secunda persona à prima fit, extrema in, σ, conuersa, τύπτοις. Tertia à secunda, expuncto, σ, τύπτοι. Δυϊκά. Secunda persona, à secunda plurali, τε, in, τον, conuersa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia à secunda duali, extrema in, την, conuersa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in, μεν, conuersa, τύ-

πτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuersa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, subtracto, μ, τύπτοιεν. Et quoniam dictum est, secundam personam singularis numeri à prima fieri, extrema syllaba, μι, scilicet in, σ, conuersa, nouum fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, cum sint natura diuersæ. Vbi sciri uelim, mutationé quinq; modis fieri. Κατὰ πάθος, hoc est, per passionem, ut ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ, ο, εἰς, η. Κατὰ παραγωγὴν, hoc est, per deriuationem, ut λέγω, λόγος. δέχω, δόχος, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, ο, κατὰ διάλεκτον, hoc est, per linguarum ꝓprietatem, ut ἡδύ, ἁδύ. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς. καὶ τροπῇ τῆς, ει, διφθόγγου εἰς τὴν, οι, αἰολικῶς. ut ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, id est, per compositionem, ut δικόλογος. ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος qui de iure disputat τροπῇ τοῦ, και εἰς, ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, hoc est, per declinationem, ut αἰνείαο, αἰνείου, τροπῇ τῆς, αο, εἰς, ου, αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς, ος, εἰς, ι, λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ, ω, εἰς, εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς, μι, εἰς, ς. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς, μαι, εἰς, μεθα. ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales κατὰ κλίσιν mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis, μι, in, ς, mutari, quandoquidem hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum est.

Quot modis fiat mutatio,

Παρακείμενος.

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participii τετυφὼς, τετυφότος, τος, in, μι, & adiuncto, ι, penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος. α.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participii τύψας, τύψαντος, Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Atten. inter Aeoles & Atticos.

Sed aduertédum est, solos Aeoles prima uti ꝑsona, hoc est, τύψεια. Atticos uero secũda & tertia τύψειας, τύψειε, & tertia plurali τύψειαν.

Ἀόριστος. β.

Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participii τυπὼν, τυπόντος, sicut & præsens.

Μέλλων. α.

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participii, τύψων, τύψοντος.

Μέλλων. β.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, à genitiuo participii τυπῶν, τυποῦντος, καὶ τὰ λοιπὰ, accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi ubi finalis syllaba

longa fuerit, quia tunc acuitur penultima τυποίτην. quoniam longa ante longam acuitur, ꝙ uidelicet penultimam circumflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerboꝝ quintæ coniugationis cõmune est secundo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, ut πείρω. μέλλων περῶ. ἡ μετοχὴ ὁ περῶν, τοῦ περοῦντος. τὸ εὐκτικὸν περοῖμι, διὰ τοῦ, ε. μέλλων, β, παρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ παρῶν, τοῦ παροῦντος. τὸ εὐκτικὸν παροῖμι, παροῖς, παροῖ, διὰ τοῦ, α. Atten.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐὰν τύπτω, à prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditioné, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Est enim regula, ꝙ tria præterita tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ambo Aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito ꝑfecto, & extrema in, ω, mutata, faciunt subiunctiuum. Secunda persona, τύπτῃς à prima fit, extrema in, ῃς, conuersa. Nam subiunctiua omnia à uerbis Grauitonis in, ω, desinẽtibus declinata, ac etiam circumflexis, & terminatis in, μι, primæ coniugationis, in, ῃς, faciunt secundam personã, ι, quidem subscripto. Quoniam omne uerbum in, ω, desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthong. διὰ τοῦ, ι, desinentes, aut propriam aut impropriam. Tertia persona à secunda fit expuncto, σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθυν. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. ῃ. In secũda & tertia. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, à prima persona præteriti perfecti, α, in, ω, μέγα conuersa, seruato augmento, ut dictum est. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, à prima primi Aoristi, hoc est, ἔτυψα, α, in ω, conuerso.

Ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, à prima secundi Aoristi ἔτυπον, extrema in, ω, mutata. Futurum tẽpus in modo subiunctiuo non est, Aoristus enim utriusq; habet significationem.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Infinitiui formantur à tertiis ꝑsonis singularis numeri indicatiui modi, quoꝝ terminationes duæ sunt, ν, consonãs, &, αι, diphthongus, exeunt quidẽ in, ν, quicunq; habent, ει, diphthongum, in finali syllaba, aut, ου, aut, α, ut τύπτειν, ποιεῖν, χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibusdam uero in, αν, desinẽtibus, pro, α, ponitur, η, ἔθει δωρικῷ, ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, quibus, ι, non subscribitur secundum

ueteres Grāmaticos, ut in tractatu circūflexorū dicetur. Cætera uero omnia, tam actiua q̃ passiua, in, αι, exeunt. Infinitiui igitur actiui Grauitonorum uerborum terminant partim in, ειν, partim uero in, αι,

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Τύπτειν, à tertia persona singulari fit, adiuncta, ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ
Dores. δωρικῶς τύπτεν. Illi enim abiicientes, ι, de, ει, diphthongo, formant suū infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiā syllabæ quantitas uariata sit, ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων. & in eodem. Γινῶσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰασὸν ἐόντα.
Aeoles. Quamuis illi iidem τύπτην etiam dicant, sicut & Aeoles, ε, in, η, conuerso. τυπτέμεναι quoq; dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si cōmunis in, ειν, aut in, οιν, aut in, ναι, desiuerit. Si in, ειν, aut in, οιν, abiicientes alteram uocalem diphthongi, hoc est subiunctiuam, ac interponentes, με, deinde, ναι, diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀροῦν, ἀρόμεναι. Si in ναι, aut penultima est diphthongus, aut monophthongus, si diphthongus, abiicientes subiunctiuam uocalem, interponunt, με, ut δοῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. si monophthongus, eadem manebit ante, με, ut τιθέναι, τιθέμεναι. στῆναι, στήμεναι. ἶναι, ἴμεναι.
Iones. Iones uero κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, à tertia præteriti pfecti τέτυφε, adiuncta, ναι, accentuq; in penultimā retracto. Nam infinitiua in, ναι, desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπτέμεναι.

Ἀόριστος α.

Τύψαι, à tertia persona primi Aoristi ἔτυψε, ε, in, αι, dipht. uersa, uel à prima psona adiuncto, ι, ἔτυψα, τύψαι.

ἀόριστος β.

Τυπεῖν, à tertia persona ἔτυπε, ι, &, ν, additis, & accentu circumflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι. καὶ τυπέμεν. secundum eos, quos supra memoraui.

Μέλλων α.

Τύψειν, à tertia persona τύψει.

Μέλλων β.

Τυπεῖν, à tertia persona τυπεῖ.

De participiis uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicetur.

ῬΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

PAssiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à seipsis. Ab actiuis quidem præsens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & secũdus Aoristus, cætera uero omnia à seipsis, quorum formatio uaria est.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω, magno in, ο, paruum uerso, & adiuncta, μαι, syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secũda persona τύπτῃ, & à tertia fit, subtracto, τ, &, ε, &, α, præposita uocali ex, αι, diphthongo in, η, contractis, sicut βέλεα, βέλη, cui subscribitur, ι, & fit, ῃ, diphthongus impropria, ut τύπτεται τύπτεε ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τ, εἰς, σ, γίνεται. οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς, σ, ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ, τ, τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Hoc est, omnis prima persona habens μ, κλιτικὸν cum longa, quandocũq; actiuũ participium in, σ, oxytonum extiterit, ut πεποιηκῶς, tunc secunda ꝑsona, mutatione circa tertiam, τ, in, σ, fit, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero nõ in, σ, oxytonũ extiterit: ut τύπτων, tunc secunda persona subtractione, τ, tertiæ, ac uocalium commistione fit, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Quam formationem omnia Grauitona uerba ac Circumflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum aliam sibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce, & litteratura, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio & aliis placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in Grauitonis quoq; tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεός εἶπέ μοι τοδί. hoc est, audies. manifeste enim deus dixit mihi. hoc πεύσει dixit, quæ est tertia persona Futuri actiui πεύσω, πεύσεις, πεύσει, pro πεύσῃ secunda persona, à Futuro medio πεύσομαι, πεύσῃ, & sic de aliis. ex quibus quattuor etiam apud communes in usu habentur, ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει, ὄψομαι, ὄψει. & ἔσομαι, ἔσει, καὶ κράσει εἶ. Tertia persona à prima fit, ο, in, ε, & μαι,

Regula.

Verba circumflexa.

Regula. in ται, uersis, τύπτομαι, τύπτεται. Regula. τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ, μ, κλιτικὸν, ἀποβολῇ τοῦ, μ, εἰς, τ, τὸ τρίτον ποιεῖ, λείποντα τὴν παραλήγουσαν. ἔνθα μή ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali, extrema in, θον, mutata, τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. Secunda à secunda plurali, extrema in, σθον, conuersa, τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ, τύπτεσθον. Πληθ. Prima persona à
Regula. prima singulari fit, μαι, in, μεθα, conuersa, τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula. Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ, σ. Secunda persona à tertia singulari fit, ται, in, σθε, uer-
Regula. sa, τύπτεται, τύπτεσθε. Regula. Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ, τ, κλιτικὸν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς, σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia etiã à tertia singulari, penultima, hoc est, ε, in, ο, uersa, ac, ν, cõ-
Regula, sonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται. Regula. Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ, τ, κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ, τ, δεχόμενον τὸ, ν, καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγε-
ἵστανται. ται, λέγονται. ἵσταται δὲ, ἵστανται. Sed quoniam de hac littera, μ, quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta est, cur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticorum dictis
Quid sit μ. κλιτικόν. καὶ τ. καὶ ν. elicere potuimus, aperire, quod nempe, &, τ, patitur, &, ν. Est igitur μ, κλιτικὸν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbi extrinsecus sumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν dicitur, ut ab, μ, quod θεματικὸν appellatur, differat. Nam uerba in, μω, in ipsa prima positione, μ, habent, ut νέμω, δρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν merito dici potest. At eorum passiua in extrema syllaba, μ, habent κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius grammaticus asserit dicens, κλιτικὸν δὲ, μ, ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκ κλίσεως γεγενημένον. τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiusmodi uerba in, μι, ac etiam optatiua in, μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, & si per deriuationem, μ, habeant κλιτικὸν, tanquam extrinsecus accersitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. & τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc sub regula iam dicta comprehendi possunt, cum in breuem desinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula postulat. Itaque ea solum uerba quæ in, μαι, aut in, μην, exeunt, huiusmodi regulæ subiecta putantur. Vbi aduertendum, μαι, syllabam & si in fine dictionis communiter pro breui ha-
τ. κλιτικόν. beatur, diphthongo tamen longam esse. τ, quoque κλιτικὸν & ipsum appellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis

passiuorum extrinsecus sumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι, scilicet in, ται, uersa. quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut à τ, quod θεματικὸν est, omnino differens sit, sicut est in uerbis in, τω, desinentibus, ut ἀνύτω, φρίττω, λίπτω, πέτω, & si hæc duo extrema in usu non sint, λίπτομαι tamen & πέτομαι frequentissime utimur. Hoc idem accidit &, ν, ν. κλιτικόν. quoniam infinitiui in, ναι, partim habent, ν, κλιτικὸν ex ipsa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι, partim uero θεματικόν, cum ab ipso Themate sit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius Thema est, μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius Thema est κτείνω &c. Vbi aduertendũ est, quod infinitiui habentis, ν, κλιτικὸν, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam re Regula. gula est, ὅτι τὰ εἰς, ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ, ν, κλιτικόν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in, μι, tres excipiuntur infinitiui in, ναι, qui per deductionem, ν, habent κλιτικὸν, quoniam eorum penultima (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur, hoc est θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes, ν, θεματικὸν, θεῖναι δοῦναι εἶναι. hanc non sequuntur regulam, sed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere possunt, ut patet ex κτεῖναι ἀπὸ τοῦ κτείνω. & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiusmodi infinitiuis. De his uero quæ in, ειν, exeunt, tametsi illud per deductionem habẽt, ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν appellandum censemus, quandoquidem de his tantum quæ in, ναι, desinunt, regula loquitur cum huiusmodi infinitiuis, ν, nunc θεματικόν, nunc κλιτικὸν reperiatur, quod nempe in, ειν, desinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, à prima persona Præteriti imperfecti actiui, inteiecta Singul. μη, inter, ο, &, ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto, τ, ἐτύπτεο. ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, ου, fit ἐτύπτου ἐτύπτου. κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. ἐτύπτευ. Βώτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Tertia à prima fit, ο, in, ε, & μην; in, το, uersis, ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali fit, sicut in præsenti, ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. Secunda, à secunda plurali, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia à secunda duali, ον, in, ην, mutata, ἐτυπτέσθην. Differunt enim inter se, quoniam tertia pluralis nec in, ι, nec in, αι, desinit. Πληθυν. Prima persona à prima singulari fit, μην, in, μεθα, conuersa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia singulari, το, in, σθε, conuersa, ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia singulari fit interiecto, ν, &, ε, in, ο, mutato, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo Libro tertio cõmunem se
cuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen, syncopam τέ-
τυμμαι pati, eiusq; perfectum ac integrum τετύφαμαι esse, ἀπὸ τοῦ
Regula. τέτυφα, adiuncta, μαι, syllaba, sicut à τύπτω, τύπτομαι. Nam re-
gula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν
θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc est, Omne uerbum Passiuum, siue Me
dium habẽs, μ, κλιτικὸν, syllaba superare uult proprium Actiuum, ut
τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι,
Syncopam τετύφαται. ubi facta syncopa penultimæ uocalis tantum, α, scilicet, fit
patitur. quidem τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. φ uero in propria ἀντίστοιχα
uerso, in, β, scilicet eius mediam in prima persona, & in, π, tenuem in
secunda & tertia, ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, ζοπῇ, τοῦ, π, καὶ, σ, εἰς, ψ,
τέτυψαι, τέτυπται proferimus. τέτυβμαι tamen non dicimus, sed
τέτυμμαι, cum alterum sequatur, μ. Possumus & secundam à ter-
tia deducere, τ, in, σ, uerso, per regulam antiquorum in præsenti posi-
Regula. tam. hoc est, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν, &c. ut τετύφατι,
τετύφασαι. τέτυπται, τέτυπσαι, π, uero & σ, in ψ, unitis, fit τέτυψαι.
Δυϊκά. τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, sicut prima singularis.
Secunda persona τετύφαθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ, α, καὶ, σ, τέτυφθον, τέ-
τυφθον. Πλη. τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφαθε, τέτυφθε,
sicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia singulari τετύφαται, in-
Tertia p/so teriecto, ν. Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est τετύ-
na plurals. φανται, sycopam non pati, cum ex ea nihil proueniat, quod proferri
congrue possit, Subtracto enim, α, fit τέτυφνται, quæ quidem structu-
ra prolatu impossibilis est, cum tres id genus consonantes, nulla inter-
cedente uocali simul inueniantur, quæ procul dubio inter se minime
Regula. possunt cohærere. Nam omnis syllaba à tribus incipiens consonan
tibus, secundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habe-
re debet, ut σκῆπτρον. Supplendum est igitur per proprium partici-
Verba secũ- pium, & uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quod & in aliis hu-
dæ coniug. iusmodi seruandum est. Hoc idem fit in uerbis secundæ cõiugatio-
nis, ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλε-
χμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem, χ, in propria ἀντίστοιχα,
Verba ter- eodem modo quo supra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ ζοπῇ τοῦ, κ, καὶ
tiæ, quartæ σ, εἰς, ξ, λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoq; in aliis numeris atq; personis
& sextæ cõ contingit. At in cæteris coniugationibus Præteritum passiuum pari
iuga. modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ, μαι. Sed in tertia & quarta coniu

gatione, & in quibusdam uerbis sextæ, interponitur, σ, ante, μαι, ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς, κα, συλλαβῆς, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia similiter. Quod autem huiusmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in usu non sit, factum quidem est ob quandam aduersantem regulam, quæ talis est. Verba passiua quæ, μ, κλιτικὸν habent, & syllabis propria actiua excedunt, eandem seruare penultimã debent, quæ in prima pluralis numeri persona suorũ Actiuorum necnon in genitiuo participii actiui temporis eiusdem inuenitur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαντος, ἐτυψάμην. At cum prima persona pluralis numeri præteriti actiui, hoc est, τετύφαμεν, & genitiuus participii temporis eiusdem, uidelicet τετυφότος, diuersam habeant penultimam, hæc quidem, α, illa uero, ο, μικρὸν, accidit ut præteritum passiuum neutram illarum admiserit, sed potius syncopam pati uoluerit, hoc est, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus est modus, ut Libro. I I I. uidere licet. Vtraq; tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ sequuntur, à cõmuni usu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Regula.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema syllaba in, μαι, conuersa, ac, σ, interiecto. Nam (quemadmodum supra diximus) præteritum quidem uerborum quæ Grauitona sunt, in, κα, desinens assumit, σ, in formatione passiuorum, ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca sextæ, quæ quidem respuunt, σ. Secunda pſona à prima fit, μαι, in, σαι, mutata, & ꝑ unicũ, σ, enuntiatur, ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πεφράσμαι, πέφρασαι. Tertia quoq; deducitur à prima, μαι, in, ται, conuersa, πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in, θον, mutata, πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero persona à secunda fit eiusdem numeri, ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum similis est secundæ. Πληθ. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in, μεθα, conuersa, ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα. Secunda à tertia singulari, ται, in, θε, conuersa, ut πέπεισται, πέπεισθε. πέφρασται, πέφρασθε, At ubi nulla consonans intercesserit, σ, omnino erit interponendum, ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται. βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit, ν, scilicet ante, ται, immisso, si tamen

Præt. tertiæ coniuga. &c.

Quinta respuit. σ.

alia non intercesserit consonans, tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt cohærere, ut πέπεισνται. Si uero ante, ται, aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare possimus, ut πεποίηνται, πεπίλωνται. Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in, κα, terminatur. Desinentia uero in, ζω, siue in, σσω, & in, ξω, futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationē.

Verba in ζω, σσω, ξω.

Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in, μαι, conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habēt uel. λ, uel, ρ, illud seruare in actiuo, & passiuo præterito, ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uero, μ, uel solū, uel cum, ν, habent, id quidem seruant, sed, η, interponitur, διὰ τὴν κακοφωνίαν, quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι, & alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt.

Verba quintæ coniug.

Verba in. νω.

Quæ uero in, νω, desinunt, ν, minime seruant, sed id quidem in actiuo præterito propter sequens, κ, in, γ, transferunt. At in passiui præteriti formatione illud in, μ, uertunt, cum forte alterum, μ, sequatur, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. hoc autem in prima tantum persona seruabitur, nam secunda quidem & tertia illud, ν, rursum assumit, ut πέφανσαι, πέφανται. Ἰλιάδος β. τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. At μεμίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in, σ, Atticorum more transtulerunt. μεμένηκα uero, & μεμένημαι cuius Thema est μένω, assumpserunt, η, tanquam à circumflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω νενέμηκα, νενέμημαι. Dissyllaba uero quæ ante, ν, uel, ι, uel, ει, uel, υ, habent, omnino, ν, respuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα, ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέθυμαι, sed hæc pauca sunt. At μεμόλυσμαι cuius actiuū preteritum est μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidem trisyllabum est.

μεμίασμαι. μεμόλισμαι.

Verba sextæ.

Præteritum uero passiuum sextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in, μαι, conuersa, sed ante, μαι, ut plurimum recipit, σ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, ξέω, ἔξεκα, ἔξεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem, σ, non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem Præteritum uerborum quæ circumflexa sunt, si longam habuerint penultimam, præteritum quidem passiuum nihil assumit, ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. Si uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem

Penultima præt. passiui.

ſane habet paſſiuum præteritum, quam & actiuum, ſi a uerbo deſinente in, ω, ueniat, ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι, πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ Grauitonorum, quorum præteritum paſſiuum rurſus aſſumit, ε, uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in, ο, paruum cõuerſa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Inuenitur & κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ, ρ, habent cum aliqua conſonante implicitum, in quorum penultima præſentis, ε, reperiatur. horum enim præteritum paſſiuum, ε, mutat in, α, ut στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Excipitur βρέχω βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ, ε. At in uerbis in, μι, deſinentibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehenditur, ut δέδωκα, δέδομαι.

Verba in μι.

De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata, libro. III. ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quẽadmodum ea fiat Ionice, latius q̃ eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc perſonam a tertia ſingulari temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non, ν, ſicut alii, ſed, α, breuem interponentes inter ultimã ſyllabam atque penultimam. Sed quia ante, ται, finalẽ ſyllabã tertiæ perſonæ cõmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes inueniuntur, diuerſam quoque formationem eſſe oportuit. Nam in uerbis quidem Grauitonis primæ coniugationis & ſecundæ, tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante, ται, aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba cõprehenſam, quibus diſiunctis, &, α, interpoſito, ac priori tenui in propriam aſpiratã conuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰωνικῶς. eſt enim regula, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ, τ, ψιλὸν, τρέπει τὸ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ, α, ποιοῦσιν οἱ ἴωνες τρίτων τῶν πληθυντικῶν οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præteriti pluſquamperfecti eodem formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο, ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam a tertia ſingulari faciunt, uertentes, σ, in figuratiuam conſonantem præteriti medii, ubi ante, ται, extiterit. Quia, quandocunque tertia cõmunis Grauitonorum per, σ, profertur, tertia Ionice figuratiuam conſonantem præteriti medii ſibi adſciſcit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισται, καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. ῥάζω, μέσος παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤῥασται, καὶ ἰωνικῶς ἐῤῥάδαται. ὀδυσσ. υ. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uero & ὀρύττω & ſimilia, quæ, ξ, habent in futuro, ad ſe-

Tertia plu. Ionice.

Verba primæ & ſecundæ.

Verba tertiæ & quartæ.

Quæ. ξ. habent in futuro.

Verba quintæ coniuga.

cundam reduci possunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea solum uerba, quæ in, ρω, desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionice formatã, cum in tertia cõmunis præteriti, ρ, tenue ante ται, forte existat.

ρ cũ tenuib. tenue cum aspiratis aspiratum.

Nam, ρ, cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ, τ, ψιλόν. &c. ρ, quod in tertia cõmuni persona tenue est, in tertia Ionica in seipsum aspiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραται, sicut νένιπται, νενίφαται, διὰ τὴν τροπὴν τοῦ, π, εἰς, φ,

Verba sextæ.

In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis, σ, habet ante ται, ut ἤκουσται, eo q̃ figuratiua littera medii præteriti non est consonans in quam, σ, mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in his, quorum tertia communis in, ται, puram desinit, hoc est absq́ʒ, σ, tertiam pluralẽ ἰωνικῶς apte formari poterimus, si solum, α, ante, ται, posuerimus, ac penultimam, quæ est in uoce cõmuni si longa fuerit, corripuerimus, ut εἰρύω, εἴρυται, εἰρύαται. Ἰλιάδος α. οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται. κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Ὀδυσσείας δ. αἵθ' ἄλλαι κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquãdo productam seruant. Ὀδυσσείας α. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius Thema est δαίομαι diuido.

Circũflexa & in μι.

De Circumflexis, & uerbis in, μι, quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. Nam si tertia communis præteriti passiui in, ται, puram desiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, sicq́ʒ, α, solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς, ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. βεβοάαται autem nõ dicimus, sicut nec ἱστάασι, & alia huiusmodi διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται.

Tertia pluralis præteriti plusquã perfecti.

Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet, ut ἐπεποίητο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen & βεβολήατο, & κεχλάατο, & alia multa apud Poetas metri gratia productam seruare antepenultimam constat, Ὀδυσ. η. Ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι βεβλήατο. & Ἰλιάδος ι. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. & Ὀδυσσείας ξ. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati, formant tertiam personam puralẽ, aliorũ quoq́ʒ temporum mittentium tertiam singularem aut in, ται, aut in το, nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo, α (ut supra dictum est) interponentes, ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ. οἳ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος η. οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες, καὶ Δαρ-

δευνίωνες. In Optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ἰλιάδος β. πολλαίκεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. καὶ ὀδυσσείας α. Εἰ κεῖνον γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα. ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύμμην, a præterito passiuo fit, μαι, in, μην, conuersa, ac etiam altero, ε, præposito, sicut in actiuis, ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uero passiuum præteritum a uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit, ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην, & cætera, sicut Libro. III. satis dictum est.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, fit a tertia persona præteriti passiui, extrema in, ην, mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Pro quo annotandum, quod si uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut secundæ, tertia persona Præteriti passiui semp habebit duas tenues cũ, αι, diphthongo finali, in eadẽ cõprehensas syllaba, quibus in ꝓprias densas mutatis, ac etiam extrema in, ην, fit primus Aoristus passiuus, abiecta (ut diximus) consonante in præterito ꝑfecto geminato, si forte extiterit, ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum ꝑfectum aut in, ται, puram, aut in, ται, cum aliqua consonante terminabit. Si in, ται, purã, mutata, τ, tenui in ꝓpriã aspiratam, purã eandem seruabit Aoristus passiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud Poetas per, ν, licet in præterito omnino abiiciatur. Ἰλιάδος κ. ὥς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. Ἐμνήσθην etiã ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit, σ, & ἐῤῥώσθην, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cũ aliqua consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit Aoristus ante θην, ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ, ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius Thema σώζω. ἐσώσθην enim dicẽdũ fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Ἐμιάνθην uero a præterito cõmuni, hoc est, μεμίανται fit, non autẽ a præterito Attico, quod est μεμίασμαι, διὰ τοῦ, σ, Sunt autẽ huiusmodi cõsonãtes præcedẽtes, ται, syllabã tertiæ ꝑsonæ præteriti passiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ, quas seruat & Aoristus passiuus, π, tamẽ & κ, in ꝓprias aspiratas mutatis. Hoc quoque annotandũ est, ambos Aoristos passiuos similẽ habere & formationẽ & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerborum in, μι, in omnibus modis, ac etiã participiis, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in, σ, extremam habens acutam, ac declinatum per, ντ, ut est τιθεὶς, τιθέντος, τυφθεὶς,

Atten.

Consonantes præcedentes.

Regula.

τυφθέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis in, ν, desinit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in, μι, planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam in uerbis in, μι, participium formatur à secunda persona præteriti imperfecti ἐτίθης.

Imperatiuus uero in, θι, desinit, τίθεθι, τύφθηθι. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda in, τ, mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in, ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in, ῶ, circumflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ.

Penultima Aoristi pri.

Infinitiuus uero in, ναι, ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiusmodi Aoristi, & quæ sequuntur libro. III. satis diximus. Sed de de tertia persona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Tertia βοιωτικῶς.

Tertia igitur persona pluralis à tertia fit singulari, adiuncta, σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad similitudinem participii neutri generis eiusdem tẽporis, præposito, ε, syllabico augmẽto, & accẽtu in antepenultimã retracto, ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν, ἔτυφθεν. Potest etiam formari à prima persona singularis numeri, extrema in, ην, mutata, & accentu in antepenultimã retracto, ut ἐτύφθην ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσιν ἕκαστοι. Quod factum est, ut in uerbis quæ habent participium in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ντ, prima persona & tertia pluralis numeri impares sint, sicut in præterito imperfecto actiuorum dictum est.

Ἀόριστος. β.

Ἐτύπην, fit à secundo Aoristo actiuo, extrema in, ην, mutata, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, sicut ἔδαμον καὶ δάμεν, pro ἐδάμησαν. Ἰλιάδος μ. πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων. α.

Τυφθήσομαι, à secunda persona primi Aoristi passiui, expuncto augmento, & adiuncta ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων. β.

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à secunda persona secundi Aoristi passiui ἐτύπης, adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, à secunda persona præteriti passiui, interposita, ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτου, à secunda persona præteriti imperfecti passiui fit, expuncto incremento, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς

τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. ὡς φείδεο, φείδευ. θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ sequuntur, uide Libro. III.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέτυψο, fit à secũda psona præteriti plusquãperfecti, simile augmẽtum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Ἀόριστος α.

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia persona primi Aoristi passiui, ἐτύφθη.

Ἀόριστος β.

Τύπηθι, à tertia secũdi Aoristi passiui ἐτύπη. Sed de his satis. Lib. III.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Optatiui passiui omnes à proprio indicatiuo passiuo fiunt extrema in, μην, conuersa, ac, ι, penultimæ adiuncto, demptis ambobus Aoristis, qui actiuorum more à genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς, μην, καὶ πρὸ τῆς, μην, δεχόμενον τὸ, ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc est, quod omne passiuum, siue mediũ, habens in fine μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in, μην, & ante μην, suscipiens, ι, optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην, ἐτυψάμην, τυψαίμην. Regula.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τυπτοίμην, à prima persona præsentis τύπτομαι, μαι, in, μην, conuersa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, sicut modo dictum est. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti perfecti passiui, μαι, in, μην, ac, ι, penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti, si tamen sola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum esse oportet, non quamuis tamen. Excipitur enim, υ, ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσῴμην. τέθειμαι, siue τέθεμαι, τεθείμην. ἕσταμαι, ἑσταίμην. δέδυμαι, δεδοίμην. Alioqui formari non potest, supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμὶ, ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participii eiusdem temporis fit, extrema in, ην, mutata &, ι, penultimæ adiuncto, ut τυφθεὶς,

τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. Quo in loco aduertendum est, quod quandocunque prima persona pluralis optatiuorum ante, μεν, diphthongum habuerit, subtracto, μ, facit tertiam personam pluralem, ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν Cum uero habuerit monophthongum, hoc est, solam uocalem, tunc in, σαν, mittit tertiam pluralem, ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abiiciatur, non extrema quidem mutata in, σαν, sed subtracto, μ, solum, fit tertia pluralis, cum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circumflexum, cum natura sit longa ante breuē, ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod omnibus optatiuis, tam Grauitonorum quam Circumflexorum & terminatorum in, μι, habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis, commune est.

Ἀόριστος β.

τυπείην τυπείης τυπείη &c. sicut & primus.

Μέλλων α.

τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi Aoristi passiui τυφθήσομαι, sicut & præsens.

Μέλλων β.

τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima persona secundi Futuri. τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulo post Futuri, τετύψομαι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima persona subiunctiui actiui adiuncta μαι. Nam regula est, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς, μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum, appositione, μαι, passiuum fit, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secūda persona à tertia fit expūcto scilicet, τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, η, καὶ, α, εἰς, η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ, ι, fit τύπτῃ κοινῶς. At si hæc

Regula antiquorū.

formandi ratio nō placet, antiquorum regulā sequi poteris, quæ talis est, καθόλου τὰ γʹ τὰ πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc est, Vniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secūdæ sunt passiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃ, τύπτῃ, ἐὰν τύπτωμαι,

τύπτῃ. Tertia pſona τύπτηται, à prima ſingulari, penultima in, η, & extrema in, ται, mutatis. Δυϊκῶς. ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Poſſunt & hæc omnia formari à præſenti tẽpore indicatiui paſſiui, ε, in, η, &, ο, in, ω, ubiq; mutatis, ut τύπτομαι, ἐὰν, τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. & ſic de aliis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima pſona Præteriti paſſiui, penultima uocali in, ω, μέγα conuerſa, ſi ſola ac pura fuerit, & accentu circumflexo in penultimã retracto, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non poteſt etiã ſi penultima eius, υ, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea cõſiſtens, ſicut etiã de præterito optatiui paſſiui dictũ eſt. Iccirco hoc etiã in loco p participium paſſiui Præteriti, & ſubſtãtiuum uerbũ ſupplendum erit, ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ῇς, ῇ. Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. Ἀόριστος β.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia pſona ſingularis numeri ſuorum Indicatiuorum ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in, ω, circũflexum mutata.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interiecto. Nam omne uerbum Paſſiuum, ſiue Medium habens in tertia perſona, τ, κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunq; ſit temporis, format infinitiuum, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante, τ, alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ Coniugationis Grauitonorũ, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda pſona plurali, ε, tenui in, αι, diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de aliis temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in, σθε, deſinit. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis. Sed hoc in prima & ſecunda coniugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π, in, φ, &, τ, in, θ, uerſis ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ, in, χ, &, τ, in, θ, mutatis, accentu quoq; in penultimã tranſlato, quanquam Regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς, θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, Omnis infinitiuus in, θαι, deſinens, & tempore & tono ſimilis Regula.

uult esse proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula scito præteritum perfectum passiuum excipi, cum syncopam patiatur in uerbo, ac syllabæ defectũ, ut supra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam secundus Aoristus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. At in aliis coniugationibus, ται, in, θαι, mutata sicut in præsenti, ac eadem consonante seruata, quæ ante, ται, forte extiterit, fit infinitiuus, ut πέπεισται, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψάλθαι. Si uero nulla præcesserit consonans, σ, omnino interponendum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Potest etiam & à secunda pluralis numeri formari, ut in præsenti dictum est, τέτυφθε, τετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut supra.

Ἀόριστος α.	Τυφθῆναι.
Ἀόριστος β.	Τυπῆναι.

A tertia singulari proprii Aoristi addita, ναι. Cætera uero tempora præsentis formationem omnino sequuntur.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba Media in præsenti, & præterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, quibus prorsus in his temporibus similia existunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nusquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis posita fuisse, sed præteritum perfectum, præteritum plusquamperfectum, ambos Aoristos, & utrunque Futurum. Neque hæc seorsum declinata, sed partim actiuis inserta, ut præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, cum sint propemodum similia præterito perfecto, & præterito plusquamperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim passiuis, ut ambos Aoristos, & utrũque Futurum, quoniam hæc tempora similem habent terminationẽ cum passiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perspicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras Græcas discere modo aggredientibus, confusionem quandam, ac prope desperationem inducere solet, ausus sum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media seorsum ab actiuis & passiuis inflectere. Sit igitur tertius locus Medii uerbi, sicut in libro primo positum est.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

παρατατικός.

ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

παρακείμενος.

τέτυπα, à præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua littera, quæ
græcè χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante, α, finalem loco
eius conſonantis, quæ fuerit ante, α, præteriti actiui, qua accepta, præ=
teritum medium ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac
etiã participiis, ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε, τετυφὼς, τετυπώς.
Quomodo autẽ accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte.
Nam præſens aut in, ω, purum deſinit, aut in, ω, non purum. Si in, ω, *In. ω. purum.*
purum, ſiue diphthongus præcedat, ω, ſiue uocalis, ea ſola remanet
ante, α, finalẽ in præterito medio, ut ἀκούω, ἤκουκα. μέσος παρακ. ἤκουα.
λύω, λέλυκα. μέσος παρακ. λέλυα. Attamen pauca inueniuntur in, ω,
purum exeuntia, quæ mediũ preteritũ habeant. Quæ uero ante, ω,
habẽt aut, ει, aut, ου, omnino carent medio præterito, præter ἀκούω.
Si uero in, ω, non purum deſinat uerbũ, aut ſimplex conſonans præ- *In. ω. non*
cedit, ω, aut duplex. Si ſimplex, ea aſſumitur ante, α, ut λείβω, λέλειφα. *purum.*
μέσος λέλοιφα. πείθω, πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut
poteſtate. Si actu, aut in diuerſis ſyllabis κατὰ διάστασιν, & tunc ſequi-
tur ſupradictam regulam, quia mediũ præteritũ eam aſſumit conſo-
nantem, quæ, ω, finali in præſenti iuncta eſt, ut ἔργω. μέσος παρακ.
ἔοργα. At ſi, σσ, geminatum fuerit ante, ω, ſiue, ττ, tunc futurum aut *In, σσω. ſi*
in, ξω, deſinit, & tũc medium præteritum, γ, ſibi adſciſcit, ut πλήσσω, *ue. ττω.*
ſiue πλήττω, πέπληγα. Aut in, σω, & tunc medium præteritum, δ, ſibi
uendicat, ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα. μέσος ἤρεδα, ſi in uſu habea-
tur. Etiam ſi poteſtate duplex conſonans præceſſerit, ω, ut eſt, ζ, illud *In. ζω.*
idem intelligendum, quia ſi Futurum in, ξω, deſiuerit, medium
præteritum γ, ſibi uendicabit, ut κράζω, κράξω, κέκραγα. Si, σ, δ, ut
φράζω, φράσω, πέφραδα. At ſi duæ diuerſæ fuerint conſonantes, hoc *πτω. κτω.*
eſt, πτ, κτ, &, μν, medium præteritum priorẽ aſſumit, cum ſit ꝓprium *νμω.*
coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω. μέσος παρακείμενος τέτυπα.
τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. Nam, τ, &, ν, cum per παρέμπτωσιν extrin-
ſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt.
Quædam tamen inueniuntur, quæ partim, β, habent ante, ω, partim
uero, φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, & σκάφω, quæ cũ & ipſa, τ, aliun- *In. βω. φω.*
de ſibi adſciſcãt, opus eſt ut, β, quæ media eſt, &, φ, aſpirata, in legiti-
mam ac ſibi correſpondentem tenuem uertant, π, ſcilicet, ut tenuis te
nuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc eſt, πτ, ſicut

κτ, quandoquidem neq;, β, neq;, φ, ulla ratione, τ, præcedere poteſt, ob incongruam conſonantium ſtructuram. Icciīco βλάπτω dicendum erit, non autē βλάβτω. ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autē κρύβτω, καλύβτω, σκαφτω. Attamen præterita media ſuoꝝ pfectoꝝ ꝓpriam ſeruant figuratiuā, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniā à ſingulis huiuſmodi uerboꝝ ſingula deriuātur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta eſt illa cōmunis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. Quæ quidē nomina prius nobis diſcenda erunt, q̄ uerba ipſa à quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubiq; aſpirata in, τ, tenuē, ut ſupra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita dicerē, ſi in uſu haberētur. Vnde ἀόριστος, β, ἔταφον, & ἔβαφον. paſſiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ ταφῇς ταφῇ. & βαφῶ βαφῇς βαφῇ. Vnde Phalaris epiſtola ad Imeræos. λογίσασθε δὲ ὡς ὁπόταν ποτε ἂν ταφῇ στησίχορος ἱμεραῖος ἐστὶ, & quod citaſſe non pigeat apud noſtros Pſalmo. 67. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι. hoc eſt. ut intinguatur pes tuus in ſanguine. Nec ignoro Etymologum Auctorē aliam horum nerborum à remotis accerſitam tradere originem.

Regula.

μίμνω. μίμνω, tamen ἐκ τοῦ μένω, ζοπὴ τοῦ, ε, εἰς, ι, ὡς ἔχω, ἴχω, ν, habet τὸ χαρακτηριστικὸν, unde præteritum medium μέμονα, μ, enim addititia eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio ſeruaretur, quia, μ, præcedere litteram, ν, poteſt, ut μνῆμα, ſubſequi non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod à πέτω fit, ſicut à τέκω, τίκτω, ζοπὴ τοῦ, ε, εἰς, ι, π, conſonans primum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur, quia, τ, litteræ (quanquam & ipſa tenuis ſit) ſubiici non patitur. & ſic in aliis huiuſmodi, ſi qua inueniatur. In quibus conſiderandum eſt, quæ nam ſit propria conſonans uerbi primitiui, & quæ extrinſecus ſumpta, ut ἔπω, ἵπω, & τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt etiā parium ſyllabarum medium præteritum cum actiuo in uerbis Grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In circumflexis uero una minuitur ſyllaba, ut δεδούπηκα, δέδουπα. Penultimam quoq; habet eandem cum actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medii formationem inflexionemq; pertinent, hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperq; (ut puto) Libro. III. cōplexus ſum, nihil aliud addendum aut repetendum

e nultima præteriti medii.

putaui. Igitur ad Grauitonorum uerborum exempla transitum faciens, ad singulas coniugationes ptinentia scribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos, numerosq́; ac personas, secundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum sibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΊΓΜΑΤΑ ΤΩ͂Ν.
βαρυτόνων ῥημάτων.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Λείβω, λείβεις, λείβει, καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε, καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι, καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικός.

Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε, καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος.

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθ. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι, καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι, καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς, καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεας, ἐλελείφεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφη διὰ τοῦ, η, in prima & tertia persona ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πλη. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν, καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Ἀόριστος α.

Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε, καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πλη. ἐλείψαμεν, καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Ἀόριστος β.

Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε, καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντ. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων α.

Λείψω, λείψεις, λείψει, καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθυν. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι, καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθυν. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων β.

λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πλη. λιβοῦμον, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

λεῖβε λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πλη. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πλη. λελείφετε, λελειφέτωσαν, καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθυντ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Ἀόριστος β.

λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πληθυν. λείβοιμον, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθυν. λελείφοιμον, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν, καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Ἀόριστος α.

λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθυν. λείψαιμον, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν, αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθυν. λειψείαμον, λειψείατε, λείψειαν.

Ἀόριστος β.

λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθυν. λίβοιμον, καὶ δωρικῶς, λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων α.

λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθυν. λείψοιμον, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων β.

λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πλη. λιβοῖμον, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πλη. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθυν. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι, καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυν. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβον δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέμεναι, καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος α.

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος β.

Λιβεῖς κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς, καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων α.

Λείψειν, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

Λιβεῖν, quemadmodum & ſecundus Aoriſtus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πλη. λειβόμεθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πλη. ἐλειβό-

μεθα κοινῶς, καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

Παρακείμενος.

Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσίν, καὶ ἰωνικῶς λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται. καὶ τὰ λοιπά.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐλελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελέμμεθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθυν. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο. Ἀόριστος α.

Ἐλείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθυν. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν. Ἀόριστος β.

Ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πλη. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβον.

Μέλλων α.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Πλη. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται. Μέλλων β.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς. λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθυν. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα. λιβήσεσθε, λιβήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. Δυϊκά. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πλη. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα. λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πλη. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πλη. λέλειφθε, λελείφθωσαν, καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Ἀόριστος α.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Ἀόριστος β.

λίβηθι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Πλη. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πληθ. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ ἀττικῶς ἐλλειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθ. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Ἀόριστος β.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πλη. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Μέλλων α.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πλη. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

μέλλων β.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Πληθ. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθυν. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Λελειμμένος, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν, ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς ἐλλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

ἀόριστος α.

Ἐὰν λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Πλη. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες λειφθῆτε, λειφθῶσι.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυντ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλεῖφθαι.

Ἀόριστος α.

Λειφθῆναι κοινῶς καί, λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς Ἀόριστος β.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων α.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. καὶ τὰ λοιπὰ ad passiuorum similitudinem.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι, καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε.

ὑπερσυντελικός.

Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς, καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεας, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθ. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν, καὶ ἀττικῶς εἰλοίβειν, εἰλείβεις, εἰλοίβει. Ἀόριστος α.

Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Πλη. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο. Ἀόριστος β.

Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πλη. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων α.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων β.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Λεῖβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πλη. λελοίβετε, λελοβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς ἔλοιβε, ἐλοιβέτω. &c.

Ἀόριστος α.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθ. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Ἀόριστον β.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθυν. λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικᾶς λιβέσθων.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυντ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυντικά. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν, καὶ ἀττικῶς ἐλοίβοιμι, ἐλοίβοις, ἐλοίβοι.

Ἀόριστος α.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυν. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Ἀόριστος β.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων α.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πλη. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων β.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λείβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε. λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον λελοίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι, καὶ ἀττικῶς ἐὰν εἰλοίβω, εἰλοίβῃς, εἰλοίβῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε, λίβωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός, λελοιβέναι κοινῶς καὶ εἰλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος α. λείψασθαι. Ἀόριστος β. λιβέσθαι.
Μέλλων α. λείψεσθαι. Μέλλων β. λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum Grauitonorum per tria genera distincta actiuum scilicet, passiuum & medium, in modo Indicatiuo tantum.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα	τέτραμμαι,	τέτροπα,
ἀττικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν,
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρισ. α.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρισ. β.	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. α.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
μέλ. β.	τραπῶ,	τραπήσομαι,	τραποῦμαι.
μετὰ ὀλ. μέλ		τετράψομαι.	

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	ἐνεστώς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόρισ. α.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόρισ. β.
γράψω,	γραφθήσομαι,	γράψομαι.	μέλλων α.
γραφῶ,	γραφήσομαι,	γραφοῦμαι.	μέλλων β.
	γεγράψομαι.		μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα,	
ΛΕγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ἐνεστώς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα.	παρακ.
λέλοχα.			ἀττικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἀττικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριστος α.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριστος β,
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων α.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β.
	λελέξομαι.		μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Δείκω,	δείκομαι,	δείκομαι.	Ἐνεστώς.
ἔδεικον,	ἐδεικόμην,	ἐδεικόμην.	παρατ.
δέδειχα,	δέδειγμαι,	δέδεικα.	παρακείμ.
ἐδεδείχειν,	ἐδεδείγμην,	ἐδεδείκειν.	ὑπερσυντ.
ἔδειξα,	ἐδείχθην,	ἐδειξάμην.	ἀόριστος α.
ἐδίκον,	ἐδίκην,	ἐδικόμην.	ἀόριστος β.
δείξω,	δειχθήσομαι,	δείξομαι.	μέλλων α.
δικῶ,	δικήσομαι,	δικοῦμαι.	μέλλων β.
	δεδείξομαι.		μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.	Ἐνεστώς.
ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.	παρατ.
τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.	παρακείμ.
ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.	ὑπερσυντ.

ἀόριστος α.	ἔζυξα,	ἐζύχθην,	ἐζυξάμην.
ἀόριστος β.	ἔτρυχον	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων α.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.		τετρύξομαι.	

ΤΡΊΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Ἄδω,	ᾄδομαι,	ᾄδομαι.
παρατ.	ᾖδον,	ᾐδόμην,	ᾐδόμην.
παρακείμ.	ᾖκα	ᾖσμαι,	ᾖδα.
ὑπερσυντ.	ᾔκειν,	ᾔσμην,	ᾔδειν.
ἀόριστος α.	ᾖσα,	ᾔσθην,	ᾐσάμην.
ἀόριστος β.	ᾖδον,	ᾔδην,	ᾐδόμην.
μέλλων α.	ᾄσω,	ᾀσθήσομαι,	ᾄσομαι.
μέλλων β.	ᾀδῶ,	ᾀδήσομαι,	ᾀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.		ᾔσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην
παρακείμ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ὑπερσυντ.	ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.
ἀόριστος α.	ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.
ἀόριστος β.	ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην.
μέλλων α.	πείσω,	πεισθήσομαι,	πείσομαι.
μέλλων β.	πιθῶ,	πιθήσομαι,	πειθοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγ. μέλ.		πεπείσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Ἐλεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.
παρατ.	ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.
παρακείμ.	ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.
ἀττικῶς.	ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.
ὑπερσυντ.	ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν.
ἀττικῶς.	ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.
ἀόριστος α.	ἤλευσα,	ἠλεύσθην,	ἠλευσάμην.
ἀόριστος β.	ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.
συγκοπή	ἦλθον,		ἠλθόμην.
μέλλων α.	ἐλεύσω,	ἐλευσθήσομαι,	ἐλεύσομαι.

ἐλυθῶ,

ἐλυθῶ, καὶ ἐλθῶ,	ἐλυθήσομαι,	ἐλυθοῦμαι, καὶ ἐλθοῦμαι.	μέλλων β.
	ἠλεύσομαι,		μετ' ὀλί. μέλ.
	ἐληλύσομαι.		καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΆΡΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι	Ἐνεστώς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυντ.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α.
φραδῶ,	φραδήσομαι,	φραδοῦμαι.	μέλλων β.
	πεφράσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ὀρύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.	Ἐνεστώς.
ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.	παρατ.
ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα.	παρακείμ.
ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.	ἀττικῶς.
ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγειν,	ὑπερσυν.
ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.	ἀττικῶς.
ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.	ἀόριστος α.
ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.	ἀόριστος β.
ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι,	ὀρύξομαι.	μέλλων α.
ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι,	ὀρυγοῦμαι.	μέλλων β.
	ὀρύξομαι, καὶ ὀρωρύξομαι. ἀττικῶς.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΠΈΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα,	
Ψάλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.	Ἐνεστώς.
ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.	παρατ.
ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.	παρακείμ.
ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.	ὑπερσυν.
ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.	ἀόριστος α.
ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.	ἀόριστος β.
ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.	μέλλων α.
ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.	μέλλων β.
	ἐψάλσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Στέλλω,	στέλλομαι,	στέλλομαι.
παρατ.	ἔστελλον,	ἐστελλόμην,	ἐστελλόμην.
παρακείμ.	ἔσταλκα,	ἔσταλμαι,	ἔστολα.
ὑπερσυν.	ἐστάλκειν,	ἐστάλμην,	ἐστόλειν.
ἀόριστος α.	ἔστειλα,	ἐστάλθην,	ἐστειλάμην.
ἀόριστος β.	ἔσταλον,	ἐστάλην,	ἐσταλόμην.
μέλλων α.	στελῶ,	σταλθήσομαι,	στελοῦμαι.
μέλλων β.	σταλῶ,	σταλήσομαι,	σταλοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		ἐστάλσομαι,	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.
παρατ.	ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.
παρακείμ.	κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.
συγκοπή.	κέκμηκα,	κέκμημαι.	
ὑπερσυντ.	ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμειν.
συγκοπή.	ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.	
ἀόριστος α.	ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.
συγκοπή.	ἐκμήθην.		
ἀόριστος β.	ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.
μάλλων α.	καμῶ,	καμηθήσομαι,	καμοῦμαι.
συγκοπή.		κμηθήσομαι.	
μέλλων β.	καμῶ,	καμήσομαι,	καμοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		κεκαμήσομαι.	
συγκοπή.		κεκμήσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι.
παρατ.	ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.
παρακείμ.	τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.
συγκοπή.	τέτμηκα,	τέτμημαι.	
ὑπερσυντ.	ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμειν.
συγκοπή.	ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμειν.	
ἀόριστος α.	ἔτειμα,	ἐτεμήθην,	ἐτειμάμην.
συγκοπή.		ἐτμήθην.	
ἀόριστος β.	ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.
μέλλων α.	τεμῶ,	τεμηθήσομαι,	τεμοῦμαι.
συγκοπή.		τμηθήσομαι.	
μέλλων β.	ταμῶ,	ταμήσομαι,	ταμοῦμαι.

	τετεμήσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.
	τετμήσομαι.		συγκοπή.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.	παρατ.
πέφαγκα,	πέφαμμαι,	πέφηνα.	παρακείμ.
ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάμμην,	ἐπεφήνειν.	ὑπερσυν.
ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.	ἀόριστος α.
ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.	ἀόριστος β.
φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.	μέλλων α.
φανῶ	φανήσομαι,	φανοῦμαι.	μέλλων β.
	πεφάνσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.	παρατ.
κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.	παρακ.
ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.	ὑπερσυν.τ
ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.	ἀόριστος α.
ἔκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.	ἀόριστος β.
κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.	μέλλων α.
κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.	μέλλων β.
	κεκλίσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μ΄σα.	
Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.	Ἐνεστώς.
ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.	παρατ.
ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.	παρακ.
ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν.	ὑπερσυν.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριστος α.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριστος β.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων α.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β.
	ἐσπάρσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ἝΚΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ακούω,	ἀκούομαι,	ἀκούομαι.	Ἐνεστώς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.
ἀκήκοα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἀττικῶς.

ὑπερσυντ.	ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.
ἀττικῶς	ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην	ἠκηκόειν.
ἀόριστος α.	ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην,
μέλλων α.	ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι,
μετ' ὀλ. μελ.		ἠκούσομαι.	
ἀττικῶς.		ἀκηκόσομαι.	
	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Παύω,	παύομαι,	παύομαι.
παρατ.	ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.
παρακ.	πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.
ὑπερσυν.	ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.
ἀόριστος α.	ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην.
ἀόριστος β.	ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην.
μέλλων α.	παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.
μέλλων β.	παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		πεπαύσομαι.	

Exempla autem hæc, etsi omnia in usu nõ sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam Grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

TÀ περισπώμενα ῥήματα, hoc est, Circumflexa uerba uti sæpius dictum à sexta coniugatione, Grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solum quæ in penultima habent siue, ε, siue, α, siue, ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur Circumflexa, eo quod habeãt circumflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis simul uariantur, ut in Grauitonis dictum est. Sed sciendum synæresim pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatis de-

claratum est. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniu-
gationes esse oportet, quæ p supradictas tres uocales distinguuntur,
quas χαρακτηριστικὰ, hoc est, Formatiuas litteras appellare possumus,
quẽadmodum & Consonantes in Grauitonis. Per ea enim cognosci
mus unumquodq; uerbũ quotæ sit coniugationis. Quibusdã tamen
placet, quẽadmodũ Dionysius Thrax affirmat, ut p extremam secun- *Cõiug. à. 2.*
darum psonarum huiusmodi coniugationes distinguantur. Nã prima *persona no*
coniugatio in, εις, per synæresim facit secundã psonam contractam, ut *scitur.*
ποιεῖς. Secunda in, ᾷς, subscripto, ι, βοᾷς. Tertia in, οις, χρυσοῖς. Esto igi-
tur. E. χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexorũ. A. secundæ.
O, tertiæ. Quæ qdẽ seruãtur in omnibus modis, tam actiuorũ, q̃ passi-
uorum, quantum ipsa natura fert, etsi cõmunes synæresium regulæ
aduersari uideantur, ꝓprias enim ac distinctas synæreses habet una-
quæq; Circumflexorũ coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertẽ
dum est, futurum in, σω, desinẽs, superare præsens una syllaba, si præ-
cepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώ-
σω, & alia huiusmodi esse à circũflexis. Sed analogia postulat, ut futu- *Futura*
ra sint à Grauitonis ꝓpriis circumflexorũ, mutatis, ε, &, α, in, η, &, ο, in, ω, *unde.*
ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibusdã ma
neant imutabiles, ut τελέω, τελέσω. κλάω, κλάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia.

Penultimam etiã futuri seruant in præterito pfecto, & præterito *Penultima*
plusquampfecto, & in primo Aoristo in omnibus uerbis circumflexis, *præterito-*
ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, *rum.*
ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus
omnibus singulatim dicendum est.

DE PRIMA CONIVGATIONE CIR-
CVMFLEXORVM VERBOR.

PRima igitur coniugatio circũflexorũ à uerbis sextæ coniugatiõis
Grauitonorum in, εω, desinentibus, per synæresim fit, ut ποιέω,
ποιῶ. cuius secunda psona & tertia in, ει, diphthongum ꝓpriam desi-
nunt, ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in Futuro ante, σω, η, hoc est, cum præ
sens longam habeat penultimam, siue natura, siue positione, ut οἰκῶ,
οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod con- *νεικέσω.*
tendo significat, νικῶ enim νικήσω secundæ coniugationis est. Excipitur
& ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præsens in, ω, purũ desiuerit, Futurũ *ἀρκέσω*
habebit, η, ante, σω, ut νοῶ, νοήσω. Etiam si ancipitẽ habuerit præsens
in penultima, ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω, præter ἀρῶ, ἀρέσω. & κα- *ἀρέσω*
λῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus masculinis in, ος, *καλέσω*

desinentibus, ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam Decomposita, ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiam à Grauitonis uerbis in circũflexa deducta, ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω, ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. Etiã quæ indifferẽter sunt & primæ & secundæ coniugationis, ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς. ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monosyllaba, ut σχῶ, σχήσω. ῥῶ, ῥήσω. μνῶ, μνήσω. Quæ uero nihil horũ habent, & penultima præsentis aut in, ε, aut in, ο, desinat p εσω, faciunt futurũ, ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipitur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc autẽ annotantur, quæ indifferẽs habent futurũ. καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω. Πονέσω quidẽ, si ad corpus referamus, πονήσω uero, si ad animã. Et aduerte, disyllaba in hac prima coniugatione ex cõmuni usu nõ pati synæresim in prima psona singulari præsentis tẽporis. Nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς, ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc est, quod nunq̃ uerbum Indicatiuum in, ω, desinẽs, monosyllabũ inuenitur in usu, nisi inueniãtur secundæ coniugationis circumflexorũ, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. Neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus πλέω, πλῶ, neq; πλέομεν, πλοῦμεν, neq; πλέουσι, πλοῦσι. & ut plurimum accipere, υ, in Futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreses autẽ huius cõiugatiõis, quæ semp ex, ε, & sequẽte uocali fiũt, hæ sunt, scilicet, ει, ου, οι, η, ῃ, ω, sicut libro III. dictũ ẽ.

Quæ futurum habeãt indifferẽs. *πονέσω* *πονήσω* *Regula.* *Synæreses, quæ.*

DE OPTATIVO ACTIVO CIRCVMFLEXORVM VERBORVM.

Optatiui circumflexorũ Actiui, fiunt à genitiuis suorũ participiorum omnes, quemadmodũ & grauitonos fieri monstrauimus, ut ποιέοντος, ποιέοιμι. sic à ποιοῦντος, ποιοῖμι, extrema scilicet in, μι, conuersa, & abiecto, ν, deinde addito, ι, penultimæ uocali, υ, tamen ex, ου, diphthongo prius expuncto, cum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere In secunda uero coniugatione etiã à genitiuo participii contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit, ut βοάοντος, βοῶντος. τος enim in, μι, & ν, consonãte expuncta, ac, ι, penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidẽ coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quandoquidem & utriusq; genitiui con

tracti eadem est litteratura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos à propriis pfectis deducere, hoc est ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abiicientes primum, ι, ex penultima diphthongi, οι. Deinde contrahẽtes, ε, &, ο, si primæ sint cõiugationis, rursus in, οι, diphthongũ, & duo, οο. Itẽ in, οι, si sint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόομι, χρυσοῖμι. At si secũdæ sint cõiugatiõis, cõtractis prius, α, &, ο, in, ω, μέγα, ι, iterũ sumẽdũ ẽ p synæresim, ut ĩ penultima oĩno fiat diphthõgus διὰ τοῦ, ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis. Cur ex, ε, &, ο, & ex duobus, οο, fit synæresis in, οι, cum aliàs p cõmunem regulã synæresium utrobiq; in, ου, contrahantur κοινῶς. Ad quod respondetur, Optatiuos oẽs in penultima diphthongũ appetere, quæ ex, ι, subiunctiua uocali cõsistat. Nam regulæ quædã sunt peculiares, quæ quibusdã in locis habent priuilegiorũ uim, cõmunesq; regulas superant, sicut etiã in principio declinationũ diximus nominum contractorũ, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι, prius expũcto, ac, ε, &, ο, rursus in, οι, diphthongũ contractis, fit δημοσθενοῖν. Quoniam omnẽ datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ, ι, siue ꝓpriam siue impropriã desinere opus est. Atq; iterum quæri potest, Si igitur huiusmodi optatiui diphthongũ διὰ τοῦ, ι, natura omnino appetũt, cur nõ potius altera uocalis eliditur, quæ, ι, præcedit, & ex ea quæ remanet &, ι, subsequente fiat synæresis? Respondetur, synæresim fieri nõ posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint, ac puræ, hoc est, nulla intercedẽte aut uocali aut cõsonãte, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit, ut ex quapiã diphthongo synæresis fiat, sciendũ, præpositiuã uocalẽ diphthongi omnino esse suscipiendam, cum in ipsa diphthongo tanq̃ principalis ac domina primũ obtineat locum. Subiunctiuã uero, siue ἰῶτα sit, siue, υ, ψιλὸν prorsus abiiciẽdã, utpote appendicẽ, & præpositiuis uocalibus subiectam, ut ex ipsa præpositiua uocali & monophthongo, quæ forte ei adhæserit, contractio fiat, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, nisi in, α, crasim fieri contingat, aut in, η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiusmodi uocales p synæresim, ι, sibi adsciscũt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέης, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare sciri uelim, in uerbis Circũflexis, ac etiã in nominibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum regulas, quas ab antiquis Grammaticis excerpsimus. Sed de hoc, etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc est, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι,

Atten.

Atten.

ποιοῖ. Nam Attici & Aeoles uertentes, μι, in, ην, purã dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Dores uero non ſolum μι, in, ην, ſed etiam, οι, penultimam diphthongum propriam in, ῳ, impropriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. & ſic in aliis circumflexorum coniugationibus. Aduertendum eſt etiam tertiam perſonam pluralem ſecundum hos non in, εν, ſed in, σαν, deſinere, cum penultima primæ pluralis ſit, η, monophthongus, ſicut in paſſiuis Aoriſtis dictum eſt, ut ποιοίημεν ποιοίησαν, ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoq; aduertendum eſt, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circumflexorum, proprium facere primum Aoriſtum, quemadmodum & in Grauitonis, hoc eſt, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, ſicut τύψεια, τύψειας, τύψειε. Vt uero hæc facilius apprehendantur modulum declinãdi Verba circũflexa, ſecundũ uarias Linguas, ſubiiciemus.

ΕὐΚΤΙΚΆ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. Κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι	ποιέοις, ποιοῖς	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον, ποιοῖτον	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν	ποιέοιτε, ποιοῖτε	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην	ποιοίης	ποιοίη.
	ποιοίητον	ποοιήτην.
ποιοίημεν	ποιοίητε	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

ποιῴην	ποιῴης	ποιῴη.
	ποιῴητον	ποιῳήτην.
ποιῴημεν	ποιῴητε	ποιῴησαν.

Ἀόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια	ποιήσειας	ποιήσειε.
	ποιησείατον	ποιησειάτην.
ποιησείαμεν	ποιησείατε	ποιήσειαν.

Cætera uero, Grauitonorum ſequuntur inflexionem.

DE INFINITIVO ACTIVO.

INfinitiuus circumflexorū omnium præſentis tēporis ſecundum iuniores Grāmaticos, à tertia eiuſdem præſentis indicatiui modi fit, addita, ν, quemadmodum & Grauitonus, ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. Veteribus tamen placuit, ut huiuſmodi Infinitiuus à tertia ꝑſona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, Regula.
quam ex Theodoſio, & Herodiano accepimus, παρ' ἐνεστῶς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ γ' τὸν πρόσωπον, ν, προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν, ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθέσῳ τοῦ, ν, καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾷν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Quod feciſſe uidetur, tum ut formatiua littera cuiuſuis coniugationis, ſicut in alijs modis, ita & in infinitiuo ſeruaretur, hoc eſt, ε, α, &, ο, ut ποιεῖν, βοᾷν χρυσοῦν. tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς, ν, λήγον- Regula.
τα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ, ν, τι ἀνεκφώνητον. hoc eſt, ꝙ uerba deſinentia in, ν, nunq̃ habent ante, ν, quicq̃ non ꝓlatum, ſicut eſt, ι, in, ᾳ, diphthongo impropria, & in, ῃ, eſt enim, ι, ἀνεκφώνητον. Nã in diphthongis impropriis nullum habet ſonũ. Si igitur in uerbis ſecundæ cõiugationis à tertia ꝑſona præſentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſario, ι, erit ſubſcribēdum. Ex, α, enim &, ε, fit ſynæreſis in α. ι, quidem ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt, ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeſte eſt cõtra dictam regulã. Verba etiã tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν, ſecundum cõmunem regulã, aut in, οιν, ſecundum ꝓpriam deſinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed potius in, ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio ſi à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorũ more, ut ſupra diximus. Nihil tamẽ ꝓhibet, quin à ꝑfecto infinitiuo præſentis tēporis in unaquaq; circumflexorũ coniugatione contractus ac ꝓprius Infinitiuus regulariter deduci poſſit, ut etiã Libro. III. diximus. Nam ſi ex, ει, extrema diphthongo infinitiui ꝑfecti ſubtrahatur, ι, ſubiunctiua uocalis, & ex ꝓpria figuratiua uocali cuiuſuis coniugationis, &, ε, ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis, ει, diphthong. fiat ſynæreſis, id eueniet ut unaquæq; coniugatio etiam in ipſo Infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim, ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. Nam duo, εε, in, ει, diphthongum contrahũtur, α, &, ε, in, α, ο. &, ε, in, ου.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν, ποιεῖν, κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, expuncto, ι, & accentu circũflexo in acutum conuerſo, Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, Regula

ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς, ειν, ὑφαιρέσει τοῦ, ι, ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν. hoc est, Omne uerbũ grauatur, aut circũflectitur, acuitur autẽ nunq̃ secũdũ cõmunẽ cõsuetudinẽ, præterq̃ apud Dores quoꝝ Infinitiui contracti in, ειν, subtracto, ι, fiunt, ut ποιέν, pro ποιεῖν. δασμοφορὲν, pro δασμοφορεῖν, id est, tributa ferre. Reliqua uero tẽpora, Grauitonoꝝ sequuntur formam.

DE OPTATIVO PASSIVO.

OPtatiui passiui perfecti uerboꝝ circumflexoꝝ, ab Indicatiuo fiunt ut Grauitona, hoc est, extrema in, μην, conuersa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut ποιεόμαι, ποιεοίμην. Contracti uero à perfectis eodẽ fiunt modo, quo & actiui, hoc est, ι, subiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, &, ε, & ο, in οι, diphthongũ uersis, si primæ sint cõiugationis, ac duobus, οο, item in, οι, diphthongũ, si sint tertiæ fit enim ex ποιεοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην, χρυσοίμην. In secunda uero cõiugatione in, ω, μέγα fit crasis, cui subscripto, ι, fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniã secundæ p̃sonæ in, ο, desinẽtes Optatiuoꝝ in μην, exeuntiũ, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autẽ circumflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circũflectantur. Nam quæ sunt duarũ syllabarũ circumflectuntur, ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quoꝝ actiui in, μι, desinunt circumflexoꝝ, ut νοοίμην, νοοῖο. ποιοίμην, ποιοῖο. βοῴμην, βοῷο. Eodẽ modo dicendum est de omnibus iis quoꝝ Indicatiui actiui desinunt in, μι, & habent optatiuum in, ην, purã desinentẽ, quia & ipsæ secundæ p̃sonæ circumflectuntur, ut τίθημι τιθείμην, τιθεῖο. quia τιθείην Optatiuũ actiuum est. δυναίμην autẽ δύναιο acuitur in antepenultima, quia nõ habet δύνημι in usu, neq; δυνείην optatiuum actiuũ. Circũflectuntur etiã secundæ p̃sonæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῇο. δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uero omnes secundæ p̃sonæ in, ο, desinentes acuuntur in antepenultima, τυπτοίμην, τύπτοιο. λεγοίμην, λέγοιο. τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ p̃sonæ hoꝝ optatiuoꝝ in, το, desinẽtiũ, eundẽ habent accentum quẽ secundæ, νοοῖο, νοοῖτο. τύπτοιο, τύπτοιτο.

DE SVBIVNCTIVO PASSIVO.

SVbiunctiui in, μαι, si à Grauitonis existant, grauantur. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uero à circumflexis, circumflectunt penultimã. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoq; attendendum est, secundam p̃sonam à tertia fieri, sicut in uerbis in, ω, desinentibus dictum est, expuncto scilicet, τ, ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι, deinde, η,

&,α,in,η,contractis,ac ſubſcripto,ι,ποιέῃ,καὶ κράσει τοῦ, ε,καὶ,η,iterum
in,η,ac ſubſcripto, ι,ut prius, fit ποιῇ. Poterimus tamen facere tertiã
Subiunctiui actiui,ſecundam Subiunctiui paſſiui,ſecundum regulam Regula.
Antiquorum,quæ eſt,ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑπο
τακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν,ἐὰν ποιέω. ῶ. ποιέῃς,ποιῇς.ποιέῃ,
ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι,ποιῶμαι.ποιέῃ,ποιῇ. Etiam ſecundam pſonam præ
teriti paſſiui ſubiunctiui circumflexorum à tertia actiui eiuſdem tẽporis
fieri,extrema ſcilicet ſyllaba abiecta,& accentu acuto in circumflexum
uerſo.ἐὰν πεποιήκω,πεποιήκῃς,πεποιήκῃ.ἐὰν πεποιῶμαι,πεποιῇ.Eſt enim Regula.
regula , ὅτι ὧδε τῶν περισπωμένων,καὶ ἐπὶ τῶν εἰς,μι, καθόλου τὰ τρίτα
πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν , ἀποβολῇ τῆς τε
λευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι . πεποιήκῃ, πε-
ποιῇ , ſubſcripto, ι,ut opinor,quandoquidem ſecunda perſona paſſi-
uorum in, μαι, deſinentium in diphthonum impropriã omnino de-
ſinere appetat κοινῶς.Tertia perſona , à prima fit, ω, in, η, & extre-
ma in,ται,mutatis,ἐὰν ποιέωμαι,ποιῶμαι. ποιέηται,ποιῆται.

DE SECVNDA CONIVGATIONE
CIRCVMFLEXORVM.

SEcunda coniugatio Circumflexorum à uerbis ſextæ coniugatio-
nis Grauitonorum in,αω,deſinẽtibus per ſynæreſim fit,ut βοάω,
βοῶ.κλάω,κλῶ. Quorum ſecunda pſona & tertia p, ᾳ, diphthon.
impropriam enuntiatur , ut βοᾷς,βοᾷ . κλᾷς, κλᾷ. In futuro uero
ante,σω,quandoq; habet,α,quandoq;,η. Deſinentia in, ω,purum,præ
cedente aut, ε,aut,ι,ſiue ſolo,ſiue in diphthon.habent,α,in penultima
futuri,ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ , θεάσω.ἀνιῶ,ἀνιάσω . κοπιῶ,κοπιάσω , ἀλοιῶ,
ἀλοιάσω κοινῶς,καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uero, ο, in penultima
præſentis quinq; annotantur,quorum duo habent,η,in penultima Fu
turi,hoc eſt,βοῶ,βοήσω , καὶ γοῶ,γοήσω. duo autem , α,ἀκροῶ , ἀκροά-
σω, καὶ μακροῶ,μακροάσω. Quintum uero indifferẽs eſt,ſcilicet ἀλοῶ,
quod ἀλοάσω facit,& ἀλοήσω.Etiã habẽtia ſiue,ρ,ſiue,λ,ὑπερμονοσύλλα
βα,nulla cõſonãte præcedẽte,α,habẽt in penultima Futuri,ut περῶ,πε
ράσω φυρῶ,φυράσω. κλῶ,κλάσω χαλῶ,χαλάσω Quæ uero habẽt,υ,
ante, ω,per ήσω faciunt futurũ,ut ἐγγυῶ,ἐγγυήσω . Etiã ὑπερδισύλλα-
βα in,ρω,ſiue in,λω,deſinẽtia præcedẽte aliqua cõſonante,η,habẽt ante
σω,ut ποδαγρῶ,ποδαγρήσω.ὁμοκλῶ,ὁμοκλήσω.κυλλῶ,κυλλήσω. Mo-
noſyllaba uero habẽtia ante, ρω,ſiue,λω,conſonãtem aliquã,ſi faciunt
deriuatiua uerba in,μι,η,habent ante,σω,ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ,

τλῆμι, τλήσω. Si autem nõ faciunt deriuatiua in, μι, α, habẽt ante, σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habẽtia ante, ω, aliquã aliarum cõsonantium, η, habent ante, σω, ut σμῶ, σμήσω κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω ἡβῶ, ἡβήσω. ζυγῶ, ζυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. ϖῶ, ϖήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis sunt duæ, α, scilicet ꝓductum, &, ω. Quo in loco aduertendum est, ex, α, quæ est formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali fieri synæresim in, α, productum, nisi, ω, μέγα, siue, ο, μικρὸν utcunq; sequatur ipsum, α, quia tunc in, ω, fit synæresis. Et sic in omnibus modis & participiis, tam actiuorum, q̃ passiuorum, duæ tantum fient synæreses, hoc est in, α, &, in, ω.

Hoc etiam annotandum est, ex, α, &, ε. fieri synæresim in, α, ꝓductum, ut dictum est, Atticorũ more & cõmunium, ut βοάεις, βοᾷς.

Attici. *Dores.* At secundũ Dores nõ in, α, sed in, η, fieri synæresim, nec ei subscribitur ι, sed ꝓrsus abiicitur, ut Ioãni τῷ χάρακι & Theodosio placet, ut βοάεις, βοῆς, γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὖ μάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ συβαρίτα. κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατα. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. ὀδυσ. ξ. Ἐν δ᾽ ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniũtur etiã in usu apud Atticos πεινῆς, διψῆς, ζῆς, & ζῆν Infinitiuum, quanq̃ Dorũ sint ꝓpria.

DE TERTIA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM.

Tertia Cõiugatio Circumflexorũ a' uerbis sextæ Coniugationis, Grauitonorũ in, οω, desinentibus per synæresim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quorũ secunda & tertia ꝑsona in, οι, diphthongum desinũt, ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In Futuro uero ante

Atten. σω, ut plurimũ habet ω, μέγα. Cognoscitur autem sic. Quandocunq; enim uerbum habet nomen præiacens, a' quo deriuatur, tunc futurum habet, ω, in penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. Cum autẽ uerbum nullum habet nomen a' quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima, ο, paruum, ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ pauca sunt numero. Quo in loco aduertẽdum est, q; ubicunq; post, ο, quæ est Formatiua littera huius coniugationis, sequitur, ω, μέγα, sic synære-

ſis in idē, ω, ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uero ſequitur, ε, monophthongus, aut, ο, aut, ου, in, ου, fit ſynæreſis, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur, ι, in diphthongo, ſiue, ει, ſiue οι, ſiue, ῃ, ſemper fit ſynæreſis in, οι, in omnibus modis tam actiuorum q̃ paſſiuorum (infinitiuo actiuo excepto) ut Libro. III. dictum eſt, & hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, ο, μικρὸν, ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uero ſequitur, η, monophthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri, & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui q̃ paſſiui, quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis, quia in nonnullis codicibus per, η, huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptæ. ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſoloras aſſerit ſynæreſim fieri omnino in, οι, diphthongum, ut etiam ſeruetur in his ο, μικρὸν formatiua littera in ipſa diphthongo. ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρησόητε, χρυσοῖτε. Et ſic in paſſiuis, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. Theodorus autem exiſtimauit ſynæreſim eam fieri in, ω, uel in, ου, Secundo etenim τῶν εἰς τέσσαρα ſcribit, Ἑπομένου δὲ τοῦ, η, εἰς, ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται.

Atten. ubi ω. poſt. ο. in ω. ubi. ω. poſt. ε. uel. ο uel. ου. in. ου. reliqua in οι.

Attē. ubi. η.

Nos certe quod Theodorus de ſynæreſi in, ου, ſcripſit, nuſquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum uſu ſcripſit, ſynæreſim eam in, ω, fieri ἀττικῶς, ita etiam faciendum eſſe cenſemus, quanquam is non niſi de tertia perſona ſingularis numeri ſubiunctiui paſſiui attulerit exempla. ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυψῶται. Et ſic tres duntaxat erunt ſynæreſes, οι, ſcilicet, ου, &, ω, ſicut dictum eſt, Libro tertio.

Diuerſus a Theodoro.

Præterea quæ de ſubiunctiuo paſſiuo diximus, hoc etiam aduertendum, ſecundam perſonam præteriti perfecti per, ω, μέγα ſcribēdum eſſe, ſecundum Grāmaticorum præceptioné, licet in pleriſq; codicibus per, η, inueniatur, quorum uerba hæc ſunt, τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται. ἀλλ᾽ ὧδε τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς, μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc eſt, Secunda pſona ἐὰν κεχρυσῶ, & debebat eſſe ἐὰν κεχρυσώκῃ, ut à tertia actiui ſecūda paſſiui fiat. At in circumflexis & terminatis in, μι, tertia pſona præteriti actiui per Apocopen extremæ ſyllabæ ſecunda paſſiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

De ſubiunctiuo paſſiuo.

Regula.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ μι, ῬΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis Grauitonorum, Partim ab his quæ habent circumflexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à Grauitonis quæ habent circumflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba quam per reduplicationem suscipiunt, ut πιθέω, πιθῶ, τίθημι. Alia autem ab iis solum quæ in, νω, desinũt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi à Grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὔ μιν ἔγωγε αἴνημι. ἴλημι, unde ἴλαθι, καὶ ἴληθι. Ὀδυσσ. γ. Ἀλλ' ἄνασσ' ἴληθι. δείπνημι, ἵστημι, κρέμημι. γήρημι, unde γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μιν οἵγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσσων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητᾶν ἀείδων. & similia.

Poetica quædã. Annotantur nõnulla quæ numerũ trium syllabaꝝ excedunt, quæ etiã Poetica sunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, quoꝝ passiua, hoc est, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima ꝓducta (more Aeolico) apud Poetas frequẽtissimo habentur in usu. Quinq; etiam annotantur, quæ cõmuniter in usu sunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλων παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Et Homerus Ἰλιάδος ω. οὐδέ οἱ αἰδὼς

Aeolica. γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædã Aeolica his similia, ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniũtur alia quæ cõtrarium

Disyllaba. patiũtur, quoniã disyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia disyllaba, quæ licet cõmuniter nõ annotentur, frequẽter tamen apud Poetas in usu sunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de his & nonnullis aliis, in fine huius tractatus uerboꝝ in, μι, Libro. VIII. dicetur. Nũc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in, μι, regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si à Grauitonis circumflexoꝝ deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerboꝝ in, μι, abunde mentio facta est.

Cum autē alia uerba appellata sint partim Grauitona, partim Cir- *Vnde appellatio in. μι.*
cūflexa ab accentu, hæc à terminatione in, μι, in quā desinunt, nuncu-
pata sunt, quia pleraq; trisyllaba sunt, & accentū habent in antepenul
tima, hoꝝ, in, μι, finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundū *Penultima.*
uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima Grauitonoꝝ, à quibus
immediate fiūt, quæ qdē uocales χαρακτηριστικὰ sunt tā Grauitonoꝝ
q̄ circūflexoꝝ, & terminatoꝝ in, μι, quæ sunt, ε, α, ο, υ, quibus in ꝓprias
longas mutatis, & extrema in, μι, breuē conuersa, quattuor ut passim
dictū fiunt coniugationes uerboꝝ in, μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύ-
γνυμι, ab eo quod est ζευγνύω, quod nō circūflectitur, quia non patitur
synæresim. Nec me fugit ab aliis traditum esse, tres primas con-
iugationes uerborum in, μι, fieri à circumflexis. Sed si quis diligentius
inuestigare uoluerit, inueniet à Grauitonis hæc uerba potius deduci,
quàm à circumflexis, quia circumflexa uerba disyllaba sunt, hæc autē
trisyllaba, illa etiam annumerata, quam per reduplicationem assu-
munt. Ea enim accidentalis est, nec remanet nisi in præsenti & præ-
rito imperfecto, qua abiecta, circumflexum uerbum monosylla-
bum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. unde non uidetur apte deduci
posse ullum uerbum deriuatum in, μι, cum minus duarum syllaba-
rum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile
discerni potest quotæ sit coniugationis unumquodq; uerborum illo-
rum, cum formatiua explicite non existat ante, ω, finalem primæ per-
sonæ præsentis, nisi resoluantur in Grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ,
τιθέω. ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ, διδόω. Vbi manifeste apparet quæ sit una-
quæq; illorum penultima, ε, scilicet, α, & ο. Possumus tamen & ꝑ se-
cundas circumflexorum ꝑsonas, hoc est, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς huiusmodi
discernere uocales, si extremas illarum diphthongos considerare uo-
luerimus. Nā in, ει, diphthongo, ε, præpositiua existit uocalis, quæ figu-
ratiua est primæ coniugationis circumflexorum, in, ᾳ, uero, α, quæ est
figuratiua secundæ, & in, οι, ο, μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figu
ratiua. Et hæc quoq; χαρακτηριστικὰ sunt uerboꝝ in, μι, quæ à uer-
bis synæresim patientibus fiunt. Esto igitur, ε, formatiua primæ coniu
gationis terminatorum in, μι, α, secundæ, ο, tertiæ. Quæ quidē & si *Ratio formæ uerborum in. μι.*
in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali
tamen & plurali, & in eorum passiuis, in easdem breues iterum uer-
tuntur, ε, quidem mutatur in, η, secundum præceptionem uerborum
in, μι, quanquam per, ι, in diphthon. etiam augeri possit, α, etiam in, η,
cum uocalem longā nullam habeat in quā mutetur, ο, uero in, ω, μέγα

mutatur, τιθέω. ῶ. τίθημι. ἱστάω. ῶ. ἵστημι. διδόω. ῶ. δίδωμι. In quibus extrema, hoc est, ω, μέγα, uersa est in, μι, breuem.

De penultima. Penultimæ uero quæ in Grauitonis breues erant, in ꝓprias longas mutatæ sunt, quod factum est, ut tempus, quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eoꝝ passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimã ꝓduci. ζεύγνυμι, uero quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit, patitur tamen eandem penultimæ mutationẽ cum supradictis, non quidem uocalis, sed tẽporis tantum. Nam cum, υ, δίχρονον sit, nec habeat uocalem longam sibi ꝓpriam, in quam mutari possit, eadem breuis in seipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens hoꝝ uerboꝝ propriam sortitum est formationem & inflexionem, nec ulli uerboꝝ inflexioni similem. At præteritum imperfectũ, & secundus Aoristus, ubiq; sequuntur formationem & inflexionem Aoristi passiui uerboꝝ in, ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c.

Regula. ꝓ quibus talis datur regula, Quandocũq; participium inuenitur terminatum in, σ, extremam habens acutam, ac declinatum per, ντ, ut est τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος, tunc Indicatiuus eiusdem tẽporis, hoc est, præteriti imperfecti, & etiam secundi Aoristi uerboꝝ in, μι, terminabit in, ν, cum penultima uocali præsenis tẽporis, ut ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων. ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali syllaba ꝓducta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa est. Imperatiuus uero desinit in θι, ut τίθεθι. non tamẽ τίθεθι dicimus, ꝓpter alternationem duarum aspiratarum, sed τίθετι, extrema syllaba διὰ τοῦ, τ, Optatiuus desinit in, ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in, ῶ, circũflexum, ut τιθῶ. Infinitiuus in, ναι, ut τιθέναι.

Futurum. Futurum uero horum uerboꝝ secũdum aliquos à presenti ꝓprii deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω, mutata, ut τίθημι, θήσω, & sic minuitur una syllaba à præsenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præsenti, ut φημὶ, φήσω. Possumus tamen dicere, hæc futura primitiuorum esse, & uerba in, μι, cum propria non habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere, sicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, & primus Aoristus primitiuorum formam sequuntur.

Verba quartæ coniug. Verba quartæ coniugationis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usq; ad parataticum. Si uero disyllaba, & futurũ habent, & secundũ Aoristum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩ'ΤΗ ΣΥΖΥΓΙ'Α.

τῶν εἰς. μι.

VErba in, μι, desinentia primæ Coniugationis, fiunt, ut dictum
est, à uerbis Grauitonis circumflexorum primæ coniugationis,
à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η. In passiui autẽ
penultima, ε, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde dedu
cantur, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Passiuum τίθεμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

TΊθημι, fit ut supra dictum est, à τιθέω Grauitono, ω, in, μι, &, ε,
in, η, mutatis, & accẽtu in antepenultimã retracto. Secunda pso-
na à prima fit, expuncto, ι, extrema uocali, & μ, in, σ, conuersa, siue ut
aliis placet, μι, in, σ, conuersa, p cõmunem regulam, quæ est, τὰ εἰς, μι, Regula.
δοτῆ τῆς, μι, εἰς, σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio, uocalis scilicet
in consonantem fit κατὰ κλίσιν, sicut in Optatiuo actiuo Grauitono
rum dictum est. Tertia à secunda fit, adiuncto, ι, τίθησι. nec subscribi-
tur, ι, secundæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in, ω, de-
sinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in, μι.
Nam, ι, in diphthongis impropriis nullũ habet sonũ. Excipitur φημὶ,
φής. cuius secunda persona acuitur, & ei, ι, subscribitur, secundum anti φής.
quorum traditionem. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in
Indicatiuo Grauitonorũ dictum est. Secunda persona à secunda plu-
rali, τε, in, τον, conuersa, τίθετε, τίθετον. Tertia similis est secundæ dua
li, τίθετον. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit,
extrema in, μεν, mutata, ac penultima quæ longa est in propriam bre-
uem conuersa, τίθημι, τίθημεν, uel fit à genitiuo participii. Nam regu Regula.
la est, q participium Præsentis & Futuri extremam genitiui abiiciens
syllabam, & ante, ν, suscipiẽs, με, primam personam pluralem facit, ut
τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, cuius penultima breuis existit, ut regula expo-
scit. Secunda persona à prima fit, μεν, in, τε, conuersa, τίθετε. Tertia
τιθεῖσι ad similitudinem datiui pluralis eius participii. Nam tertia p-
sona pluralis Præsentis temporis & Futuri uerborũ, tam in, ω, q̃ in, μι,
desinentium, similis est datiuo plurali participii eiusdem temporis, ut
τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, sic τύπτωμεν, τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖ-
σι, sic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia cõmuni, expuncto, ι,
de diphthongo, &, α, interposito. Sic enim tertiam personam pluralẽ
præsentis temporis Iones formare consueuerunt in uerbis in, μι, hoc Iones.
est, corripientes penultimam tertiæ personæ cõmunis, pluralis nume

ri, & , α, productum ante, σι, assumentes, ut Apollonio placet, quanquã in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti plusquamperfecti passiuorum id corripiant: quoniam uerba in, ι, desinentia natura longam habere uolunt penultimam & in, ι, desinere, ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Ὀδυσ. π. Ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & Ἰλιάδ. π. τῶν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν. Ἴσι ἴασι. Ἰλιάδ. π, καί τ' ἀγγελίησιν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Et alia infinita. Seruant etiam accentum in eadẽ syllaba in qua prius erat, circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiã syllaba & locum & tẽpus mutauerit, Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodianus, hac eadem tertia ꝑsona plurali præsentis tẽporis uerborum in, μι, uti consueuerunt, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι.

Attici.

Παρατατικός.

Ἐτίθην, fit à prima persona præsentis extrema in, ν, mutata, & cõmuni augmẽto præposito, ut τίθημι, ἐτίθην, extrema syllaba διὰ τοῦ, η. Nam præteritum imperfectum, & secundus Aoristus uerboꝝ in, μι, penultimam proprii actiui præsentis seruare debent, ut supra dictum est. Secunda persona à prima fit, ν, in, σ, conuerso, ἐτίθην, ἐτίθης. Tertia à secunda, expuncto, σ, ἐτίθη. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit. Secunda à secunda plurali fit, τε, in, τον, conuersa, ἐτίθετε, ἐτίθετον. Tertia à secunda duali, extrema in, την, conuersa, ἐτιθέτην. Πληθ. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta, & ante, ν, præposita, με, syllaba, ut ἐτίθην, ἐτίθεμεν. Secunda persona à prima plurali fit, μεν, in, τε, conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoq; ab eadem fit extrema in, σαν, mutata, ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ντ, impares faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν. & ἔβησαν. quam tertiam personam βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmẽto præposito, & accẽtu mutato, ut ὁ τιθείς, τὸ τιθέν, ἔτιθεν. ὁ στάς, τὸ στάν, ἔσταν, aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in μι, & accentu etiam mutato, ut ἐτίθην, ἔτιθεν. ἵην, ἷεν, unde μεθίεν. ὀδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ἰλιάδος ε. οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. ὀδυσ. μ. λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδῡν, ἔδυν. Nam, υ, nullum habet antistœchũ in quod mutari possit,

Bœotorũ. tertia plur.

ſed idem productum, in ſeipſum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ´.
Οἱ δ᾽ ἄυπνοι κατὰ τοὺς ἔδυον, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ε´. ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπὶ μοι βαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quod in omnibus numeris & perſonis eædem ſunt uocalium mutationes, quæ in præſenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam annotandum eſt, quod in prima & ſecunda, & tertia Coniugatione uerborum in μι, ſingularis numerus non eſt in uſu, ſed pro eo utimur ſingulari numero ſuorum Circumflexorum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali eorundem Circumflexorum, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum proprium non eſt in uerbis in, μι, nec præteritum pluſquamperfectum, ſed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergo τέθεικα, a futuro fit θήσω, cuius penultima, η, eſſe debuerat, cum ſit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum. Vbi enim Dores ſeruant, η, ibi Bœoti mutant, η, in, ει, diphthongum, ubi uero Dores mutant, η, in, α, illic Bœoti ſeruant, η, & quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti ſcribunt εἵρωες, quod autem Dores dicunt ἁδὺ, ut Θεόκριτ.
Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς. Bœoti ſcribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum eſt de hoc præterito τέθεικα, quoniam Dores non conſueuerunt mutare, η, in, α, Bœoti mutauerunt in, ει, diphthongum. Secunda perſona a prima fit, adiuncto, σ, τέθεικας. Tertia etiam a prima fit, α, in, ε, conuerſa, τέθεικε. Δυϊκά. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυν. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Dores & Boeoti certant.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. ſicut ἐτετύφειν. φεις. φει.

Ἀόριστος α.

Ἔθηκα, a futuro fit, ſicut a τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ, σ, ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθησα. Sed quinque annotantur Aoriſti, duo quidem in Grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα, tres uero in his uerbis, hoc eſt, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam non ſeruant conſonantem ſuorum futurorum, ſed per mutas potius enuntiantur, quod eſt contra naturam propriam primi Aoriſti. Secunda perſona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, ſicut ἔτυψα. ψας. ψε.

5. Aoriſti Anomali.

Ἀόριστος β.

Ἔθην, à futuro fit, extrema in, ν, mutata, ac præposito, ε, augmento, ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ, η, ut in præterito imperfecto dictũ est.

Cur Aõristus secundus a futuro.

Cur autem à futuro formetur, & nõ à primo Aoristo, quemadmodum secundus Aoristus uerbo℞ in, ω, desinẽtium, hæc est ratio. Nam secundus Aoristus uerbo℞ in, ω, desinentium fit à primo, extrema in, ον, mutata, & ante finalẽ syllabã præposita cõsonante medii præteriti, quæ cõmunis est trium tempo℞, hoc est præteriti medii, secundi Aoristi, & secundi futuri, ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in, μι, cum medium præteritum non inueniatur, cuius consonantem accipere deberet secundus Aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem, hoc est à Futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέθην. Πληθυν. ἔθεμον, ἔθετε, ἔθεσαν, sicut & præteritum imperfectum.

Penultima.

Quo in loco aduertendum est, ꝙ penultima pluralium producenda fuerat, quoniam Aoristus secundus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν, ἔγνων, ἔγνωμεν. Sed annotantur tres Aoristi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν. qui cum in usu cõmuniter nõ sint in singulari numero, à quo cætera formanda sunt, à cõmuni regula deflexerunt, & ut forte euenit, sortiti sunt declinationem. Nam in Indicatiuo corripiunt penultimã pluralium, secundum analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην, ἔθεμεν. ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἕμεν, quod Misi significat, quam cæteri Aoristi producunt, ut ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. In imperatiuo uero, ꝙ cum deberet desinere in, θι, per cõmunem regulam, ꝙ quandocunq; participium desinit in, σ, ὀξύτονον, & declinatur per, ντ, imperatiuus desinit in, θι, sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est in, σ, ut θὲς, δὸς, ἕς. At in Infinitiuo, etsi in, ναι, desinãt, in penultima tamẽ habẽt diphthõgũ, ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι, quod omnino respuũt infinitiui in, ναι, desinẽtes, sicut in indicatiuo passiuo Grauitono℞ dictũ ẽ.

ἔθην. ἔδων. ἧν. ἔθεμεν. ἔδομεν. ἕμεν. θές. δός. ἕς. θεῖναι. δοῦναι. εἷναι.

Μέλλων α.

Θήσω, à præsenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω, mutata, ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiuo Grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut supra, &, ε, in, η, uersa, ac, σ, interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων β.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in, μι, ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiã secundus Aoristus à primo, & secundum

futurum à primo. Igitur primo Futuro disyllabo existente, opus esset secundum monosyllabũ esse, hoc est, θῶ, quod absurdũ est in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθετι, à genitiuo sui participii fit, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata. Quia quandocunq; participium desinit in, σ, ὀξύτονον, & declinatur per, ντ, Impatiuus desinit in, θι, ut, τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι, Vel fit à prima persona plurali, extrema in, θι, conuersa, τίθεμεν, τίθεθι. sed propter alternationem duarum aspiratarum, secunda mutatur in propriã tenuem, ut τίθετι, penultima uero corripitur. Est enim regula, ꝙ imperatiui in, θι, & infinitiui in, ναι, desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprii indicatiui, & si à genitiuo participii etiam formentur, ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Est & alia regula, ꝙ imperatiui uerborum in, μι, præsentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Ὀδυσσείας γ. ἀλλὰ ἄνασσ᾽ ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. *Penultima.*

Aduertẽdum est, ꝙ in uerbis in, μι, secundæ personæ Imperatiuorum circumflexorum præsentis temporis magis sunt in usu, q̃ secundæ imperatiuorum uerborum in, μι, ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia persona à secunda fit, extrema in, τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθυντικά. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεικε, τεθεικέτω, à tertia persona Præteriti actiui, sicut à τέτυφε. τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος α.

Primus Aoristus non est in usu. Nam θῆκον esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Sed quia abnegauit Futuri consonantẽ, & accepit mutã, κ, scilicet, etsi ꝑ omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamen usus non est. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα, sicut in primo Aoristo Grauitonorum dictum est.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoristus debuit esse à genitiuo sui participii, sicut & præsens abiecto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut θεὶς, θέντος, θέτι. uel à prima ꝑsona plurali, extrema in, θι, conuersa, ut ἔθεμεν, θέτι, altera densa in tenuem conuersa, tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est. Quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ plu- *Regula.*

ralis numeri proprii Indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est, quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, secundi Aoristi penultimam habere uolunt natura productam, ut στῆθι, γνῶθι. στῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur Aoristi secundi, hoc est ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimã pluralis contra propriam naturam, ut in secundo Aoristo Indicatiui dictum est, quam Imperatiui & infinitiui habere debẽt, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uero, quæ propria est secundi Aoristi, euenit, ut eadem produceretur, ut θῆτι, δῶθι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi Aoristi longa sit, ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tanquam ab eo quod est θέτι, extrema in, τω, mutata, Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθυν. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τιθείην, à genitiuo sui participii fit, expuncta, ν, consonante, & addito, ι, penultimæ uocali, ac extrema in, ην, mutata, per cõmunem regulam, quod quandocunque participium desinit in, σ, ὀξύτονον, &c. Optatiuus desinit in, ην, puram, ut τιθεὶς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, subtracto, μ, sicut in primo Aoristo passiuo Grauitonorum dictum est.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participii, extrema in, μι, mutata & adiũcto, ι, penultimæ uocali, ut τεθεικὼς, τεθεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος α.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, sicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος β.

Θείην, à genitiuo sui participii fit, sicut & præsens, ut θεὶς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθυντ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν.
Ὀδυσ. μ. Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
& Ὀδυσσείας γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν.
& Ἰλιάδος δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Θήσοιμι, à genitiuo participii eiuſdem tẽporis, extrema in, μι, mutata, & adiũcto, ι, penultimæ, ut θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in, ω, conuerſa, & abiecto augmento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, ſicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima perſona ꝑ cõmunẽ regulá, ꝙ tria tẽpora Indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum Præteritũ ꝑfectum, & Aoriſti abiecto augmento, præterq̃ in præterito ꝑfecto, & extrema in, ω, conuerſa, faciunt Subiunctiuum. Cur autẽ τιθῶ circumflectatur iam dictum eſt, ꝙ quandocunq; participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, &c. ſubiunctiuus deſinit in, ω, circumflexum. Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto, ι, quia omne uerbum in, ω, deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphthon. deſinentes, aut propriam, aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi Subiunctiui deſinere in, ῃ, ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uero in, ᾳ, ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in, ῳ, ut διδῷς, διδῷ. Eſt enim huiuſmodi regula generalis Subiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς, ω, ὑποτακτικὰ εἰς, ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς, μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. Datur & alia regula modi Subiunctiui uerborum in, μι, ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν, μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, καὶ, ι, ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς, ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ, ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς, ῳ, διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Regula. Regula.

Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθυν. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀορίστου.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶ, à tertia ſecundi Aoriſti, uel à prima, ſicut & præſens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ

τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς, μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ὧδε μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ, η, καὶ, ι, ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ὧδε δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς, ω, διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. ὀδυσσ. χ̄. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ ἰλιάδος ᾱ. γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Tιθέναι, à prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in, ναι, mutata. Est enim regula, ꝙ prima persona pluralis præsentis temporis verbor̃ in, μι. extrema in, ναι, conversa, facit infinitivum, ut τίθεμεν, τιθέναι, ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι, accentu etiam in penultimam translato. Quia omnis Infinitivus in ναι, desinens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι, τεθεικέναι. Potest etiam & à genitivo participii deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in, σ, ὀξύτονον, per, ντ, declinatum, facit infinitivum in, ναι. Corripit etiam penultimã, quoniam Infinitivi præsentis temporis verborum in, μι, corripiunt penultimã. εἶναι vero tanq̃ disyllabum, secutum Aoristos disyllabos, penultimam produxit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, à tertia persona præteriti activi τέθεικε, adiuncta ναι, sicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Ἀόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

Θεῖναι cum diphth. in penultima. θῆναι tamen per, η, esse debuerat. Nam formatio secundi Aoristi, modi infinitivi, à tertia singulari eiusdem temporis modi indicativi fit, abiecto augmento, & addita, ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. & tunc penultima natura producitur, sicut & eius propria regula postulat. Est etiam alia formatio tam præsentis quàm Aoristi secundi verborum in, μι, cõmunis, hoc est à genitivo participii, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel à prima persona pluralis numeri modi indicativi, expuncto, ε, cõmuni augmento, & extrema in, ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi evenit penultimam correptam esse contra naturam secundi Aoristi, quare idem error hic accidit qui & imperativo modo, hoc est duarum regularum repugnantia, quarum prior est, quod imperativi in, θι, & Infinitivi in, ναι, secundi Aoristi penultimã

natura longam habere uolunt, & hæc regula est secundi Aoristi ꝓpria. Est & alia regula generalis, ꝙ Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius Aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui Aoristi secundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantũ accidit, quæ superius annotata sunt, quorum Aoristi secundi, hoc est ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturam, quam Infinitiui eiusdem temporis seruare debent, ut ἔθεμεν, θέναι, ἔδομεν, δόναι, ἕμεν, ἕναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt subiunctiuas uocales, ι, scilicet & υ, in diphthongos, & sic productam fecerunt eorum penultimã, ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. Quæ iccirco annotata sunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra cõmunem regulam, quæ est, ὅτι τὰ εἰς, ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ, ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, sicut in indicatiuo passiuo uerborum Grauitonorum dictum est. At in aliis uerbis, siue à tertia persona singulari, siue à prima plurali formentur, Infinitiui secundi Aoristi penultima semper est longa, cum in Indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι.

Μέλλων α.

Θήσειν, à tertia futuri θήσει, adiuncto, ν, sicut à τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu Libro octauo latissime habentur, quas hic inculcare superfluum erat.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinem penultimæ primæ personæ pluralis numeri actiui. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ, μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι, hoc est, quod omne uerbum passiuum, siue medium, habẽs in fine, μ, κλιτικὸν, penultimã uult habere primæ pſonæ pluralis ꝓprii indicatiui actiui, ut τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. Secunda pſona τίθεσαι, à tertia fit, τ, in, σ. mutato. Est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα δεύτερον τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τ, εἰς, σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. Regula.

hoc eſt, Quæcunq; uerba paſſiua habentia participium actiuum in, σ, oxytonum, mutato, τ, tertiæ pſonæ in, σ, ſecundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uerba ſunt hæc, ἐστὶ δὲ καὶ εἰς, η, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ, ε, καὶ, α, hoc eſt, uerborum in, μι, primæ & ſecundæ Cõiugationis, ut τίθεμαι, τίθῃ, ἵσαμαι, ἵσῃ. Tertia à prima fit, μ, in, τ, conuerſa, τίθεμαι, τίθεται. Poteſt etiam ſecunda à prima deduci, & tertia à ſecunda, μ, in, σ, &, σ, in, τ, mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, fit à prima pſona ſingulari præſentis tẽporis, μαι, in μην, cõuerſa, ac, ε, cõmuni augmẽto præpoſito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda pſona, ἐτίθεσο, à tertia ſingulari, τ, in, σ, conuerſo, p eandem regulam, quæ in præſenti dicta eſt, ἐτίθετο, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero à prima μην, in, το, conuerſa, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πλη. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Τέθεμαι eſſe debuerat, quoniã cum cætera cõmunia ſint præterito paſſiuo uerborum in, μι, cum præteritis Grauitonorum hoc habet prop priũ, ut penultima in debitã breuẽ Cõiugationis cõuertatur, ut λέλυκα, λέλυμαι. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amiſit propriam penultimã, & aſſumpſit, ει, diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda perſona, τέθεισαι, à tertia, τ, in, σ, conuerſo, per regulam in præſenti iam dictã, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in, ται, mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πλη. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείμην, à præterito paſſiuo, μαι, in, μην, cõuerſa, ac etiam, ε, præpoſito, quandoquidẽ præteritum pfectum à conſonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimã cum præterito paſſiuo. Secũda pſona à tertia fit, τ, in, σ, cõuerſo, ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in, ην, mutata, ἐτέθειτο, &c.

Ἀόριστος α.

Ἐτέθην, à tertia pſona præteriti paſſiui, extrema in, θην, cõuerſa, & abiecta cõſonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis Aoriſtus paſſiuus uerborum in, μι, penultimam correptã habere debet, ut τέθειται, ἐθέθην. Sed ꝓpter alternationem

duarum aspiratarum, penultima mutatur in ꝓpriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factũ est, ne ꝓpriam terminationẽ amitteret primus Aoristus passiuus, cui ꝓprium est in, θην, semp desinere. Annotantur ἐγνώσθην & ἠλωνάσθην, quoniã eorũ penultima ꝓducitur, sed non sunt à themate uerborũ in, μι. Nam alterũ à circũflexo uerbo, hoc est γνόω, γνῶ deducitur, alterum uero à Grauitono, hoc est ἐλωνάζω. Secunda ꝑsona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. &c.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoristus passiuus non inuenitur, quoniam secundi Aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est ἔθην.

Μέλλων α.

Τεθήσομαι, à secunda ꝑsona primi Aoristi passiui, addita ομαι, &, ε, cõmuni augmento abiecto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, à secunda persona præteriti passiui, interposita, ομ, ut τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem à passiuo futuro antepenultima tantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τίθεσο, à secũda ꝑsona præteriti imꝑfecti passiui abiecto augmẽto tantũ, ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω. ad similitudinẽ Impatiui præteriti ꝑfecti passiui Grauitonorũ tertiæ cõiugatiõis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τέθεισο, à secũda ꝑsona præteriti plusquãperfecti passiui, expuncto, ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, sicut πέπεισο, πεπείσθω.

Ἀόριστος α.

Τέθητι, à tertia ꝑsona primi Aoristi passiui, expuncto, ε, augmento, & addita, τι, διὰ τοῦ, τ, sicut τύφθητι. Tertia ꝑsona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, à prima ꝑsona præsentis temporis modi Indicatiui passiui, extrema in, μην, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ, sicut in passiuis Grauitonorum dictum est, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ, sicut in Optatiuo passiuo uerborũ circumflexorum primæ Coniugationis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθείμην, à prima ꝑsona præteriti passiui, extrema in, μην, cõuersa, τέθειμαι, τεθείμην. At si à cõmuni præterito, hoc est, τέθειμαι

formare uoluerimus, addendum erit, ι, penultimæ, ſicut in præſenti, ut τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in præſenti.

Ἀόριστος α.

Τεθείην, à genitiuo participii paſſiui, eiuſdem temporis, extrema in, ην, mutata, ſicut in Aoriſto paſſiuo Grauitonorum dictũ eſt, ut τεθείς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων α.

Τεθησοίμην, à prima pſona futuri paſſiui indicatiui, extrema in, μην, cõuerſa, & addita, ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, ſicut & præſens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt autem à futuro paſſiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Regula. ΕΑ'ν τιθῶμαι, à prima perſona ſubiunctiui actiui, adiuncta, μαι. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς, μαι, παθητικὸς γίνεται, hoc eſt, Actiuum præſens Subiunctiuorum, appoſitione, μαι, paſſiuum fit. Poteſt etiam formari à prima perſona paſſiui Indicatiui, penultima in, ω, conuerſa. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine, μ, κλιτικὸν, extrema in, μαι, mutata, ſi in eam non deſinat, & penultima uocali in, ω, conuerſa, ſubiunctiuum facit paſſiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circumflexa. Nam ſubiunctiui in, μαι, præſentis temporis, à uerbis deſinẽtibus in, μι, ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circumflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem nõ habent actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, quia δύνημι non eſt in uſu. Alia autẽ ſi à circumflexis exiſtant, circumflectuntur, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in, μι, deſinentibus, quia & ipſa in præteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quæ à Grauitonis exiſtunt, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda pſona à tertia fit expuncto, τ, καὶ κράσει τοῦ, η, καὶ, α, εἰς, η, τιθῆται, τιθῇ, ſubſcripto, ι. Poſſumus etiam & tertiã ſubiunctiui actiui eiuſdẽ tẽporis facere ſecundã ſubiunctiui paſſiui p cõmunem regulã, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, hoc eſt, Quod uniuerſaliter tertia perſona

subiunctiui actiui, est secunda subiunctiui passiui. Tertia uero à prima fit, μαι, in, ται, ac penultima in, η, conuersa, ἐὰν πιθῶμαι, ἐὰν πιθῆται.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθῶμαι, à cōmuni præterito passiuo, hoc est, τέθειμαι (nam τέθειμαι Bœotorum est proprium) penultima in, ω, mutata, per cōmunem regulam supra in Præsenti iam dictam. Quod omne uerbum passiuum, siue medium habēs in fine, μ, κλιτικὸν, &c. Moscopulus tamen formari uult à præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, addita μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed hoc præteritum nō est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse cōmunis omnibus temporibus (nam in uerbis terminatis in, ω, si ab actiuo præterito modi Subiūctiui formari liceret passiuum, dicendum esset ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, nec opus esset supplere per participium & uerbum substantiuum) uidetur ergo potius esse formandum à præterito passiuo cōmuni modi Indicatiui, penultima in, ω, mutata, sicut in aliis uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, sic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν τεθῇ, à tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & à tertia singulari præteriti actiui cōmunis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ, η. Nam τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotorum est proprium. est enim regula, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν περισπωμένων, καὶ οἱ ἀπὸ τῶν εἰς, μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia persona τεθῆται, à prima eiusdem temporis, ω, in, η, & μαι, in, ται, conuersis. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῆται.

Margin notes: Τέθειμαι. Bœotorū. — Τεθήκω. — Regula.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν τεθῶ, à tertia persona primi Aoristi passiui, extrema in, ω, conuersa, &, ε, augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, sicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, à tertia persona singulari passiui, extrema in, ται, mutata, ac, σ, interposito, τίθεται, τίθεσθαι. Potest etiā fieri à secūda pluralis numeri, προσθήκῃ τοῦ, ε, ψιλοῦ εἰς τὴν, αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, à tertia singularis numeri præteriti passiui, extrema in ται, mutata, ac, σ, interposito, seruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel à secunda pluralis τέθεισθε,

ſicut & præſens, penultima tamen circumflexa, cum ſit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι. Ἀόριστος α.

τεθῆναι, à tertia primi Aoriſti paſſiui, adiuncta, ναι, ſyllaba, ut ἐτέθη, τεθῆναι. ſicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων α.

τεθήσεσθαι, à tertia ſingulari eiuſdem temporis τεθήσεται, uel à ſecunda plurali. μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθήσεσθαι, à tertia ſingulari, uel à ſecunda plurali, ut ſupra.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

VErba Media, ſicut in Grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent cõmunem cum paſſiuis, etſi ueteres Grãmatici in his duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt, iccirco eundem ordinem quo in Grauitonis uſi ſumus, in his quoq; uerbis ſeruandum putauimus.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ſicut & paſſiua.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθευ δωρικῶς. Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in his uerbis formari nõ poſſunt, ſicut neq; in uerbis Circumflexis, à quibus deriuantur. Nam τιθῶ. ἱστῶ. & διδῶ. Verba circumflexa primitiua eorum, quæ ſunt τίθημι. ἵστημι. & δίδωμι, expuncta cõmuni geminatione, monoſyllaba remanent, ut θῶ. στῶ. δῶ. Et ſicut tertio Libro, cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum eſt, circumflexa uerba, ſi monoſyllaba ſint, præterito Medio omnino carẽt, cũ id minui una ſyllaba ab actiuo opus ſit. ut σχῶ μέλλ. σχήσω. παρακ. ἔσχηκα. Μεσ. παρακ. ἔσχα. quod nẽpe abſurdum eſt, quandoquidẽ nullum inuenitur præteritũ, ſiue à cõſonante, ſiue à ſolo, ε, incipiẽs, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & his ſimilibus. Ἀόριστος α.

Ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Ἀόριστος β.

Ἐθέμην, à prima perſona ſecundi Aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita, μην, ἔθην, ἐθέ-

μην. Antiqui tamen à primo Aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in, μην, mutata, & tenui in densam conuersa, ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda persona à tertia fit, τ, in, σ, conuerso, ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων α.

Θήσομαι, à futuro actiuo fit, adiuncta, μαι, &, ω, magno in, ο, paruum mutato, ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ` ΜΕ´ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Ἀόριστος. α.

Primus Aoristus θῆκαι, θηκάσθω esse debuerat, sicut τύψαι, τυψάσθω, sed in usu non est, nec etiam in aliis modis.

Ἀόριστος β.

Θέσο, à secunda persona secundi Aoristi Medii, abiecto augmento, ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Ὀδυσσ. κ. ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Hesiodus, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, κατάθου ταχέως θοιμάτιον. Tertia persona θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ` ΜΕ´ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad passiui inflexionem.

Ἀόριστος α.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima persona secundi Aoristi medii ἐθέμην, sicut & præsens. Μέλλων α.

Θησοίμην, à prima persona Medii futuri, extrema in, μην, conuersa, ac, ι, penultimæ uocali adiuncta, θήσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥʽΠΟΤΑΚΤΙΚΑ` ΜΕ´ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudinem.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶμαι, à prima persona secundi Aoristi medii, extrema in, μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in, ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circumflexo.

ΑʼΠΑΡΕ´ΜΦΑΤΑ ΜΕ´ΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β.	θέσθαι.
μέλλων α.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν. ΕἸΣ ΜΙ ΡΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, secundæ coniugationis fiunt à uerbis Grauitonis Circumflexorum secundæ cõiugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η, in passiui autem penultima, α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. Passiuum ἵσταμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo Grauitono fit, unde ἱστῶ uerbum secundæ coniugationis Circumflexorum, extrema in, μι, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legitimam longam mutata, uidelicet, η, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur, ι, solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut Libro tertio dictum est. Nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι. Sed quoniam reduplicatio cõmunis nunq̃ fit per longã uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco est positione longa) iccirco, σ, non repetitur. Habet etiam
ι ante ς aspiratum. aspirationem in prima syllaba, quoniam, ι, ante, ς, aspiratur, nisi syncopa fiat, uel subsequatur, ρ, post, ς, quia tunc tenui spiritu scribitur, ut ἵστε, ἵστω, ἀπὸ τοῦ ἵστατε, ἱστάτω, ἱστέον, & ἵστρος. Secunda persona à prima fit, extrema in, σ, mutata, ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participii actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa. Quia, α, quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Παρατατικός.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præsenti, sicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta, sicut & præsens. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα esse debuerat à futuro στήσω, cuius penultima præteritum perfectũ seruare debet. Sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod est Medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est, η, in, α, & factum est ἕστα
ἕστακα Cur. κα, ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim aspirationem præsentis, quoniam, ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in aliis modis, spiritum thematis seruat, ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακείμενος ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν, ἑστάκοιμι, & cætera.

Si uero

Si uero cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, sicut est in ambobus Aoristis, tenuem spiritum habet. ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη. &c.

ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, a praeterito perfecto, unde & eundem spiritum seruat, cum in aliis modis idem sit praeteritum perfectum & praeteritum plusquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, sicut, ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος β.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, a futuro, extrema in, ην, mutata, & ε, cōmuni augmento praeposito, ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον, ἐστήτην, penultima producta. Πλη. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α. Θεοί δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν. Μέμνων α.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, in, η, cōuerso, ac, σ, interposito, sicut a θέω, θήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵσταθι, fit a genitiuo participii praesentis temporis, abiecto, ν, & extrema in, θι, conuersa, ut ἱστὰς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel a prima persona pluralis numeri, extrema in, θι, mutata, ut ἵσταμεν, ἵσταθι. In usu tamē nō est, sed pro eo utimur ἵστα, a uerbo circūflexo ἱστάω, ἱστῶ, unde cōpositum καθίστα. Ἰλιάδ. α. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. Tertia a secunda fit, extrema in, τω, mutata, ἱστάτω, &c.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἕστακε, ἑστακέτω, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος α.

Στῆσον, στησάτω, sicut τύψον, τυψάτω.

Ἀόριστος β.

Στῆθι, fit a genitiuo participii eiusdem temporis, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut στὰς, στάντος, στάθι, καὶ στῆθι, δωρικοῦ, α, εἰς, η, Vel a prima persona pluralis numeri fit, ut ἔστημεν, στῆθι, penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona στήτω, a secunda, θι, in, τω, conuersa. Δυϊκά. στῆτον, στήτων. Πλη. στῆτε, στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱσταίην, a genitiuo sui participii fit, extrema in, ην, mutata, ac, ι, penultimae uocali adiūcto, ut ἱστὰς, ἱστάντος, ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.

Δυϊκά. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πληθ. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖεν, subtracto, μ, ἀττικῶς, ut in optatiuo primæ Coniugationis uerborum in, μι, dictum est.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος α.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι, καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Ἀόριστος β.

Σταίην, σταίης, σταίη, à genitiuo participii eiusdem temporis, στάς, στάντος, sicut & præsens. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Ὀδυσ. θ. Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν,

Μέλλων α.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι. sicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶ, à tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue à prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in, ῶ, circumflexum mutata, ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς, μι, τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικά, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλη. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ, sicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ, sicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. à secundo Aoristo, sicut & præsens, διὰ τοῦ, η, ut in τίθημι dictum est.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱστάναι, à prima persona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in, ναι, mutata. Vel à genitiuo participii ἱστάς, ἱστάντος, expuncto, ν, &, τος, in, ναι, mutata.

Παρακ. καὶ ὑπερ.	ἑστακέναι, sicut τετυφέναι.
Ἀόριστος α.	στῆσαι.
Ἀόριστος β.	στῆναι.
Μέλλων α.	στήσειν.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵσταμαι, à prima perſona actiui, η, in, α, correptũ, & extrema in, μαι, mutatis, ἵστημι, ἵσταμαι. Secunda perſona ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς, ſicut à τίθεμαι, τίθῃ. Tertia perſona, ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Ἱστάμην. Secunda perſona ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia p̄ſona ἵστατο. Δυϊκά ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadẽ aſpiratione ſeruata. Δυϊκά. ἑστάμεθον, ἕστασθον, ἕστασθον. Πλη. ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται, καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται. ſed ꝓpter hiatũ in uſu nõ eſt.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, à præterito paſſiuo, extrema in, μην, mutata.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη, ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata, quoniã, ε, cadit, ut στάθητι, σταθήτω, & σταθείην.

Μέλλων α.

Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται, à ſecunda perſona Aoriſti paſſiui ἐστάθην, ἐστάθης, abiecto augmento, & adiuncta, ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται, à ſecunda præteriti paſſiui, interpoſita, ομ, ἕστασαι, ἑστάσομαι, ſeruata etiam præteriti aſpiratione.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἵστασο κοινῶς, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, ἱστάμην, ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia perſona ἱστάτω καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ἕστασο, ἑστάσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti.

Ἀόριστος α.

Στάθητι, σταθήτω, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, accentu circumflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυϊκά. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο, accentu circumflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ.

Ἀόριστος α.

Σταθείην, σταθείης, σταθείη, à genitiuo participii eiusdem temporis, σταθείς, σταθέντος.

Μέλλων α

Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο, à prima persona futuri passiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ἑστασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο, à prima persona eiusdem temporis.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ, α, licet à quibusdã διὰ τοῦ, η, inueniam huiusmodi personas, secũdã scilicet & tertiã declinatas. Regula. Quare antiquorum regulam, & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc est, quod uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum Subiunctiuorum, secũdæ sunt passiuorum, q̃uis inueniatur in actiuo etiã aliter declinatũ hoc idẽ tẽpus à nõnullis, quã regula tradat. Illi enim ponũt ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. Regula uero ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ, α, quæ est, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῆς εἰς, μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, cũ præsertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruãdũ sit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πλη. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν ἑστῶμαι, à præterito passiuo, penultima in, ω, μέγα conuersa, ut ἕσταμαι, ἑστῶμαι. Secunda persona, ἐὰν ἑστᾷ, à tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba, ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, à tertia persona primi Aoristi passiui, &c.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι, à tertia persona singularis passiui ἵσταται. Vel à secunda plurali, ε, in, αι, diphthon, mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἑστάσθαι, à tertia singulari uel à secũda plurali, ut in præsenti.

Ἀόριστος α.	σταθῆναι.
Μέλλων α	σταθήσεσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵσαμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστη, ἵσταται, ab actiuo fit, sicut & passiua.

Παρατατικός.

Ἱστάμην, ἵστασο, ἵσταο, καὶ ἵστω, ἵστατο.

Ἀόριστος α.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali, η, scilicet in, α, legitimam breuem uersa, ac interposita, μη. Vel potius à primo Aoristo passiuo antiquorum more extrema in, μην, mutata, ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο, καὶ ἔστω, ἔστατο, & eadem est litteratura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.

Μέλλων α.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, à στήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

Ἀόριστος α.

Στῆσαι, στησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατατικός. Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.

Ἀόριστος α. Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο.

Μέλλων α.

Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστᾶται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσωμαι στήσῃ, στήσηται.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	ἵστασθαι.
Ἀόριστος α.	στήσασθαι.
μέλλων α.	στήσεσθαι.

ΤΡΙ΄ΤΗ ΣΥΖΥΓΙ΄Α ΤΩ͂Ν ΕΙ᾿Σ μι, ΡΗΜΑ΄ΤΩΝ.

VErba in, μι, tertiæ Coniugationis, fiunt, ut supra diximus, à Grauitonis, à quibus fiunt circumflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habent, ω, μέγα, in passiui autem penultima ο, μικρὸν, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. Passiuum uero, δίδομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστώς.

Δίδωμι fit, à διδόω Grauitono, cuius circumflexum est διδῶ, extrema in, μι, & penultima uocali, ο, scilicet paruo in, ω, magnum mutatis, ut διδόω, δίδωμι. διδόω uero, ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ est, cum bis eadem consonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona à prima fit, extrema in, σ, mutata, δίδως, Tertia à secunda adiuncto, ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πλη. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprii participii, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατατικός.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præsenti, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Nam ut in τίθημι dictum est, præteritum Imperfectum & secundus Aoristus uerbo*rum* in, μι, penultimā proprii actiui præsentis seruare debēt, ut δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος α.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριστος β.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω, à futuro, extrema in, ν, conuersa, & ε, cōmuni augmento præposito. Δυϊκά. ἔδοτον, ἐδότην. Πληθυντικά. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, penultima correpta, contra communem regulam secundi Aoristi, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω, ο, paruo in, ω, magnum mutato,

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι

dictũ est, quã Homerus ꝓduxit. ὀδυσσ. γ. Δίδωθι, δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος β.

Δόθι, δότω, penultima correpta contra regulã, ut in secũdo Aoristo primæ cõiugationis dictũ est: ἄχρησον, sed ꝓ eo utimur, δός, δότω, &c.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη, sicut τιθείην, τιθείης, à genitiuo participii διδούς, διδόντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, à genitiuo participii δούς, δόντος καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην ποιῴης ποιῴη. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθ. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expuncto, μ, ὀδυσσείας ω. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων α.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Διδόναι, à genitiuo participii διδοῦς, διδόντος. Vel à prima persona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Ἀόριστος β.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων α.

Δώσειν.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω, magno in, ο, paruum, & extrema in, μαι, mutatis.

Παρατατικός.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, à prima perſona præſentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω, magno in, ο, paruum mutato, & extrema in, μαι, conuerſa.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito paſſiuo, δέδομαι.

Ἀόριστος α.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia ſingulari præteriti paſſiui, extrema in, θην, mutata, ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων α.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à ſecunda perſona Aoriſti paſſiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à ſecunda pſona præteriti paſſiui.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, à ſcda pſona præteriti impfecti paſſiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, à ſecũda pſona præteriti pluſquãperfecti paſſiui.

Ἀόριστος α.

Δόθητι, δοθήτω, à tertia perſona Aoriſti paſſiui.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Ἀόριστος α.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participii eiuſdem temporis.

Μέλλων α.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri paſſiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, à prima pſona paulo poſt futuri.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν διδῶμαι, sicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero & tertia persona ω, magno ſcribuntur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam (ut ſupra dictum eſt) prima coniugatio uerborum in, μι, per, η, declinatur, ſecunda per, α, tertia per, ω, μέγα in modo ſubiunctiuo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis, extrema ſyllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ. Tertia ἐὰν δεδῶται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, à tertia pſona Aoriſti paſſiui, extrema in, ῶ, circumflexũ mutata, & abiecto augmẽto, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, à tertia persona ſingulari δίδοται. Vel à ſecunda plurali, ε, tenui in, αι, diphthongum uerſo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, ſicut τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Δοθῆναι, à tertia eiuſdem temporis.

Μέλλων α. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad Paſſiuorum declinationem.

Ἀόριστος α.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Ἀόριστος β.

Ἐδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à paſſiuo Aoriſto fit, antiquorum more, extrema in, μην, mutata, ἐδόθην, ἐδόμην. unde ἀπεδόμην.

Μέλλων α

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, ad Paſſiuorum ſimilitudinem.

Ἀόριστος β.

Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω, δόσθον, δόσθων· δόσθε, δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, sicut passiua.
Ἀόριστος β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
Μέλλων α. Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, sicut passiua.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ, τοῦ, ἐδόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.
Ἀόριστος β. δόσθαι.
Μέλλων α. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ῬΗΜΑΤΩΝ.

Verba in, μι, quartæ Cōiugationis, fiunt (ut dictū est) á uerbis Grauitonis sextæ Cōiugatiōis in, νω, desinētibus, in q̄bus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habent, υ, productum. In passiui uero penultima idem, υ, correptum, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in, μι, desinentia, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Passiuum ζεύγνυμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμι, á ζευγνύω uerbo Grauitono fit, extrema in, μι, uersa, & penultima, quæ in Grauitono breuis est, hoc est, υ, in seipsam p̄ductam conuersa. Secunda persona ζεύγνυς, á prima fit, extrema in, σ, conuersa. Tertia ζεύγνυσι, á secunda adiuncto, ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πλη. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, secundum cōmunē regulā esse debuerat, ad similitudinē datiui pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ cōiugationis potius utamur tertia plurali Grauitonorum: ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & similibus. Iones uero ζευγνύασι dicunt.

Παρατατ.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solū & præterito imperf.

uariantur, tam in actiuis q̃ in passiuis. Si uero disyllaba, & futurum primum & secundum Aoristum habent, ut κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλλων πρῶτος, κλύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυν. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, & cætera quæ ab his deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος ἔδυν, & similia. In quibus secundus Aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πλη. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt à genitiuo participii ζευγνὺς, ζευγνύντος, sicut & alia uerba in, μι, in usu tamen non sunt. At eorum passiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia si formarentur secundum regulam necessario haberent, υ, diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur à prima persona indicatiui passiui, extrema in, μαι, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non potest, quia post, υι, diphthon. seqtur, μ, consonans, quod est contra regulã quæ post, υι, diphthongum uocalẽ tantũmodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα, qua cautum est, ut post, υι, diphthongum uocalis tantum sequatur, non autẽ cõsonans. *Post. υι. diphthon. uocalis.*

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm passiuorum huius quartæ coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum altera est, quod Subiunctiui uerborum in, μι, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis, sic enim Circumflexa cõmuniter appellantur, etsi uerba in, μι, ab eis mediate deriuentur, sicut supra dictum est, ut πιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν πιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ, & similia, secundum quam regulam etiam Subiunctiui quartæ cõiugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum suis primitiuis quæ Grauitona sunt, ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula est, quod omne participium in, ς, ὀξύτονον declinatum per, ντ, Subiunctiuum facit circumflexum, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τυθεὶς, πιθέντος, ἐὰν πιθῶ. sic ζευγνὺς, ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quã rẽ Subiunctiuus modus prsus deest,

Regula.

Regula.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζωννύναι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ζώννυμαι, ζώννυσαι, ζώννυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa est, in seipsam breuem conuersa.

Παρατατικός.

Ἐζωννύμην, ἐζώννυσο, ἐζώννυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζώννυσο, ζωννύσθω. ζώννυσθον, ζωννύσθων. ζώννυσθε, ζωννύσθωσαν.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζώννυσθαι.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS QVAE *non omnino regulas sequuntur.*

Postea quàm de uerbis in, μι, dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omnes modos frequenter habetur, nunc de his dicendum est, quæ à cõmunibus regulis declinant, nec ꝑ omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de disyllabis, quorum cum εἰμί substantiuum uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verũ quoniam ἕω, primitiuum eius secundum uarium accentum & spiritum uaria habet significata, hæc primum exponã. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat. Ὀδυσσείας γ. τ' μὲν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόσθη δώματα ναίων. Et etiam uado & perficio significat. Aspiratum uero, induo & sedeo, unde ἕξω. Significat etiam mitto, unde ἱέω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circumflexum & tenuem spiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, sino significat, aspiratum uero sedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕω.

ΠΕΡΙ' ΤΟΥ͂ ΕἸΜΙ' ΤΟ' Ὑ'ΠΑ'ΡΧΩ.

Ὁ'ΡΙΣΤΙΚΑ'.

Ἐνεστώς.

AB ἔω igitur, quod existo significat, sextæ cõiugationis Grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in, μι, mutata, sicut à πιθέω, πίθημι, &, ι, ancipiti assumpta, quoniam uerba in, μι, desinentia, penultimam productam habere uolunt, &, ε, in, η, conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod est, ἠμί τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημί, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, φ, & etiam ne penitus amitteret omnes partes siue litteras sui primitiui, quoniam deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Præterea ut saperet naturam uerborum in, μι, quartæ coniugationis, quæ in penultima, υ, ancipitem longã habere uolunt. Nam, ε, non potest produci per, υ, sed per, η, aut, ι, & sic penultima, ει, diphthongo facta est longa, & εἰμὶ, dictum est, quod omnino est contra cõmunem regulam uerborum in, μι, quæ uolunt habere in penultima aut, η, si sint primæ uel secundæ coniugationis. aut, ω, si sint tertiæ, aut, υ, longam si sint quartæ, iccirco hoc uerbum excipitur, & etiã εἶμι τὸ πορεύομαι, cum & ipsum, ει, diphthõgum habeat in penultima, & est quartæ coniugationis uerborum in, μι, cum eius primitiuum non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & etiã sit ei par syllabis, sicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra cõmunẽ dictorum uerborum regulam. Nam uerba in, μι, aut habent circumflexum accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima, si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiũtur εἰμί, & φημί κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, φ, ἠμί, quæ cum sint ἐγκλιτικά, opus est ut acuant extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὴ dictio accentum supra extremam habet, aut acutum, aut circumflexum, nunq̃ autem grauem, nisi per pathos, ut σφὲας, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Ὀδυσ. δ. καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Cum aliis uero enuntiata inclinatur ad accentum præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς subtracto, ι, diphthongi, ac geminato, μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. Εἴ ποτέ μοι τὸ κρήγυον οὐ καλός ἐμμί. Et in eodem. Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρ' ἔδραμες κ' οὔποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

εἰμὶ, sum.
De penultima assumpto. ι.
εἶμι. uado.
Acuit extremam.
Atten. de circũflexo.
ἐμμί.

Secunda persona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in, σ, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ πίθημι, πίθης, cuius apud Poetas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendum est εἷς acutum habere accentum, quanquam per

εἷς acuto accentu.

communem regulam circumflecti appetat. Nam omne uerbum in longam desinens, accentum suscipientem circumflectitur, quod, ut quibusdam placet factum est, ne coincidat cum εἷς secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circumflexum habet accentum. Est etiā ἐγκλιτικὸν, ut Ὀδυσ. δ΄. Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto

εἶ circumflectitur. uero, σ, fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circumflectitur, quanquam deducitur ab εἷς, quod acuitur, ut dictum est. quod & Ioannes Charax asserit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ, σ, καὶ περισπᾶται τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν, ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ὧδι τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuum est εἶ, ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ, etsi εἰμὶ, εἷς, ἐστὶ enclitica sint. Potest etiam & alio modo formari secundum Apollonium, hoc est, à uerbo Grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, passiuum ἔομαι. Secunda persona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. Nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas Indicatiuorum passiuorum per, ει, diphthongum, & sicut in τύπτομαι dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum, ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. sic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius

ἐσσί. apud Poetas frequentissimus est usus, hoc est ἐσσί, quæ secundum aliquos fit à secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc est εἷς, cui addito altero, σ, &, ι, in finem translato fit ἐσσί. σ, enim necessario geminatur, quoniam simplex, σ, cum ἰῶτα prolato, est χαρακτηριστικὸν tertiæ personæ, ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus, hoc est ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, interposito, σ, ἐσμί facit, cuius extrema in, σ, conuersa, fit ἐσς, geminato, σς, sed quoniā nulla dictio in eandem consonantem geminatam desinere potest, additum est, ι, & sic ἐσσί factum est, quod inclinatur, ut, Ἰλιάδος κ΄. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

ἐστί. Tertia persona ἐστί, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam si à prima persona formare uoluerimus, μι, in, σι, conuersa, ἐσί fiet. Si à secunda regulariter formata, hoc est εἷς adiuncto, ι, fiet tertia singularis εἰσὶ, & talis est tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam formarūt. Quidam enim à prima persona εἰμὶ, abiecto prius, ι, de diphthongo, deinde extrema in, σι, conuersa secundum cōmunem regulam, ac postremo, σ, in, τ, mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uer-

ἐτί. bum in, ι, desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere, σ, ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum

est ἐστί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, à secunda persona ἐσσί, mutato altero, σ, in, τ, fit ἐστί. Non tamen Doricum est, licet in, τι, desinat, sed Dorico simile. Nam Dorica propria (secundum Herodianum) in, τι, purã desinunt, hoc est, nulla consonante præcedẽte, τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in, μι, ut φησὶ, φατί. δίδωσι, δίδωτι. Verum ἐστὶ, σ, habent ante, τ, in plurali uero consueuerunt Dores etiam, ν, consonante præcedente, τ, formare tertiã personam in, τι, ut φαντί, δίδωντι, &c. huiusmodi. Δωρικῶς. ἐτόν, ἐτόν, esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμί, interposito uero, σ, ἐστόν, ἐστόν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in, μι, quæ illam in singulari tantum pductam esse uolunt. Ἰλιάδ. α. Ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ἰλιά. ν, ἐπεὶ οὔτοι, ἐελδώρ... κακοὶ εἰμέν. Sic in eiusdẽ Libri calce. Οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. & in compositione ἔνειμεν. retracto accentu in antepenultimã Ἰλιά. ε, ἡμεῖς δ᾽ αὖ μαχόμεσθα οἱ περ τ᾽ ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. Secunda persona ἐσσὶ unde Eustathius. Ὀδ. γ. τοῦ δὲ ἐσσὶ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ ἐμὲν ἐστέ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ, ι, εἰμὲν εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμές ἐστέ. Tertia persona ἐσὶ καὶ εἰσί. interposito, ι, ut penultima pducatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiui pluralis pprii participii, cum in, ι, desinat. Et ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι, retracto accẽtu in antepenultimã, cum nõ amplius sit encliticũ. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt, sed disyllaba tantũ, & monosyllaba. Ἰλιάδος η. Υἱμὲν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ἦν, à prima persona præsentis temporis fit, extrema in, ν, mutata, ut εἰμί, εἶν, sicut ἵστημι, ἵστην. Deinde soluta diphthongo, &, ε, in, η, conuerso, sicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν, ι, tamen prius expuncto. Quoniam desinentia in, ν, nihil uolunt habere non prolatum ante, ν, Iones uero dicũt ἔα. Ἰλιάδος ε. Ἤκον ζωὸς ἀμφοτέρους ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Ὀδυσ. ξ. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, dissoluta diphth. in εα ἰωνικῶς, sicut ᾔδειν, ᾔδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η, in εα soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto, ν, sicut ξέρξην ξέρξεα. Nam, α, respuit habere post se, ν, nisi dictio ex declinatione desinat in, ν, ut μοῦσαν, & ἔτυψαν. hæc enim à declinatione habent, ν, & non κατὰ πάθος, & sic fit ἔα, unde, ε, in, η, conuerso, fit ἦα. Ὀδυσσείας κ. Ἄλλοτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης. Attici uero, ε, &, α, in, η, uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicunt, sicut ᾔδεα, ᾔδη, Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ,

Dorica in τι. puram.

Δεῖ γὰρ ὥς ἔοικέ μοι λέγειν ἀκρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero præponentes, ε, primæ personæ cõmuni ἦν, ἔην dicunt. Ἰλιάδος λ. ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον à uerbo Grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον, ut ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε. καὶ Ἰλιάδ. ψ. ὡς ποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοόντων ἔργων τοιούτων. Et ἔσκον quoque dicũt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιάδ. η. γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Prima pso. præt. impf. VII, modis. Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uero ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monosyllabũ. At Poetæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicũt.

Secunda persona à prima fit, ν, in, σ, conuerso, ut ἦν, ἦς, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, nec subscribitur, ι, ut in τίθημι dictum est, cui adiuncta, θα, αἰολικῶς, fit ἦσθα. ὀδυσσ. π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, νῦν ἀεικέα ἕσσο. ἦσθα tamen inuenitur subscripto, ι, in modo indicatiuo, sed hoc est à uerbo Grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις adiuncta, θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα, sicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ esse debuerat, à secunda persona abiecto, σ, secundum cõmunem regulam uerborum in, μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, sic ἦς, ἦ, sed in usu non est, pro ea autem utimur ἦν, quæ à Grauitono uerbo deriuatur, hoc est ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦεν, unde παρῆεν. Nam, ε, si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se, ν, mutato uero, η, in, ε, fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς, η, fit ἦν, sicut ἔειμαι, ἧμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ, ν εἰς, σ, δωρικῶς, fit ἦς, sicut in prima persona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα. Εἵρπομες ἐκ πόλιος. Poetæ uero præponentes, ε, ἔην dicunt Ἰλιάδος ω. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ ὀδυσσ. ξ. οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producentes, ε, in, η, ἤην faciunt. ὀδυσσείας τ. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt. ὀδυσσείας ι.

Tertia per so. sex modis. Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος. Et sic tertia persona sex modis inuenitur, hoc est, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta, σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, sed propter alternationem duorum, εε, alterum abiicitur, & sic fit ἔσκε.

Sed aduertendum est, ἦν tertiam personam cõmunem, & ἤην καὶ ἦεν nunquam absque, ν, inueniri. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην esse debuerat, ab eo quod est εἰν penultima correpta, sicut in duali præsentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιεμένω, καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod est, ἦν, penultima producta, καὶ πλεονασμῷ

τοῦ, σ,

τοῦ, σ, ἦστον, ἤστην. Ἰλιάδος ε. Ἰδοῦς ἡφαίστοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. πλη. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ἰλιάδ. β. Ἔνθα δ᾽ ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Illud uero Hesiodi in Theogonia, τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more, ac Thebanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & fœminini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympiis, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέστιν ὑπάρχουσι. Et illud, Διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici solum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum est. παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε, à futuro. ὑπερσυντελικὸς ἥκειν, ἥκεις, ἥκει, ἄχρηστα. Μέσος παρακείμενος, ἦα, ἦας, ἦε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἦα & ἔα primã psonã præteriti impfecti, ut dictũ est, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potius, q̃ medii præteriti pfecti. μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἥειν, ἥεις, ἥει. παρακείμενος παθητικὸς, ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηστα. ὑπερσυντελ. παθητικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο, ἄχρηστα. Quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἧμαι, cuius actiuum est εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης, Ἐγὼ δὲ πρoδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν. Ἀόριστος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε, à futuro ἔσω, ἄχρηστα. ἀόριστος δεύτερος, ἧν, ἧς, ἧ, à futuro ἔσω, sicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην, sed in usu non est, pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν, ἦς, ἦν, Μέλλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, sed in usu non est, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci.

Μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, geminato σ. καὶ συγκοπῇ ἔσται εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicũt, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, sicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod secundum cõmunem regulam formatum est, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali, extrema in, θι, conuersa. Vel à genitiuo participii εἷς, ἔνθος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε, in, ι, conuerso. Quia quandocunq; fit pleonasmus alicuius consonantis in habentibus penultimam in, ε, desinentem, uertitur ut plurimum, ε, in, ι, ut ῥέπω, ῥίπτω. μένω, μίμνω, sic ἔσθι, ἴσθι. Tertia persona ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔθι, interiecto, σ, ubi, ε, seruatum est. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. πλη. ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis numerus ε, in, ι,

u

pro plurali. ἔσω uero ab eo quod eſt ἦσο, formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἤμην, ἦσο, ἦτο, quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι, ſis uel es, quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti Imperatiui modi. Si autem ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe à præterito pluſquamperfecto, quod in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito imꝑfecto medio. Vtrũq; enim facit ἤμην, ἦσο, ἦτο, licet temporis ſignificatione differant inter ſe. inuenitur etiam ἔασο, ας, geminato. ὀδυσσείας α. Ἄλκιμος ἔσσ᾽ ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ,

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, à genitiuo participii εἷς, ἕντος, quod in uſu non habetur, ſicut τιθείην τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πλη. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. ὀδυσσείας φ. Ποῖοί κ᾽ εἶτ᾽ Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc eſt, quales eſſetis Vlyſſi opitulari ſicunde ueniret. & ὀδυσσείας ι. οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. ἀντὶ τοῦ εἴησαν, eſſent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ, quod circumflectitur, quia eius participium in, σ, ὀξύτονον deſinens, declinatur per, ντ, ut εἷς, ἕντος, & ſi in uſu non ſit, nec obſtat al-
Regula. tera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta eſt, ꝙ Subiunctiua uerborum in, μι, eandem uocem & eundem accẽtum habere debent cum ſuis primitiuis Circumflexis. Quia licet ἕω Grauitonum ſit, à quo deriuatur εἰμὶ, quartæ coniugationis, ut dictum eſt, Poſſumus tamen ab eo formare circũflexum uerbum in modo Subiunctiuo, ἐὰν ὦ, cum ante, ω, præcedat, ε, licet in uſu non habeatur in modo Indicatiuo, ſicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & ſimilia, quæ diſyllaba ſunt primæ Cõiugatiõis circũflexoꝝ. At ζευγνύω nullo modo ſynæreſim pati poteſt cũ neq;, α, neq;, ε, neq;, ο, paruum præcedat, ω, magnum. Secunda ꝑſona ᾖς, cui addita, θα, ſyllaba αἰολικῶς, fit ᾖσθα, ι, ſubſcripto. Tertia ꝑſona ᾖ, καὶ ἰωνικῶς ᾖσι, adiuncta, σι, ſyllaba, καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ἰλιάδ. ξ. Ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ ὀδυσ. τ. Ὃς δ᾽ ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ. Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλη. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι tamen eſſe debuerat ἀπὸ τοῦ ἔμεν prima perſona pluralis, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. Nam infinitiui uerboꝝ in, μι, præſen

tis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquã disyllabum, disyllabos Aoristos imitatum, producit penultimã. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in, ναι, mutata, uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν, interposito, ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ἰλιάδ. δ. Ἀτρείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὣς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, η, Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

Ἔσεσθαι, à tertia singulari medii futuri ἔσεται, siue à secunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ εἴς, τοῦ ἔντος, sicut ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος. Sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω scilicet, ut ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, quod à secundo Aoristo fit, hoc est ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐών, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, sicut ὁ τυπών, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, fit ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, iccirco acuitur tametsi monosyllabum sit, etiam si per crasim fiat, ἐών, ὤν. nam ex graui & acuto circumflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc satis, cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu.

Nunc uero de compositis quæ ex eo fiunt, & eorum significatione. De compositis ab εἰμί.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. fieri potest.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. facultas datur.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παροῦσά ἐστιν, ἢ ὡδὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ᾽ ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ὑπὸ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ᾽ ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ

κρεῖττον ἐστί, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι. ἤγουν περίεστε μέν· καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δ᾽ ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ΕἼΜΙ ΤῸ ΠΟΡΕΎΟΜΑΙ.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

εἶμι pro uado.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc est uado, fit à uerbo Grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ, ι, εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ, ω, εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum est, quod quattuor sunt uerba in, ω, desinentia quæ uado significant, quorum primum est ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto, ι, cui subtracto, ε, fit ἴω, unde, ἴμι, disyllabum, & ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ, ι, unde ἵημι uado. A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & est quartæ Coniugationis uerborum in, μι, cum eius primitiuum non patiatur synæresim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam, ει, diphthongum in penultima, contra naturam uerborum in, μι, & eadem circumflectitur, cum sit longa natura ante breuem. Secunda persona εἶς à prima fit, extrema in, σ, mutata. ὀδυσσείας α. τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. hoc est, quis es? unde uenis hominũ? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet εἰ μὴ ἄπει τοῦ τῶθεν, hoc est, nisi abeas isthinc, secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει, uel à secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, εἶ, καὶ ἄπει. Tertia persona εἶσι à secunda fit, adiuncto, ι, Ἰλιάδος γ. Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, ὅς τ᾽ εἶσι διὰ δουρός. hoc est, διέρχεται transit. Δυϊκά. ἶτον, ἶτον, διὰ τοῦ, ι, Nam singularia cum, ει, diphthongo scribuntur, ut productam habeant penultimam, secundum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia solo, ι, correpto, siue à proprio singulari fiant, abiecto, ε, de diphthongo, siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλόν. Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præsens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in, ι, desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ἰλιάδος π. κατ᾽ ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem syllaba seruato. Nam ἴωνες interponentes, α, in huiusmodi personis, accentum relinquunt in eadẽ syllaba in qua prius erat, circumflexo tamen

ἔω, εἴω, ἴω, ἰέω.

in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit, ut τιθεῖσι, τιθέασι, sic ἴσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præsenti, sicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ἰλιάδος α. Τὼ δ᾽ ἄυτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. Ἰλιάδος δ. οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ, η, ἤϊσαν. Ἰλιά. ν. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤϊσαν ἐς πόλεμον. Eustathius tamen ἐν τῷ, ω, τῆς ὀδυσσείας uult hanc esse tertiam pluralem primi Aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστ. α, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, η, fit ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακ. εἶα, εἶας, εἶε. ε, uero in, η, uerso, ac, ι, subscripto ᾖα dicimus, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Ὀδυσσ. δ. Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤϊα. καὶ Ἰλια. α. ὁ δ᾽ ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Ὑπερσυντελικός, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, à præterito perfecto, ε, in, η, conuerso ἀττικῶς, ac subscripto, ι, ἄχρηστα. Μέσος ὑπερσυντελικός, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, à præterito medio. Δυϊκά. ᾔειτον, ᾔείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. Et sic omnia cōposita ab his, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν, ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπῄεσαν. Ὀδ. λ. αἵ δε προμνηστῖναι ἐπῄεσαν. συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ, ι,

Ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Secundus Aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur Aoristo primitiui, hoc est, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰών, ἰόντος, καὶ ἐξιών, ἐξιόντος secundum alios. At secundū Theodorū lib. III. τῶν εἰς τέσσαρα, præsentis temporis est. Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in usu non est, utimur autem pro eo præsenti tempore, hoc est, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδος α. Νῦν δ᾽ εἶμι φθίηνδε. hoc est, ibo. Ἡσιοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ᾽ εἰς ἧσ᾽ ἀνέμω περ ἄητο. καὶ προσθέσει τῆς, θα, αἰολικῶς, εἶσθα. Ἰλιάδος κ. ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσ. τ. ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. hoc est, ibis. Et Ἰλιάδ. σ. Αὐτίκα πάλιν εἶσ᾽ ἐπὶ νῆας id est, ibit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima persona plurali, extrema in, θι, mutata, ἴμεν, ἴθι, sicut δίδομεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à secunda extrema in, τω, uersa. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν. Ἀόριστος δεύτερος, εἶ, quod cum omnibus præpositionibus componere licet, duabus tan-

tum exceptis, hoc est, σὺν, καὶ παρὰ, ut δίει, ἔξει, &c. Fit autem à tertia persona secundi Aoristi, hoc est, ἴον, ἴες, ἴε, cuius thema est εἴω, ut supra dictum est τὸ προστακτικὸν ἴε, unde ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, unde ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Ποῦ στρεψιάδης ἔξει τὴν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. Potest etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι, hoc est, à tertia persona præteriti imperfecti, εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προστακτικὸν εἶ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῷ καὶ αἰολικῷ. Nam attici si non utantur terminatione in, θι, in imperatiuis uerborum in, μι, utuntur tertiis personis præteritorum imperfectorum, sicut & in uerbis in, ω, desinentibus, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προστακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προστακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πεζῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, statue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, à genitiuo participii εἷς, ἕντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμὶ, Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt, attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Ὀδυσ. ξ. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη. Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam Subiunctiuus modus in usu non est, qa coincideret Subiunctiuo eiusdẽ uerbi substãtiui, hoc est, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴναι, à prima persona plurali, extrema in, ναι, conuersa. ἴμεν, ἴναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino est simile primæ personæ plurali. Ἰλιάδ. α. Ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc est, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito, ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἴμι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ, ι, καὶ, ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Composita ab εἶμι, uado.

Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω, ἔστι δὲ ὅτε ὁμιλίας λέγεται, ἔστι, καὶ ὅτε συνουσίας.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ἄνειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι, καὶ
μέτειμι τινά, ἤγουν κολάζω.

Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἶμι.
Ἔπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι,
exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι,
obeo, obambulo.
Ἄπειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE ἽΗΜΙ.

Ἵημι uaria significat, secundum uarium spiritum. Denso enim spiritu, mitto & cupio significat, tenui autē, uado. Nec in oībus modis, & tēporibus, ac generibus idē est usus & scriptura. Iccirco in tria illud distinguere licet, secūdū tria diuersa significata, hoc est, ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴημι τὸ πορεύομαι, quoꝝ ἵημι τὸ πέμπω, cū eius inflexio magis sit in usu, id in primis formādum & declinandum esse censui. *ἵημι mitto cupio ἵημι uado.*

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in, μι, ac penultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationē quæ impropria dicitur, ut in principio uerboꝝ in, μι. Secūdo libro dictum est, & patitur synæresim, & est primæ coniugationis Circumflexoꝝ: ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionē in omnibus modis & tēporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda persona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ἰλιάδος φ. Ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc est, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ἰλιάδ. γ. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, sicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, α, μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι trisyllabum, sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu & spiritu. Nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, & tenui spiritu signatur. ἱᾶσι uero penultimam circumflectit, & densum spiritum habet. Differunt etiam in cōpositione præpositionum, quoniā non cum omnibus & eisdem præpositionibus utrunq; cōponitur. Nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι. Cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autē εἰσιᾶσι. Cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus. Cū πρὸς, προσίασι, non autē προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσῆκα, & προσέμενος dicamus. Nam composita huius præpositionis πρός, cum actiuis huius uerbi in usu cōmuniter non habentur. Non enim dicimus προσίημι, neq; προσήσω, *ἴασι ἱᾶσι*

neq; προσήκα, &c. sic igitnr neq; προσιᾶσι. At εἶμι contrarium facit. Dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι. Sic etiam προσίασι dicendum est. Cum πρὸ uero, προϊᾶσι, non προίασι. Cum ἀνὰ, utrunq; dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι. Etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι. Cum διὰ, δίασι, non διᾶσι, licet διϊᾶσι quadrisyllabum dicatur. Cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus. Et cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι. Cum ἀντὶ uero neutrum componitur.

Παρατατικός.

Ἴην, ἴης, ἴη, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, pro quo magis utimur singulari primitiui ἴεον, ἴευν. ἴεες, ἴεις. ἴεε, ἴει. Ἰλιάδ. π̄. ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει, ἀφίει, προΐει Homerus tamen προΐην dixit Ὀδυσ. ῑ. δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. unde διίεσαν τὸ διέπεμπον, καὶ Βοιωτικῶς, ἵεν, a prima persona singulari ἴην, ἀποβολῇ τοῦ η, εἰς ε, sicut ἐτίθην, ἔτιθεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ̄. ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἷκα, εἷκας, εἷκε, cuius penultima, η, esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, sed ne coincideret cum ἧκα primo Aoristo (cuius usus frequentissimus est) mutauit, η, in, ει, diphthongum Bœotorum more, sicut τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. quod Præteritũ etsi in usu nõ sit, ab eo tamen deriuatis frequẽter utimur, ut εἱκώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι. παρεικώς, καὶ παρεικέναι.

Ὑπερσυντελικός.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Ἀόριστος. α.

Ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ, η, sicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturã, ut ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præposito, ε, Atticorum more ἕηκα dicimus, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ἰλιάδ. ᾱ. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Ἀόριστος β.

Ἧν, ἧς, ἧ, a futuro ἥσω, sicut ἔθην a futuro θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθ. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Ὀδυσ. δ̄. κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. penultima correpta, contra cõmunẽ regulam secundi Aoristi uerborum in, μι, Nam Aoristus secundus quã uocalẽ in singulari habet in ultima, eandẽ in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν, sic ἧν, ἧμεν dicendũ fuerat, sed de hoc in τίθημι satis dictũ est. Μέλλων α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ἰλιάδος ξ. ὑπὸ δὲ θρήνυν ποσὶν ἥσει.

Ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, abiecta reduplicatione, &, ε, in, η, mutato, ſicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει, Ἰλιάδ. β. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεθι, ἱέτω, à genitiuo participii, uel à prima perſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, ἵεμεν, ἵεθι, ſicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. πλη. ἵετε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. Ἰλιάδος ν. Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Εἷκε, εἱκέτω, ſicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Ἀόριστον β.

Secundus Aoriſtus debuit eſſe à genitiuo participii extrema in, θι, mutata, uel à prima plurali ſicut & præſens, ἕμεν, ἕθι non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, ſicut in τίθημι, & de hoc ſecundo Aoriſto dictum eſt, ſed ἕς potius in uſu habetur, quod fit à ſecunda perſona proprii Aoriſti, longa in breuem mutata, ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, συνές, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ἰλιάδος δ. Ἀλλ᾽ ἄγε τῷ δ᾽ ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Tertia perſona ἕτω, unde προέτω. Ἰλιάδος λ. Ἀλλὰ σύ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, à genitiuo participii, ἱείς, ἱέντος, ſicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθείς, τιθέντος. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. ἀόριστ. β. εἵην, εἷς, εἵη, à genitiuo participii, ſicut θείην, θείης, θείη. Μέλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, ſicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, ſicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. ἀόριστος β. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ, ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ, καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ἰλιάδ. α. Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἱέναι, à prima perſona plurali, extrema in, ναι, conuerſa, ἵεμεν, ἱέναι, ſicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι, ſicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Ἀόριστος β. εἷναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen esse debuerat à prima persona plurali secundum cõmunem regulam uerborum in, μι, ut ἕμεν, ἕναι. sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi Aoristi, quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, secundi Aoristi, penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimã, non, ε, in, η, conuersa, sed assumpto, ι, in diphthongum (sicut in τίθημι diximus) εἷναι factum est, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ἰλιάδ. α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ἰλιάδ. δ. πλαίης κέν μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum est à tribus esse εἷναι, primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, secundũ ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuẽ habent spiritum, & præsentis temporis sunt, tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aspiratur, & est secundi Aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἷναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσ. β. Δίσκοισι τέρποντος, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς.

Ἀόριστος β. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ἰλιάδος α. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵεμαι ab actiuo, extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuẽ mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. sicut τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο. Παρακ. εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος, ἕμαι tamen esse debuerat, quoniam præteritum perfectum passiuum uerborum in, μι, uult penultimam habere correptam. Vsus tamen obtinuit ut penultima actiui & in passiuo seruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus est, sicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda persona εἷσαι, unde ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, Φεῦξ οὐκ ἄρα κτενεῖς με, Ὀρέστης ἀφεῖσαι. hoc est, liberatus es. Tertia

εἶται, ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται. Ὑπερσυντ. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Ἀόριστος α.

Ἔθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima correpta secundum cōmunem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, liberatus est à diluuio Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἵεσο, ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut τίθεσο τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, sicut & passiua. Παρατατ. ἱέμην, ἵεσο. ἵετο. Ἀόριστος α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα Aoristo actiuo, qui licet excipiatur cū futuri cōsonantē nō seruauerit, in usu tamen habetur προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia cōposita, sed in modo Indicatio tantum. Μέσος Ἀόριστος β.

Ἕμην, ἕσο, ἕτο, ab Aoristo passiuo fit, extrema in, μην, mutata. ἕθην, ἕμην, sicut ἐτέθην, ἐτέμην, Secunda psona ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πλη. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεσο. ἱέσθω, à secunda psona præteriti imperfecti, sicut & passiua. Ἀόριστος β. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde πρόου, πρόσου, κάθου, & similia quæ in usu habentur. Quo in loco aduertendum est, q medius Aoristus secundus in omnibus aliis modis & participiis habetur in usu, & maxime in cōpositione, ut προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν προῶμαι, τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media q̄ passiua, si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quæ habentur de his in τίθημι.

DE ἽΗΜΙ QVOD EST CVPIO.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc est, cupio, quod etiam aspiratur, sicut ἵημι τὸ πέμπω, & est eiusdem coniugationis uerborum in, μι, per quam secundum artem potest regulariter formari

ἵημι cupio.

ac uariari, tam in actiua litteratura quàm passiua, per omnes modos & tempora. Παρατατικός, ἵειν, ἵεις, ἵει. Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσυντ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Ἀόριστος α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Ἀόριστος β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλλων α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε̄. Ἵετο δ᾽ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω, ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

DE ἭΜΙ, QVOD EST VADO.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ πορεύομαι, quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς, ut ἰέναι. Ἰλιάδος λ̄. Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. Quod à prima persona plurali fit, extrema in, ναι, mutata, ἵεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Ὀδυσσ. η̄. ἣ δ᾽ ἑτέρωθεν ὑπ᾽ αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Ὀδυσσ. λ̄. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. & quæ sequuntur.

Παρατατικὸς Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ἰλιάδ. μ̄. Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσείας ρ̄. εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ἄστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορευόμενος. Reliqua uero si quis uariare uolueirt, regulas uerborum in, μι, primæ Coniugationis omnino sequetur.

Sed quoniam frequentissimus est huius Verbi usus apud Homerum: facere ad addiscentium utilitatem iudicaui, si omnes eius formas, per personas numeros, tempora, modosq; omnes ueluti in λείβω fecimus explicarem. Esto itaq; hæc eius declinatio.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστώς Ἵημι. ἵης. ἵησι. Δυϊ. ἵετον ἵετον.
Πλη. ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς.
καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.

παρατ. ἵην. ἵης. ἵη. Vel. ἵεον. ἵουν. ἵεες. ἵεις ἵεε, ἵει.
Δυϊ. ἵετον. ἱέτην. Πλη. ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν.

παρακ, εἷκα. εἷκας. εἷκε. Δυϊ. εἵκατον. εἵκατον.
Πλη. εἵκαμεν εἵκατε εἵκασι.

ὑπερσ. εἵκειν. εἵκεις. εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον. εἱκέτην. ἄχρηστα.
Πλη. εἵκειμεν. εἵκειτε. εἵκεισαν.

ἀόρισ. α. ἧκα. ἧκας. ἧκε. unde apud Homerum ξυνέηκε.
Δυϊ. ἥκατον ἡκάτην. Πλη. ἥκαμεν. ἥκατε. ἧκαν.

ἀόρισ. β. ἧν. ἧς ἧ. Δυϊ. ἕτον. ἕτην. Πλη. ἕμεν. ἕτε. ἕσαν.

μέλλ. α. ἥσω. ἥσεις. ἥσει. Δυϊ. ἥσετον. ἥσετον.
Πλη. ἥσομεν. ἥσετε. ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεθι ἱέτω. Δυϊ. ἵετον ἱέτων.
Πλη. ἵετε. ἱέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε. εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον εἱκέτων.
Πλη. εἵκετε. εἱκέτωσαν. ἄχρηστα.

ἀόρισ. β. ἕς. ἕτω. Δυϊ. ἕτον ἕτων. Πλη. ἕτε. ἕτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ἱείην ἱείης ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν. ἱείητε. ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι εἵκοις εἵκοι. Δυϊ. εἵκοιτον εἱκοίτην.
Πλη. εἵκοιμεν. εἵκοιτε εἵκοιεν.

ἀόρισ. β. εἵην. εἵης. εἵη, Δυϊ. εἵητον εἱήτην.
Πλη. εἵημεν. εἵητε. εἵησαν καὶ ἱεῖεν.

μέλλ. α. ἥσοιμι. ἥσοις. ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον ἡσοίτην.
Πλη. ἥσοιμεν. ἥσοιτε. ἥσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ἐὰν ἱῶ. ἱῇς. ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον. ἱῆτον.
Πλη. ἐὰν. ἱῶμεν. ἱῆτε. ἱῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω εἵκῃς εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκητον. εἵκητον.
Πλη. ἐὰν εἵκωμεν. εἵκητε. εἵκωσι.
ἀόριστος β. ἐὰν ὧ. ᾗς. ᾗ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον. ἧτον.
Πλη. ἐὰν. ὧμεν. ἧτε. ὧσι. καὶ διαλύσει.
ἐὰν. ἕω. ἕῃς. ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν. ἕητον ἕητον.
Πλη. ἐὰν. ἕωμεν. ἕητε. ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ.
ἐὰν. εἵω. εἵῃς. εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵητον εἵητον.
Πλη. ἐὰν εἵωμεν. εἵητε. εἵωσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς
ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.
παρακ. καὶ ὑπερ. εἱκέναι. ἀόριστος β. εἷναι.
καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι καὶ ἰωνικῶς, ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης.
τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκώς τοῦ εἱκότος.
ἡ εἱκυῖα τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς τοῦ εἱκότος.
ἀόριστος β. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον.
ἵεσθον ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται.
παρατ. ἱέμην. ἵεσο. καὶ ἵου. ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον ἵεσθον
ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵεντο.
παρακ. εἷμαι. εἷσαι. εἷται. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον.
εἷσθον. Πλη. εἵμεθα. εἷσθε. εἷνται.
ὑπερσυν. εἵμην. εἷσο. εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον
εἵσθην. Πλη. εἵμεθα. εἷσθε. εἷντο.
ἀόριστος α. ἕθην. ἕθης. ἕθη. Δυϊ. ἕθητον ἑθήτην.
Πλη. ἕθημεν. ἕθητε. ἕθησαν.
ἄλλως εἵθην. εἵθης. εἵθη. & cætera. per diphthongum,
Μέλλων α. ἑθήσομαι. ἑθήσῃ. ἑθήσεται
Δυϊ. ἑθησόμεθον. ἑθήσεσθον. ἑθήσεσθον
Πλη. ἑθησόμεθα. ἑθήσεσθε ἑθήσονται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. εἵσομαι. εἵσῃ. εἵσεται
Δυϊ. εἱσόμεθον. εἵσεσθον. εἵσεσθον.
Πλη. εἱσόμεθα εἵσεσθε. εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἵει ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον. ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε ἱέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον ἱείσθον.
Πλη. ἵεισθε ἱείσθωσαν.
ἀόριστος α. ἵηπι. ἱήτω. Δυϊ. ἵητον ἱήτων. Πλη. ἵητε. ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱείμην. ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον
ἱεῖσθον ἱείσθην. Πλη. ἱείμεθα ἱεῖσθε. ἱεῖντο.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵμην. εἷο. εἷτο. & cætera.
ἀόριστος α. ἱείην. ἱείης. ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱείτην.
Πλη. ἱείημεν ἱείητε ἱείησαν.
μέλλων α. ἥσοίμην. ἥσοιο. εἵσοιτο.
Δυϊ. ἡσοίμεθον. ἥσοισθον. ἡσοίσθην.
Πλη. ἡσοίμεθα. ἥσοισθε. ἥσοιντο.
μετ' ὀλίγ. μελ. εἱσοίμην. εἵσοιο. εἵσοιτο. Δυϊ.
εἱσοίμεθον. εἵσοισθον εἱσοίσθην
Πλη. εἱσοίμεθα. εἵσοισθε. εἵσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν ἑῶμαι, ἑῇ. ἑῆται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἑῆσθον. ἑῆσθον.
Πλη. ἑώμεθα. ἑῆσθε. ἑῶνται.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἱῶμαι. εἱῇ εἱῆται. Δυϊ. ἐὰν
εἱώμεθον. εἱῆσθον εἱῆσθον. Πλη. ἐὰν
εἱώμεθα εἱῆσθε. εἱῶνται.
ἀόριστος α. ἐὰν ἑθῶ. ἑθῇς ἑθῇ. Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον ἑθῆτον.
Πλη. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε ἑθῶσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόριστος α. ἑθῆναι. μετ' ὀλ. μελ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ'.

Ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος. ἡ, ἱεμένη. τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος. ἡ εἱμένη. τὸ εἱμένον.
ἀόριστος α, ὁ ἱείς. ἡ, ἱεῖσα. τὸ ἱέν.
μέλλων. ὁ ἐθησόμενος. ἡ ἑθησομένη. τὸ ἐθησόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστώς. ἵεμαι ἵεσαι ἵεται. &c. uti passiuum.
παρατ. ἱέμην ἵεσο. καὶ ἱοῦ ἵετο.
ἱέμεθον ἵεσθον ἱέσθην.
ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο.
ἀόριστ. α. ἡκάμην ἥκω ἥκατο.
ἡκάμεθον ἥκασθον ἡκάσθην.
ἡκάμεθα ἥκασθε ἥκαντο.
ἀόριστ. β. ἕμην. ἕσο κοινῶς καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ, ἀττικῶς. ἕτο.
Δυϊ. ἕμεθον ἕσθον ἕσθην.
Πλη. ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.
μέλλ. α. ἥσομαι. ἥσῃ. ἥσεται.
ἡσόμεθον. ἥσεσθον. ἥσεσθον.
ἡσόμεθα ἥσεσθε. ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. ἵεσο ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη.
ἵεσθε ἱέσθωσαν.
ἀόριστ. β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ. ἀττικῶς.
ἕσθον ἕσθον. Πλη. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕὐΚΤΙΚΆ.

ἐνεστώς ἱείμην ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον. ἱεῖσθον ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα. ἱεῖσθε ἱεῖντο.
μέλλ. α. ἡσοίμην ἥσοιο ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον ἥσοισθον ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα ἥσοισθε ἥσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεστ. ἐὰν ἱῶμαι ἱῇ ἱῆται.
ἱώμεθον ἱῆσθον ἱῆσθον.
ἱώμεθα ἱῆσθε ἱῶνται.
ἀόριστ. β. ὧμαι ᾗ ἧται.
ὥμεθον ἧσθον ἧσθον.
ὥμεθα ἧσθε ὧνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β. ἕσθαι. μέλλων α. ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ.

ἐνεστώς ὁ ἱέμενος ἡ ἱεμένη τὸ ἱέμενον.
ἀόριστ. β. ὁ ἕμενος ἡ ἑμένη τὸ ἕμενον.
μέλλ. α. ὁ ἡσόμενος ἡ ἡσομένη, τὸ ἡσόμενον.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

ἧμαι. sedeo.

Ἧμαι, præsentis temporis est, & primæ Coniugationis uerboꝝ in, μι, Est enim ἕω τὸ καθῆμαι. hoc est, sedeo, à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ, ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, unde ἕημι deriuatiuum, sicut à τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Passiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς, η, fit ἧμαι, sicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in, ει, diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est, ne coincideret cum εἷμαι præterito passiuo, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali, & duo, εε, per crasim in, ει, diphthongum plerūq; mutantur, quando syllaba incipit à consonante, ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. Licet interdum etiam in, η, cõmutentur, ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando syllaba incipit à uocali, duo, εε, in, ει, diphthongum nunquam mutantur, sed in, η, ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui potest, hoc uerbum neq; esse à uerbo in, ω, desinente, neq; in, μι. Nam si à uerbo desinente in, ω, fieret, penultima esset aut, ο, sicut τύπτομαι, aut, ε, sicut ποιοῦμαι, aut, ω, sicut βοῶμαι. Si uero à uerbo in μι, desinente, aut eius penultima esset, ε, ut τίθεμαι, aut, α, ut ἵσαμαι, aut, ο, ut δίδομαι, aut, υ, ut ζεύγνυμαι, quorum nullum uidemus esse. Nec Aeolicum est. Sed sciendum pathos esse. Nam integrum eius est ἕεμαι, quod habet, ε, correptum in penultima, quod proprium est uerborum in, μι, primæ Coniugationis, quod secunda ostendit persona, quæ desinit in, σαι, Quia omne tempus præsens in, μαι, desinens, habens secundam personam in, σαι, est à uerbis in, μι, ut τίθεσαι, ab eo quod est τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod est ἧμαι, Ἰλιάδος β. τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc est, sedes exprobrás. Tertia persona ἧται καὶ ἧσαι interposito, σ, Ὀδυσ. ν. ἧσαι ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθ. ἥμεθα. ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ἰλιάδ. γ. οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis, hoc est, ἧνται, & κεῖνται, à tertia singulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem Præteriti passiui uerboꝝ Circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo, α, sicut πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est, παρενθέσει τοῦ, ι, iterum producit, ut εἵαται, καὶ κείαται. Ἰλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα Εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Ὀδυσ. υ. Ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed super hoc, & aliis huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias, & Heraclidæ, & Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset.

Atten. de duobus. εε.

Παρατατικός.

Ἥμην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧστο, ἐπενθέσει τοῦ, σ, ut quibusdã placet. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέων δῆν ἧστο. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ἰλιάδος δ. Πλησίαι αἵ γ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ἰλιά. γ. Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ἰλιάδ. η. οἳ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες, Et εἵατο. Ὀδυσσείας γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω Grauitono deduci, ut suo loco dicetur.

ΤΟ' ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟ'Ν.

Ἧσο, ἥσθω. Ἰλιά. γ. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιά. δ. Τέττα σιωπῇ ἧσο, &c.

Compositio cum κατὰ

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpositione, & idẽ habet significatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuũ.

Παρατατικός.

Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, sicut ἧτο, ἧστο.

ΤΟ' ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟ'Ν.

Κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & similia quæ in usu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, nisi ubi extrema longa fuerit, Cur autem hoc fiat, talis assignatur ratio. Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est, sicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpositiones enim sumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι, aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum est, Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipsa prima positione uerbi componitur, ut καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω. utrumque enim per se dicitur.

σύνθετον

παρασύνθετον.

Παρασύνθετον uero, non id solum quod à composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίζω, sed etiam quod non in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι, cuius prima positio esset ἕημι, si in usu existeret. Inde ἕεμαι passiuum, quorum neutrum componitur. Non enim καθέεμι dicimus, neque καθέεμαι, sed κάθημαι, quod deriuatum est, ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, postquam κατὰ κρᾶσιν factum est ἧμαι, ut dictum est. Quare neque mirandum est, si κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum sit, quod in compositis accentus simplicium non mutatur, siue quod κάθημαι non est compositum, sed decompositum, siue quod ut ἀέκων non habet compositionem positiuam, sic etiam κάθημαι. Et ut ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, cõponitur ἀέκων, sic ex κατὰ & ἧμαι cõponitur κάθημαι. Quoniam ἀέκω non inuenitur, sic etiam κάθημαι nõ potest dici deriuatum esse ab eo quod est καθέημι, uel καθέε-

Atten. de accentu.

ἀέκων.

μαι, quorũ neutrum est in usu, sed cõpositũ esse ex κατὰ & ἧμαι, sicut ἀέκων ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, ἑκόντος, quod est participium non positiuum, hoc est præsentis temporis, sed Aoristi secundi.

Sciendum est autem, huiusmodi cõpositionem (si compositio sit) decõpositioné appellari, & propterea accétum transcendere. Et ut nõ dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, sed ἀέκων, ἀέκοντος, sic etiá nõ dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, sed κάθημαι, κάθησαι. Est & alia cõmunis regula uerborum in, μι. Quod omne uerbum passiuum in, μαι, desinens, à uerbo in, μι, declinatum, in compositione accentum retrahit in tertiam à fine, nisi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, & cætera. Regula.

Sed quoniam alia uerba sunt in, ω, desinentia, hoc est, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem significant quod κάθημαι, & eorum usus uarius est & mixtus, ab re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡῚ ΤΟῦ ἝΩ ΤῸ ΚΆΘΗΜΑΙ.

Est igitur ἕω Grauitonum, & aspiratum, quod sedeo etiam significat & induo, ut supra dictum est, & in utraq; significatiõe eius ἕω sedeo. præterita augentur, non, ε, in, η, secundum cõmunem regulá mutato, sed, ι, in diphthongũ assumpto, cũ sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut Libro. III. in augmento Præteritorum dictum est, non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neq; εἷον Præterito imperfecto, neq; εἷκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est εἷμαι, εἷσαι, καὶ ἕσαι, εἷται, καὶ εἷσται, σ, interposito, in utraq; habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo. Pro induo ὀδυσ. ψ. Νῦν δ᾽ ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. Indutus sum. ὀδυσ. ω. Ἀλλ᾽ ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ ὀδυσσείας λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. Siue εἷσται, ut qdam legunt. Sic etiá & præteritum plusquáperfectũ passiuũ, hoc est εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο, καὶ εἷστο, καὶ εἷατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ᾽ ὅσσα. & ὀδυσ. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt auté à uerbo substátiuo ἔσο aspiratiõe tantũ. ὀδυσ. χ. Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεοδάρτον. Et Ἰλιάδ. ψ. καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. Et Ἰλιάδ. σ. οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ᾽ εὐνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est, εἱμένος utitur Homerus Ἰλιάδος α. Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. Id est, impudentiam indute & Ἰλιάδος σ. τρὶς δὲ δύ᾽ αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero significatione, hoc est sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertiis personis pluralibus, εἷνται, & εἷντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præsenti etiam & præterito imperfecto sumuntur. Iccirco nõnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, & præteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut supradictum est. Aduertendum est hoc in loco εἷμαι Præteritum passiuum eadem litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, à quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum, significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus sum.

Ἀόριστος α.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε, καὶ ἕσα, ἕσας, ἕσε, à futuro ἕσω fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ, κὰδ δ' ἐν ἀθήνησ' εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. & ὀδυσ. γ. Παρ δ' ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. Hoc est, sedere fecerunt. unde ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφέσαι. Ἰλιάδος ν. Τοὺς μ' ἐκέλευσα πύλον δὲ καταστῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθίσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἰσάμην, sicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. ὀδυσ. ο. Ἀλλά με νηὸς ἔφεσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Hoc est, colloca me in naui. & participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. ὀδυσσείας ξ. Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα. Et etiam pro indui accipitur. ὀδυσ. δ. Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσα. & Ἰλιάδος ε. Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσε. Et in futuro. ὀδυσ. π. Ἕσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & ὀδυσσείας ο. Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσει.

εἱσάμην. ἑσάμην. Εἱσάμην uero & ἑσάμην Μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, hoc est, indutus sum, accipitur. Ἰλιάδ. κ. Ἕσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσατο δέρμα λέοντος. Præposito, ε, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥά φυλάσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, Ἠέρα ἑσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis Poetica sunt.

Ἕσω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ, ζ, & est quartæ coniugationis Grauitonorum, cuius præterita augentur, ε, in, η, mutato per communem regulam, ut ἕζω, ἧζον. Παρακείμενος.
Ἧκα, & cõponitur cũ κατὰ præpositiõe, ut καθέζω, unde καθέζομαι.
Παρατατικός. καθεζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται.
Ὑπερσυντελικός. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ἰλιάδος α.
Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonātes, accentum suorꝫ simplicium etiā in compositione seruant, ut ἧγμαι καθῆγμαι, εἶργμαι καθεῖργμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἥσμην καθήσμην. Est & alia regula, quod omnia præterita Indicatiua à uocali natura longa incipiētia, accentum seruāt in compositione quem eorꝫ simplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦξε ἀνῶξε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι. Excipitur εἶξον ὑπόειξον, & εἶκον ἀπόεικον. Σύνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα, & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica sunt. gaudent enim Aeoles accentuū trāsmutatione, ut ἀζεὺς, ἄζευς, & similibus. Positum est, Indicatiua præterita, quoniam εἰπὲ, ἐξέειπε, & εὑρὲ, ἔφευρε, εὗδε, κάθευδε, Imperatiua sunt, non autem Indicatiua. Additum est à uocali incipientia, ꝑpter σχὲς, περίσχες, χεῦε, κατάχευε. Additum est, & à natura longa, propter ἵζε, ἔφιζε, cuius penultima apud Poetas communis est. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, non sunt decomposita, ut κάθημαι, sed composita, iccirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum litteratura passiua magis in usu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.

Aeoles quibus gaudēt

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ, ζ, ac, ε, in, ι, conuerso, sicut ῥέπω, ῥίπτω. & cōponitur cum κατὰ, ut καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόρις. α. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθιζον, ὡς τύπτον. μέλλων α. καθίσω, & reliqua, quæ magis sunt in usu in litteratura actiua q̄ passiua Significationē uero nunc actiuā habent, ut. Ἰλιάδ. γ. Ἄλλους μὲν κάθισον ζῶσαι. Nunc neutralem. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔντε δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ, ὃς ζώων σκοπὸς ἵζε ποδωκείῃσι πεποιθώς.

ἵζω. καθίζω.

Κεῖμαι, etiā præsentis tēporis est, & primæ Coniugationis uerborꝫ in, μι, sicut ἧμαι. Est enim κέω Grauitonū, cuius passiuo usus est Homerus, Ὀδυσσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσι θεῶν ἰότητι κέονται. hoc est iacent. & Ἰλιάδ. χ. Ἄρτοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κεέω, unde fit deriuatiuum in, μι, κέημι. Passiuum κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς ει, δίφθογγον, κεῖμαι, sicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiā argui posset, hoc neq; esse à uerbo in, ω, desinente, neq; in, μι, cum eius penultima sit, ει, diphthon. quam nullum uerbum passiuum in, μαι, desinens inuenitur habere, sed aut, α, aut, ε, aut, ο, aut, ου, aut, υ, aut, ω, sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiua à uerbis in, μι, cōmuniter annotantur, hoc est, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non sint,

κεῖμαι. κέω.

ἧμαι. κεῖμαι.

penultimam habent ꝑductam. Alterum quidé, η, monophthongum, alterum, ει, diphthongum, sed de hoc in ἧμαι satis dictum est. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq;, ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ἴσημι. Cognosco.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & est secundæ Coniugationis uerborum in, μι. Est etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum abiecto, ε, de diphthongo, quoniam uerba in, ω, desinentia, ex Grauitonis in circumflexa mutata, terminantur in penultima in, ι, correptum, ut πείθω, πιθῶ. στείχω, στιχῶ. φείδω, φιδῶ. sic εἴδω, ἰδῶ. εἴσω, ἰσῶ secundæ Coniugationis circumflexorum, unde fit deriuatiuum ἴσημι, ut ἱστάω. ῶ. ἵστημι, καὶ δωρικῶς, ἴσαμι, η, in, α, cōuerso. Θεόκριτος ἐν ὀδοιπόροις, καλῶς μάλα τοῦτ᾽ ἴσαμι. Hoc est, noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσησι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, ὡς ὀσμή, ὀδμή. Ἰλιάδ. ψ. Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ἰλιάδος υ. Ἴδμεν δ᾽ ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Hoc est nouimus. Secunda persona ἴσατε, καὶ ἴστε. Ἰλιάδ. β. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Tertia persona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participii ἴσας, ἴσαντος. ἰσάς tamen ὀξύτονον esse debuerat, cum sit participium Præsentis temporis à uerbo in, μι, secundæ Coniugationis, sicut ἱστάς, βιβάς, κιχράς, sed sequutum est participia disyllaba primi Aoristi actiui, ut στήσας, πρίσας, κτίσας, cum similem habeant litteraturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι, quam scripturā & accentum tertia ꝑsona pluralis præsentis tēporis omnino sequuta est. Ἰλιάδ. υ. Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικὸς.

Ἴσην, ἴσης, ἴση, sicut ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Ὀδυσ. α. Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτεροι δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴσαθι, à genitiuo participii, siue à prima ꝑsona plurali, sicut ἵσταθι.

Et patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut ἴσαθι, ἴθι, ἰσάτω, ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον, ἰσάτων, ἴστων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

In quibus ſyncopá patientibus aduertendum eſt, ꝙ principalis ſyllaba aſpiranda fuerat, quia, ι, ante, ς, per cõmunem regulam aſpiratur, niſi, ρ, ſequatur, ut ἴστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορῶ. ἱσταῖος nomen proprium, ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuii nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt, ς, ſequitur, ρ, Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius Imperatiui, hoc eſt ἴσθι, & ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi εἰμί, nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent. Illa enim ab, ε, principium habent, ut ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν. Hæc uero ab, ι, ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰσάναι ἄχρηστον, á prima perſona plurali ἴσαμεν, extrema in, ναι, conuerſa, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc eſt, Non dixit uere ſcire. καὶ Ὀδυσ. Θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem. Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto, τ, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. Nec aſpiratur principalis ſyllaba, quanquam poſt, ι, ſequatur, ς, quod Ionum more factum eſt, qui aſpirationẽ fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & ſic in aliis huiuſmodi, quorum ἴσαμαι non aſpiratum in uſu remanſit, quod eius approbant compoſita, ut ἐπίσαμαι, ἐπίσασαι, ἐπίσαται. In quibus, π, non uertitur in, φ, ſicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Eſſe enim ἴστημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλ. ἰσήσω. παρακείμ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰστὸς, quod nõ aſpiratur διὰ τὸ πάθος, á quo nomine fit uerbũ ἰστάω, ἰστῶ, unde ἴστημι, τὸ παθητικὸν, ἴσαμαι. Philo uero ſic, Eſt εἴδω Grauitonũ. μέλ. εἴσω.

παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται, unde ἰστὸς uerbale nomen, sicut à δέδοται, δοτὸς, abiecto, ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰστὸς (quod neque sic deductum aspiratur) fit uerbum ἰστάω, ἰστῶ, à quo ἵστημι, passiuum ἵσταμαι, unde ἐπίσταμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, καὶ ἐπίσταο, καὶ ἐπίστω, sicut ἱστάμην, ἵσταο, ἵστω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ,

ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ΦΗΜΊ.

φημί. aio. Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem suscipit, sicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum est, τίθημι auté non. Enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba, nunquam autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum super extremam, quod est contra naturam uerborum in, μι, Nam uerba in, μι, si disyllaba sunt, accentū habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι, si polysyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur, hoc est, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φῄς accentu acuto, ac, ι, subscripto, cōtra regulam uerborum in, μι, quod nihil ἀνεκφώνητον, hoc est, non prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in, ω, desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in secunda persona singulari Præsentis temporis, ut inquit Eustathius. Ὀδυσσ. π̄. οὐ δὴ φῄς ὧδε πόντον ἀλάμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ἰλιάδ. δ̄. Πῶς δὴ φῄς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' Ἀχαιοί. & Ἰλιάδος ρ̄. ὅς τέ με φῄς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι. Sunt qui dicant φῄς à uerbis in, μι, tonum suscipere, litteraturam uero à uerbis in, ω. Nam uerba in, ω, in secūda & tertia persona diphthongum habent διὰ τοῦ, ι, Tertia persona φησί. Dicimus etiam ἠμί, ἠς, ἠσί, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, φ. Nec aspiratur principalis syllaba propter, φ, ablatum, quoniam, η, ante, μ, ψιλοῦται, quibusdam paucis exceptis. Δυϊκά. φατὸν, φατόν. Πληθ. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι tamen Grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis eius participii, ut supra in aliis dictum est, quod accentum grauem super extremam habet, ut φὰς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus pluralis disyllabus in, ι, desinens, non per protensionem, sicut & λόγοισι, pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσί, Τρωσί. Excipitur πᾶς, παντὸς, πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet super extremam, ut βᾶσι, στᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί. uerbum acuitur, quoniam encliticum est.

Margin notes: ἠμί. (beside "gum habent διὰ τοῦ, ι, Tertia persona φησί. Dicimus etiam ἠμί"); Regula. (beside "per extremam habet, ut φὰς, φάντος, φᾶσι.")

Παρατατικός.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ, ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ. φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ cum sit secunda persona præteriti imperfecti accentum habet circumflexum, nec subscribitur, ι, ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθ. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ε, φάσαν. Ἰλιάδος β. ὣς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἔφαν. Ἰλιάδος γ. ὣς ἄρ' ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, φάν. Ὀδυσ. π. ὣς φάν, τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔεισατο κοιμηθῆναι. accentu acuto. Quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accentum suscipiens acuitur, ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδος δ. βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. Si uero longa, circumflectitur, ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ἰλιάδ. δ. ἦ, καὶ Ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Ἀόριστος β.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, a futuro φήσω, sicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, a futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum est, singularē numerum secundi Aoristi uerborum in, μι, non suscipientiū reduplicationē, eundem esse cum singulari numero Præteriti imperfecti eiusdē Modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est, ut γνῶμι. ὁ παρατατικός. Ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἀόριστος β. Ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικός. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In aliis uero numeris sola penultima differunt. Quoniā Præteritum imperfectum corripit penultimam, secundus uero Aoristus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, differt secundus Aoristus a præterito imꝑfecto, reduplicatione tantum in singulari numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ si subtrahatur, coincidunt omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem, nam si ab eo quod est ἐτίθην, subtrahatur, τι, syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην remanet, & talis est secundus Aoristus. At in aliis numeris, & Reduplicatione differunt, & Penultima.

Atten.

γνῶμι.

τλῆμι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Φαμαί, φασαί, φαταί, ab actiuo φημί, sicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, sed in usu non sunt, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, & cætera, quæ inflexionem uerborum in, μι, secundæ Coniugationis omnino sequun-

tur. ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, penultima circumflexa, quia natura producta est, & ultima breuis, pro sententia Heraclidis apud Eustathium ὀδυσ. τ. qui ait. Quemadmodum ab eo quod est πιθέω, πιθῶ, fit πίθημι, & ab eo quod est ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, sic ab eo quod est φάω, φῶ secundæ Coniugationis φημί, Passiuum φαμαὶ, inusitatum uidelicet, cuius Infinitiuum est φᾶσθαι. Aliis tamen placet ab eo quod est ἐφάμην, medio Aoristo secundo factum esse, & propterea acui penultimam, tanquam, α, natura breuis sit in penultima, sicut τυπέσθαι, sed sententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ᾽ αὔτως ἀλάλημαι ἀν᾽ εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. ἰλιάδος ψ. Diuersas inter Grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrum sint præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse ἀλάω. ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugatiõis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fieret si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus, uult esse Præteriti perfecti. ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, φ ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος nõ sunt Præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι Præsentis temporis sunt. Passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præsentis temporis, sicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος ρ. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων. Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii præteritum perfectum esse uolunt, alii uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est, erro, unde ἀλύω, sicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς. & sicut ab eo quod est ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, sic ab eo quod est ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum

perfectum est ἠλύκτηκα, passiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ ϛοπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἀλαλύκτημαι. Alii uero qui Præsentis temporis hoc esse uolũt, sic. Est uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, passiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt passiuorum penultimam, ut ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis Aeolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίϛῃ, δύνῃ καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ, ἐπίϛῃ, & δύνῃ, secundæ personæ sunt præsentis temporis, passiuæ uocis à uerbis in, μι, παράλογα, hoc est, præter ratione͂, pro his quæ sunt κάθησαι, ἐπίϛασαι, δύνασαι, quæ secundũ cõmunem regulam uerboꝝ in, μι, formatæ sunt à tertia p̄sona singulari, τ, in, σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίϛαμαι, ἐπίϛαται, ἐπίϛασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, sicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus subtracto, σ, fiunt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίϛααι, δύνααι, sicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Ὀδυσσ. λ̄. Νόϛον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in, ε, conuersa fit κάθεαι, ἐπίϛεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, η, ac subscripto, ι, κάθῃ, ἐπίϛῃ, & δύνῃ dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum Grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ secunda persona præteriti passiui. Est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ Cõiugationis circumflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι. tertia persona μέμνηται, à qua, τ, in, σ, fit secunda μέμνησαι κοινῶς, σ, uero subtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde, η, in, ε, conuerso, καὶ κράσει τοῦ. ε, καὶ, α, εἰς, η, ac subscripto, ι, fit μέμνῃ. Ὀδυσσεία ω̄. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵϛα, καὶ ἵϛη.

Ἵϛα, καὶ ἵϛη. Ἰλιάδος ῑ. Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίϛα. hoc est, statue. καὶ Ἰλιάδος φ̄. Ἵϛη δὲ μέγα κῦμα, πολλὺ δ᾽ ὀρυγμαδὸν ὄρινε. Alii dicunt ἀποκοπὴν fieri Imperatiuorum desinentium in, θι, & augmentum sequi, ut ἵϛαθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵϛα, καὶ ἐκτάσει ἵϛη. Si breuis sit, ἀποκοπὴν esse dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod est ἱϛάω. ῶ ἵϛαε, ἵϛα, sicut ab eo quod est βοάω. ῶ. βόαε, βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non solum in uerbis desinentibus in, ω, sed etiam in his quæ desinunt in, μι, tertias Præteritorum imperfectorum fieri secũdas Imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα, sic & Attici si non utantur terminatione in, θι, utuntur tertiis p̄sonis

præteritorum imperfectorum in Imperatiuis, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, πίμπλη, πίμπλη. sic ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Etiam hæc Dorica sunt. Dores enim dicunt ὄρα, ὄρη, & πίμπλα, πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ἰλιάδ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Est enim τεθναίης præsentis temporis, ab eo quod est τέθνημι, secundæ coniugationis τῶν εἰς, μι, cuius primitiuum est τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam quæ per, ε, fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θνάω, ῶ, eius participium τεθνὰς, τεθνάντος, unde τεθναίην, sicut ἱστὰς, ἱστάντος, ἱσταίην. quod autem sit præsentis temporis τέθναθι ostendit, quia habet, α, correptum. Ἰλιάδ. χ. τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ, ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim esset secundi Aoristi, α, debuisset productum esse, quia Imperatiuus in, θι, desinens, secundi Aoristi natura productam habet penultimã. Nec me fugit esse, qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθναίης. Sed hos potius sequor qui τέθνημι ponunt, etiam si τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, καὶ κράσει τοῦ, α, καὶ, ε, εἰς, α, productum, τεθνηκέναι, τεθνακέναι, τεθνᾶναι. quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem, quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. etsi τεθνᾶναι eo modo inueniatur in Infinitiuo præteriti temporis penutilma producta, hoc non impediet quo minus etiam in Præsenti sit τεθνᾶναι penultima correpta, à prima persona plurali secundum cõmunem regulam, μεν, in, ναι, conuersa, τέθναμεν, τεθνάναι, siue à genitiuo participii, τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θνάω, θνῶ, per reduplicationem, quæ per, ε, fit, sicut ἕστημι. tamen hæc differentia est inter has reduplicatiões, quia altera est propria, altera impropria. sicut ex his quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuiuis cognoscere.

ΤΕΤΛΗΜΙ.

Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ἰλιάδ. ε. & τετλαίην. Ἰλιάδος ι. οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίην κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.

Quod absq; reduplicatione etiã inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλων, τλήσω. Ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυν. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικόν. τλῆθι. Ἡ μετοχή. ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν. τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ἰλιάδος δ. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere, quæ sit positio huius uerbi ἑσταίην, sed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit super illud Homeri Ὀδυσσ. ψ. Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας ἔλθοι. Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισται, καὶ ἔστι μὲν κοινὸν, καὶ συνῆθες ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον Ὁμήρῳ οἷα ποιητικώτερον, hoc est, ἀφεσταίην autem noue formatum est, & nempe cõmune ac consuetum est pro ipso poni ἀποσταίην, ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis Poeticum. Verum ex his non intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud. Non enim uideo ἵστημι thema ipsius esse posse. Nã siue uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis temporis Optatiui modi huius quod est ἵστημι, non ἑσταίην faceret, sed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per, ι, qualis reduplicatio est in præsenti Indicatiui. Siue esse à secundo Aoristio Indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementũ caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, nõ ἑσταίην.

Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forsitan in Præsenti non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in aliis partibus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per, ε, noua haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & aliis, cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσταίην, quod non fieret si ἑσταίην esset secundi Aoristi, & maxime quia, ε, incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personã pluralem Præsentis temporis modi Indicatiui. Ὀδυσσείας λ. Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. Et ἕστατε. Ἰλιάδος δ. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους. Et ἑστᾶσι. Ἰλιάδ. μ. Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ἰλιάδος γ. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀπὸ τοῦ ἵστανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti

imperfecti. ἰλιάδος λ. Τρώων θ᾽ ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. Vnde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. ἰλιάδος υ. Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. ὀδυσ. α. ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, Imperatiui & Infinitiui præsentis & præteriti imperfecti temporis esse, cum præsertim penultima in his correpta sit, secūdum regularum præceptionem & secundum analogiam fiant. nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere Præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantūlibet hoc ostendere conentur, negare non poterunt quin ἑστάω præsentis sit tēporis, cum nō possit aliqua ratione à præterito pfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grāmaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aspiratas ab, ε, incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc est, ἕστημι aspiratur, & declinata eius, id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, cum apud Homerum usum istiusmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

Τέλος τῶν εἰς, μι, ῥημάτων.

ΠΕΡῚ ῬΗΜΆΤΩΝ ΤΩ͂Ν ΜΈΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Vsque ad impf. declinata.

Erba in, βω, desinentia Grauitona, & quæ habent, ε, in penultima, siue solum, siue cum aliqua immutabili futuro carent, & usque ad Præteritum imperfectum solū uariantur, ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam in, σκω, desinentia, ut γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiūtur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autē ἀπὸ τοῦ διδάσκω, unde διδαχή.

Etiam in, ανω, Grauitona, λανθάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in ενω, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam in, εω, à præsenti, siue à futuro deriuata, θείω, βρωσείω. Exci

pitur κλείω. Quæ enim horum à præsenti deducuntur, Præteritum imperfectum habent, ut τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατ. ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ἰλιάδος α΄. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω, βρωσείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

In αθω quoq; desinẽtia, & in εθω, & in υθω, ut κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω. ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. Etiã cũ ĩplicatiõe cõsonãtis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiã quintæ coniugationis, habẽtia primã syllabam ex reduplicatione in liquidam desinentẽ, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in, ω, desinentia, & quæ ante, ω, per implicationẽ duas habẽt consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔργω, δάκνω.

Etiam in, ω, purum, υι, diphthongo antecedente, ut ὀπυίω, ἀγυίω.

Etiam in, νω, super duas syllabas, habentia deriuata in, μι, ut πηγνύω, πήγνυμι. ὀμνύω, ὄμνυμι.

Attica quoq; Grauitona à circumflexis facta, ut ἀλέξω, ἔψω.

Etiam Aeolica διὰ τῶν δύω, σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω, κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλεπτῶ. Λεύσσω habet futurũ δι' ἑνὸς, σ, quod reducitur ad præsens, secundũ aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδ. α΄. Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc est, uidetis. Iccirco simplici, σ, scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur Grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in, δω, habentia ante, δ, aut, λ, aut, ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ἈΝΟΜΆΛΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Α.

Ἄγω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Ἄγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Ἀόριστος α. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος α. ἠγασάμην.

Ἄγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος α. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Ἀλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Ἀλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Ἀόριστος β. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλούς, τοῦ ἁλόντος.

Ἁμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. Ἀόριστος β. ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

Ἀνοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόριστος α. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Ἀπεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος ἀπήχθημαι. μέσος ἀόριστος β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι. οῦμαι. ἀχρήστου.

Ἀπολέω. λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Ἀρέσκω. μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ. ἀόριστος α. ηὔξησα.

Ἀπόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. Ἀόριστος α. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Ἄχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. Ἀόριστος α. ἠχθέσθην.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Β.

Βαίνω. μέλλων βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω. ῶ. ἀχρήστου. Ἀόριστος β. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων. βαλῶ. παρακ. βέβαληκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλλ. ψαλῶ, ἔψαληκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, βέβληκα, ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω. ῶ. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔβλαστον.

Βιόω. ῶ. μέλλων βιώσω. ἀόριστος β. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιούς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι. μέλλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρόω ἀχρήστου.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Γ.

Γαμέω. ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος α. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι,

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων γενήσομαι. παρακείμ. γεγένημαι. μέσος ἀόριστος, α. ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι. ῶμαι. ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλλων γενοῦμαι. μέσος ἀόριστος α. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάξω καὶ δεδάημαι· ἀόριστος β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων δήξω. ἀόριστος β. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων δέσω, καὶ δήσω. παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος α. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλων δεήσομαι. ἀόριστος α. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω. ῶ. ἀχρήστου.

Δείδω. μέλλων, δείσω. παρακείμ. δέδοικα καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ, ι, μόνον. μέσος παρακ. δέδοικα διὰ τῆς, οι, διφθόγγου, δέδιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ, δ, cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medii, sed propter alternationem trium, δδδ, seruatum est, κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. δράσω ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος α. ἔδραν, καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ᾽ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, πταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ ἂν οὐκ ἀπέδραμεν, ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Ὀδυσσείας ϖ. νῦν δ᾽ αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς. — Thomas magister.

Διδάσκω. παρατατικὸς ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω. ῶ. ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυντ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς, ει, διφθόγγου. iccirco quidam uolunt hoc participium esse præteriti medii a uerbo εἰδέω. ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυντ. ᾔδειν, ε, in, η, in priori diphthongo conuerso, ac, ι, subscripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Eustathio tamen placet ut

ab actiuo præterito, hoc est εἴδηκα, huiusmodi participium per syncopam deducatur, ut εἰδηκώς, εἰδηκότος. εἰδώς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλ. ἐλεύσομαι. ἀόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων εὑρήσω. ἀόριστος β. εὗρον. παρακ. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω. ῶ. ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Ζ.

ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

ζωννύω, καὶ ζώννυμι. μέλλων ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Θ.

θάπτω. μέλλων θάψω. ἀόριστος, α. ἔθαψα. ἀόριστος, β. ἐτάφην.

θέλω. μέλλ. θελήσω. ἀόριστος, α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

θνήσκω. μέλλ. β. θανοῦμαι. ἀόριστος, β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρακείμ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero præteriti tẽporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια, unde τεθνεὼς, abiecto, ι, à quo τεθνηὼς, ε, in, η, conuerso, quorum τεθνεὼς cõmune est, alia uero Poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς, sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in, μι, Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων, α. θενῶ. ὁ μέλλων, β. θανῶ. sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ, ν, fit θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς, μι, μέλλων θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. A secundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ. Vnde τέθνημι secundæ Coniugationis, ut supra dictum est.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ. Ι.

Ἱκνοῦμαι, unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων ἵξομαι. μέσος ἀόριστος, β. ἱκόμην. unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ἵπταμαι, unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόριστος, β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ἱλάσκομαι. μέλλων ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ. Κ.

Καίω. μέλλων καύσω. ἀόριστος, β. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων, β. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ ἀόριστος, β. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθαίω. μέλλων καταδαρθήσομαι. ἀόριστος, β. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων κεράσω. παρακείμενος κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω. ῶ. ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόριστος, β. παθητικὸς ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ. Λ.

Λαγχάνω. μέλλων λήξω. παρακείμενος εἴληχα. ἀόριστος, β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων λήψομαι. παρακείμενος εἴληφα. ἀόριστος, β. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων λήσω. μέσος παρακείμενος λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι ἀόριστος, β. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος, β. ἐλαθόμην.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ. Μ.

Μανθάνω. μέλλων μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω. ῶ. παρακείμενος μεμάθηκα. ἀόριστος, α. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος, β. ἔμαθον, ſicut ἀπὸ τοῦ δουπέω. ῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον, ſiue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. μαχοῦμαι. ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. ῶ. ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος μέμηλα. ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω. ῶ. ἀόριστος, α. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων μίξω. ἀόριστος. β, παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ. Ο.

Οἴχομαι. μέλλων οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾤμην. μέλλων οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰέομαι. οἰοῦμαι, ἀχρήστου, ἀόριστος, β. ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακείμενος ὤφληκα. ἀόριστος α. ὤφλησα. ἀόριστος β. ὦφλον.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ὀμόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι, ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. Potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, ει, δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακείμενος, πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος, πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. ἀόριστος α. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἀχρηστα. ἀόριστος β. ἔπεσον, ὡς ἐλούπησα, ἔλουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου.

Πίνω. μέλλων, πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος β. ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ πωλῶ. μέλλων, πράσω. παρακείμενος πέπρακα.

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων, ῥήξω. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλλων, ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. παρακείμ. ἔῤῥωμαι, ὑπερσυντελικὸς, ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωται. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ἈΡΧῊ ΤΟῦ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β. ἔσβην ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος πρῶτος, ἐσύθην. Ἀόριστος, α. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.
Στορεννύω. καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.
Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Τ.

Τανύω, καὶ τάνω. μέλλων, τάσω.
Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔταμον.
Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.
Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.
Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.
Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β. ἔφαγον.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι, ὅθεν ὑπέστην ἀόριστος β. παρακείμενος, ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.
Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α. ἤνεγκα. ἀόριστος β. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.
Φύω. μέλλων, φύσω. ἀόριστος β. ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.
Φθίνω. μέλλων, φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.
Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακείμενος, κέχηνα. ἀόριστος β. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.
Χαίρω. μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐχάρην.
Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω, ἀπὸ τοῦ χώω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α. ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

Τέλος τῶν ἀνομάλων ῥημάτων.

ΠΕΡῚ ΜΕΤΟΧΗ͂Σ.

Ετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος, hoc est, Participium est dictio participans nominum, ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & casus, uerbi autem significationes, tempora, & coniugationes, & cōmuniter species, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine particípo significat, eo q̄ partē capit nominis, partemq; uerbi. Pro quo ὁ τύπτων cōmune sit exemplum, quod habet generalem sui declinationem in eo, q̄ pars orationis esse dicitur. Specialem uero in eo q̄ partem capit nominis, partemq; uerbi.

Proprium est huic parti, semp in deriuatione cōsistere, quod de nulla alia parte orationis dici potest. Nā aliæ partes & primitiuas habent species, ut à βασιλεὺς nomine βασιλικός. ab ἀρδω uerbo ἀρδεύω, & alia. Participium autem semper in deriuatione est, ut à γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. à τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. quod fit à prima persona præsentis temporis modi indicatiui, adiuncta, ν, consonante. Nam omne uerbum in, ω, apposita, ν, participium facit. Ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, à nominatiuo fit, ω, magno in, ο, paruum mutato, & adiuncta, τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ, ντ, Quoniam omnis

Regula. genitiuus participii, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ, ντ, declinatur, dempto participio præteriti pfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρόν. Quoniam participia declinando corripiuntur, nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, & ἑστὼς, ἑστῶτος. Ἡ δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τύπτοντα. Ἡ κλητικὴ, ὦ τύπτων. Nā participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πληθ. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι Quoniam

Regula. omnis datiuus singularis desinens in, ι, prolatum, ante ipsum suscipiens, σ, ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπτοσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimā æqualē tēpore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit, υ, & fit τύπτουσι, sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. τὸ γὰρ, ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, υ, μεγεθύνεται, hoc est. Nam, ο, productum p appositionem, υ, producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύπτουσα, à genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ, ντ, declinatum, extremam genitiui in, σα, conuertens, ac penulti-

mam natura producens, fœmininũ facit Producitur autẽ penultima aſſumptiõe τοῦ, υ, in diphthongũ, ut ſupra dictũ eſt, prius tamẽ, ν, cõſo nãte abiecta. Τὸ, σα, correptũ. Quoniã fœminina in, α, à maſculinis for mata, æqualẽ tpe habẽt, α, cũ extrema genitiui maſculini eius. Vel ſic. Oomne fœmininum in, α, ὀξυνόμενον, ſiue περισπώμενον, produ-cit, α. Προπαροξύτονον uero, ſiue προπερισπώμενον corripit.
Ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης, ſicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, à genitiuo maſculini fit, extrema ſyllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participii διὰ τοῦ, ντ, declinatus, abiecta, τος, ſyllaba, neutrum facit. Τὸ, πτον, ο, μικρόν. Nam omne neutrum in, ν, deſinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, ſicut & maſculinum. Quoniam omne neutrum à maſculino formatum, cuiuſcunq; ſit declinationis eandem ſeruat inflexionem.

ΠΑΡΑΚΕΙ΄ΜΕΝΟΣ ΚΑῚ ὙΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΌΣ.

Ἀρσενικόν.

Ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à prima perſona præteriti perfecti, α, in, ως, conuerſa, & accentu acuto in ultimam tranſlato, quia participia in, ως, deſinentia, acuunt extremam, & per, ω, magnum ſcribuntur, quod quidem in obliquis in, ο, paruum cõuertitur, & declinatur p, ντ.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τετυφυῖα, fit à genitiuo participii eiuſdem temporis, τος, in, α, conuerſa, ac, υ, penultimæ addita. Nam, ο, ut ſupra dictum eſt, προ-θέσει τοῦ, υ, producitur, & ſic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, ſicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à maſculinis formata in, α, purum deſinentia, ut plurimum, ι, in penultima habere uolunt, additum eſt, ι, & abiectum eſt, ο, μικρὸν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint, ſic, υι, diphthongus impropria facta eſt. Τὸ, α, βραχύ. Quia omne fœmini-num in, α, deſinens προπαροξύτονον, ſiue προπερισπώμενον, corripit, α, ut ſupra dictum eſt. Vnde penultima quæ natura longa eſt, ante bre-uem ſuſcipiens accentum, circumflectitur. ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρόν. Quoniã omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam, ſuperans autem, corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφός, à genitiuo participii maſculini fit τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφός, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

ἈΌΡΙΣΤΟΣ Α. τὸ ἀρσενικόν.

ὁ τύψας, à prima perſona primi Aoriſti abiecto augmento, & adiuncto, σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel à ſecunda perſona abiecto augmento tantum. τὸ ψας μακρόν. Quia maſculina in, σας, deſinentia Grauitona, ſiue nomina ſint, ſiue participia, producunt extremam. ἡ γενική, τοῦ τύψαντος, ſicut τοῦ τύπτοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, fit à genitiuo participii maſculini. Nã omne participiũ διὰ τοῦ, ντ, declinatũ, extremã genitiui in, σα, uertens, ac penultimã natura ꝓducẽs, fœmininũ facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, ſicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

τὸ τύψαν, à genitiuo participii maſculini, ſicut τύπτον. τὸ, ψαν, βραχύ. Quia omne neutrum in, ν, deſinens, & cætera. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

ἈΌΡΙΣΤΟΣ Β.

ὁ τυπών, à prima perſona ſecundi Aoriſti, expuncto augmento, &, ο, paruo in, ω, magnum mutato, & accentu in ultimã translato, ut ἔτυπον. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος, ſicut & præſentis participium.

ΜΕΛΛΩΝ Α.

ὁ τύψων, à prima perſona primi Futuri, προσθέσει τοῦ, ν, τύψω. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

ΜΕΛΛΩΝ Β.

ὁ τυπῶν, à prima perſona ſecundi futuri adiuncto, ν, cuius extrema circumflectitur. Nam participium ſecundi futuri ὁμοφωνεῖ participio ſecundi Aoriſti, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc eſt, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim ſecundi Aoriſti ſemper acuitur, & per, ον, declinatur, ac etiam neutrum in, ον, facit. Participium uero ſecundi futuri circũflectitur ſemper & per, ουν, declinatur, ac perinde neutrum in, ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit. Quia omne Paſſiuum ſiue Medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, uertens extremam primæ perſonæ in, μενος, participium facit. τὸ, πτο, μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium in, μ, deſinens, abſq; ſynæreſi,

in uerbis in, ω, ante, μ, ο, habere debet, uel ſolum, uel cum, ι. exceptis
Subiunctiuis. τὸ, με, ψιλόν. Nam participia in, μενος, acuunt antepenulti
mam, ac per, ε, ψιλὸν ſcribuntur. τὸ, νος, μικρόν. Quoniam maſculina
& fœminina in, ος, deſinentia, & neutra in, ον, habẽtia genitiuum in, ου,
per, ο, μικρὸν ſcribuntur. ἡ γενική, τοῦ τυπτομένου. Nam maſculina in
ος, deſinentia, in, ου, faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν, ἡ τυπτομένη, à ma-
ſculino fit. Quoniam omne maſculinum deſinẽs in, ος, cum aliqua
conſonãte, præter, ρ, ſi fœmininum habet, in, η, facit illud. ἡ γενικὴ, τῆς
τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, à maſculino fit.
Quoniam omne maſculinum, paribus ſyllabis declinatum, cum ex
ſe faciat neutrum, ſimile proprio accuſatiuo facit illud, & eandem ha
bet declinationem, ut τὸν σοφόν, τὸ σοφόν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον, τὸ
τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, prima perſona
præteriti perfecti paſſiui, per regulam iam dictam, quoniam omne
Paſſiuum ſiue Medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, &c. acuit penulti-
mam contra cõmunem regulam. Nam participia in, μενος, deſinentia
acuunt antepenultimam. Hoc autem factum eſt, quoniam Præteri-
tum paſſiuum ſyncopam patitur, ac defectum ſyllabæ in uerbo, ſicut
Libro ſexto in præterito paſſiuo Grauitonorum declaratum eſt. Qui-
buſdã tamen participiis contrarium euenit, quæ cum ſyncopam ſiue
ſyſtolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁ ῥημμένος, ὅρμενος. δε
δεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ δ᾽ εὐφραίνομαι
lætor, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκόν, ἡ τετυμμένη, τῆς τε
τυμμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

ἈΌΡΙΣΤΟΣ Α.

Ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima perſona primi
Aoriſti paſſiui, quoniam omne uerbum in, ν, deſinens cum uocali na
tura longa, non habens, μ, κλιτικὸν, mutato, ν, in, σ, ὀξύτονον participium
facit. τὸ φθείς diphthongus. Quia deſinentia in, εις, διὰ τοῦ, ντ, declina
ta diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis no
minatiuus & accuſatiuus, non exiſtens ex ſynæreſi, acuuntur. Quo in
loco quæri poteſt, cur participium Aoriſti paſſiui non ſeruauit, η, ſed
illud in, ει, diphthongum mutauit. Dicitur quod deſinentia in, η, διὰ
τοῦ, η, facientia triplex genus, per, ος, purum appetunt declinari, ut
ὁ εὐσεβής, τοῦ εὐσεβέος. Participia uero inæqualibus ſyllabis declina
ta, uel per, ντ, uariantur, uel per, τος, abſque, ν, ob quam rem mutauit

η,in,ει,diphthongum,ut ſit imitatio declinationis nominis,quæ quidẽ ualeat triplex genus, ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ,ντ, ἡ γενικὴ,τοῦ τυφθέντος,à nominatiuo fit addita,τος,ſyllaba,ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diphthongi,deinde,σ,in,ν,conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat,ſed declinata per,ντ,ſyllabam,quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa,in genitiuo uertunt in poſitione longã, καὶ ἄλλως. Deſinentia in,σ,cũ diphthongo in genitiuo abiiciunt ſubiũctiuam uocalem, excipiuntur κλείς, κλειδός. παῖς,παιδός, & δαῖς δαιτός. Declinatur etiam per,ντ,quia omnis genitiuus participii, proprium ſuperans nominatiuum,διὰ τοῦ, ντ, declinatur, dempto præterito pſecto. ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα,ἡ κλιτικὴ,ὦ τυφθείς. Δυϊ. τὼ τυφθέντε,τοῖν τυφθέντοιν,ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες,τῶν τυφθέντων,τοῖς τυφθεῖσι,à datiuo ſingulari fit, ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι,τύπτουσι. Differũt tamẽ diphthõgo. Nã τύπτουσι producit penultimã per,υ,τυφθεῖσι uero p,ι, ſicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. Poteſt etiã huiuſmodi datiuus à nominatiuo ſingulari deduci,adiuncto,ι,ac etiã accẽtu acuto in circũflexũ mutato,ubi penultima natura longa accentum ſuſcipiens breuẽ præcedit, τυφθείς,τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλιτικὴ, ὦ τυφθέντες. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα,τῆς τυφθείσης,à genitiuo participii maſculini fit. Nã omne participiũ διὰ τοῦ,ντ,declinatum,extremã genitiui in. σα,conuertẽs,ac penultimã natura producẽs,fœmininũ facit,ut τυφθέντος,τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, fit à genitiuo participii maſculinii,extrema ſyllaba abiecta,ſicut τὸ τύπτον,ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν ψιλόν.

Ἀόριστος β.

Ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima perſona ſecundi Aoriſti. ἡ τυπεῖσα,τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationẽ & declinationẽ participii primi Aoriſti omnino ſequũtur.

Μέλλων α.

Ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, prima perſona primi Futuri paſſiui,μαι,in,μενος,conuerſa.

Μέλλων β.

Ὁ τυπησόμενος,τοῦ τυπησομένου, à prima pſona ſecũdi Futuri paſſiui τυπήσομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τετυψόμενος,τοῦ τετυψομένου, à prima pſona præſentis tẽporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

PArticipia Media ſingula à ſingulis temporibus fiũt,extrema in μενος,conuerſa,quẽadmodũ & paſſiua,ut τύπτομαι,τυπτόμενος.

Ἀόριστος α. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων α. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in, ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

πρώτης συζυγίας, τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τιθεὶς, à prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην. Quoniam omne uerbum in, ν, desinens, cũ uocali natura longa, nõ habens, μ, κλιτικὸν, in, σ, oxytonum facit participiũ. τὸ θεὶς diphthõgo. Quoniã in, εις, desinẽtia διὰ τοῦ, ντ, declinata, diphthongũ habẽt. καὶ ἄλλως.

Desinentia in, ης, διὰ τοῦ, η, facientia triplex genus, &c. ut in primo Aoristo passiuo dictum est. καὶ ἄλλως.

Primitiuũ huius uerbi, hoc ẽ τιθέω, τιθῶ, à pfectiõe habet, ε. Ε, ψιλὸν uero cũ pducitur, appositiõe τοῦ, ι, pducitur. Ob quã rẽ prima cõiugatio uerbo in, μι, facit participiũ διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, nõ autẽ διὰ τοῦ, η,

Quo in loco aduertẽdũ est, quod omnia participia masculina uerborum actiuo tam in, ω, q̃ in, μι, desinentium, extremam syllabam productam habent. Quomodo autẽ producatur aperiẽdum est. Nã in uerbis in, ω, patet omnia participia in, ω, μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi Aoristi, quod in, ας, pductum desinit, ὁ τύψας. At in uerbis in, μι, quoniã eo participia præsentis tẽporis & secũdi Aoristi uarias habẽt terminatiões, uarias etiã formationes habere necesse est. *Vltima omnium longa*

Cum igitur participia præsentis tẽporis ho uerbo formentur à prima psona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipsa in longã desinere necesse est. Appetãt præterea τὰ χαρακτηριστικὰ cõiugationis, hoc est formatiuas uocales, ε, scilicet, α, ο, υ, quæ breues sunt, sicut in eo pfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus est formare dicta participia alio & alio modo secũdũ diuersas uocales cõiugationũ.

Participium igitur primæ coniugationis formatur à prima psona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ est, ε, &, ν, in, σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam translato, ut ἐτίθην, ὁ τιθείς. Sed quoniam extrema breuis est, contra participio actiuorum naturã assumpto, ι, *Coniuga. primæ.*

in diphthongum producitur, ut supra dictum est, & sic fit τιθεὶν, ubi seruata est, ε, figuratiua uocalis coniugationis in ipsa diphthongo.

Coniuga. secundæ. Participium secundæ coniugationis etiam à prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ est, α, &, ν, in, σ, mutatis, ut ἵστην, ὁ ἱστάς, ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum, α, sit anceps, & eadem breuis in seipsam longã mutari possit.

Coniuga. tertiæ. In tertia coniugatione fit participium etiam à prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, &, ω, magno in, ο, paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam, ν, in, σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδοὺς, ubi, ος, syllaba breuis est, quæ assumpto, υ, producitur diphthongo, ut supra dictum est, & sic fit διδούς.

Coniuga. quartæ. In quarta, etiã à prima fit psona præteriti impfecti participiũ, abiecto augmẽto, &, ν, in, σ, cõuerso, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς, ubi nulla est facta uocalis mutatio, cum, υ, ἀντίστοιχον nõ habeat in quod mutari possit, sed seipsum breue in longum mutauit, cum id quoque δίχρονον sit.

Ἡ γενική, τοῦ τιθέντος, à nominatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθείς, τυφθέντος. ἡ δοτική, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τιθέντα. ἡ κλητική, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθ. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν, τοῦ τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima psona præteriti pfecti, sicut τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, sicut τὸ τετυφός.

Ἀόριστος α.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius usus non habetur, quoniam hic Aoristus est à regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, Libro. VII.

Ἀόριστος β.

Ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi Aoristi, sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, sicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θέν, τοῦ θέντος, sicut τὸ τιθέν.

Μέλλων α.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω, sicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι, in, μενος conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima persona præteriti pfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης, τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου,

Ἀόριστος α.

Ὁ τεθείς, τοῦ τεθέντος, à prima psona primi Aoristi passiui ἐτέθην, sicut ὁ τυφθείς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθέν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων α.

Ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, prima persona futuri primi passiui. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης, τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, à prima psona eiusdem tẽporis, τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, à prima persona præsentis, quemadmodum & passiua.

Participium præteriti medii non inuenitur, cum nõ habeat unde formari possit. Nam in uerbis in, μι, mediũ præteritũ & secundũ futurũ formari non possunt. sicut in uerbis dictũ est, Libro septimo.

Ἀόριστος β.

Ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, à prima persona eiusdem temporis, ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων α.

Ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, à prima persona eiusdem temporis, ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ. ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima persona præteriti imperfecti, η, in, α, conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ ἑστηκὼς, τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα, extrema in, κως, mutata, ἡ ἑστηκυῖα, τῆς ἑστηκυίας. τὸ ἑστηκὸς, τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστὼς, τοῦ ἑστότος, ἀπὸ τοῦ ἕστασα ἰωνικῶς. Consueuerunt enim ἴωνες subtrahere, κ, in præteritis, ac penultimã corripere, ut μέμηκα, μέμαα, sic ἕστηκα, ἕσταα, unde participiũ ἑστὼς, ἑστότος. ὀδυσ. ω. Ἑστότ' ἐν αἰθούσῃ δόμοις. penultima correpta, etsi Poetæ aliquando metri gratia | *Iones. κ. de præteritis summouẽt.*

eandem producant. Ὀδυσσείας ν̄. Ἑσταῶτες περὶ βωμόν. Sicut μεμαὼς, μεμαῶτες. Ὀδυσσείας ψ̄. Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ᾽ ἑψόμεθ᾽ οὐδέ τι. Et Ὀδυσσ. ō. Ἧιξαν πεδίον δὲ διὰ πτόλιος μεμαῶτες. Et alia huiusmodi. καὶ κράσει ἑστὼς, ἑστῶτος, à quo fœmininum, ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης.

Regula. Nam regula est quod participia in, ως, si sint ἀπαθῆ, hoc est, sine passione, per, ο, declinata, in, υια, faciunt fœmininum, ut ἑστηκὼς, ἑστηκότος, ἑστηκυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα, sicut γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα. Ἰλιάδος γ̄. Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειθ᾽ Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα. Si uero syncopam patiantur, & declinationem habeant per, ω, faciunt fœmininnm in, σα, ut ἑστὼς, ἑστῶτος, ἡ ἑστῶσα, unde διεστῶσα, quo participio Isocrates ad Demonicum usus est, sic inquiens, Ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam p, ω, magnum scribendũ est, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrũ horum circũflectitur, quoniá crasis

Cur nõ circũflectatur

non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis, ut sæpe dictum, ex acuto & graui circumflexum facit, ut ποιέω. ῶ. at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uero acutum, quoniam participia in, ως, præteriti perfecti super extremam habent acutum, ut τετυφώς. ex graui enim & acuto nõ fit circumflexus, cum in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Iccirco ἑστώς, siue masculini generis sit siue neutri, acuitur, quanquam extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem syllaba, quæ ex ultimo penultima facta est, circumflectitur, nisi ubi extrema impediat, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quæ eiusmodi est.

Regula. Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circumflectitur, ut μοῦσα, μαῖα, sic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαώς, quorum fœminina sunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præterita uero communia, à quibus hæc deducuntur, sunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. à quibus subtracto, κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & sic de aliis huiusmodi.

Ἀόριστος α.

ὁ στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima persona primi Aoristi, sicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

ὁ στάς, τοῦ στάντος, à prima persona eiusdem temporis, ἔστην, sicut ἱστάς, ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στάν, τοῦ στάντος.

Μέλλων α.

ὁ στήσων, τοῦ στήσοντος, à futuro στήσω, ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, ναι, in μενος, conuersa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, à prima persona peteriti perfecti ἕσταμαι, sicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος α.

ὁ σταθείς, τοῦ σταθέντος, à prima pſona eiusdem tēporis ἐστάθην, sicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων α.

ὁ σταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, à prima persona futuri passiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος, τοῦ ἑστασομένου, à prima persona eiusdem temporis ἑστάσομαι. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, sicut & passiuum.

Ἀόριστος α.

ὁ στησάμενος, τοῦ στησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην primo Aoristo medio, expuncto augmento. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

Ἀόριστος β.

ὁ στάμενος, τοῦ σταμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, expuncto augmento. ἡ σταμένη, τῆς σταμένης. τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.

Μέλλων α.

ὁ στησόμενος, τοῦ στησομένου, à futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ΤΡΊΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδούς, τοῦ διδόντος, à prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in, ο, paruum mutato, ac, υ, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in, μι, dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ δεδωκώς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός, τοῦ δεδωκότος.

Ἀόριστος β.

ὁ δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλλων α.

ὁ δώσων, τοῦ δώσοντος, à futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος α.

ὁ δοθείς, τοῦ δοθέντος, à prima persona primi Aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων. α.

ὁ δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, à prima persona eiusdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, sicut & passiuum.

Ἀόριστος β.

ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων α.

ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, à futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος, à prima persona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in, μι, dictum est. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

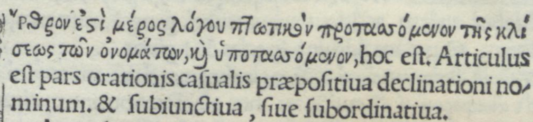
Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participiis satis.

Τέλος.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER NONVS.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ἌΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον, hoc est. Articulus est pars orationis casualis præpositiua declinationi nominum. & subiunctiua, siue subordinatiua.

Articulorum aliqui præpositiui, aliqui suppositiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Ἀρσενικὰ ἑνικοῦ. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊκοῦ. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τούς. Θηλυκὰ ἑνικοῦ. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκοῦ. τὰ, ταῖν. Πληθυν. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικοῦ. τὸ, τοῦ, τῷ. τό. Δυϊκοῦ. τὼ, τοῖν. Πληθ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVPPOSITIVI.

Ἀρσενικὰ ἑνικοῦ. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκοῦ. ὥ, οἷν, Πληθυν. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικοῦ. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκοῦ. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικοῦ. ὅ, οὗ, ᾧ. ὅ. Δυϊκοῦ. ὥ, οἷν. Πληθυντ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur. τῷ enim, ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, & in aliis similiter. Sumuntur etiam & pro demonstratiuo pronomine, τὸν enim pro τοῦτον, & τὴν pro ταύτην. & in aliis similiter.

Etiam cum, δὲ, coniunctione compositi, Demonstratiua pronomina fiunt, ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis casibus similiter.

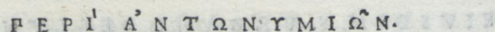
Articuli suppositiui cū nomine infinito τὶς cōpositi, relatiua fiunt. Ἀρσενικὰ ἑνικοῦ. ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πληθ. οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικοῦ. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθυντ. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας. Οὐδέτερα ἑνικοῦ. ὅτι, οὗτινος, ᾧτινι, ὅτι. Πληθυντ. ἅτινα, ὧντινων, οἷστισι, ἅτινα.

Etiam si cum, περ, coniunctione repletiua cōponantur, tantundē possunt, ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅστις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Eodem modo si cum aliis coniunctionibus componantur, γε, scilicet & δε, Ἀρσενικὰ ἑνικοῦ. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ.
Θηλυκὰ ἑνικοῦ. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ.
Οὐδέτερα ἑνικοῦ. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

Τέλος τῶν ἄρθρων.

Z

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, id est. Pronomen est pars Orationis declinabilis, ꝑ nomine assumpta. Dicitur autē ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντί, quod est pro, & ὄνομα nomen, τροπῇ τοῦ πρώτου, ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, τοῦ δευτέρου δὲ εἰς, υ, Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, casus, & personas. Quidam addunt species & figuras.

Τῶν δ᾽ ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc est. Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.

Primitiua quidem tria esse oportet, quandoquidem inuenta sunt, ut tres distinctas significent personas, ἐγὼ primam, σὺ secundam, ὃς tertiam. Quemadmodū in uerbis quoq; declinationes θεματικαὶ appellantur, hoc est positiuae. Quoniam unaquaeq; uox suipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorum inflexiones consequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiusmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto q̄ in obliquis, secundum uarium linguarum usum, non ab re duximus eorum singula, per omnes numeros & casus secundum diuersa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἑνικῶς. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγώ, ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Ὀδυσσείας ε̄. Δὸς οἱ ἔλαιν. οὔ τι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. & est pars una orationis composita. Nam si duae essent orationis partes, ἐγώγε dicendum fuisset, sicut ἐγώ μιν.

Regula. Omnis enim dictio habens acutum accentum super extremam, sequente enclitica dictione, in eadē syllaba seruat accentum, ut καλός, καλόσγε. σοφός, σοφόσγε. sic igitur ἐγώ, ἐγώγε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν θυωνίχῳ. Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, quod apud Poetas διὰ τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, hoc est hiatū, in usu nō ē.

Ἡ γενική, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διαλύσει τῆς, ου, εἰς, εο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, ἐμεῖο. Ἰλιάδ. ᾱ. Ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς, θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμέοθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν. Ἰλιάδ. ο̄. Αἴ κεν ἄνευθ᾽ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης. καὶ δω-

ρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἐμοῦ, ζωπυρῆ τῆς, ου, εἷς, ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμοῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, μοῦ, quod inclinatur. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη. ἡ δοτική, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως, καί μοι κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ἰλιάδ. α. Παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς. Ἡ αἰτιατική, ἐμὲ ὀξυτόνως, καί με ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & est enclitica dictio, ut τοῦτό με δίδασκε. κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ, ι, νώ, Quod acuitur, sicut τὼ καλώ. Quandoquidem nominatiuus dualis in, ω, desinens, nunquam circumflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἄμμε, secundum analogiam nominatiui pluralis., Aeolici ἄμμες, quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τίς ἄμμε, τίς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα. Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν. Sæpius tamen Poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt. Ἰλιάδος α. Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω. καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βώκος ἀοιδάς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν subscripto, ι, κατὰ συναίρεσιν, iccirco circumflectitur.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρικῶς ἁμες, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato, μμ. Ὀδυσσείας ι. Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ἰλιάδ. γ. Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται. Τεθναίη. καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ, ι. Ὀδυσσείας ω. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νεῦρον ἐντανύσαι. & in eodē. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἡ ῥ' οὐκ ἄλλοτι τόμπανον ἔχει, ἁμῶν γ' ἐλέλασαι. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Ἡ δοτική, ἡμῖν κοινῶς μόνον ultima producta, ob quam rem circumflectitur, eadem uero nonnunquam apud Poetas corripitur atq; acuitur, ἡμίν. Iones tamen & Attici sæpe circūflectunt penultimā, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μάν ἧμιν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι, καὶ δωρικῶς ἁμίν ὀξυτόνως, extrema existente correpta. Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, πολλαὶ δ' ἁμίν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Si uero ꝑducta sit, cicūflectitur. Θεό. κ. ἐν ὁδοιπόροις, χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.

καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Ὀδυσσείας μ. Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. Καὶ ἄμμι ἀντὶ τοῦ,ν, Ὀδυσσείας α. Χαῖρε ξεῖνε παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Ὀδυσσ. δ. Ἐν δ᾽ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Attẽ. an. ἡ. in. ἀ. sit aspirandũ. Dubitari solet hoc in loco an ἡ aspirato in ἀ conuerso δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubiq; mutanda sit. Nam sunt nonnulli, qui asserunt omnino, α, tenui spiritu secundum regulas scribendum esse, solum illud Theocriti excipientes, hoc est. Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα. Pro ἡδύ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui Articulos quoq; excipiant, quos quidem pari modo aspirari uolunt, sed his aduersari uidetur Poetarum auctoritas. Nam regula est,

Regula. ꝙ quæuis tenuium, hoc est, κ, π, τ, sequente uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui immutabilis remanet. Vnde consequens est, ut quæuis uocalis aspirata sit, ubicunq; euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse, ut χ᾽ ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ᾽ ἡμᾶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuium in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aspirata principium habet. Igitur &, α, siue per se, siue ex, η, aspirata fiat more Dorico. Θεόκ. ἐν θερισταῖς, Παῖδ᾽ ὧν γὰρ χ᾽ ἁψεῖσθε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ᾽ ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, Μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idẽ. Ἀνίχ᾽ ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίστου.

Quid igitur censendum de plurali numero primæ personæ pronominis, in cuius casibus omnibus ἡ aspirata in, α, uertitur Dorico more & Aeolico? an, α, quoq; aspirandum sit, an tenui spiritu scribendũ? Dicendum, ꝙ cum pluralis numerus huius primæ personæ uarius sit per omnes suos Casus, & etiam uariam habeat litteraturam secundum linguarum diuersitatem, discernenda sunt quæ nam sint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἁμες simplici, μ, & ἁμῶν, & ἁμίν, ἁμᾶς Dorum sunt propria, iccirco aspiranda. ἀμμε uero & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν, siue ἄμμι, & ἄμμας Aeolum sunt propria, igitur tenui spiritu scribenda, quandoquidem Aeoles omnino aspirationem ignorant, etsi Dores iis quoq; dictionibus non aspiratis frequenter uti solent. Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδεκτο. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Ἡ γενική, ἐμοῦ, καὶ μου κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν, καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἔμοιγε ἀττικῶς, καὶ ἐμίν δωρικῶς.

Ἡ αἰτιατική, ἐμέ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, καὶ νῷ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῶϊν, καὶ νῷν. Πληθυντ.

Ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενική, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων, καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμίν ποιητικῶς ὀξυτόνως. ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως. ἁμὶν δωρικῶς. ἄμμιν, καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ͂ ΔΕΥΤΈΡΟΥ ΠΡΟΣΏΠΟΥ.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σύ, δωρικῶς δὲ Τύ, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, τ, quod acuitur sicut & σύ, Θεόκ. ἐν θύρσιδι, Ἀλλὰ τύ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀείδες. Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ, νη, sicut ἐγώνη, penultima producta, licet, συ, corripiatur. Ἰλιάδος τ. Τύνη δ᾽ ἥφαιστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Ἡ γενική, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς, ου, εἰς, εο. Ὀδυσσ. ε. Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, σεῖο. Ἰλιάδος γ. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ἰλιάδος θ. Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰς ἔτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, τ, Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τάν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκ. ἐν θύρσιδι, Αἴγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλόν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον. Καὶ τεΐν πλεονασμῷ τοῦ, ε, Ἰλιάδος λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμήδη ἐδίδαξε τεΐν κεχαρισμένος ἱρεύς. Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τεΐν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά, &

poetica ſunt. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σὲ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἁ χίμαρος. καὶ τὺ, quod inclinatur cum ſit accuſatiui caſus, quemadmodum & σέ. Θεόκ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χολὸν δ᾽ οὐδεῖ τυ γενέσθαι. Ἡ κλητικὴ σύ, ſecundum aliquos.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφώ, ἀποκοπῇ τοῦ, ι. Iccirco acuitur quemadmodum & νώ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus uſus eſt in Olympiis cũ duobus fratribus tantum ſcriberet. Υ̓́μμε δ᾽ ἐκλάρωσεν ποτμὸς ζωῒ γενεθλίῳ. Ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen Poetæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt, ſicut ἄμμε. Θεόκριτ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κεροῦχίδες αὔριον ὔμμε Πάσας ἐγὼ λουσῶ. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν ſubſcripto, ι, iccirco circumflectitur ſicut νῷν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος α. Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσσείας ν. Ὑμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Vbi aduertendum, ὑμέων κατὰ συνίζησιν pro ſpondeo haberi. Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ, ι, Ὀδυσσείας φ. Μὴ δέ τις ὑμείων, τοῦ γ᾽ εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Ἐνθάδε δηκυνέσθω. Et Apollonius ſecundo Argonauticon. Αὐτῶν θ᾽ ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην. καὶ ὑμμέων αἰολικῶς. Ἡ δοτική, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. Poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, ſicut ὑμῖν. ideo acuitur, extrema exiſtente correpta, καὶ δωρικῶς ὑμίν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Ὀδυσσείας κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β. Πειρήσω ὥς κ᾽ ὔμμι κακῶς ὧδι κῆρας ἰήλω. Ἡ αἰτιατική, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσσείας β. Εἴπωθ᾽ ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει. Et Apollonius ſecundo Argonauticon. Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖ τις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ᾽ ἀναλογίαν.

Attē. ſup. v. Aduertendum eſt hoc in loco pluralem numerum ſecundæ perſonæ, à plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab, η, uocali longa per omnes ſuos caſus principium habet quæ ἔθει δωρικῷ
Aeoles. v. καὶ αἰολικῷ in, α, mutatur. Pluralis uero ſecundæ ab, υ, uocali ancipi-
quoque te- ti, quæ licet ubiq; aſpiranda ſit per cõmunem regulam, Aeoles tamen
nui ſignāt. hanc omnino abnuentes, υ, quoq;, & ſi in principio dictionis exiſtat, te

nui spiritu ubiq; scribi uolunt. Iccirco quæ Aeolum sunt ꝓpria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est, ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σύ, δωρικῶς δὲ τύ, καὶ τύνη.
Ἡ γενική, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, σοί κοινῶς, καὶ τοί δωρικῶς, καὶ τίν καὶ τεΐν ποιητικῶς.
Ἡ αἰτιατική, σέ κοινῶς, καὶ τέ καὶ τύ δωρικῶς. ἡ κλητική, σύ. Δυϊκά.
Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφῶϊ, καὶ σφώ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.
Ἡ γενικὴ καὶ δοτική, σφῶϊν, καὶ σφῶν. Πληθ.
Ἡ εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.
Ἡ γενική, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων, καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὐμμέων αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμίν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.
Ἡ αἰτιατική, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ὅς, quod frequentissimũ est apud Platoné, ἦ δ' ὅς, inquit ille, καὶ ἵ secundum ueteres, nunc autem inusitata.
Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ἰλιάδ. ω. ἵζον δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς, ου, διφθόγγου. Ἰλιάδος ε. ἣ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο παρενθέσει τοῦ, ι, Ἰλιάδ. δ. ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ. καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ἰλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσαι χειρὶ ἥρω ἀδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ, ἐκ τῆς οὗ διφθόγγου. Ἰλιάδος υ. εἴ πως εὗ πεφίδοιτο λαβών, καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ Ὀδυσ. τ. ὁ δ' ἄντιος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὗ λοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ. Ἡ δοτική, οἷ περισπωμένως. καὶ ἑοῖ. Ἡ αἰτιατική, ἕ, καὶ ἑέ. Ἰλιάδ. υ. ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ἰλιάδ. ω. σκύζεσθαί σοι φησὶ θεούς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων. Et hæc omnia aspirantur. Quia omne pronomen abiiciens, σ, κατ' ἀρχὴν aspiratur. σός, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοί, οἷ. σέ, ἕ, καὶ ἑέ. Est & alius accusatiuus in, ιν, ab inusitato nominatiuo ἵ. qui nunc, μ, nunc, ν, κατ' ἀρχὴν suscipiens, μὶν, facit &, νὶν, δωρικῶς, & est omnis generis, & accusatiui casus, tam singularis, quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό. αὐτούς, αὐτάς, αὐτά. appellaturq; μονόπτωτος, siue μοναδικός, & apud Poetas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum.

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν Θύρσιδι. Φαίης κὲν γήων νὶν ὅσον ἀθένος ἐλλοπιεύειν. Ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et in plurali, licet raro inueniatur. Ὀδυσσείας ρ. θύραι δ' εὐερκέες εἰσί δικλίδες, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο. ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Ἡ αἰτιατικὴ σφωὲ καὶ σφὲ ὀξυτόνως, & ambo enclitica sunt, & accusatiui casus tantum. Quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus est. Ἰλιάδος α. Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωῒν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Ὀδυσσείας δ. Ἀλλ' εἰ πὲ εἴ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος α. Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Atten. Differt autem σφωΐν genitiuus dualis tertiæ personæ, à genitiuo secundæ, accentu tantum. Nam genitiuus secundæ circumflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & est encliticus. Quam differentiam Homerus plane ostendit Ἰλιάδος θ.. Nam cum uellet Iupiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas misit, ut hoc eis absentibus minitando nunciaret, sic

σφωΐν inquiens, γυιώσω μὲν σφωῒν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquam secundas personas eas alloquitur, inquiens. Γυιώσειν μὲν

σφῶϊν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφίν, ἀπὸ τοῦ σφωῒν, sicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ. Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Ἀπολλώνιος Argonauticon. LIB. III. Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδος λ. Ἐκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ἰλιάδος δ. Ὦσαν ἀπὸ σφείων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Ἡ δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ἰλιάδος δ. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφάς ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκ. ἐν νομεῦσιν. Ἥπαψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circumflexum, tanquam contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν,

Atten. sic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uero contrarium sentientes, uo-

lunt σφὰς primum esse natura, & ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμόν, siue ἐπέκτασιν τοῦ, ε. Sic σφῶν primum esse, à quo σφέων. Sic σφὶν, à quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας inclinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus asserit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minime pati possent, si ut disyllaba perfecta essent, cum Grauitona existant.

Nam regula est, ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. Et altera similis, βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur cum hæc Grauitona sint, & uere enclitica, apparet illa non natura sed κατὰ πάθος esse Grauitona, alioqui non inclinarentur. Ὀδυσσείας γ. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπεσον. & Ἰλιάδος κ. Ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. & Ἰλιάδος λ. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, Grauitona quidem sunt, sed κατὰ πάθος, quandoquidem & ipsa pariter inclinantur, sicut σφέας. Ἰλιάδος γ. ὥς σε νῦν ἔραμαι. καὶ Ὀδυσσείας ξ. Ἐπεί ἑο κήδετο λίην. καὶ Ἰλιάδος α. Ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων. Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent, seruant tamen suorum perfectorum proprietates, ut est illud Hom. Ὀδυσσείας β. Ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τοῖσδε. & Ἰλιάδος κ. Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι. Regula.

Est enim τοῖς datiuus pluralis Articuli præpositiui, qui per communem regulam circumflectitur, quæ talis est. Atten.

Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ὀξεῖα τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui si duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarũ Linguarum declinatione Lib. IIII. dictum est, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidã communi regulæ accentuum liquido aduersetur, quæ est, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. Quod etiam Eustathius manifeste asserit Ὀδυσ. φ. sic inquiens, τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est. τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimã, eo quod ante duas syllabas tonum habeat. Non enim ἐπέκτασις mutare posset tonũ articuli datiui. Quare non mirãdum, si supra dicta pronomina Grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur, quãdoquidẽ non natura, sed secundum πάθος talia sunt. Σφάς igitur cum pfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius, quàm per crasim circumflecti consentaneum est. τοῖσδεσι

Παραδείγματα.

Ἑνικά. Ἡ εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὅς ἄχρηστα.
Ἡ γενική, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕθεν καὶ εἷθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, οἷ περισπωμένως, καὶ ἑοῖ.
Ἡ αἰτιατική, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. Δυϊκά.
Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφωέ, καὶ σφέ ὀξυτόνως.
Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως. Πληθυντ.
Ἡ εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφές δωρικῶς.
Ἡ γενική, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.
Ἡ δοτική, σφίν καὶ σφί, καὶ σφίσιν.
Ἡ αἰτιατική, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψέ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ἈΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

POssessiua uero pronomina à Primitiuis deriuata, sunt octo, ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμός ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σός ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφωέ non est nominatiui casus, à quo deducendum fuerat, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμετέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. Masculina quidem & neutra, tertiam declinationem Simplicium sequuntur. Fœminina uero secundam, & in eorum declinationibus articulos suscipiunt tanquam adiectiua nomina. ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμόν, sicut ὁ καλός, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, sicut ἡ καλή, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, sicut τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ, & sic de aliis. Desinentia uero in, ρος, mittunt fœmininum in, α, & id quoque in obliquis seruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά.

Alia possessiua præter supradicta apud Poetas inueniuntur, ut τεός, τεή, τεόν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc est, ἅμες, ὕμες, σφές, ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμός, ἁμή, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκ. ἐν διοσκούροις, Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ

πύκτης pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ἰλιάδ. θ. τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμός, ὑμή, ὑμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰλιάδ. ν. ἧκε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ὑμετέρα. Ἀπὸ δὲ τοῦ σφές, σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος Lib. III. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος Ἀντιλόχιο. pro σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos singulares deriuatiuorum pronominum in, ου, κοινῶς desinentes, διὰ τοῦ, οιο, omnino enuntiari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, sicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis Simplicium, cũ & hæc ad ipsam declinationẽ referantur, ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο, sicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia similiter. Differt autem à genitiuo primitiui penultima tantũ. Nã genitiuus Primitiui, ει, diphthongo scribitur, ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. Deriuatiui uero, οι, ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. *Atten.* *Differẽtia penultimæ.*

ΠΕΡῚ ΔΕΙΚΤΙΚΩ͂Ν ἈΝΤΩΝΥΜΙΩ͂Ν.

DEmonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoque triũ sunt generum, quorum cõmunis inflexio talis est.

Ἑνικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ἑνικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes, ι, κατὰ προσχηματισμόν, ac extremam acuentes, sic proferre consueuerunt.

οὑτοσί.	τουτουΐ.	τουτῳΐ.	τουτονί.	ὦ οὗτος.
αὑτηΐ.	ταυτησί.	ταυτῃΐ.	ταυτηνί.	
τουτΐ.	τουτουΐ.	τουτῳΐ.	τουτοΐ.	καὶ τουτί. καὶ τοδί.

Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, σαφῶς γάρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.

Ἐκεινοσί.	ἐκεινουΐ.	ἐκεινῳΐ.	ἐκεινονί.	καὶ τὰ λοιπά.

Aeoles uero auferentes, ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.

Dores uero uertentes, κ, in, τ, &, ε, diphthongi in, η, subscribentesque, ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque, ι, scribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Ὁ quoque articulus præpositiuus, assumens, δε, &, γε, coniunctiones repletiuas, fit pronomen Demonstratiuum, ut supra dictum est, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia perso-

na tantum, quam ob rem μονοπρόσωπος appellatur, quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoque trium existit generum. ὁ δεῖνα Declinatur autem sic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc est, quidam cuiusdã de re quadã accusauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrũ. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et, ὁ δείς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡῚ ἈΝΑΦΟΡΙΚΗ͂Σ.

RElatiuum autẽ unũ, & ipsum quoque triũ existit generũ. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria est significatio trium personarum, ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν aspirata inueniantur, sciendum pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ᾽ ἀφαίρεσιν. Nam aspiratio quæ erat super, ε, eadem quoque super, αυ, seruatur.

ΠΕΡῚ ΣΥΝΘΈΤΩΝ.

PRonomina composita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc est ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΘΈΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est.

Præpositio est pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue cō structionem, id est per regimen casus. Per compositionem, ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appositionem, siue constructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compositionem, omnibus casibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appositionem uero siue constructionem, nunquam Nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, dissero. Cum participiis per compositionem secundum uerborum figuram ex quibus nascuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, disserens. Et præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam, ut ὑπ' ἐμοῦ, à me. πρός σε, ad te. Cæteris uero partibus orationis per solam compositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id est, acui, si tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo inferius subiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μετεφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ, ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ἰλιάδος τ. Ἕπτ' ἀτὰρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. id est. Manifestum autem præpositiones grauari, ex eo quod est ἐπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad, ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἕπτ' ἀτὰρ ὀγδοάτην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpositionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἑπτὰ non euenit, cum nomen existat ὀξύτονον, sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. *Atten. quod grauentur.*
Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio, υ, habent. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est, extremam syllabam corripi, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes singnificationes. Quarum sex sunt monosyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρός, πρό. Duodecim uero disyllabæ, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

ΠΕΡΊ ΣΥΝΤΆΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

ἐν ΕΝ quidem præpositio, datiuo semper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id est, per defectum datiui ἀττικῶς ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiã apud Poetas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ι,
ἐνὶ καὶ εἰν. ἔνι uero παροξύτονον uim uerbi habet, hoc est, ἔνεστι.
ἔνι Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, accusatiuo semper iungitur.
Εἰς εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis, πρὸς uero maxime in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc est, in laude & relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα Retulit enim ad magistratũ. Dicimus & hymnos ad apollinem. πρὸς uero econtrario. πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. Bellat autẽ aduersus finitimos. Secundũ quã sententiã nonnunquã utimur & εἰς, ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim, ξ, sequente uocali, κ, uero si consonans sequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica, ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tpe Alexandri. Significat etiã τὸ αἴτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά ex pigritia, mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uero ἔμφασιν significat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, usq; ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν Σὺν uero, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo semper iungitur. σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν. Cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere. σύνοικος, cum aliis habitans, id est, contubernalis σύμβουλος, cum altero consultans.

Πρὸς Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem, cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum à psona. πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur. πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον.

Per deos ὦ uiri iudices date mihi cicutam. Vel cum τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id est, coram significat. πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc est officium, siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, Non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo auté iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id est prope & adiacens significat. πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis. δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, Da mihi cum ueste & argentum. Accusatiuo uero iungitur, cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc est morum ad aliquid animatũ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magistratũ. Etiam cũ σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat, id est, habitũ quendam & rationé, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quattuor, sic quattuor ad octo. Vel sic παράδειγμα, id est exemplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν cantat ad tibiam.

Πρὸ uero, genitiuo semper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον significat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrũ Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in cõpositione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. πρεσβύτερος, maior natu. Accipitur etiam ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulans. Πρό

Ἀνὰ accusatiuo semp iungitur. ἀνὰ στρατὸν, per exercitum. ἀνὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ. ἀνὰ στόμα in ore. In compositione uero significat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, ascensus. ἀναβαίνω, ascendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recursus, ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Poeticum est, id est, cum aureo sceptro. Ἀνά

Κατὰ uero genitiuo & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc est, in delatione & accusatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeschinem oratio. Etiam cum ἐπάνω significat. κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram sedeo. Siue περί τι, ἢ ὑπὲρ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id est, ab olympi uerticibus. Accusatiuo uero iungitur, cũ ὅμοιον significat, hoc est, simile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, Secundum Demosthené scribit. Siue χρόνον. καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, Nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίνησιν, id est, motum, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. Per naues Achiuorũ. Siue cũ significat περί τι, καὶ ἐντινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manserunt in regione. Κατά

διά Διά Genitiuo iungitur, & Accusatiuo. Genitiuo quidem, cum ἐνέργειάν τινα, hoc est, actionem quandam significat. διά σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. Per te hæc forsan melius facta fuissent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην δι᾽ ἀγορᾶς, Ibam per forum. Accusatiuo uero iungitur, cū αἴτιον, id est, causam significat. Διά σε ταῦτα γράφω. Propter te hæc scribo. Nonnunquā tamen apud Homerum significat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Perq; arma & atrum sanguinem.

μετά Μετά genitiuo & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἕνωσιν, id est, unionem significat, ut ἡδὺς μετά φίλων βίος, Suauis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat, id est, post, ut μετά τὴν ἑορτήν, post festum. Πλάτων μετά Σωκράτην. Plato post Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cū tertiis, id est, cū hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετά τοῖσιν ἔβη. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, Poeticum est.

Παρά Παρά genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἀπό προσώπου κίνησιν significat, id est, motum à persona. παρά θεοῦ τἀγαθά, à deo bona. Ἀπὸ enim præpositio, & ἐκ, maxime sunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγύς, hoc est, statum & propè significat. παρ᾽ ἐμοί διατρίβει, Apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι, hoc est, motum ad aliquid significat. Παρά σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel cum significat τὸ διά τί, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc est, extra considerationem siue denuntiationem, ut παρά γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

Ἀντὶ Ἀντὶ genitiuo iungitur semper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecuniis. Significat enim ἀμοιβὴν, & καταλλαγὴν, hoc est, uicissitudinem & permutationem, ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, Ille pro illo ἀντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum. In compositione uero interdum τὸ ἴσον significat, ut ἀντίθεον πολύφημον, Diis parem Polyphemum, & ἀντέρως, Correspondentis, hoc est, mutui Amoris Deus. Vide suidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, siue placitum.

Ἐπὶ Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τά λεγόμενα, circa multa, uel in multis disceret aliquis quæ dicútur. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes sup terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀπλικῶς,

ut ἐπὶ

ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt, poteſtatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio Regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id eſt, inſidias ſignificat ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uero iungitur, cum κίνησιν ſignificat, ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Περί uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexandriam. In cõpoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circũferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circũuoluere. περιστρέφειν, circũuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoq; περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, & pugna. Ὀδυσ. α. οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ ἰλιάδος α. ὃς πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiam περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περίεστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulẽtia, ſiue copiæ ſunt mihi. Περὶ

Ἀμφί uero eandem habet ſignificationem & uim, quam περί. Nam Poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. ἰλιάδος θ. Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. Id eſt, circũuertebat. περὶ tamen frequentiori eſt in uſu. Ἀμφί

Ἀπὸ genitiuo ſemp iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In cõpoſitione uero ἀπόφησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorẽ emphaſim ſignificat. ἀπόφησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον ἀποδιδράσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ἀπὸ

ὑπὸ — Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id est, causam significat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat, ut ὑφ' ἵματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, sub ueste occultantem manum. Datiuo quoque & Accusatiuo iuncta, idem significat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, sub arbore sedeo. Significat etiam cum accusatiuo aliquem sub aliquo esse καθ' ὑποταγήν, id est, per subiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compositione uero, nunc clàm significat, ut ὑφείλετο, surripuit. nunc uero diminutioné, ut ὑποβέβηκε. nunc auté mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uero nihil plus quàm simplex dictio significat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, ostendit.

ὑπὲρ — Ὑπὲρ genitiuo & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum auxilium significat, ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Ctesiphonte oratio. Etiam cũ causam significat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus sum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα significat, hoc est plus, & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominé sapit. ὑπὲρ τὴν Θράκην ἡ Μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compositione uero eadem habet significata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & similia.

Compositæ cũ uerbis. — Præpositiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum. κατηγορῶ σοῦ. accuso te. ἀφίστημί σου, absisto siue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam possessiua & acquisitiua. ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου. fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodé casu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & si quid aliud cõpositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui à proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατερεῖν ἑτέρου, id est, contra alterius dicere, & κατεσθίειν, hoc est exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpositiuũ, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ' ΕΠΙΡΡΗ'ΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur.

Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν, Deriuatiua, ut νυνί, Figuræ duæ, Simplex, ut πάλαι.

Composita, ut πρόπαλαι. De quibus Libro secundo satis dictum est. Nunc uero de aduerbiorum Localium habitudinibus restat dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id est, in loco, de loco, ad locum, ut domi, domo, domum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt, in, θι, desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου, in, θεν, ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uero εἰς τόπον, in, δε, καὶ, σε. ut οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubiq;. πάντοθεν, undiq;. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in singulis partibus. ἑκασταχόθεν, à singulis partibus. ἑκασταχόσε, ad singulas partes. πανταχοῦ, ubiq;. πανταχόθεν, undiq;. πανταχόσε, ad omnem locum. Omnia uero aduerbia in, θεν, habentia in penultima, o, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρὸς, ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui casus erant apud Antiquos, quem superfluum, & nihil plus q̃ genitiuum significantem sustulerunt Iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pauca quædam, quæ scribuntur per, ω, magnũ, ut ἀμφοτέρωθι, in utraq; parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas partes. ἑκατέρωθι, utrobiq;. ἑκατέρωθεν, utrinq;. ἑκατέρωσε, utroq;. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autẽ non habent in penultima, o, in, σι, desinunt in loco, in, ζε, uero ad locum. ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι Thebis. θήβηθεν, Thebis. θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco. Præterea in, ω, desinẽtia duas habẽt habitudines, in loco & ad locũ, ut ἄνω, superius & supra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras, ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intro & intus, ut Sophocles, ἐν Τραχινίαις, γυναῖκες αἵτ᾽ ἔσω στέγης. Et Εὐριπίδης, καὶ τὸν γέροντα, τήντ᾽ ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul sum & eo. ἄνωθεν uero, superne. ἔξωθεν, de foris, de loco sunt. ἵνα autẽ πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου, oĩa sunt in loco, & significãt ubi. ποῖ uero ad locũ, ut ποῖ πορεύῃ, quo uadis. Et dicũtur quæ sunt in loco, ἐπὶ στάσεως, hoc ẽ in statu quæ uero ad locũ, ἐπὶ κινήσεως, hoc ẽ, in motu. τὸ δ᾽ ἐκτὸς, id est, foris ἐπὶ στάσεως est, raro etiã ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε,

In loco. de loco. ad locũ.

Atten.

Ablatiuus apud Græcos ueteres

σι. in loco. ζε. ad locũ θε. de loco

In. ω.

huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. Αὐτόθι uero istic. αὐτόθεν, istinc. αὐτοῦ, istuc. significat locum apud eum qui audit. quod si ἐνταῦθα & huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, q̃ qui est apud eũ qui audit, tunc id fit, cum & locus manifestus est, & persona ad quam fit sermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rarissime tamen inuenitur non prædicto loco. Est ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc est, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id est, hucusq; fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit Fortuna secuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notãdum, magis Approbatos ὡδὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ὡδὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc discedo. Et est ἐκεῖ ἀναφορικόν, id est, relatiuum, cuius ἀνταποδοτικόν, id est redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi est quidam, illic ubi quidam. Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, ι, loco. Ὅποι uero p, οι, ad locũ. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, ποῖ p, οι, ἐπὶ κινήσεως. ὥς τὸ, ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; Quo iuit Andromacha? Πῇ ὡδὶ στάσεως, καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ. Quo eam, ubi stem.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua causa Et πόθεν dubitatiuum est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id est minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. Ποῦ, est locale & interrogatiuum, & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. Πῶς simpliciter interrogatiuum est, ut πῶς ἔχεις; Vt uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat intensionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμὶ ἀεί, Ego hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristidem. Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse. Etiam locali aduerbia ἑξαχῶς, id est, sex modis capiuntur. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad sinistram. Quoniam & qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

DE constructione Coniunctionum, quanquã præscriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tra

ctatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam de Cõiunctionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est, ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compositionemq; & ordinem similia copulat semper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo, & omnino casum casui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Constructionem autem differenter habet, secundum differentes illius inter se species.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ΄.

EArum igitur quæ connectunt sensum, orationem'ue in multum productã, & ob id συμπλεκτικοί, hoc est, Copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε, uero subiungitur enclitice posita, θεοί τε καὶ ἀνέρες, & sic inuicẽ construuntur, ut, τε, præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ subsequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunq; contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης. inferet ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quispiam alius. Vniuersaliter etenim copulatiua præcedens, uel disiunctiua similem exigit orationis partem. Si nempe casualem, eundem postulat casum. si uero nõ casualẽ, eundem modũ, sed non necessario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autẽ in eadem constructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ἡσιόδου, id est, optima Homerica carmina, & Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus, idem uerbum seruari necesse est, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uero existente modo, diuersa ponũtur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι, & casus etiã eosdẽ tam copulatiue q̃ disiunctiue requirũt, & præcedẽtes & in medio positæ, cũ ad id uerbũ referãtur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit, Μὲν, uero cõiunctio, dictiõis qdẽ nusquã inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictionis consecutiua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοί εὕδον. παννύχιοι, Δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ἰλιάδος β. Existit autem

eadem etiam Transitiua, cum per ipsam trāsitionem circa sensum & narrationem fiat. Ἀτὰρ uero & αὐτὰρ inchoatiuæ sunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ἰλιάδ. α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Et Ἰλιάδ. η. Ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν. Ἀλλὰ uero Subiunctiua est. Ἰλιάδος ε. Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν & ἠδὲ Inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orationis & dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & Cōiunctionem ἠμὲν subsequitur. Ἰλιάδ. ε. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæ quidem Poeticæ sunt Coniunctiones, qualis etiam est cōiunctio ἦτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. Ὀδυσσ. β. Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοὶ, hoc est, Disiunctiuæ, disiuncta cōponunt, & aut rem à re, aut personam à persona segregantes, locutionē annectunt. Ἰλιάδ. ο. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ἰλιάδ. α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς. ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpositiua est τοῦ ἢ. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν inchoatiua fit orationis, Sed apud Poetas, ut dictum est, ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπών. ἢ igitur distinguens indefinite, non absq; altera ἢ uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ἰλιάδος α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, & nō perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius interpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id est electiua, siue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, q̄, coniunctio electiua, ut Diues uolo esse q̄ pauper. hoc est, & nō pauper. μοναδικῶς δὲ, id est, sola & per se ἢ construitur, cū sit dubitatiua. Ἰλιάδ. β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει, Τρώων ἱπποδάμων. id est, an etiam & auro indiges. &c. Siue Solutiua cum dubitatiōe. Ἰλιάδ. ι. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης, ἢ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Illud uero, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιάδος σ. & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuoꝝ, quemadmodum τὸ, ἦ θέμις aduerbiorum similitudinis.

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Συναπτικοὶ, id est, Continuatiuæ sunt, quæ existētiam quidem minime, sed consequentiam quandam & ordinem significantes, copulant quidem sensus imperfectos. Construuntur autē & secundum rectum, id est, recto ordine, & secundum oppositum si-

ue conuersum, id est, opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectum construuntur. Ἰλιάδος α. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. Illatis uero secundum oppositum siue conuersum construuntur. Ἰλιάδος α. Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες, Ἄλλοι τε Τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiam cum subiunctiuo hanc coniunctioné, ει, cōstruere aliquando contingit, præsertim si unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum Optatiuo & Indicatiuo, prout consequentia est, aut confessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confessis quidem indicatiuum & subiunctiuum exigere. In ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν ad huiusmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονὴ τἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. Hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto posset diffiniri fœlicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uero re Indicatiuo semper iungitur, ut εἰ ἦν, si erat, hoc est, si esset, εἰ καὶ ἦν, & si erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΊ.

Similiter autem & παρασυναπτικοὶ, id est, Subcontinuatiuæ construuntur, nisi quod hæ & existentiam cū ordine significāt: ut est ἐπεί.

ἈΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ Αἰτιολογικοὶ, hoc est, Causales uero, & præpositiuæ sunt dictionum, excepto γὰρ, & secundū rectum & secundum conuersum construuntur, & aliquæ istarum subiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, si didicero, ut doceā. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, postquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεάσαιτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν᾽ εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id est, oportebat eum accipere syngrapham, ut posset exigere secundum leges. Hæc autem coniunctio. ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui construitur, ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio. ὅτι, & quæ huic æquiualent, ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem ἐφ᾽ ᾧ, &

Indicatiuo & Infinitiuo iungitur. Cũ Indicatiuo, præterito & futuro, ut ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua scripsit. ἐφ᾽ ᾧ κομιοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum Infinitiuo, ἐφ᾽ ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero Genitiuo construitur. Illud uero Homeri Ἰλιάδος α. οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα, Ionicum est. γὰρ uero omnibus orationis partibus subiungitur, & nusquã inchoatiua est. ἦ γάρ, οὐδὲ γάρ.

ἘΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι Ἐναντιωματικοὶ. hoc est. Quæ autem Aduersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & subiunguntur, orationi tamen præponi nusquam contingit, ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ᾽ ὅμως παραινέσομαι ἔτι, fessus sum admonendo, attamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν, id est, quanquam festinans, tamen non potui assequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΊ.

Τῶν δὲ Συλλογιστικῶν, hoc est, Rationalium siue collectiuarũ, uidelicet illationibus & conclusionibus accõmodatarum. coniunctio ἀλλά, siue ἀλλαμὴν præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & subiungi possunt, ut πᾶς ἄνθρωπος ζῷον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῷον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ἈΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ Ἀπορρηματικοί, hoc est. Dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in usu cedunt, ut ἆρ᾽ οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nunquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβατὸν, id est, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ Παραπληρωματικοὶ, hoc est Expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo ꝙ locutionem sensusq; expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habẽt sæpius etiã significationẽ diuersam, ut, γὲ, Diminutiua, δὴ autem Circũscriptiua, & Transitiua, & Affirmatiua est. Sed ἂν Potentialis & indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis subiũguntur. Ἰλιάδ. β. ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὗδον παννύχιοι. ἂν uero subiunctiuo modo subiũgitur indefinita existẽs, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα εἴπῃς. Sed potẽtialis, præsenti & futuro optatiui modi, ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, siue præponatur, siue postponatur. Et cũ indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id est, non utiq; dices, sed raro id quidẽ. Præterito uero indicatiui sæpius, ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, nõ utiq; dixisses aut diceres, Familiarius autem, etiam si quidem & ante

uerbum, & post uerbū ἂν possit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utrisque locis, subiunctiuo solū. Et assumentes infinitiuum ad congruā constructionē Indicatiui dicimus potentialiter, secundum tres tēporis differentias, ut λέγειν ἄν, εἰπεῖν ἂν καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio: ut εἰπόντας ἄν, καὶ ἐροῦντας ἄν. Similiter autem & in aliis, minime uero præteritum perfectum ἂν recipit.

PINIS DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν Η͂Ν. Η͂Σ. Η͂. ΚΑΙ` ΠΕΡΙ`

ΤΟΥ͂ ὩΣ, πόσα σημαίνει. *Ex diuersis Auctoribus per eundem Vrbanum.*

Voniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἧς, καὶ ἧ, ἔτι καὶ τοῦ ὡς significata apud Auctores habentur, ut nisi alicuius diligentia commonstrata fuerint multas discentibus hæsitationes allatura uideantur, uisum est, quod ego diutino labore conquisieram, id ad studiosorum utilitatem communicare.

HN.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima psona Præteriti pfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί. eram.
Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia persona præteriti pfecti, eiusdē uerbi, erat.
Ἦν ἤμην, prima persona præteriti plusquamperfecti, fueram & fui.
Ἦν ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.
Ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν, si, ut ἤν που ἀκούω, sicubi audiam.
Ἣν ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, Articulus subiunctiuus, quam.
Ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.
Ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν, pronomen possessiuum, suam.

ΗΣ.

Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, secunda persona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.
Ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia persona δωρικῶς, erat.
Ἧς, secunda psona subiūctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. sim, sis, sit.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, genitiui casus Articuli subiunctiui, cuius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonstratiui, huius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis possessiui, suæ.

H.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia psona scđi Aoristi. Ἰλ. α. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. Dixit, & in nigris supciliis annuit Saturnius.

Ἧι, tertia persona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ἧς, ᾖ.
Ἡ Articulus præpositiuus. Ἰλιάδ. ε. Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. Nempe sic fata abscessit cæsia Pallas.
Ἥ, Articulus subiunctiuus. Ἰλιάδος α. Ἣ μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. Quæ infinitos dolores Achiuis dedit.
Ἣ Pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Ὀδυσ. ζ. Αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἣ δ᾽ εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæ bene quidem currebant, ipsa uero bene ualde equos regebat.
Ἥ Pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini generis, ut ὅς, ἥ, ὅν. suus, sua, suum.
Ἧι datiuus casus Articuli subiunctiui, ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui,
Ἧι Datiuus casus Pronominis possessiui tertiæ personæ, ut ἥ, ἧς, ᾗ.
Ἦ aduerbiũ affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. α. Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Nẽpe enim Atrides cũ ultio cõtumelias diceres.
Ἧ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἧ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστὶν, ut fas est.
Ἧ aduerbium Similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὰ, quemadmodum.
Ἧι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος υ. Ἄντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. Id est, curuaturam sub primam, ubi tenuissimum currebat æs.
Ἧι Aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ᾽ εἶς, ᾗ σ᾽ ἂν ἐγώ περ ἄγω. Id est, eo autem ibis, quo te ego nempe ago.
Ἧι χ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.
Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός, id est coniunctio disiunctiua, uel personarum. Ἰλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. Id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies ἢ ζωή, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.
Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. id est, Subdisiũctiua indeterminate, siue indiscrete, ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argẽtum. Ἰλιάδος ρ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη. ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunq; mittat, siue ignauus siue fortis.
Ἢ διασαφητικὸς, id est Explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς à Theodoro dicitur, hoc est discretiua, siue electiua est quando è duobus præpositis unum tollit, ut, βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populũ saluum, esse quàm perdi. hoc est, saluum esse, & non perdi. Vt Grammaticorũ uulgus exponit. Quæ quidẽ coniunctio ut supra dictum &, περ, syllabã

admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, Diues malo esse quàm pauper. id est, & non pauper. Sed Homericum Versum Porphyrius aliter accipit, sentẽtia magis egregia, ut paulo post subiũgemus.

Ἦ ἀπορρηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id est, Dubitatiua, qua dubitãtes & interrogantes utimur, & semper orationi præponitur, nisi aliquid impediat, & circumflectitur. Ἰλιάδ. β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων. An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Est etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, secundum Theodorũ. hoc est, solutiua quædam cũ dubitatione. Ἰλιάδος γ. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης, ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ causa pulchricomæ? at secundum alios ἦ in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως, hoc est, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam siue interrogatione inuenitur. Ἰλιάδ. σ. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μονοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσσεται, & similia. Sed ut Theodoro placet, ἦ hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet affirmatiuorum. ἢ ἀντὶ τοῦ ἂν, καὶ εἰ. Ἰλιάδος γ. Ἢ τοῖός δε ἐὼν ἐν ποντοπόροισιν νέεσσι. hoc est, Si talis existens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.

Ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id est, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam à Porphyrio accuratissimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ' ἐγὼ. cuius uerba hæc sunt, θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum sospitari, & ipsemet interire. Qua uoce significat se populi Græci salutẽ propriæ saluti præferre, quod optimo cuiq; Imperatori conuenientissimum est. Atten.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id est utrum. Ἰλιάδος α. Διάνδιχα μερμήριξεν. Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum hic ensem acutum educens à femore.

Ἢ συγκριτικὸς, Comparatiua. Ἰλιάδος ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Id est, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἢ παρέλκει, id est abundat. Ἰλιάδος θ. Ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præstantior est.

Ἢ adiuncta ἀλλὰ cõiunctioni, fit ἀλλ' ἤ, ἢ κατὰ συγκοπὴν, ἀλλή, nisi.

Ἤ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἤ δέ. hoc est Incœptiua.
Ἤ δὲ uero ἐπακολουθητικὸς τοῦ ἤ μὲν. hoc est Subsecutiua. Ἰλ. ι. Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἤ μὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. At in uno pretio ignauus & fortis.
Ἤτοι æquiualens μὲν, fit oratiõis præpositiua apud Poetas. Ἰλιάδ. α.
Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. Hic quidem sic fatus sedit,
Ἤτοι uero æquiualens ἤ, præpositiua fit τοῦ ἤ, ut ἤτοι ἀγαθόν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ͂ ΤΟΥ͂ ὩΣ.

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς ιβ΄ διάκειντα σημαίνει παρὰ ξύφωνι.
Ὡς παραβολὴν, parabolam, quam Latini comparationẽ uocant. Ἰλιάδ. γ. ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.
Vtq; leo lætatus est, magnum nactus corpus.
Ὡς ἀνταπόδοσιν, Redditionẽ. Ἰλιά. γ. ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων. Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.
Ὡς ὑπερβολὴν, superlationẽ. Ὀδυσ. λ. ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Vt nõ grauius & impudẽtius aliud muliere.
Ὡς ἀναφορὰν, relationem. Ὀδυσ. δ. ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Ὡς θαυμασμὸν, admirationem. Ὀδυσ. ω. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ. Vt bonæ mentes erant prudenti Penelope.
Ὡς βεβαίωσιν, confirmationem. ὥς χαρίεν ἐστ᾽ ἄνθρωπος ἀνθρώποις.
Sic gratiosum est homo hominibus.
Ὡς ὁμοίωσιν. Similitudinẽ. Ὀδυσ. δ. ὣς ὅδ᾽ Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱϊ ἔοικεν. Ita hic Vlissis magnanimi filio assimilatus est.
Ὡς τὸ οὕτως, sic. Ἰλιάδ. η. ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Sic fatus portis erupit splendidus Hector.
Ὡς τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσ. α. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.
Sed neq; tamen socios liberauit, cupiens quanquam.
Ὡς τὸ ὅπως, ut. Ἰλιάδ. ζ. ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.
Vt libes Ioui patri, & aliis immortalibus.
Ὡς τὸ ὁμοίως, similiter. Ὀδυσ. α. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Similiter periret & alius, quicunq; talia quidem faceret.
Ὡς τὸ ὅσον, quantũ. Ὀδυσ. ρ. καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Et carnem quantum ei manus capiebant circumiicienti.
Ὡς τὸ τόσον, tantum. Ὀδυσ. η. Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες, ἱστὸν τεχνῆσαι. Quantum Phæaces super omnes periti homines nauem uelocem in ponto impellere, tantum mulieres telam operari.

ὡς τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσ. ε. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adesse.

ὡς τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὡς τὸ ἀλλά, sed. Ὀδυσσ. χ. κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. Iacebo, sed non est postea gratia benefactorum.

ὡς τὸ ὅτι, quia. Ἰλιάδ. χ. οὐδέ νύ πώ με, ὡς θεός εἰμι. Neq; quidem, nempe me nouisti ꝙ deus sum.

ὡς τὸ ἐπεί, postquam. Ἰλιάδος κ. ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. Postea q̃ uidit locũ desertũ ubi steterãt ueloces equi.

ὡς τὸ εἴθε. utinam. Ἰλιάδος γ. ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Venisti ex bello, utinam illic periisses,

ὡς τὸν, ει, σύνδεσμον συναπτικόν, Si, coniunctionem continuatiuam. Ὀδυσσείας γ. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. Si uos à me celerem ad nauem iretis.

ὡς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Ὀδυσσ. γ. ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neq; quidquam noui.

ὡς τὸ καθάπερ, quemadmodum. Ὀδυσσ. ψ. ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασε. Cœpit quéadmodum primũ Ciconas domuit.

ὡς τὸ εὐθέως, statim. Ἰλιάδ. ξ. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Vt autem uidit, statim illum amor densa præcordia circumobruit.

ὡς ἀλλαμήν, atqui. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. Atqui hæc uere Attica regio.

ὡς τὸ λίαν, ualde. Ἰλιάδ. τ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. At Achilles ut uidit, ualde illum magis subiit ira.

ὡς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. Ἰλιάδος γ. ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης. Vt mihi & hũc uirũ magnũ nomines.

ὡς τὸ διό, ea propter. Ἰλιάδ. ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. Ea ꝓpter postea à te chare fili nõ uellẽ relinq.

ὡς τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Ὀδυσσ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt semper similem agit deus ad similem.

ὡς τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim cõiunctionẽ. Ἰλιάδ. φ. ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. Non enim tibi fluuio domari fatale est.

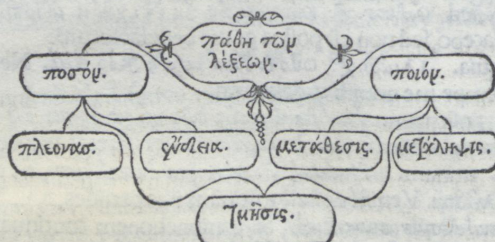
Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως, καὶ δασύνεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠπίον.

Τέλος.

DE AFFECTIONIBVS.

ex Tryphone grammatico.

ΠΑ'ΘΗ ΤΩ͂Ν ΛΕ'ΞΕΩΝ ἘΚ ΤΟΥ͂ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ͂ ΤΡΥ'ΦΩΝΟΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περισσότης χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόσθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφίς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Ἀναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρός, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Ἔκτασις ἐστὶν ὅτ᾽ ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾱλός, κᾰλός. κόρη, κούρη.

Ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου ὅτ᾽ ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας τάξεως. οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐναλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Ἀφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ᾽ ἀρχήν. οἷον ὀρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ

γαῖα. κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολή ἐστιν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπή ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum est, syncopã tribus modis fieri. Aut enim integra eliditur syllaba κοινῶς, ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμόζυχας, ὄζυχας. Aut uocalis sola Aeolico more, & tunc cõsonãs aut eadẽ remanet immutata. ut φέρετε, φέρτε, τίποτε, τίπτε. aut in sequentẽ uertitur, ut κακόμορος, κάμμορος. κατέβαλον, κάββαλον. κατέπεσεν, κάππεσεν. & sic i aliis cõpositis cũ hac præpositiõe κατὰ, in quibus, α, extrema uocali expuncta, τ, in sequentẽ cõsonantẽ uertitur, nisi forte aspirata extiterit, q̃a tunc, τ, nequaq̃ in eã mutari potest, quãdoquidẽ syllaba in aspiratã cõsonantẽ desinere inueniretur, q̃d apud Græcos absurdũ est, sed eius loco ἀντίστοιχον, hoc est, ꝓpria tenuis subrogatur, ut κατάθανον, κάτθανον. καταφάλαρα, κάπφάλαρα. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι. Verũ si duæ sequãtur cõsonãtes, integra syllaba eliditur, ut κατέκτανε, κάκτανε. κατάσχεθε, κάσχεθε. Attamẽ si altera illarũ immutabilis sit, rursus i sequẽtẽ mutatur cõsonãtẽ, ut καταδραθέτην, καδδραθέτην. Aut duæ eliduntur syllabæ, Ionico more atq; Aeolico, ut δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, Sol. Atten.

Διαίρεσίς ἐστιν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ τῶν παλαιῶν. οἷον παΐς, ἀντὶ τοῦ παῖς.

Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν ἐπ᾽ ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμουποδύνει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum est, q̃ si ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ, ι, & ex quauis uocali sequente, crasim fieri cõtingat, ἰῶτα quæ est subiunctiua uocalis diphthongi, cũ inter duas uocales forte existat, prorsus exteritur, nec facta crasi, amplius admittitur,

ut καὶ ἐγὼ κἀγώ, ubi ſubtracto, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, &, ε, in, α, ꝓductum κατὰ κρᾶσιν contracta ſunt. ſic τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ, ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται, τοῦ, ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ἐτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit, ut ſupra dictum eſt, ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμοὐποδύνει. ubi, ι, ex, οι, diphthongo prius expuncta, ο, &, υ, κατὰ συναίρεσιν in, ου, diphthongum contracta ſunt. At ſi contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthongo διὰ τοῦ, ι, ſequente craſis fiat, ι, quidem diphthongi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut ὁ αἰπόλος ᾡπόλος. ubi, ο, &, α, κατὰ κρᾶσιν in, ω, μέγα contractis, ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγᾦδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγᾦμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali, οι, diphthongi, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, ex, ω, &, ι, quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in, ῳ, diphthongum impropriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod Poeticum eſt, & Proſerpiná ſignificat, expuncta enim prius, ε, præpoſitiua uocali, ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex, α, &, ι, in, αι, diphthongum ſynæreſim facit, Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſim ſiue craſim omnino fieri exiſtimant, quod etiam in his exemplis ἐγᾦδα, & ἐγᾦμαι, atq; δαῖρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunq̃ craſin fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμὠκυμόρῳ. ubi, ω, &, ε, & duo, ωω, in, ω, contracta ſunt. Vtram tamen ſententiam libuerit ſequi poteris. Sed ſciendum, hæc uere Attica eſſe. Si uero ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primum quidẽ ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda ẽ, deinde ex uocali relicta & ex ea quæ ſeqtur in altera diphthõgo, fit craſis in uocalẽ ꝓductã, quæ, ι, in diphthõgũ impropriã κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι, τῇ αἰθιοπίᾳ τᾀθιοπίᾳ.

δαῖρα
Proſerpina

Etiam ex longa præcedẽte craſis.

Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuerſæ dictiones ꝑ uocales uniuntur, quarum præcedens ſit Articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt, τὸ, ſequens uero indifferens. Quæ ſi ab, ε, tenui incipiat, fit craſis in, ου, ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab, α, dictio ſequens

quens

quens incipiat, iterum in, α, productum fit contractio, ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θάτερον, διὰ τροπὴν τοῦ, τ, εἰς, θ, sequente uocali aspirata. In plurali quoq; præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, sequēte uero siue, α, siue, ε, in, α, item productum fit crasis, ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, & alia huiusmodi. In quibus contractionibus illud diligēter cōsiderandum est, quod ubicunq; ex quapiam uocali tenui sequēte, facta sit Crasis, ea τὴν ψιλὴν superponi sibi desiderat. Ex aspirata uero sequēte, nequaq̃, quod ab antiqs cōstantissime ubiq; seruatū uidemus, nō solū articulis præcedētibus, sed aliis quoq; dictionibus, ut ποῦ ἐστι, ποῦστι. Eliso enim, υ, subiunctiua uocali, ο, &, ε, in, ου, cōtracta sunt. Sic μοί ἐστι, μοῦστι. & alia huiusmodi.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. Τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμός ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραόν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπή ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ' ΠΝΕΥΜΑ'ΤΩΝ.

De spiritibus.

Πνεύματα Græce, Latine spiritus, duo sunt, ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. hoc est, Aspiratio & Leuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio à uocali siue à diphthongo incipiēs, uel nota aspirationis, uel exilitatis annotatur. Ex consonantibus autem, ρ, solum in principio dictionis positum aspiratur, ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadē

diction simplici exilem ſpiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Si uero geminatum extiterit, primum quidem exili ſpiritu annotatur, alterum uero aſpiratur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In Nominibus, quem utiq; ſpiritum Nominatiuus habet, eundem & cæteri caſus ſuſcipiunt.

In Verbis quoq; ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω quod ἕξω futurum habet aſpiratum. ἵστημι quoq; aſpiratur, ſed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquamperfecto ἕστηκα ſcilicet & ἑστήκειν. Quoniam, ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus Aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. Attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἐώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus à uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab, ε, incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Præter ἕ. & ab eo deriuata, ut ἑαυτὸν. At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut οὗτος, αὕτη. Excipitur αὐτὸς, & ex eo compoſita, ut αὐτόχειρ, αὐτόματος. Aſpiratur & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, ε,

Omnis præpoſitio à uocali incipiens attenuatur, ut ἀνὰ, ἀπὸ, ἐπί. Excipitur ὑπὸ & ὑπὲρ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέλεχον, καθάπαξ, ἀφυτόθεν.

Omnis Coniunctio à uocali incipiens leuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ. Excipiũtur cauſales, quæ oẽs aſpirantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, ſi principium primitiuorum ſeruant, eiuſdem quoq; retinent ſpiritum, ut ἅλς, ἁλίπς, ἁλιεύς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρώς ἀπὸ τοῦ ἴδιον. ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἴργω.

Relatiua per aphæreſin tenuis Cõſonantis facta, aſpirantur, ut τόσος, ὅσος, πηνίκα, ἡνίκα. Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam, α, ε, &, ο, ante aſpiratam exili ſpiritu annotantur, ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam, η, in trochaica dictione exilem ſpiritum ſibi aſciſcit, ut ἦχος, ἦδος, ἦμος, præter ἥλος.

Aeolica omnia leuigãtur. Nam Aeoles aſpirationẽ omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα.

DE α.

A siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex, α, priuatiuo cõponitur & λύω. ἅδης quoq; aspiratur, ex, α, priuatiuo & ἴδω, α, uero ἀθροιστικὸν aspiratur, ἅμα. ἅπας.

A ante, β, leuigatur, ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβειράν. Excipiuntur quæ β, cum, ρ, implicitum habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. Ἀβρότη tamen ἡ νὺξ exili spiritu annotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω, & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον, hæc enim, α, habet priuatiuum.

A ante, γ, leuigatur, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορά, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur, ut ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνισμὸς, ἁγισμός. ἁγιοσύνη.

A ante, δ, attenuatur, ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανίς. Excipitur ἅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὸς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδεινὰς ἁδυνύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A ante, ε, leuigatur, ut ἀεὶ, ἀετὸς, ἀένναον, ἀέριον.

A ante, ζ, attenuatur, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, à quo & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, aspirantur. Tryphon uero, α, ante, ζ, & leuigari & aspirari existimat.

A ante, η, θ, ι, κ, attenuatur semper. ἀηδὼν, ἀθηναῖος. ἀΐω τὸ ἀκούω. ἄκμων. Ἁθρῆσαι ab Atticis aspiratur, sed à communibus attenuatur. ἄθρους uero si, α, priuationem significat, leuigatur, si aggregationem, aspiratur, unde ἁθροίζω, & ἄθροισμα.

A ante, λ, siue solũ siue geminatũ, attenuatur, ἀλῶ τὸ πλανῶ ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducũtur. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος. ἁλικαρνασσὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν ἁλίζω τὸ ἁλατιποέπτω. His adduntur & quæ ἄθροισιν significãt, ut ἅλις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω τὸ ἁλώνιον. & etiã ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuãtur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiã ἅλλομαι τὸ πηδῶ, duplici, λλ, & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἅλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur. unde ἔπαλτο apud Homerũ. ἀλκυὼν uero, & si ab eo, quod est ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, leuigatur tamen, propter, κ, sequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos aspira-

tur, sed cõmuniter attenuatur. ἅλυς fluuius, unde ἁλυάτης tenui spiritu annotatur, quidam tamen aspirari uolunt. ἄλη uero ἡ ἀδημονία apud omnes leuigatur.

A ante, μ, leuigatur, ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος, ἄματος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ, α, habent στερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his similia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt, ἁμαρτία, ἁμαρτωλός. ἅμμα τὸ σχοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. ἅμνιον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἄμη uero, ἡ δρεπάνη apud quosdã aspiratur, ab eo quod est ἅμα πολοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἅμος aspiratum, & per simplex, μ, apud multos. Visus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato, μμ, scribatur. ἅμαξα uero, si ab eo quod est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, aspiratur. Si uero ab eo quod est ἁμὴ τὸν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, ꝙ, α, in, μ, desinens, quapiam sequente consonante, leuigatur semper, ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & cætera his similia.

A ante, ν, leuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνύω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his similia. Excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aspiratur, quando quidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

A ante, ξ, & ante, ο, leuigatur semper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθός, & cætera his similia.

A ante, π, leuigatur, ἀπὸ πρόθεσις. ἀπλωής, ἀπώλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur, α, ante, π, At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est.

A ante, ρ, leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρδω, ἄρξω. Si uero μ, sequatur aut, π, aspirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογή, ἁρμός, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπαλέος, & his similia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέπαστα, quæ leui spiritu signantur. ἅρκυς uero ἡ παγὶς aspiratum inuenitur.

A ante, σ, attenuatur. ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς siue auis, siue astrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur, & ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἦσσον. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, μακρόν.

A ante, τ, siue solum, siue geminatum leuigatur. ἄτηρ, ἄτη ἡ βλάβη. ἀτάλλω, ἀτθὶς, ἀττικῶς, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur, sic ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς. ἇττον, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἅττων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

A ante, υ, φ, χ, attenuatur. ἀΰω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνή, ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod est ἅπτω. ἄχος, ἄχθος, ἀχανές.

A ante, ψ, leuigatur. ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia. Excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A ante, ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. Ὅμηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E ante, α, aspiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτόν. ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, sed hoc quidã attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur leui spiritu annotantur.

E ante, β, leuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ, aspiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aspirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, ἀπὸ τοῦ, π, εἰς, β.

E ante, γ, attenuatur semper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυσα, ἐγώ.

E ante, δ, leuigatur, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & alia. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, & ab eo deriuata, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ, dos. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανὸν τὸ ἡδύ.

E ante seipsum attenuatur. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔεργον ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην & ἐείκοσι. Excipitur ἑέρση ἡ δρόσος, & ἑεσίος, & ἑέλδωρ secundum quosdam.

E ante, ζ, aspiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, leuigatur, ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

E ante, η, nõ inuenitur, nisi à declinatione siue augmento sit, ut ἐΰς, ἐῆος. ἦν, ἕλω, ἥνδανον, ἑήνδανον, iccirco eorũ suscipiunt spiritum à quibus fiunt. At ἐλωὸς fluuii nomen, secundum aliquos leuigatur.

E ante, θ, attenuatur, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν pronomen, & ἑθεὶς, unde ἀφεθείς.

E ante, ι, leuigatur, εἴσκω τὸ ὁμοιῶ. εἴση ζωὴ ἡ ἴση.

E ante, κ, aspiratur, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκατόμβος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη ἕκτωρ, ἑκὰς, & quæ ab eo fiunt, ut ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ præpositio, & quæ ab ea fiunt, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoque & ἐκεχειρία, & quæ per ἀφαίρεσιν abiiciunt, ε, ut ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, hæc quidem omnia tenui spiritu annotantur.

E ante, λ, siue solum, siue geminatum attenuatur, ἔλεος, ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλάβιον τὸ ἐνώπιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθύες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω. ἕλλω, ἑλλὰς, & quæ ab eo fiunt, ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος. ἕλος τὸ δάσος. ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη. ἑλιγματώδης. ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑλκύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E ante, μ, leuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω. ῶ. τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμυς, quod χελώνην significat. & ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E ante, ν, siue solum, siue geminatum, attenuatur, ἕνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτός. ἐνυὼ ἡ μάχη. ἔννη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνός, & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω. ῶ. ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E ante, ξ, aspiratur, ἓξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς, ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις ἕξεως. Excipitur sola ἐξ præpositio, & quæ ab ea fiunt, ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E ante, ο, aspiratur, ἑορτὴ, ἑορτάζω. ἑὸν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis secundi Aoristi ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω. ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω. ἔοργε ἐκ εἴργω.

E ante, π, leuigatur, ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ præpositio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ. ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια.

E ante, ρ, attenuatur, ἔρως ἔρωτος, ἐρύω, ἔῤῥω, ἔρδω, ἔρνος. Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσήεις, ἕρυμα τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν leui spiritu annotatur.

E ante, σ, attenuatur, ἔσω ἐπίῤῥημα, ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε. ἔσοπτρον, ἐσθὴς, ἐσθλὸς, καὶ ἐσσαῖοι. Excipitur ἑσία, ἡ πρεσβεία. ἕσε ἀντὶ ἕως οὗ. ἑσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο. & ἑσσάμενος. aspirantur etiam quæ, σ, cum, τ, habent, ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑστᾶναι. ἔστησα uero & ἔστην, & ἐστάθην cũ ε, habeant ex augmento, leuigantur. & ἔστιν & ἐστὲ, & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται tanquam à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem spiritum habent.

E ante, τ, leuigatur, ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθές. ἔτυμον τὸ αὐτό. ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. Excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθής, ἕτορος, ἑτέρα, ἑταῖρος ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E ante, υ, attenuatur, siue in distinctione, siue in coniunctione, εὖς ὁ πλατὺς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρὺς, εὐρύνω, εὖ, & quæ ab eo fiũt. Excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E ante, φ, χ, leuigatur, ἔφεσις, ἐφετόν. ἔχις, ἐχθρός. Excipitur ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E ante, ψ, aspiratur semper, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα. ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. Excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, unde φιλέψιος. Excipiũtur & quæ ex augmento, ε, habẽt, ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his similia.

E ante, ω, μέγα aspiratur, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολή, & quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν ἕω τὸ ἐνδύομαι. Excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω. Si uero, ε, κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, spiritum thematis sibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἵκω, ἑῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H

H ante, α, ex augmento inuenitur & leuigatur, ut ἤακει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, & his similia.

H ante, β, aspiratur semp. ἥβη ἡ ἡλικία, & quæ ab eo deducũtur, ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. nisi pleonasmus fiat, ut ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H ante, γ, aspiratur semper, ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur, ἡγούμενος, ἡγήσιππος, nisi, α, in, η, mutata fuerit, ut ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, & similia. Verum si à declinatiõe augmẽtũ fuerit, thematis spiritum oĩno suscipiet, ut ἄγω, ἦγον, ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H ante, δ, leuigatur. ἠδωνὸς ὁ μακεδών. ἦδος τὸ ὄφελος. indeclinabile ἤδη, & alia huiusmodi. Excipitur ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος, ἡδύνω, ἡδονή, & quæ ex augmento existunt, ut ἡδρασμένος, ἡδρασμένος.

H ante, ε, ξ, θ, ι, leuigatur, ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠξανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤιος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠΐτεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

H ante, κ, aspiratur. ἥκω, ἧκιστα, & alia. Excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, quod secundum quosdam aspiratur.

H ante, λ, attenuatur, ἠλίας, καὶ ἠλεὶ propria nomina. ἠλέκτρα. ἠλεὸς ὁ μάταιος. ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, & similia. Excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Quæ uero

à declinatione sunt, thematis spiritum retinet.

H ante, μ, leuigatur, ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμί τὸ φημί. ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥμισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπός. ἥμων, ὁ ἀκοντιστής.

H ante, ν, attenuatur. ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Excipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινός, ἡνίοχος, & quæ ab eo deriuantur, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἡνίαθρον.

H ante, ξ, non inuenitur, nisi à themate, ut ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω. Siue ex augmento, ut ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

H ante, ο, &, π, attenuatur, ἠονεύς proprium nomen, & alia huiusmodi. ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλός. ἦπος ὁ πρᾶος. ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεών, & similia. Excipitur ἧπαρ ἥπατος. Vnde ἡπατικός, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

H ante, ρ, leuigatur. ἠριδανὸς ποταμός. ἠριγένεια, ἠριγόνη. ἠρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινός, ἠριγέρων βοτάνη. Excipitur ἡρώδης, ἡρωδιανός. ἥρων κύριον. ἥρα, & quæ ab eo deducũtur, ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuersaliter, η, ante, ρ, cum uocali natura longa, aspiratur, cum breui uero, leuigatur. ἡρόδοτος enim & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uero à declinatione fiunt, thematis spiritum seruant, ut ἦρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

H ante, σ, aspiratur. ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις ἡ εὐφροσύνη. ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. Excipiuntur quæ à themate, siue augmento fiunt, ut ἠσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἦσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην & alia huiusmodi.

H ante, τ, leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. Excipitur ἧττα, ἡττῶ, ἥττων. & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

H ante, υ, leuigatur semper. ἠΰς ὁ πλατύς, ἠϋγένειος, ἠΰκομος.

H ante, φ, aspiratur semp. ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία, πόλις. Excipitur ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.

H ante, χ, attenuatur. ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ᾗχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

H ante, ψ, ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψα. aut ab ἅπτομαι, ut ἡψάμην, ἥψατο.

H ante, ω, μέγα leuigatur semp. ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας.

ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento ſunt, ἠώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ, ἠωρημένος, ἐκρεμαμένος, & ſimilia.

DE I.

I ante, α, β, γ, leuigatur. ἰασός, ἰάκωβος. ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνύς, ἰγνάπος, & alia. Excipiuntur quæ ex augmento ſunt, ut ἷγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, & alia huiuſmodi.

I ante, δ, attenuatur, ἴδος ὁ κόπος. ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη, ὄρος. & alia. Excipiuntur quæ poſt δ, ρ habent, ut ἱδρώς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροῦς πόλις. ἴδρις uero quidam aſpirant.

I ante, ε, leuigatur, ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχνίασ, & ſimilia. Excipiuntur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur, ἱερεύς, ἱερεύω τὸ θύω, ἵεραξ. Et quæ à declinatione ſunt, ut ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱείς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, & alia huiuſmodi.

I ante, ζ, aſpiratur, ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

I ante, η, θ, leuigatur ſemper, ἰησοῦς, ἰησός. ἴημι τὸ πορεύομαι. ἴῃ ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. ἰθάκη, ἰθύς ὁ εὐθύς ἰθαγενής ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἵημι ſolum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικὸς ἵην.

I ante, κ, attenuatur, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον. ἰκτὶν τὸ ὄρνιον. ἰκμάς ἰκμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω. ἱκνοῦμαι. Et quæ à declinatione ſunt, ἵκετο, ἷκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I ante, λ, leuigatur. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλεος ὁ φωλεός. ἰλισσός ποταμός, & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενής. ἱλαρός, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμός, & omnino quæcunq; ab ἵλεως deducūtur.

I ante, μ, aſpiratur ſemper, uocali ſequente, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λαῦρος, ἱμάτιον, ἱμονιὰ τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. Conſonante uero ſequēte, leuigatur, ἴμβρος νῆσος, & his ſimilia.

I ante, ν, leuigatur, ἴναχος. ἰνὼ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I ante, ξ, attenuatur, ἰξός, ἰξίων κύριον. ἴξ ὁ σκώληξ. Excipitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I ante, ο, leuigatur, ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον τὸ ἄνθος. ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος aſpiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I ante geminatum, ππ, aſpiratur ſemper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verum ante unicū π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος. ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aſpiratur.

I ante, ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur

ἱρός ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς ἱρεῖον. ἵρηξ, ἱέραξ, & alia huiusmodi.

I ante, σ, (nisi, τ, post se implicitum habeat) leuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα. ἰσχάς, ἰσχίον. Si uero inferatur, τ, aspiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστός, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I ante, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, attenuatur semper. Ante, τ, ἴτυς, ἰταμός. ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante, υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante, φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος Ante, χ, ἰχώρ, ἴχνος. ante, ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante, ω, ἰωκή, ἀντὶ τοῦ φόβου, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσήφ, ἰωάνης.

Annotandum autem, quod, ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aspiratas, θ, scilicet, φ, &, χ, ante, σ, aspiratur semper, sed ante, ξ, &, ψ, leuigatur.

DE O

O ante, α, β, γ, attenuatur semper, ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελός. ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia.

O ante, δ, attenuatur, ὀδύνη, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδάξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O ante, ε, ζ, θ, ι, attenuatur, ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς ὀΐω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

O ante, κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, ὁκόσον, ὅκως, ἅπερ ἰωνικά ἐστι, π, in, κ, uerso.

O ante, λ, leuigatur, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὀλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπιμήκες σῶμα. ὁλκάς, ὁλκή τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O ante, μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμυχῶ τὸ ὀρύσσω. ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὁμαιμω, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμῆλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον. ὁμοκλή ἡ ἀπειλή, καὶ ὁμαλός.

O ante, ν, ξ, attenuatur semper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος. ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, & alia.

O ante, π, leuigatur. ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiũtur quæ, λ, cum, π, implicitum habẽt. ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua. ὅπῃ, ὅπου, ὁπότε, ὁπότι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν. καὶ ὁπωσονοῦν.

O ante, ρ, attenuatur. ὀρθός. ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος τὸ διέτομον, ὀῤῥός, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, & quæ ab eo fiunt. ὅρασις, ὅρος ἀρσενικόν, & ab eo deriuata. ὁρίζω, ὁρισμός. ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ, κ, siue, μ, post, ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθός, ὁρμῶ, ὁρμώμενος. ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, quanq̃ usus id leuigari obtinuerit.

O ante, σ, uocali sequente aspiratur. ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα. ὅς ὁ ἴδιος, καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ὅστις. Consonante uero illata attenuatur. ὀστοῦν, ὀσφύς, ὄσσα ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω. & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. Annotatur ὄσιρις κύριον, quod & si uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

O ante, τ, leuigatur ὀτηρός ὁ σπουδαῖος. ὀττοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. Excipiuntur ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅτων, & similia.

O ante, φ, χ, ψ, attenuatur. ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα. ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχυρός, ὀχληρός. ὀψέ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

Υ in principio.

Υ in principio omnis dictiõis aspiratur ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτός, ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος ἡ φλυαρία, ὕλη, ὑμετέρα. ὕννις, ὑπήνη, ὑρισκνία χώρα. ὗς, ὕφος, ὕψος, υἱός. ὕω τὸ βρέχω. excipiũtur quæ Aeolica sũt, ut ὔμμες, ὔμμιν, & alia huiusmodi. Nã Aeoles aspirationẽ oĩo respuũt,

Ω in principio.

Ω in principio dictionis leuigatur, præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat. ὧρος, ὥριος, ὥριμος. etiã cum τὴν εὐμορφίαν significat, ut ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμός, ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. Etiam cum τὴν φροντίδα significat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & similia. Cum his etiã aspiratur ὧδε aduerbium, & ὡδί, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam leuigandum esse existimant. Aspirantur & monosyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. & ᾧ τῷ ἰδίῳ. & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in his ὦ aduerbium uocandi & ὢ σχετλιαστικόν, & ὤ τὸ ὑπάρχω, & ὤν participium eius, hæc enim leuigãtur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

ΑΙ Diphthongus in dictionibus super unam syllabam attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμός, αἰδοῦμαι, αἴσσω. nisi forte inferatur, μ, quia tunc aspiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασιά. Excipitur αἴμων ὁ ἐπιστήμων. Annotãtur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aspirata. Dictũ est, super unam syllabã, propter articulos & præpositiuos & suppositiuos, ut αἱ nominatiui casus pluralis numeri, & αἷς datiui.

AV Diphthongus leuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ἀς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

EI Diphthongus leuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, & quæ ab eo fiunt. εἰληθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην à declinatione habet aspirationem. & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει. εἵως ἀντὶ τοῦ ἕως. hæc autem omnia ex Pleonasmo habent, ι, præter εἵλως. aspiratur etiam εἱρμὸς, εἱρκτή, quanquam hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uero ἀπὸ τοῦ εἴργω. nam deriuationes sæpenumero spiritus mutant, ut ἴδιω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. sic igitur εἴρω εἱρμὸς, & εἴργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

EI Diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur, ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι. nisi ἰῶτα ex pleonasmo abundauerit, quoniam hæc mutationem spiritus non admittunt, & bifariam dicuntur, ut ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. & nisi ex præteritorum declinatione, ι, sumptum fuerit, ut ἕπω, εἷπον. ἔχω, εἶχον, & similia. neque Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. neque significati differentia extiterit, ut εἴρω si leuem habeat spiritum, τὸ λέγω significat. si uero aspiratum, τὸ συνάπτω.

EV Diphthongus leuigatur, ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, εὕω τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὕρω & quæ ab eo fiunt, εὑρίσκω, εὑρετής.

OI Diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur, ut οἶκτος, οἶστος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος. οἴμη ἡ ᾠδή. unde οἰμώζω. Excipitur οἷμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁ ποῖος. & οἷος ὁ δυνατός. Dictum est, in dictionibus super unam syllabam, propter οἱ articulum præpositiuum, & οἵ subiunctiuum nominatiui casus pluralis numeri. & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui casus pluralis numeri. οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod est ὄϊς leuigatur, οἴμη, ἡ ᾠδὴ nonnulli aspirant. οἰμώζω uero leuigant ab eo quod est οἶ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

OV Diphthongus leuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus, ἀντὶ τοῦ οὕτινος & οὓς Accusatiui casus pluralis numeri. οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc est auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος.

D O M

VRBANO BOLZANIO BELLVNENSI
MINORITANÆ FAMILIÆ SACERDOTI
SVMMÆ INTEGRITATIS ET INNOCENTIÆ
QVI GRAECAS LITTERAS EXTORRES
IAMPRIDEM ET PROCVL A TERRA
ITALIA EXVLANTES NOBIS SVMMA
CVM DOCENDI TVM SCRIBENDI LAVDE
PRINCEPS ASSERVIT
PIERIVS VALERIANVS BOLZANIVS
EX FRATRE NEPOS INSTITVTIONIS
EDVCATIONISQ. MEMOR POSVIT.

VIXIT ANN. LXXXI. MEN. III. D. XII.
IN VOLVNTARIA PAVPERTATE
FELICISSIMVS. IN OMNES QVOD
POTVIT SEMPER OFFICIOSVS.
NVLLI VNQVAM INIVRIVS.

LOC. PRAECEPTORI MAIORVM SVOR.
CONCESSERE CORNELII PATRONI

M. D. XLV. M. APR.

DANIEL CAIETANVS CREMONEN.

Vrbani ipſius Diſcipulus.

Fœlix Pagina, diues, & redundans
Vrbani, repetita ter quaterque,
Excuſſis bene uentilata mendis,
Non detracta tamen, nec imminuta,
Verum fuſior, amplior&q; multo,
Exponens loca tecta, & inreperta
Conſtantem, inreuocabilem, fidelem.
Tandem repperit abſolutionem.
Nil optes ſtudioſe, nil requiras.
Maius, plenius, expolitiusq;,
Seu primordia duriora captu
Inſiſtas ſtupidus, nouuſq; diſcas.
Iſthic inuenies notata ad unguem
Occurrentia, ſponte, non labore,
Seu, quæ Cecropio madent lepore,
Spectes altius, hanc olere chartam
Fumum mæoniæ putes Lucernæ.
Iſtanc conſulerem tibi parares
Ni uoto, prece, lite iam paraſſes.

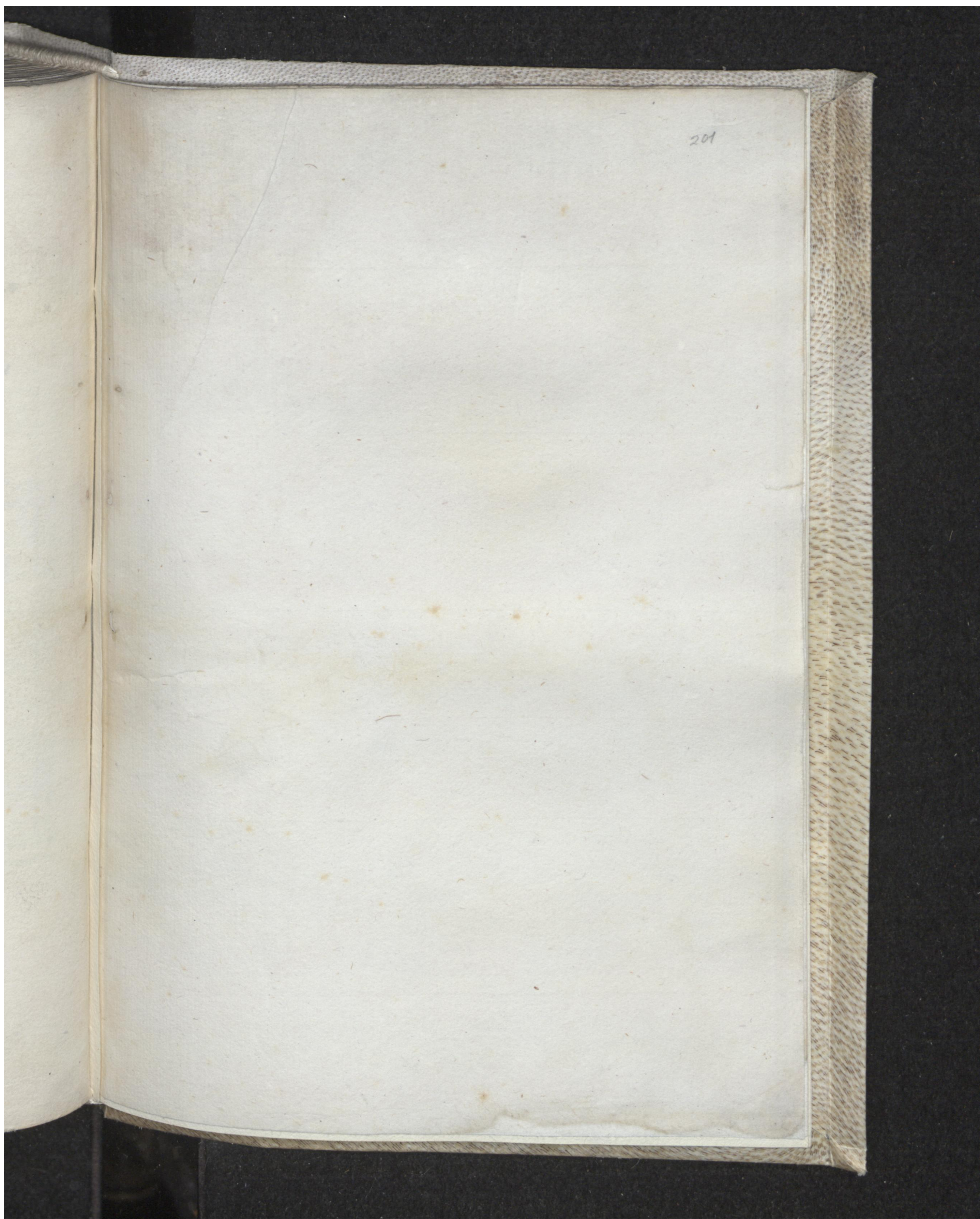
Petrus Cordatus Belluni. Nicolai Doct. Fil.
ex Vrbani Sor. Abnepos.

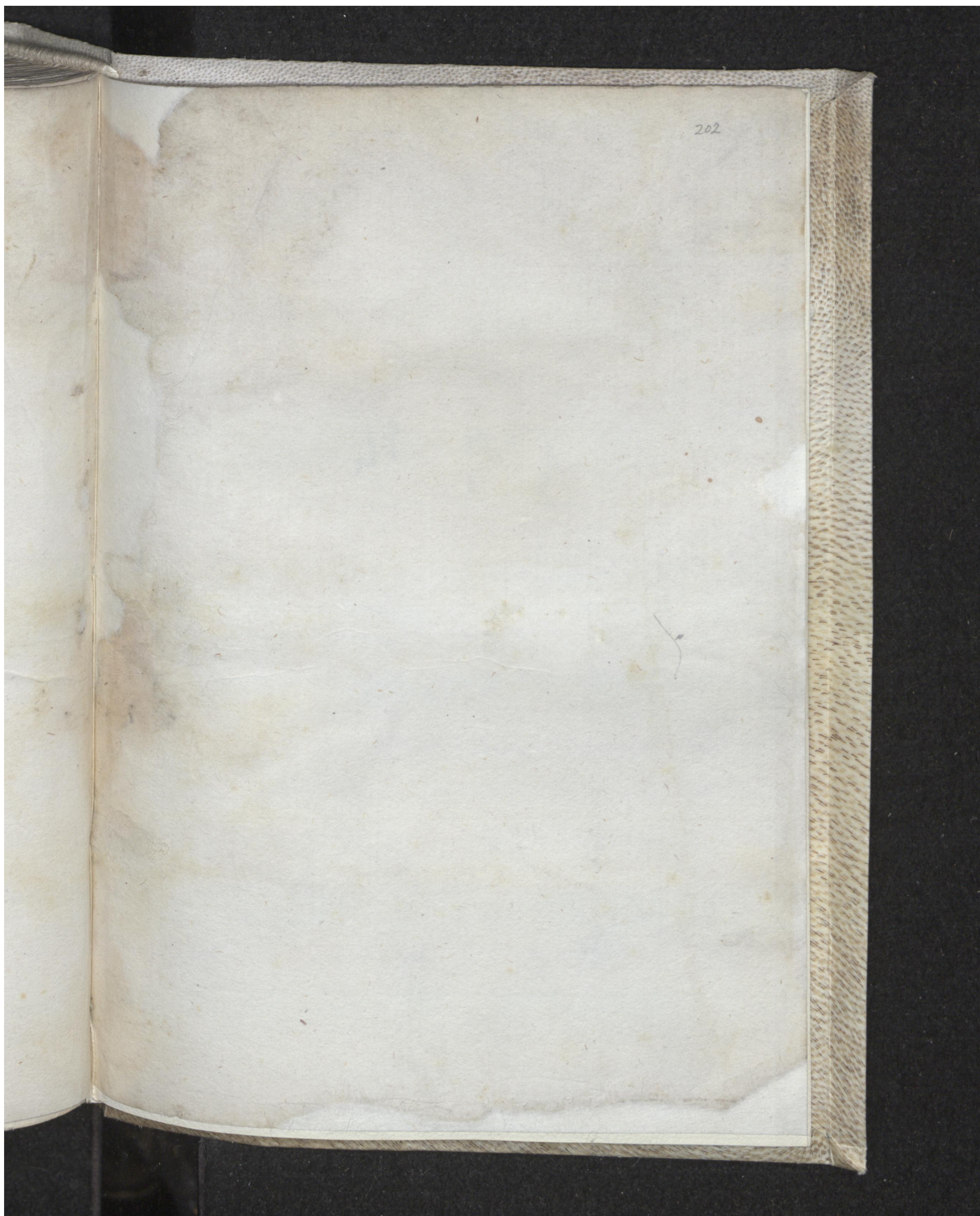
Credendum Euganeos profugos, in ſaxa receptos
Norica, Belluni delituiſſe iugis,
Hinc etenim reduces longo poſt tempore Muſæ
Cecropiæ amiſſos obtinuere lares.
Hoc genere Vrbanus lapſum decus ἑλλάδος omne
Reſtituit, Latia dum ciet arma Lyra.

*. a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. f. t. u. x. y. z.
A. B. Omnes ſunt quaterniones.

VENETIIS APVD HAEREDES PETRI
RABANI ET SOCIOS MENSE
MAIO. M. D. XLV.

201

202

1.7.14

